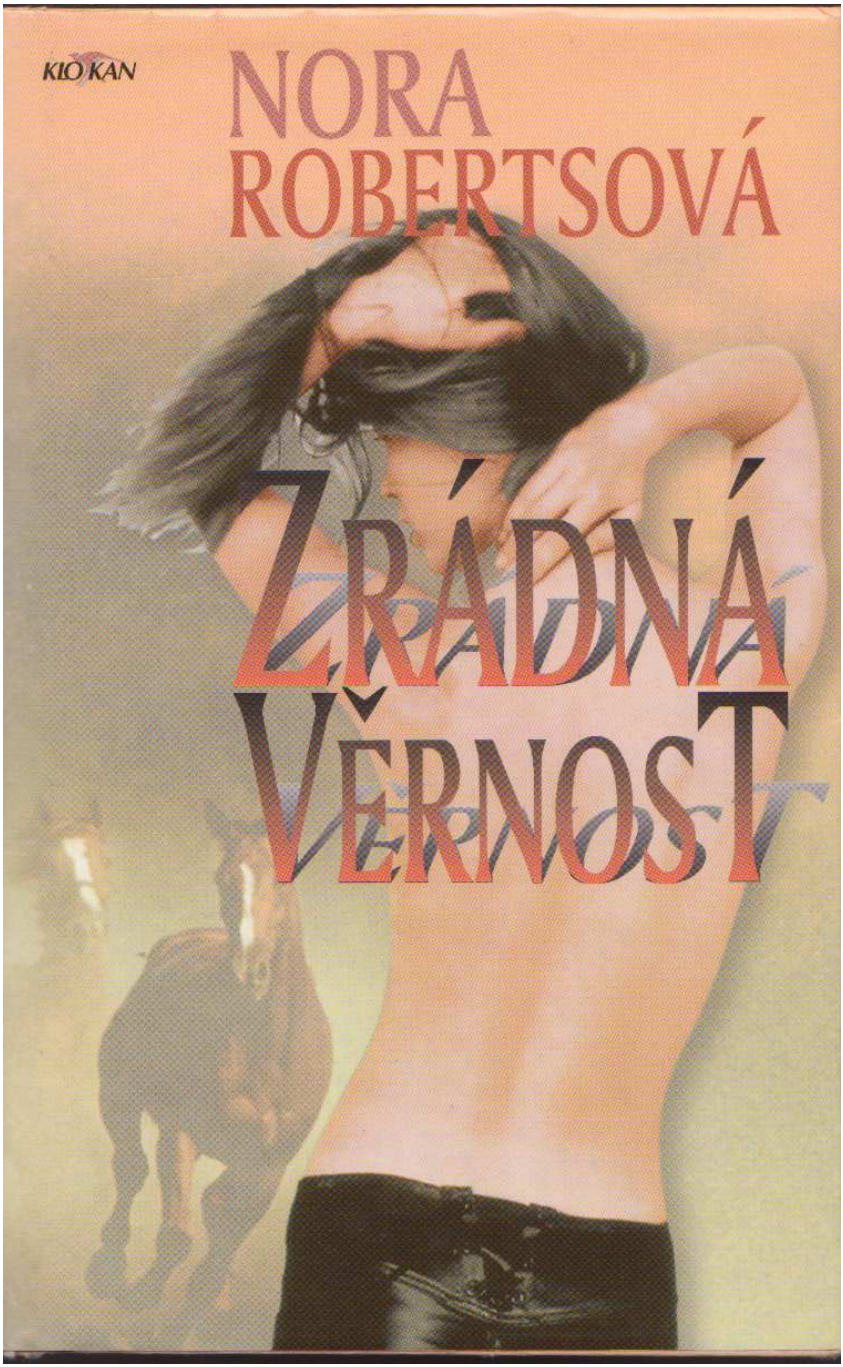

KLOKAN
NORA
ROBERTSOVÁ
ZRÁDNÁ
VĚRNOST

Copyright © 1995 by Nora Roberts Translation © Lenka Libosvárská
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátu, které tvoři součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu TRUE BETRAYALS
vydaného nakladatelstvím A Jove Book, 200 Madison Avenue, New York, N. Y. 100 16
přeložila Lenka Libosvárská
Redakční úprava Hana Divišová, Věra Davídková
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o. FRÝDEK-MÍSTEK, 1997 Sazba Lumír Kaděra
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín Vydání první

ISBN 80-85975-75-0

Kapitola první

Když vytáhla dopis z poštovní schránky, nic nenasvědčovalo tomu, že je od mrtvé ženy. Béžový papír, úhledně napsané jméno s adresou a virginské razítko vypadaly úplně normálně. Tak normálně, že jej jednoduše společně s hromádkou další pošty odložila na starožitný stolek pod oknem v obývacím pokoji a sama vyklouzla ze střevíčků.

Šla do kuchyně a nalila si sklenku vína. Řekla si, že z ní bude pomalu upíjet. Teprve pak otevře došlé dopisy. Nepotřebovala se napít, aby se dokázala vypořádat s tenkou obálkou, změtí letáků či veselou pohlednicí od přítelkyně, která si narychlo užívala dovolené u Karibského moře.

To, co jí otřáslo, byl balíček od jejího právního zástupce. Balíček, o němž věděla, že obsahuje rozhodnutí o rozvodu. Právní dokument, který ji z Kelsey Monroeové opět změní v Kelsey Bydenovou, z vdané ženy udělá svobodnou, z poloviny páru rozvedenou.

Takovéto úvahy byly pošetilé a ona to věděla. Po celé dva roky, po téměř celou tu dobu, co si byli mužem a ženou, byla provdána za Wada v čistě technickém, právním slova smyslu.

Soudní rozhodnutí tomu všemu ale dodalo definitivní ráz, daleko více než hádky a slzy, odloučení, poplatky právníkům a právnické kličky.

Dokud nás smrt nerozdělí, pomyslela si ponuře a usrkla trochu vína. Pěkný nesmysl. Kdyby tomu tak bylo, byla by v šestadvaceti mrtvá. A ona žila – žila, byla v pořádku a zpátky v nepřehledném, schůzkami vyplněném společenství svobodných.

Při tom pomyšlení se otřásla.

Předpokládala, že Wade někde oslavuje se svou bystrou a elegantní kolegyní z reklamní agentury. Kráskou, s níž měl poměr, vztah, o němž své konsternované a rozzuřené ženě řekl, že nemá nic společného s ní ani s jejich manželstvím.

To je divné, takhle o tom Kelsey neuvažovala. Neměla sice pocit, že bude muset zemřít nebo Wada zabít, aby se s ním mohla rozejít, ale zbytek manželského slibu brala vážně. A když se toho všeho vzdala, hodně to pro ni znamenalo.

Ne, cítila, že sebejistá a drobná Lari, s tělem jakoby zformovaným aerobikem a s profesionálním úsměvem, s ní má společné úplně všechno.

Další šanci Wadovi nedala. Jeho klopýtnutí, jak to nazval, se nemělo už nikdy opakovat. Okamžitě se odstěhovala z jejich krásného městského domu v Georgetownu a zanechala tam všechno, co za manželství nastřádali.

Bylo to ponižující utéci domů k otci a nevlastní matce, ale i pýcha má své meze. Stejně jako láska. A její láska náhle zhasla jako světlo ve chvíli, kdy zjistila, že se Wade uvelebil s Lari v hotelovém apartmá v Atlante.

Překvapení, pomyslela si jízlivě. Ano, byli tam tři ukrutně udivení lidé, když vešla do toho apartmá s taškou šatstva a pošetile romantickou představou, že s Wadem stráví víkend jeho služební cesty.

Snad byla skutečně příliš přísná, nesmiřitelná a tvrdá – z toho všeho ji Wade obvinil, když odmítla ustoupit od rozvodu. Ale, jak se Kelsey ujišťovala, měla navíc pravdu.

Dopila víno a vrátila se do obývacího pokoje bezvadného bytu v Bethesde. Ve sluncem zalitém pokoji nebyla jediná židle, jediný svícen, který dříve stál v Georgetownu. Čistý řez. Tak to chtěla, a tak to bylo. Chladné barvy a staré tisky, které ji obklopovaly, byly nyní jen a jen její.

Hrála o čas. Zapnula stereopřehrávač, vložila do něj kompaktní disk a naplnila pokoj Beethovenovou Patetickou symfonií. Zálibu v klasice zdědila po svém otci. Byl to jeden z mnoha rysů, které měli společné. Vlastně měli společnou i lásku k vědění, a než Kelsey vstoupila do svého prvního seriózního zaměstnání u Monroea a spol., uvědomovala si, že jí hrozí nebezpečí, že se z ní stane profesionální studentka.

Ale i poté ji něco popohánělo, aby se vzdělávala v oborech, od antropologie až po zoologii. Wade se jí smál, její neklidné

přeletování od kursu ke kursu, od práce k práci ho zjevně upoutalo a okouzlilo.

Od Monroea odešla, když se provdala. Díky svému kontu a Wadovu platu pracovat nemusela. Chtěla se věnovat přestavbě a zkrášlování městského domu, který si koupili. Milovala každičkou hodinu, kdy odstraňovala starý nátěr, pískovala podlahy, pátrala v zaprášených starožitnictvích po tom jediném pravém kousku pro to jediné pravé místo. Námaha na maličkém dvorku, drhnutí cihel, dolování plevele a vytváření francouzské zahrady pro ni představovaly ryzí potěšení. Do roka se z městského domu stala výstavní budova svědčící o jejím vkusu, snaze a trpělivosti.

Teď z ní byla pouhá položka, kterou nechali odhadnout a rozdělit.

Vrátila se na školu, akademické útočiště, kde bylo možno odsunout na několik hodin denně skutečný svět bokem. Nyní díky kursu historie umění pracovala na zkrácený úvazek v Národní galerii.

Pracovat nemusela, rozhodně ne pro peníze. Konto po dědečkovi z otcovy strany jí dokázalo zajistit pohodlný život, takže mohla podle libosti přelétat od jednoho zájmu k druhému.

Je tedy nezávislá. Mladá, pomyslela si, a když pohlédla na hromádku pošty, dodala: a svobodná. Způsobilá dělat ze všeho trošku a z ničeho moc. V jediném oboru, o němž se domnívala, že v něm vyniká, totiž v manželství, žalostně selhala.

Vydechla a přistoupila ke stolku. Prsty zabubnovala na balíček od právníka, dlouhými štíhlými prsty, jimž se dostalo hodin hry na klavír a lekcí výtvarného umění, prsty, které se naučily psát na stroji, vařit jídla pro labužníky, ovládat počítač. Byla to velice schopná ruka, která kdysi nosila snubní prsten.

Kelsey tu tlustou obálku přešla a nevěnovala pozornost slabému hlásku, který jí v hlavě našeptával slovo zbabělec. Namísto ní sebrala jinou, nadepsanou rukopisem, který se podivně podobal jejímu. Měl stejný výrazný styl s mnoha kličkami, byl úhledný, ale trošku okázalý. S pocitem nepatrné zvědavosti jej otevřela.

Drahá Kelsey, uvědomuji si, že Tě můj dopis možná překvapí.

Četla dál a slabý zájem v očích se měnil v úžas, úžas v nedůvěru. Pak se nedůvěra změnila v něco, co se téměř podobalo strachu.

Byla to pozvánka od mrtvé ženy. Té, která náhodou byla její matkou.

V dobách krize Kelsey vždy, jak jen dalece sahala její paměť, utíkala k jedinému člověku. Láska a důvěra k otci představovaly jedinou konstantu neklidné povahy. Vždy pro ni byl k dispozici, ani ne jako přístav v bouři, ale spíše jako ruka, které se mohla podržet, dokud se bouřka nepřehnala.

Nejranější vzpomínky patřily jemu, jeho pohlednému, vážnému obličeji, jemným rukám, tichému, nekonečně trpělivému hlasu. Pamatovala si, jak jí vázal do rovných dlouhých vlasů mašle a kartáčoval světle plavé kadeře, zatímco ze sterea zněl Bach nebo Mozart. Právě on tišil polibky její dětské rány, naučil ji číst, jezdit na kole, utíral jí slzy.

Zbožňovala ho, byla téměř vášnivě hrdá na jeho úspěchy, kterých dosáhl jako vedoucí katedry anglistiky na Georgetownské univerzitě.

Když se znovu oženil, nežárlila. V osmnácti ji potěšilo, že si konečně našel někoho, koho dokázal milovat a s nímž mohl žít. Kelsey udělala ve svém srdci a domově místo pro Candace a tajně se těšila z vyzrálosti a nesobeckosti, s nimiž přijala nevlastní matku i bratra.

Snad to bylo tak snadné proto, že v hloubi duše věděla, že nic a nikdo nedokáže změnit pouto mezi ní a jejím otcem.

Nic a nikdo, pomyslela si nyní, kromě matky, o níž se domnívala, že je mrtvá.

Otřes ze zrady sváděl bitvu s chladným, zatvrzelým vztekem, když si razila cestu dopravní špičkou směrem k přepychové výstavní rezidenci v Potomacu ve státě Maryland. Vyhrnula se z bytu bez kabátu, a i když si nezapnula ve svém Spitfiru topení, chlad únorového večera necítila. Zlost jí vehnala barvu do tváří a dodala slušivý růžový nádech porcelánové pleti a oheň očím šedým jako jezerní hladina.

Když čekala u semaforu, bubnovala prsty o volant. Přála si, aby naskočila zelená, aby mohla spěchat, spěchat. Když se snažila na nic nemyslet, rty se jí sevřely do úzké čárky, která zastřela jejich přitažlivou velkorysost.

Teď nemělo cenu přemýšlet. Rozhodně nemělo cenu myslet na to, že její matka žije a bydlí sotva hodinu cesty ve Virgínii. Bylo zbytečné o tom přemítat, jinak by se Kelsey mohla dát do křiku.

Když však sjížděla po silnici lemované majestátnými stromy, kde strávila dětství, a když pak zajížděla do vjezdu třípodlažní cihlové budovy v koloniálním slohu, v níž vyrůstala, roztřásly se jí ruce.

Budova vypadala poklidně a upraveně jako kostel, okna svítila, bílé rámy a veřeje byly čisté jako neposkvrněná duše. Z komína vycházely obláčky dýmu z večerního ohně a první ostýchavé krokusy vystrkovaly kolem starého jilmu v zahradě před domem křehké lístky.

Dokonalý dům v dokonalé čtvrti, tak si to vždycky říkala. Solidní, bezpečný, vkusný, jen kousek od ruchu a kultury hlavního města, s nablýskaným nádechem poklidného a seriózního bohatství.

Zabouchla za sebou dveře auta, přihnala se k přednímu vchodu a vrazila do něj. V tomto domě nemusela nikdy klepat. Právě když se vydala po perském běhounu bíle dlážděnou halou, vyšla napravo z obývacího pokoje Candace.

Jako vždy byla bezvadně oblečená. Dokonalá manželka univerzitního profesora, v šatech z konzervativní modré vlny, tmavě hnědé vlasy sčesané dozadu z krásného, mladistvého obličeje, takže odhalovaly jednoduché perlové náušnice.

„Kelsey, to je ale příjemné překvapení. Doufám, že zůstaneš na večeři. Pozvali jsme pár lidí z fakulty a můžu samozřejmě…“

„Kde je?“ přerušila ji Kelsey.

Candace zamrkala, ten tón ji překvapil. Okamžitěji bylo jasné, že Kelsey má jeden ze svých záchvatů zlosti. To poslední, co by jí přišlo vhod hodinu předtím, než se dům zaplní lidmi, byl jeden z výbuchů její nevlastní dcery. Automaticky změnila postoj.

„Děje se něco?“

„Kde je táta?“

„Jsi rozčilená. Jde zase o Wada?“ Candace problém odbyla mávnutím ruky. „Kelsey, rozvod není nic příjemného, ale není to ani konec světa. Pojď dál a posaď se.“

„Nechci se posadit, Candace. Chci mluvit s otcem.“ Ruce zapřela v bok. „Tak řekneš mi, kde je, nebo ho budu muset hledat?“

„Ahoj, ségro.“ Channing sestupoval ze schodů. Vypadal vznosně a pohledně jako jeho matka a měl touhu po dobrodružství, které se podle ní vzala bůhví odkud. I když mu v době, kdy se Candace provdala za Philipa Bydena, bylo čtrnáct, jeho vrozená dobrá povaha nedovolila, aby po sobě tato změna zanechala jizvu.

„Co se děje?“

Kelsey se úmyslně dlouze nadechla, aby se nedala do křiku. „Kde je táta, Channingu?“

„Prófa je v pracovně, zahrabaný v té práci, co píše.“

Channing pozvedl obočí. Také on si na ní povšimnul známek rozčilení – jiskry v oku, ruměnce ve tvářích. Čas od času se pokoušel ten oheň přitlumit. A jindy si dopřál to potěšení a rozdmýchal jej.

„Ty, Kels, nebudeš se tady dnes večer potloukat s těmi knihomoly, že ne? Co kdybychom si společně vyrazili, vyzkoušeli pár klubů?“

Zavrtěla hlavou a řítila se halou k otcově pracovně.

„Kelsey.“ Hlas Candace, ostrý, rozmrzelý, jí byl v patách. „Musíš být opravdu samý vrtoch?“

„Ano,“ pomyslela si Kelsey, když rozrazila dveře otcovy oblíbené svatyně. „Ano.“

Práskla za svými zády dveřmi. Chvíli nic neříkala, protože slova jí z hrdla vyvěrala příliš bouřlivě a příliš rychle. Philip seděl za svým milovaným dubovým stolem a téměř se ztrácel za stohem knih a fasciklů. V kostnaté ruce držel pero. Vždycky tvrdil, že nejlepší rukopis vyvěrá z intimity samotného psaní, a tvrdošíjně odmítal psát své práce na počítači.

Jeho oči za brýlemi se stříbrnou obroučkou měly soví výraz, který dostávaly, když se oprostil od reality, která ho obklopovala. Pomalu se vyjasnily, usmál se na ni. Světlo stolní lampy se mu odráželo na krátce sestřižených, stříbrošedých vlasech.

„Tady jsi. Právě včas, aby sis přečetla tenhle koncept mého pojednání o Yeatsovi. Mám obavy, že je zase trochu rozvláčný.“

Vypadá tak normálně, to bylo jediné, co ji napadlo. Tak úplně normálně, jak tam tak seděl v tvídovém saku a pečlivě uvázané kravatě. Pohledný, klidný, uprostřed knih plných poezie a ducha.

A její svět, jehož byl středem, se právě zhroutil. „Ona žije,“ vyhrkla Kelsey. „Ona žije a tys mi celý život lhal.“

Prudce zbledl a uhnul očima. Jen na chvilku, pouhý okamžik, v nich zahlédla strach a ohromení.

„O čem to mluvíš, Kelsey?“ Ale on to věděl a musel zapojit všechno sebeovládání, aby se mu do hlasu nevloudil obranný postoj.

„Teď mi nelži.“ Přiskočila ke stolu. „Nelži mi! Žije. Moje matka je naživu a tys to věděl. Věděls to pokaždé, když jsi mi říkal, že je mrtvá.“

Philipem projela panika, ostrá jako břitva. „Kdes na takový nápad přišla?“

„Od ní.“ Zalovila v kabelce a vytáhla dopis. „Od mé matky. Řekneš mi teď pravdu?“

„Smím jej vidět?“

Kelsey sklonila hlavu a zírala na něj. Byl to pohled, který pronikal až do morku kostí. „Je moje matka mrtvá?“

Zaváhal, protože ta lež byla jeho srdci stejně blízká jako jeho dcera. Stejnou měrou, jakou si přál, aby tomu bylo jinak, však věděl, že pokud si jednu z nich ponechá, tu druhou ztratí.

„Ne. Smím se podívat na ten dopis?“

„A to je všechno?“ Slzy, s nimiž bojovala, vyplavaly nebezpečně blízko na povrch. „Pouhé ne? Po celé té době, po všech těch lžích?“ ,

Po jedné jediné lži, pomyslel si, a zdaleka ne dost dlouhé době. „Vynasnažím se ti všechno vysvětlit, Kelsey. Ale rád bych se podíval na ten dopis.“

Beze slova mu jej podala. Protože už se na něj nedokázala déle dívat, odvrátila se tváří k vysokému úzkému oknu a sledovala, jak se na poslední rozpuk soumraku snáší večer.

Dopis se Philipovi v ruce tak chvěl, že musel list papíru položit před sebe na stůl. Ten rukopis byl nezaměnitelný. Obávaný. Pečlivě jej přečetl, slovo od slova.

Drahá Kelsey,

uvědomuji si, že Tě můj dopis možná překvapí. Zdálo se mi nemoudré, nebo alespoň nepoctivé, spojit se s Tebou dříve. Ačkoli by

telefonický rozhovor byl snad osobnější, cítila jsem, že budeš potřebovat čas. A dopis Ti dává větší výběr možností.

Když jsi byla moc malá, řekli Ti asi, že jsem zemřela. V jistém ohledu to bylo pravda a já jsem s tím rozhodnutím souhlasila, abych Tě ušetřila. Uplynulo přes dvacet let a už nejsi dítě. Myslím si, že máš právo vědět, že Tvoje matka žije. Možná to pro Tebe nebude vítaná zpráva, ale já jsem se přesto rozhodla, že se s Tebou spojím a nebudu toho litovat.

Pokud bys mě chtěla vidět nebo prostě měla otázky a chtěla znát odpovědi, budeš vítána. Bydlím na farmě U tří vrb, u Blue-montu ve Virgínii. Toto pozvání platí kdykoli. Pokud se rozhodneš je přijmout, ráda Tě zde uvítám na jak dlouho se Ti to bude hodit. Pokud se mi neozveš, bude jasné, že si nepřeješ v tomto vztahu pokračovat. Doufám, že zvědavost, která Tě poháněla už když jsi byla dítě, Tě přiměje, abys sis se mnou alespoň promluvila.

Tvá

Naomi Chadwicková

Naomi. Philip zavřel oči. Milosrdný Bože, Naomi.

Od doby, kdy ji viděl naposledy, uplynulo téměř třiadvacet let, ale všechno, co se jí týkalo, si pamatoval naprosto přesně. Parfém, který používala a který mu připomínal temnou, mechem porostlou mokřinu, krátký nakažlivý smích, za nímž se pokaždé všichni otáčeli, stříbřitě plavé vlasy, které jí spadaly po zádech jako vodopád, oči jako saze, tělo jako proutek.

Vzpomínal si na to tak jasně, že když znovu otevřel oči, zdálo se mu, že ji vidí. Srdce mu trochu strachy a dlouho potlačovanou touhou prudce, nečekaně poskočilo do hrdla.

Ale byla to Kelsey, toporně vzpřímená, zírající mimo něj.

Jak by mohl někdy zapomenout na Naomi, ptal se sám sebe, když stačilo, aby jen pohlédl na dceru a viděl ji?

Philip vstal a nalil si skotskou z křišťálové karafy. Byla tam pro návštěvy. Sám málokdy pil cokoli ostřejšího než malou ostružinovou brandy. Teď ale něco naléhavě potřeboval, něco, co by mu uklidnilo třesoucí se ruce.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Kelsey.

„Ještě jsem se nerozhodla.“ Stále k němu stála zády. „Závisí to hlavně na tom, co mi řekneš.“

Philip si přál přistoupit k ní, dotknout se jejích ramen. Teď o něj ale nestála. Chtěl se posadit a složit hlavu do dlaní. To by ale bylo slabošské a zbytečné.

A nejvíce, ze všeho nejvíce toužil vrátit se o třiadvacet let zpátky a udělat cokoli, co by zabránilo osudu přehnat se bezohledně jeho životem.

To však nebylo možné.

„Není to jednoduchá záležitost, Kelsey.“

„Lži bývají komplikované.“

Vtom se otočila a jeho ruce reflexivně sevřely olovnaté sklo. Vypadala docela jako Naomi, s lesklými vlasy ledabyle rozcuchanými, s tmavýma očima, pletí na jemných lícních kostech rozpálenou hněvem. Některé ženy vypadají nejlépe, když jejich city dosáhnou bodu varu.

Platilo to pro Naomi. Platí to i pro její dceru.

„Tos dělal celé ty roky, ne?“ pokračovala Kelsey. „Lhals mi. Babička nemluvila pravdu. Ona lhala.“ Kelsey ukázala na stůl, kde ležel dopis. „Kdyby ten dopis nepřišel, klamal bys mě dál.“

„Ano. Alespoň pokud bych si stále myslel, že je to tak pro tebe lepší.“

„Zeje to tak pro mě lepší? Jak jen by pro mě mohlo být lepší myslet si, že moje matka je mrtvá? Jak vůbec může být lež pro někoho lepší?“

„Kelsey, tys vždycky přesně věděla, co je správné a co špatné. Je to obdivuhodná vlastnost.“ Odmlčel se. „A taky děsivá. Už jako dítě jsi měla neotřesitelné mravní zásady. Je to tak těžké, mají-li obyčejní smrtelníci splnit, co se od nich očekává.“

V očích jí zajiskřilo. Podobalo se to, nápadně se to podobalo tomu, z čeho ji obvinil Wade. „Takže je to moje vina.“

„Ne. Ne.“ Zavřel oči a mnul si roztržitě místo uprostřed čela. „Za nic z toho nemůžeš, a přece se to všechno stalo kvůli tobě.“

„Philipe.“ Candace krátce zaklepala a otevřela dveře pracovny. „Jsou tu Dorsetovi.“

Ztěžka vykouzlil na obličeji unavený úsměv. „Zabav je, drahoušku. Potřebuji být pár minut s Kelsey.“

Candace šlehla pohledem po nevlastní dceři. Nesouhlas smíšený s rezignací. „Dobře, ale pospěš si. Večeře se podává v sedm. Kelsey, mám přidat další příbor?“

„Ne, Candace, děkuji. Nezůstanu.“

„Tak dobře, ale nezdržuj tatínka dlouho.“ Opatrně zavřela dveře.

Kelsey se zhluboka nadechla a napřímila v zádech. „Ví o tom?“

„Ano. Musel jsem jí to říct, než jsme se vzali.“

„Musels jí to říct,“ opakovala Kelsey. „A mně ne.“

„Nebylo to pro mě snadné rozhodnutí. Nebylo to jednoduché pro nikoho z nás. Naomi, tvoje babička i já jsme si mysleli, že je to ve tvém nejvlastnějším zájmu. Byly ti teprve tři, Kelsey. Sotva jsi odrostla plenkám.“

„Už jsem nějakou dobu dospělá, tati. Vdala jsem se, rozvedla.“

„Nemáš ponětí, jak rychle roky utíkají.“ Opět seděl a otáčel sklenkou v dlani. Přesvědčil sám sebe, že tato chvíle nikdy nenastane. Že žije tak usedle, tak vyrovnaně, že už nikdy nepodnikne závratnou jízdu na horské dráze. Ale Naomi, pomyslel si, ta se s usedlým životem nikdy nesmířila.

Nevyrovnala se s ním ani Kelsey. A nyní přišla hodina pravdy.

„Už jsem ti vyprávěl, že tvá matka byla mojí studentkou. Byla překrásná, mladá, plná života. Nikdy jsem nepochopil, co na mně viděla. Vlastně se to přihodilo moc rychle. Vzali jsme se šest měsíců po seznámení. Nebyla to ani zdaleka dost dlouhá doba, abychom si jeden či druhý uvědomili, jak zásadně se naše povahy liší. Bydleli jsme v Georgetownu. Oba jsme pocházeli z rodin, o nichž by se dalo říci, že patřily k horní vrstvě. Ona ale měla svobodu, které jsem já nikdy nedosáhl. Byla divoká, prahla po stále nových lidech, věcech, místech. A samozřejmě taky po svých koních.“

Opět se napil, aby si ulehčil vzpomínání. „Myslím, že spíše než cokoli jiného se mezi nás zpočátku postavili koně. Když ses narodila, hrozně si přála odstěhovat se zpět na farmu ve Virgínii. Chtěla, abys tam vyrůstala. Mé vlastní cíle a naděje do budoucna byly tady. Pracoval jsem na doktorátu a už tehdy jsem se chtěl stát vedoucím katedry anglistiky v Georgetownu. Nějakou dobu jsme se pokoušeli

o kompromis a já jsem všechny víkendy, které jsem mohl obětovat, trávil ve Virgínii. To nestačilo. Nejjednodušší bude říci, že jsme se odcizili.“

Bude jistější to říci, pomyslel si a zíral do své whisky. A docela určitě méně bolestné. „Rozhodli jsme se pro rozvod. Chtěla, abys s ní zůstala ve Virgínii. Já jsem trval na tom, abys byla se mnou v Georgetownu. Lidem kolem dostihů, těm sázkařům a žokejům, s nimiž se stýkala, jsem nerozuměl a ani mě nezajímali. Bojovali jsme spolu. Tvrdě. Pak jsme si najali právníky.“

„Spor o opatrovnictví?“ Kelsey ohromeně zírala na otce. „Válčili jste spolu o opatrovnictví?“

„Byla to ošklivá záležitost, neuvěřitelně vulgární. Jak se mohli dva lidé, kteří se dříve milovali, kteří spolu zplodili dítě, stát úhlavními nepřáteli? To je žalostný doklad lidské přirozenosti.“ Konečně opět vzhled! a podíval se jí do tváře. „Nejsem na to hrdý, Kelsey, ale v hloubi duše jsem věřil, že patříš ke mně. Ona se už stýkala s jinými muži. Říkalo se, že jeden z nich je ve spojení s organizovaným zločinem. Taková žena jako Naomi vždycky přitahuje muže. Vypadalo to, jako by se s nimi předváděla, ty večírky, její životní styl, vyzývající mě i svět, aby ji odsoudil za to, že dělá, co se jí zlíbí.“

„Takže jsi vyhrál,“ řekla Kelsey tiše. „Vyhráls proces o mě a pak ses rozhodl, že mi řekneš, že zemřela.“ Opět se obrátila tváří k oknu, nyní již potemnělému. Uviděla v něm vlastní stín. „V sedmdesátých letech se lidé přece rozváděli. Děti se s tím musely vyrovnat. Měla mít návštěvy. Měla jsem mít možnost se s ní stýkat.“

„Nechtěla, abys ji viděla. Ani já bych to nedovolil.“

„Proč? Protože utekla s jedním z těch mužů?“

„Ne.“ Philip opatrně odložil sklenku bokem na tenký stříbrný podnos. „Protože jednoho z nich zabila. Protože strávila deset let ve vězení za vraždu.“

Kelsey se pomalu otočila, docela zvolna, protože vzduch pojednou zhoustl. „Za vraždu. Chceš říct, že moje matka je vražedkyně?“

„Doufal jsem, že ti to nikdy neřeknu. Zvedl se a byl si jist, že v naprostém tichu zaslechl, jak mu zavrzaly kosti. „Bylas u mě. Děkuji

Bohu, žes tu noc, kdy se to stalo, byla u mě a ne na té farmě. Zastřelila svého milence. Jmenoval se Alec Bradley. Byli v její ložnici. Pohádali se a ona vzala ze zásuvky nočního stolku revolver a zabila ho. Bylo jí šestadvacet, stejně jako je teď tobě. Shledali ji vinnou za vraždu druhého stupně. Když jsem ji naposledy viděl, seděla ve vězení. Řekla mi, že by byla raději, kdyby sis myslela, že je mrtvá. Přísahala, že když budu souhlasit, nikdy s tebou nenaváže spojení. A slovo dodržela, až na ten dopis.“

„Vůbec tomu nerozumím.“ Kelsey zavrávorala a přitiskla si ruce na oči.

„Byl bych tě toho ušetřil.“ Philip něžně uchopil její zápěstí a stáhl jí ruce dolů, aby jí viděl do obličeje. „Jestliže nebylo správné, že jsem tě chránil, pak ti řeknu, že jsem se nezachoval dobře, ale neomluvím se. Miloval jsem tě, Kelsey. Bylas celý můj život. Nesmíš mě pro to nenávidět.“

„Ne, já tě nemohu nenávidět.“ Ze starého zvyku mu položila hlavu na ramena a nechala ji tam opřenou, zatímco jí myslí vířily myšlenky a představy. „Musím přemýšlet. Zdá se to všechno tak neskutečné. Tati, já se na ni ani nepamatuji.“

„Bylas moc malá,“ zašeptal, ukolébán úlevou. „Mohu konstatovat, že se jí podobáš. Je to až neskutečné, jak moc. A taky, že to byla úchvatná žena plná života, ať už měla jakékoli chyby.“

A jednou z nich byl těžký zločin, pomyslela si Kelsey. „Je kolem toho tolik otazníků, ale vypadá to, že nemohu přijít ani na jediný.“

„Co kdybys tady dnes večer zůstala? Jakmile budu moci ze slavnosti odejít, znovu si promluvíme.“

Lákalo ji vzdát se, uzavřít se v bezpečné intimitě svého bývalého pokoje, nechat otce, ať jí pofouká rány a zaplaší pochybnosti tak, jak to dělal vždycky.

„Ne, musím domů.“ Odtáhla se dříve, než její rozhodnutí mohlo ochabnout. „Měla bych být nějakou dobu sama. A Candace se na mě už zlobí, že se kvůli mně nebavíš s hosty.“

„Pochopí to.“

„Jistěže to pochopí. Měl bys raději jít. Myslím, že odejdu zadem. Právě teď bych nerada na někoho narazila.“

Povšiml si, že vzteklá uzardělost ustoupila, takže její pleť byla nyní bledá a křehká. „Kelsey, rád bych, abys zůstala.“

„Jsem v pořádku, vážně. Jen to potřebuji vstřebat. Promluvíme si později. Jdi se věnovat hostům a probereme to znovu za pár dní.“ Políbila ho, jednak na znamení, že mu odpouští, jednak, aby už šel. Když osaměla, přistoupila ke stolu a zírala na dopis.

Po chvíli jej složila a zastrčila do kabelky. Byl to příšerný den, usoudila. Ztratila manžela a získala matku.

Kapitola druhá

Někdy je nejlepší dlouho se nerozmyslet. Nebo možná ne úplně nejlepší, opravila se Kelsey, když jela po silnici číslo 7 na západ vlnícími se kopci Virgínie. Ale rozhodně to přišlo vhod.

Snad by bylo rozumnější promluvit si s otcem znovu. Dopřát si čas a všechno si promyslet. Daleko víc jí ale vyhovovalo skočit jednoduše do auta, dát se směrem k farmě U tří vrb a stanout tváří v tvář ženě, která si dvacet let hrála na mrtvou.

Své matce, pomyslela si Kelsey. Vražedkyni.

Aby se oprostila od této představy, zesílila rádio, takže se zpola otevřeným okénkem nesl Rachmaninov. Byl překrásný den, jako stvořený pro vyjížďku. Právě to si řekla, když toho rána vyběhla ze svého osamělého bytu. V tu chvíli si ještě nepřiznala, kam má namířeno, přestože vytáhla mapu, aby překontrolovala nejlepší trasu do Bluemontu.

Nikdo nevěděl, že přijede. Nikdo netušil, kam odjela.

Cítila svobodu. Položila nohu na plyn a oddala se rychlosti, chladnému větru, který ji bičoval skrze okénko, a síle hudby.‘ Mohla jet kamkoli, dělat cokoli. Nebylo se komu zpovídat, neměl ji kdo vyslýchat. Na všechny otázky teď měla právo jen ona.

Možná se oblékla o něco pečlivěji, než neplánovaná projížďka krajinou vyžadovala. Byla v tom pýcha. Broskvová barva hedvábného saka a kalhot dala vyniknout její pleti, rozevláté linie lichotily její štíhlé postavě.

Vždyť každá žena, která by se měla poprvé setkat se svou matkou v dospělém věku, by koneckonců chtěla vypadat co nejlépe. Vlasy si spletla do úhledného, složitého copu a líčení i doplňkům věnovala více času než obvykle.

Všechny ty přípravy ji uklidnily.

Ale jak se blížila k Bluemontu, už zase začínala být nervózní.

Ještě si to mohu rozmyslet, řekla si Kelsey, když zastavila před malým obchůdkem se smíšeným zbožím. Zeptá-li se na cestu k farmě U tří vrb, neznamená to ještě, že se těmi pokyny bude řídit. Když bude chtít, může jednoduše otočit auto a jet zpátky do Marylandu.

Nebo by mohla jet dál. Přes Virgínii do Severní a Jižní Karolíny. Mohla by se dát na východ nebo na západ k pobřeží. Ráda si občas dopřála to potěšení, skočila do auta a uháněla, kam ji rozmar zavedl.

Když tehdy odešla od Wada, dlouho se nerozmýšlela a strávila víkend v krásném malém penzionu na východním pobřeží.

Takže by se tam mohla vydat znovu, přemítala. Zatelefonovala by do práce, zastavila by se v nákupním středisku, aby se mohla převléci, a může vyrazit.

Neutíkala by. Prostě by odjela.

Tak proč má tak silný pocit, že by to byl útěk?

Obchůdek byl tak přecpaný policemi a kartony mléka a nářadím kolem stěn, že tři zákazníci stačili vytvořit dojem davu. Stařík za pultem měl u loktu popelník plný nedopalků, hlavu holou a lesklou jak nový desetník a z koutku úst mu visela hořící cigareta. Oblakem kouře kradmo pohlédl na Kelsey.

„Snad byste mi mohl říci, jak se dostanu k farmě U tří vrb?“

Znovu na ni zíral a jeho oči, zčervenalé kouřem, se zúžily samými dohady. „Hledáte slečnu Naomi?“

Kelsey si vypůjčila výraz své babičky, ten, který měl tazatele pevně odkázat do patřičných mezí. „Hledám farmu U tří vrb. Myslím, že je v této oblasti.“

, Jo, to je.“ Zašklebil se na ni a cigareta jakýmsi zázrakem odolala zemské přitažlivosti a zůstala na svém místě. „Tak…, pojedete ještě kus po téhle silnici. Asi tak tři kilometry. Je tam plot, bílej. Vy se dáte doleva chadwickou silnicí do Chadwicku a pojedete dál asi tak sedm kilometrů nebo tak nějak. Projedete kolem Longshotu. Mají tam takovej tepanej železnej plot se jménem, takže to nemůžete minout. U další odbočky jsou dva kamenný sloupy a na nich jsou koně, jak se vzpínaj. Tak to je farma U tří vrb.“

„Děkuji.“

Vdechl kouř a vydechl. „Nejmenujete se náhodou Chadwicková, nebo jo?“

„To tedy ne.“ Kelsey vyšla ven a nechala za sebou zabouchnout dveře. Starcovy oči na sobě cítila, ještě když vyjížděla autem na silnici.

To je pochopitelné, připustila. Je to malé městečko a ona je tu cizí. A přece se jí nelíbilo, jak na ni zíral.

Našla bílý plot a z města se dala odbočkou doleva. Domy tu byly dále od sebe, jak převzala otěže volná krajina, zvlněná a táhnoucí se

do kopců, na nichž stále ještě spočíval zimní opar i nazelenalý nádech jara. Koně byli na pastvě a v hřívách jim povlával vítr. Klisny s dosud hustou zimní srstí se pásly, zatímco jejich mláďata skotačila opodál na nohách dlouhých a tenkých jako párátka. Tu a tam se oralo pole před jarní setbou a zeleň protínaly sytě hnědé čtverce.

U Longshotu zpomalila. Nebyla to silnice, jak se domnívala, ale farma. Ladná brána z tepaného železa se pyšnila jménem a skrze ni byl vidět dlouhý pás makadamové cesty, která vedla k cedrovému a kamennému domu, usazenému na hřebenu kopce. Půvabné, přemítala. Impozantní. Každičký centimetr četných úrovní a teras toho domu jistě poskytoval úchvatný výhled.

Cestu lemovaly jilmy, které se zdály daleko starší a tradičnější než samotný dům, který byl až arogantně moderní, a přece trůnil na kopci s majestátní pýchou.

Kelsey tam chvíli poseděla. Ne že by ji tak hrozně zajímala architektura nebo krajina, jakkoli byla podmanivá. Věděla, že pokud po té silnici pojede dál, už auto neotočí.

Longshot, rozhodla se, je bod, odkud není návratu. Zavřela oči a silou vůle se donutila ke klidu. Tohle je věc, kterou by měla udělat s chladnou hlavou, pragmaticky. Není to shledání, při němž by se s pláčem vrhla do náručí své dávno ztracené matky.

Byly si cizí a měly se rozhodnout, zda to tak zůstane. Ne, opravila se. Ona sama si vybere, zda tomu tak bude. Přijela si sem pro odpovědi, ne pro lásku. Ani pro zdůvodnění ne.

A odpovědi nedostane, připomněla si Kelsey, pokud nepojede dál a nebude se ptát.

Nikdy nebyla zbabělá. To si může připsat na seznam vlastností, na nichž si zakládá, pomyslela si Kelsey a znovu zařadila rychlost.

Když ale uchopila volant, projela mezi dvěma kamennými sloupy, na nichž se vzpínali koně, a když přijížděla po štěrkové cestě k domu své matky, měla studené ruce.

V létě by ten dům stínily tři půvabné vrby, po nichž dostal jméno. Nyní na sehnutých větvích spočíval pouhý nádech něžné zeleně nadcházejícího jara. Jako přes obrovský vějíř viděla bílé dórské sloupy, které se tyčily z široké kryté verandy, i ladné křivky třípodlažního domu v koloniálním stylu. Zženštilý, pomyslela si,

téměř královský a stejně jako doba, jejíž byl oslavou, půvabný a impozantní.

Byly tam zahrady a dokázala si představit, jak již za několik týdnů budou hýřit barvami. Snadno si vykreslovala, jak tu scenerii zvýrazňuje bzučení včel a cvrlikání ptačího zpěvu a snad i zasněná vůně vistárie či šeříku.

Její pohled instinktivně putoval vzhůru k horním oknům. „Která místnost to byla?“ říkala si. „Který pokoj se stal dějištěm vraždy?“

Když zastavila, přeběhl jí mráz po zádech. Ačkoli měla v úmyslu jít přímo k předním dveřím a zaklepat, zjistila, že směřuje k boční stěně domu, kam se zasklenými dveřmi táhl kamenný dvůr.

Odtamtud uviděla některé hospodářské budovy. Úhledné kůlny, stodolu, která vypadala téměř stejně velkolepě jako samotný dům. Ve větší dálce, tam, kde se zvedaly kopce, zahlédla pasoucí se koně a slabý třpyt slunečního odrazu na vodě.

Tento výhled zčistajasna zastínila jiná scéna. Včely bzučely, ptáci zpívali. Slunce teple a jasně svítilo a ona cítila vůni růží, sladkou a omamnou. Někdo se smál a zvedal ji výš a výš, až pod sebou ucítila příjemné bezpečí statného koňského hřbetu.

Kelsey slabě, znepokojeně vykřikla a přitiskla si ruku na ústa. Na tohle místo se nepamatovala. Nevzpomínala si na ně. To si s ní jen zahrála její představivost, to bylo všechno. Fantazie a nervy.

A přece si byla jistá, že ten smích zaslechla, že slyšela jeho divoké, svobodné vábení.

Sevřela ruce kolem těla, aby se zahřála, a ucouvla. Řekla si, že potřebuje svůj plášť. Prostě si potřebovala vzít z auta kabát. Vtom se zpoza domu vynořili muž a žena, ruku v ruce.

V záblesku slunce byli tak nádherní, tak neuvěřitelně půvabní, že si Kelsey chvíli myslela, že si představuje i je.

Muž byl vysoký, měřil nejméně sto osmdesát centimetrů, a měl onen prchavý šarm, s nímž se někteří už narodí. Tmavé vlasy, které se nedbale vlnily přes límec vybledlé batistové košile, mu rozfoukal vítr. Viděla, jak se mu oči, sytě modré a živé, ve výrazném obličeji plném stínů krátce rozšířily jakoby v mírném překvapení.

„Naomi.“ Jeho hlas nepatrně lenivě protahoval samohlásky, ale nebyl pomalý, spíše sytý jako vybraná stará whisky. „Máš společnost.“

Ať už jí otec řekl cokoli, nebyla na to připravená. Bylo to, jako by někdy v budoucnu pohlédla do zrcadla. Do zrcadla nablýskaného do vysokého lesku, takže oslepovalo zrak. Kelsey se mohla docela dobře dívat sama na sebe. Na jediný šílený okamžik si myslela, že tomu tak je.

„Ano.“ Naomi tvrdé sevřela Gabovu paži. Byla to reakce, jíž si nebyla vědoma a jíž nemohla zabránit. „Nemyslela jsem si, že se ozveš tak brzy, a už vůbec ne, že tě uvidím.“ Už před lety pochopila, že slzy nejsou k ničemu, a tak, když si teď prohlížela svou dceru, její oči zůstaly suché. „Právě jsme si chtěli vypít trochu čaje. Nezajdeme dovnitř?“

„Necháme to na později,“ začal Gabe, ale Naomi se ho držela, jako by byl jejím štítem nebo spásou.

„To není nutné.“ Kelsey uslyšela svůj vlastní hlas jakoby z dálky. „Nemohu se dlouho zdržet.“

„Tak pojď dovnitř. Nebudeme plýtvat tou trochou času, co máš.“

Naomi prošla napřed skleněnými dveřmi do obývacího pokoje, krásného a nablýskaného jako jeho paní. V krbu plápolal mírný, poklidný oheň, který měl zahnat chlad pozdní zimy.

„Prosím, posad se, udělej si pohodlí. Dohlédnu na čaj, bude to trvat jen okamžik.“ Naomi se rychle podívala po Gabovi a hned odešla.

Ten muž byl na složité situace zvyklý. Posadil se, vytáhl doutník a vyslal ke Kelsey úsměv, který ji měl okouzlit. „Naomi je trochu nervózní.“

Kelsey pozvedla obočí. Ta žena vypadala tak klidně jako socha z ledu. „Opravdu?“

„Řekl bych, že je to pochopitelné. Je to pro ni šok. I mě jste trochu zaskočila.“ Zapálil si doutník a uvažoval, zda obnažené nervy, tak patrné v Kelseyiných očích, jí dovolí usednout. „Jsem Gabe Slater, soused. A vy jste Kelsey.“

„Jak to můžete vědět?“

Jako královna k pasáčkovi, pomyslel si. Takový tón by za normálních okolností muže vyprovokoval, rozhodně by popudil takového muže, jakým byl Gabriel Slater. Ale nechal to být.

„Vím, že Naomi má dceru jménem Kelsey, kterou už nějakou dobu neviděla. A vy jste trochu mladá na to, abyste byla její dvojče.“ Natáhl nohy a překřížil kotníky obuté do holínek. Oba věděli, že by se na ni už měl přestat dívat. A on věděl, že to nemá v úmyslu.

„Ta hra na důstojnost by se vám dařila lépe, kdybyste se posadila a předstírala, že jste uvolněná.“

„Raději postojím.“ Přesunula se k ohni a doufala, že ji zahřeje –

Gabe jenom pokrčil rameny a uvelebil se. Jeho se to koneckonců netýkalo. Pokud nevystřelí po Naomi nazdařbůh pár střel. Ne že by se Naomi o sebe neuměla postarat sama. Nikdy nepoznal schopnější nebo, jak si říkal, nezdolnější ženu. Přesto ji měl příliš rád, než aby komukoli, třeba i její dceři, dovolil, aby jí ublížila.

Netýkalo se ho ani to, že se ho Kelsey zjevně rozhodla ignorovat. Pomalu potáhl z doutníku a bavil se tím pohledem. Ztuhlá ramena a strnulá záda mu jej nepokazila. Byl to pěkný kontrast k dlouhým, ladným údům a krásným vlasům.

Uvažoval, jak dlouho to potrvá, než jí povolí nervy, a zda se zdrží dost dlouho, aby si to sám mohl vyzkoušet.

„Čaj bude hned.“ Naomi se již uklidnila a vrátila se do pokoje. Její zrak spočinul na dceři, nasadila nacvičený úsměv. „Tohle pro tebe musí být hrozně trapné, Kelsey.“

„Nestává se každý den, aby má matka vstala z hrobu. Bylo opravdu nutné, abych si myslela, že jsi mrtvá?“

„Tehdy to tak vypadalo. Byla jsem v takovém postavení, že nejdůležitější bylo, abych já sama přežila.“ Seděla a ve svém šedohnědém jezdeckém úboru vypadala nepomačkané jako ze salónu. „Nechtěla jsem, abys mě navštívila ve vězení. A i kdybych si to přála, tvůj otec by s tím nikdy nesouhlasil. Takže jsem měla na takových deset, patnáct let odejít z tvého života.“

Její úsměv o několik stupňů ochabl a byl nyní křehčí. „Jak by asi reagovali rodiče tvých přátel, kdybys jim řekla, že tvoje matka sedí za vraždu? Pochybuji, že bys byla oblíbená holčička. Nebo šťastná.“

Naomi se odmlčela a zahleděla směrem k chodbě, odkud jakási žena ve středním věku, oblečená do šedé uniformy a bílé zástěry, tlačila servírovací vozík s čajem. „Tohle je Gertie. Pamatujete se na Kelsey, viďte Gertie?“

„Ano, madam.“ Ženiny oči se zalily slzami. „Posledně jste byla malé dítě. Přišla jste mě poprosit o cukroví.“

Kelsey neřekla nic, nedokázala té neznámé ženě s očima plnýma slz nic říci. Naomi uchopila Gertinu ruku do své a jemně ji stiskla. „Až Kelsey příště přijede na návštěvu, musíte nějaké upéct. Děkuji, Gertie. Nalévat budu sama.“

„Ano, madam.“ Popotahovala a odcházela, ale ve dveřích se otočila. „Vypadá úplně jako vy, slečno Naomi. Úplně jako vy.“

„Ano,“ řekla Naomi tiše s pohledem upřeným na dceru, „to je pravda.“

„Nepamatuji se na ni,“ Kelsey postoupila o dva kroky ke své matce a její Mas zněl vzdorovitě. „Nepamatuji se ani na tebe.“

„To jsem ani nepředpokládala. Chceš cukr, nebo citron?“

„Má snad tohle být společenská událost?“ zeptala se Kelsey naléhavě. „Matka s dcerou se po letech sejdou u čaje. To čekáš, že tady budu jen tak sedět a popíjet čínský čaj?“

„Vlastně, myslím, že je to Earl Grey. A abych ti řekla pravdu, Kelsey, nevím, co čekám. Hněv, to určitě ano. Máš právo se zlobit. Obvinění, požadavky, odpor.“ Naomi překvapivě klidnýma rukama podala Gabovi šálek. „Mám-li být upřímná, pochybuji, že bys mohla udělat nebo říci něco, na co bys neměla právo.“

„Proč jsi mi napsala?“

Naomi chvíli trvalo, než sebrala myšlenky, a tak naplnila další šálek. „Mám spoustu důvodů, některé jsou sobecké, jiné ne. Doufala jsem, že budeš natolik zvědavá, aby ses se mnou chtěla setkat. Bylas vždycky zvědavé dítě a já vím, že v tomto okamžiku svého života nemáš co na práci.“

„Jak vůbec můžeš něco vědět o mém životě?“

Naomi pohlédla vzhůru, nečitelná jako kouř, stoupající komínem. „Myslela sis, že jsem mrtvá, Kelsey. Vím, že tys byla plná života. Sledovala jsem tě. To jsem zvládla dokonce i z vězení.“

Zlost Kelsey přiměla, aby se posunula o krok kupředu a svedla boj s nutkáním smést podnos i s čajem a vším tím jemným porcelánem na podlahu. Bylo by to zadostiučinění, ano zadostiučinění. Ale také by pak vypadala jako hlupák. Jen to jí zabránilo udeřit.

Gabe popíjel čaj a sledoval její zápas o sebeovládání. Přecitlivělá, usoudil. Vášnivá. Ale dost chytrá, aby se nedala. Pomyslel si, že se možná své matce podobá více, než si oba uvědomují –

„Tak tys mě špehovala.“ Kelsey ta slova vyprskla. „Najala sis detektivy, co?“

„Nic tak dramatického. Můj otec tě sledoval, dokud mohl.“

„Tvůj otec.“ Kelsey se posadila. „Můj dědeček.“

„Ano, zemřel před pěti lety. Tvoje babička zemřela rok poté, co ses narodila, a byla jedináček. Jsi ušetřena spousty tet a strýců a bratranců. Ať už máš jakékoli otázky, já na ně odpovím, ale uvítala bych, kdybys nám oběma dala trochu času, než si na mě uděláš názor.“

Existovala jediná otázka, na kterou si byla schopna vzpomenout, ta, která neustále tepala hluboko v jejím vědomí. A tak ji položila, rychle, než se od ní stačila odtáhnout.

„Zabilas toho muže? Zabilas Aleka Bradleyho?“

Naomi se zarazila, pak pozvedla šálek ke rtům. Oči nad jeho okrajem stále neuhýbavě hleděly do těch dceřiných. Opět šálek nehlučně položila.

„Ano,“ řekla prostě. „Zabila jsem ho.“

„Promiň, Gabe.“ Naomi stála u okna a dívala se, jak její dcera odjíždí. Je to opravdu neodpustitelné, že jsem tě dostala do takovéhle situace.“

„Poznal jsem tvou dceru, to je vše.“

Naomi se tiše zasmála a odhodlaně zavřela oči. „Jako vždy se mistrovsky ovládáš, Gabe.“ Pak se otočila a stanula v ostrém světle. Nevadilo jí, že slunce zvýrazní jemné vrásky kolem očí, odhalí její věk. Příliš dlouho k němu nemohla. Hodně dlouho. „Bála jsem se. Když jsem ji uviděla, zaplavil mě příval vzpomínek. Některé se daly očekávat, jiné ne. Nedokázala jsem se s tím sama vypořádat.“

Vstal, přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena, aby uklidnil silné, napjaté svaly. „Muž, kterého netěší pomáhat krásné ženě, by rovnou mohl být mrtvý.“

„Jsi dobrý přítel.“ Vzala ho za ruku, stiskla. „Jeden z mála, před nimiž nemusím nic předstírat.“ Rty se jí opět zachvěly. „Snad je to proto, že jsme oba seděli.“

Koutky úst se mu nadzdvihly v prchavém úsměvu. „Není nad vězeňský život, když jde o to najít společnou řeč.“

„Není nad to. Jistě, mladická hádka nad pokerem se vraždě tak docela nevyrovná, ale…“

„Tak vidíš, zase máš navrch.“

Zasmála se. „My Chadwickové máme ohromně soutěživého ducha.“ Poodešla od něj a posunula vázu rychlených narcisů po stole kousek doprava. „Co si o ní myslíš, Gabe?“

„Je překrásná. Jako tvůj věrný obraz.“

„Myslela jsem si, že jsem na to připravená. Věděla jsem to od otce. A taky z fotografií. Ale když jsem se na ni podívala a uviděla sebe, stejně mě to šokovalo. Pamatuji se na nijako na dítě, na to dítě se pamatuji dobře. Ale teď, když ji vidím jako dospělou…“ Nespokojená sama se sebou zavrtěla hlavou. Roky utíkaly. Věděla to lépe než kdokoli jiný. „A jinak?“ Letmo pohlédla přes rameno. „Co si o ní myslíš?“

Nebyl si jist, zda může či chce vysvětlit, co si o ní opravdu myslí. Také jej ohromila. A to byl muž, kterého málokdy něco vyvedlo z míry. Krásné ženy procházely jeho životem a on jejich. Líbily se mu, obdivoval je, toužil po nich. Když ale poprvé spatřil Kelsey Bydenovou, srdce se mu zastavilo.

Tuhle zajímavou drobnost prozkoumá později, Naomi čekala. A on věděl, že na jeho odpovědi záleží.

„Uzlíček nervů a zlosti. Nemá zrovna tvé sebeovládání.“

„Doufám, že je nikdy nebude potřebovat,“ zamumlala Naomi.

„Byla rozčilená, ale dost chytrá, aby svůj vztek držela na uzdě, dokud neposoudí celkovou situaci. Kdyby byla kůň, musel bych říct, že ji potřebuji vidět v pohybu, abych mohl odhadnout, jestli má odvahu, vytrvalost a eleganci. Ale krev se nezapře, Naomi. Tvoje dcera má styl.“

„Milovala mě.“ Hlas se jí zachvěl, ale ona to nezpozorovala. Nezpozorovala ani první slzu, která přetekla a klouzala jí po tváři. „Je těžké vysvětlit člověku, který nemá děti, jaké to je, přijímat tak naprosto jednoznačnou lásku. Kelsey ji ke mně cítila, i ke svému otci. To já a Philip jsem jí neměli dost. A tak jsem ji ztratila.“

Naomi setřela slzu a zachytila ji na špičce prstu. Studovala ji, jako by to byl nějaký exotický exemplář, který právě objevila. Neplakala od doby, kdy pohřbila otce. Neměla důvod.

„Nikdo mě už nebude mít takhle rád.“ Setřásla slzu a zapomněla na ni. „Myslím, že jsem to pochopila až dnes.“

„Jdeš příliš rychle přes překážky, Naomi. To se ti nepodobá. Dnes jsi s ní mohla být celých patnáct minut.“

„Viděls její výraz, když jsem řekla, že jsem zabila Aleka?“ Když se obrátila na Gaba, usmívala se, ale byl to strnulý úsměv, křehký jako sklo. „Viděla jsem jej ve spoustě jiných obličejů. Civilizované zděšení. Slušní lidé nezabíjejí.“

„Lidé, ať už slušní nebo ne, dělají, co je třeba, aby přežili.“ Měl důvod to vědět.

„Nebude si to myslet. Možná vypadá jako já, Gabe, ale po otci toho má víc. Panebože, co se slušnosti týče, není nad doktora Philipa Bydena.“

„Nebo co se týká hlouposti, když tě nechal jít.“

Opět se zasmála, tentokrát ulehčeně, a pevně ho políbila na ústa. „Kdes byl před dvaceti pěti lety?“ Zavrtěla hlavou a málem si povzdechla. „Cvrnkals kuličky?“

„Nevzpomínám si, že bych si s nimi někdy hrál. Možná jsem si na ně občas vsadil. Když už mluvíme o sázkách, něco mi říká, že můj roček v květnu na derby tvého porazí.“

Pozvedla obočí. „A kurs?“

„Jedna ku jedné.“

„Beru. Co takhle zajít dolů a podívat se na mého šampióna, než odejdeš? Za pár let nechá všechny koně, které proti ní nasadíš, daleko za sebou.“

„Dalas jí už jméno?“

Otevřela dveře na terasu a v očích jí zajiskřilo. „Naomina čest.“

Byla tak rezervovaná, pomyslela si Kelsey, když otevírala dveře svého bytu. Tak chladná. Naomi se přiznala k vraždě stejně nenucené, jako se jiná žena přizná, že si barví vlasy.

Co je to za ženu?

Jak jen mohla podávat čaj a udržovat konverzaci? Tak zdvořile, s takovým sebeovládáním, s tak strašným odstupem. Kelsey se opřela o dveře a třela si spánky, za nimiž hlodala bolest. Bylo to jako nějaký šílený sen – ten nádherný velký dům, ta žena se svým obličejem, ten muž plný života.

Naomin nejnovější milenec? Spali snad v témže pokoji, v němž jiný muž zemřel? Vypadal, že by toho byl schopen, pomyslela si. Vypadal, že by byl schopen všeho.

Kelsey se otřásla, odtrhla se ode dveří a začala přecházet po místnosti.

Proč Naomi ten dopis napsala? – ptala se sama sebe. Nekonala se ani bouře plná emocí, ani vykrmené tele, ani zoufalé omluvy za ztracená léta. Jen zdvořilostní pozvání na čaj.

A také chladné, nevyhýbavé doznání viny.

Takže Naomi Chadwicková není pokrytec, pomyslela si Kelsey zatrpkle. Jen zločinec.

Když zazvonil telefon, ohlédla se a uviděla, že záznamník bliká. Odvrátila se a nevšímala si ani zvonění, ani blikání. Do směny v muzeu jí zbývaly dvě hodiny a ona neměla potřebu ani chuť do té doby s kýmkoli mluvit.

Jediné, co nyní musela, bylo přesvědčit sebe samu, že matčin opětovný vstup na scénu nemusí její život změnit. Může přece žít úplně stejně jako dříve – má svou práci, studium, své přátele.

Klesla na pohovku. Koho se to snaží obalamutit? Svou práci mohla sotva považovat za něco víc než koníčka, studium za zvyk a své přátele… Většinu měla společných s Wadem, takže se v důsledku jakéhosi podivného jevu provázejícího jejich rozvod rozdělili na dvě strany nebo prostě uklidili do pozadí, aby se jich to trauma nedotklo. Její život byl v troskách. Zaklepání na dveře nechala bez povšimnutí. „Kelsey.“ Další rychlé, netrpělivé zaťukání. „Otevři dveře, nebo řeknu správci a udělá to on.“

Kelsey rezignovala a uposlechla. „Babičko.“ Milicent Bydenová nastavila tvář očekávanému polibku a vešla do bytu. Jako vždy byla bezvadně oblečená a učesaná. Vlasy měla obarvené do lesklého kaštanového odstínu a sčesané z pěstěného obličeje, který na první pohled vypadal spíše na šedesát než na osmdesát let. Postavu si udržovala nesentimentální dietou a cvičením. Měla na sobě bledě modrý kostým od Chanela, velikost dvaačtyřicet. Stáhla si barevně sladěné kozinkové rukavice a nechala je na odkládacím stolku, potom položila přes židli svého norka.

„Zklamalas mě. Trucuješ ve svém pokoji jako dítě.“ Její světle hnědé oči přejely po vnučce, zatímco se usadila a překřížila nohy. „Tvůj otec si o tebe dělá velké starosti. Oba jsme ti dnes nejméně desetkrát volali.“

„Byla jsem pryč. A táta nemá důvod dělat si starosti.“

„Opravdu?“ Milicent zaťukala nalakovaným nehtem o opěradlo křesla. „Nejdřív k němu vtrhneš se zprávou, že se ta ženská s tebou spojila, pak utečeš a nebereš telefon.“

„Ta ženská je moje matka a vy oba jste věděli, že žije. Takže došlo k cituplné scéně, což tobě, babičko, patrně připadá nevkusné. Toho jsem si vědoma, ale mně se to zdálo úplně na místě.“

„Tenhle tón si vyprošuji.“ Milicent se naklonila dopředu. Tvůj otec udělal vše, aby tě chránil, aby ti dal slušné vychování a solidní domov. A ty ho za to napadáš.“

„Napadám?“ Kelsey rozhodila ruce, i když věděla, že takový projev bude svědčit proti ní. „Postavila jsem se mu tváří v tvář, žádala jsem odpověď. Chtěla jsem znát pravdu.“

„A teď, když ji znáš, jsi spokojená?“ Milicent naklonila hlavu na stranu. „Bylo by pro tebe lepší, pro nás pro všechny by bylo užitečnější, kdyby pro tebe byla i nadále mrtvá. Ale ona byla vždycky sobec, pokaždé se starala víc o sebe než o kohokoli jiného.“

Z důvodů, které by nikdy nedokázala vysvětlit, Kelsey hozenou rukavici zvedla. „A tys ji vždycky nenáviděla?“

„Vždycky jsem ji viděla takovou, jaká byla. Philipa oslnil její vzhled, to, co považoval za temperament a elán. A za tu chybu taky zaplatil.“

„A já vypadám jako ona," řekla Kelsey tiše, „což vysvětluje, proč ses na mě vždycky dívala, jako bych během okamžiku mohla spáchat nějaký strašný zločin – nebo alespoň nějak neodpustitelně porušit etiketu."

Milicent si povzdechla a opřela se. Nehodlala to popírat, neviděla jediný důvod, proč by měla. „Přirozeně mi dělalo starost, kolik toho z ní v sobě máš. Jsi Bydenová, Kelsey, a většinou jsi dělala rodině čest. Každičká chyba, kterou jsem tě viděla udělat, nese její pečeť."

„Raději si myslím, že jsem dělala své vlastní chyby."

„Jako například tenhle rozvod," řekla Milicent unaveně. „Wade pochází z dobré rodiny. Jeho dědeček z matčiny strany je senátorem. Jeho otec vlastní jednu z nejprestižnějších a nejuznávanějších reklamních agentur na celém východě."

„Wade je cizoložník."

Milicent si nepatrně netrpělivě povzdechla a mávla rukou. Diamantový snubní prsten na její ovdovělé ruce se ledově zatřpytil. „Dáváš vinu raději jemu než sobě nebo té ženě, která ho svedla."

Kelsey se téměř pobaveně usmála. „Přesně tak. Viním jeho. Ten rozvod se nedá vzít zpět, babičko, už od včerejška. V této záležitosti plýtváš časem."

„A ty máš tu pochybnou čest být v rodinné historii druhá, která se rozvedla. V případě tvého otce to bylo nevyhnutelné. Ale tys reagovala tak, jak jsi zvyklá jednat po celý život – impulzivně. Ale to je jiná věc. Chci vědět, co hodláš podniknout s tím dopisem."

„Nemyslíš, že se to týká mě a mé matky?"

„Je to rodinná záležitost, Kelsey. Tvůj otec a já jsme tvoje rodina." Opět zaťukala prsty a pečlivě volila slova i tón. „Philip je moje jediné dítě. Jeho štěstí a pohoda stály v mém životě vždy na prvním místě. Ty jsi jeho jediné dítě." S nepředstíranou láskou se natáhla a uchopila vnuččinu ruku do své. „Chci pro tebe jen to nejlepší."

To se nedalo popřít. Ať už babiččiny zásady jakkoli skřípaly, Kelsey věděla, že ji miluje. „Já vím. Nechci jít proti tobě, babičko."

„Já proti tobě taky ne." Potěšené pohladila Kelsey po ruce. „Bylas dobrá dcera, Kelsey. Nikdo, kdo vás s Philipem zná, by nepochyboval o tvé oddanosti. Vím, že bys neudělala nic, čím bys ho

zranila. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybys mi ten dopis dala, kdybys mě nechala, abych tu záležitost za tebe vyřídila. Nemusíš se s ní spojit ani projít vším tím zmatkem.“

„Už jsem se s ní spojila. Dnes ráno jsem za ní zajela.“

„Ty…“ Milicent se roztřásla ruka, pak se ustálila. „Setkala ses s ní? Odjelas za ní, aniž by ses o tom nejdříve poradila?“

, Je mi šestadvacet let, babičko. Naomi Chadwicková je moje matka a já se nemusím s nikým radit o tom, jestli ji mám navštívit nebo ne. Mrzí mě, jestli tě to rozrušilo, ale udělala jsem, co jsem musela.“

„Cos udělat chtěla,“ opravila ji Milicent. „Bez ohledu na následky.“

„Jak si přeješ, ale jsou to mé následky. Myslím, že byste s otcem museli souhlasit, že je to z mé strany normální reakce. Možná je to pro vás těžké, ale nechápu, proč tě to tak rozčílilo.“

„Nejsem rozzlobená.“ A přece byla. Soptila. „Dělám si starosti. Nechci, abys jednala pod vlivem nějaké pošetilé citové reakce. Ty ji neznáš, Kelsey. Nemáš ponětí, jak je vychytralá a pomstychtivá.“

„Vím, že se o mě chtěla starat.“

„Chtěla ranit tvého otce, protože ji prohlédl. Tys měla posloužit jako nástroj. Pila a chodila s muži a předváděla se se svými chybami, protože si byla tak jistá, že vždycky vyhraje. A skončilo to tím, že zabila člověka.“ Milicent se zhluboka nadechla. I samotná myšlenka na Naomi ji pálila u srdce. „Předpokládám, že se tě pokusila přesvědčit, že jednala v sebeobraně. Že bránila svou čest. Svou čest!“

Milicent už nedokázala déle sedět a zvedla se. „Ano, byla chytrá a byla krásná. Kdyby svědectví proti ní nebylo tak jednoznačné, byla by snad dokázala přesvědčit porotu, aby ji zprostila viny. Když ale žena hostí uprostřed noci v ložnici muže a má na sobě jen hedvábný župan, není snadné mluvit o znásilnění.“

„Znásilnění,“ opakovala Kelsey, ale byl to jen šokovaný šepot a Milicent nic neslyšela.

„Někteří lidé jí samozřejmě uvěřili. Někteří totiž takové ženě vždycky uvěří.“ S tvrdým výrazem v očích sebrala ze stolku své rukavice a pleskala jimi o dlaň. „Ale nakonec ji odsoudili. Zmizela z

Philipova života a taky z tvého. Až do teď. Budeš tak tvrdohlavá, tak sobecká a pustíš ji zpět? Způsobíš svému otci tolik zármutku?“

„To není volba mezi ním a jí, babičko.“

„Právě taková volba to je.“

„Pro tebe, pro mě ne. Víš, než jsi sem přišla, nebyla jsem si jistá, zda ji znovu navštívím. Teď vím, že ano. Protože se přede mnou neobhajovala. Nedávala mi na vybranou. Navštívím ji znovu a rozhodnu se sama.“

„Bez ohledu nato, komu tím ublížíš?“

„Pokud vím, jediný, kdo něco riskuje, jsem já.“

„Mýlíš se, Kelsey, a je to nebezpečný omyl. Ona své okolí rozkládá.“ Milicent si toporně natáhla rukavice, jeden prst po druhém. „Pokud v tom vztahu hodláš pokračovat, udělá, co bude v jejích silách, aby zničila pouto mezi tebou a tvým otcem.“

„To by nedokázal nikdo.“

Milicent stočila pohled vzhůru. Byl ostrý jako břitva. „Ty Naomi Chadwickovou neznáš.“

Kapitola třetí

Ne, Kelsey Naomi Chadwickovou neznala. Ale pozná ji.

Všechny ty roky, kdy se Kelsey dále vzdělávala, nezůstaly bez užitku. Pokud existovalo něco, v čem se vyznala, pak to byl způsob, jak prozkoumat daný předmět. Jakýkoli předmět. A Naomi nebyla žádnou výjimkou.

V příštích dvou týdnech trávila většinu volného času zahloubána do mikrofilmů ve veřejné knihovně. Nejprve se zastavila u zpráv ze společnosti a přečetla si oznámení o zasnoubení jedenadvacetileté Naomi Anne Chadwickové z farmy U tří vrb u Bluemontu ve Virgínii se čtyřiatřicetiletým profesorem Philipem Jamesem Bydenem, synem Andrewa a Milicent Bydenových z Georgetownu.

Svatbu naplánovali na červen.

Kelsey našla svatební oznámení. Byl to šok vidět otce tak mladého, tak bezstarostně šťastného, s prsty propletenými ve výši srdce s Naominými. V knoflíkové dírce měl růži. Kelsey by ráda věděla, zda byla bílá, nebo snad jasně žlutá?

Vedle něho zářila Naomi. Její jas nedokázal ztlumit ani zrnitý novinový papír. Měla neskutečně mladý obličej, až neuvěřitelně krásný, usměvavé rty a jasné oči, jako by se právě chtěla dát do smíchu.

Vypadali, že společně budou schopni zdolat cokoli.

Nemělo ji to bolet. Kelsey si řekla, že je pošetilé, aby se jí dotýkal rozvod, o kterém ani nevěděla. Ale tihle dva mladí lidé, plní života, ji stvořili. A nyní jeden pro druhého představoval jen bolestné vzpomínky.

Okopírovala si, co potřebovala, o zbytku si udělala poznámky, tak jako při studiu jakéhokoli jiného tématu. S pocitem pobavení a zmatku našla oznámení o vlastním narození.

Poté toho bylo málo, tu a tam krátká zprávička o návštěvě plesu nebo dobročinného podniku. Zdálo se, že její rodiče žili po krátkou dobu svého manželství poklidným životem, vzdáleným lesku Washingtonu.

Pak přišel spor o opatrovnictví, hutný článeček, který si, jak usoudila, vysloužil místo v *The Washington Post* díky tomu, že její dědeček z otcovy strany byl prvním náměstkem ministra financí.

Četla jména – své vlastní, Naomino, svého otce – s pocitem odstupu. The Post příliš své důstojnosti na rodinné hašteření neobětoval.

Našla několik článků o farmě U tří vrb a o dostizích. Jeden se zmiňoval o tragédii slibného ročka, který spadl při dostihu a musel být zastřelen. Vysloužil si jedinou fotografii, Naomin krásný obličej zalitý slzami.

Pak přišla vražda.

Takové události měly právo na větší prostor, na několik výrazných titulků.

milenecká hádka končí tragédií idylická virgínie scénou násilné smrti

Její matku tam popisovali jako bývalou ženu profesora angličtiny z Georgetownu a dceru předního chovatele plnokrevníků. Oběť poněkud štiplavě nazvali playboyem s vazbami na dostihový svět.

Celá událost byla naprosto jasná. Alec Bradley byl zastřelen v ložnici na farmě U tří vrb. Zbraň patřila Naomi Chadwickové-Bydenové, která zavolala policii. V době výstřelu byla s Bradleym v domě sama. Policie vedla vyšetřování.

Ve virginských novinách toho bylo trochu více. Naomi nikdy nepopírala, že osudnou ránu vypálila. Prostřednictvím svého obhájce prohlásila, že ji Bradley napadl a že se ke zbrani uchýlila v sebeobraně.

Bylo zjištěno, že mezi Naomi a Bradleym existoval přátelský vztah a že se už několik týdnů společensky stýkali. A samozřejmě také to, že se Naomi nacházela uprostřed komplikovaného sporu o opatrovnictví své tříleté dcery.

Týden po vraždě se objevily další titulky:

Žena z virgínie zatčena pro vraždu
Nová výpověď vyloučila tvrzení o sebeobraně

A byla to usvědčující výpověď. Kelsey tuhla krev, když se dočetla o fotografii pořízené detektivem, kterého najali otcovi právníci, aby sehnal munici pro bitvu o opatrovnictví. Detektiv měl zaznamenat tajný poměr a místo toho přišel na vraždu.

Také on u soudu svědčil. Kelsey neúnavně postupovala stránku po stránce a četla dál. O svědcích, kteří pod přísahou vypověděli, že se Naomi a Bradley na veřejnosti chovali jako důvěrní přátelé. Že Naomi výborně střílela. Ze měla ráda večírky, šampaňské a pozornost mužů. Ze se s Bradleym v noci, kdy zemřel, pohádala, protože flirtoval s jinou ženou.

Potom se na lavici svědků objevil Charles Rooney a vypověděl svůj příběh. Pořídil desítky Naominých fotografií, na závodní dráze, na farmě, při různých společenských příležitostech. Měl oprávnění pracovat jako soukromý detektiv ve státě Virgínie a zprávy o jeho pozorování byly pečlivě doloženy.

Vytvářely obraz lehkomyslné, krásné ženy, která toužila po vzrušení a nemohla se dočkat, až zpřetrhá tísnivá manželská pouta ke staršímu muži. Ženy, která v noci, kdy došlo k vraždě, pozvala oběť do svého domu, kde byla sama a jen v negližé.

Rooney nebyl schopen odpřisáhnout, co si ti dva řekli, ale jeho fotografie a pozorování hodně napovídaly. Objali se, nalili si brandy. Pak se zřejmě pohádali a Naomi úprkem vyběhla do schodů. Bradley utíkal za ní.

Ve snaze splnit úkol se Rooney vyšplhal na příhodný strom a zamířil svůj dálkový objektiv na okno ložnice. Tam hádka pokračovala a nabírala na síle. Naomi udeřila Bradleyho do tváře, a když se dal na odchod, vytáhla ze zásuvky nočního stolku revolver. Fotograf zachytil jeho ohromený a Naomin rozzuřený obličej, když vystřelila.

Kelsey dlouho zírala na tu fotografii a titulek nad ní, který hlásal VINNA! Opatrně si pořídila další kopie, pak přístroj vypnula a sebrala své papíry a záznamy. Dříve, než mohla citům zkřížit cestu logika, našla telefonní automat a vytočila číslo.

„U tří vrb.“

„Naomi Chadwickovou, prosím.“

„Smím se zeptat, kdo volá?“

„Tady Kelsey Bydenová.“

Zaslechla slabý přidušený zvuk, který rychle odezněl. „Slečna Naomi je dole ve stájích. Seženu ji.“

Za několik okamžiků někdo zvedl přípojku. Kelsey uslyšela po telefonu Naomin hlas, chladný jako ledový nápoj. „Haló, Kelsey. Ráda tě slyším.“

„Chtěla bych si s tebou znovu promluvit.“

„Jistě. Kdykoli budeš chtít.“

„Hned. Budu tam za hodinu. A byla bych ráda, kdybychom tentokrát byly samy.“

„Dobře. Budu tady.“

Naomi zavěsila a otřela si vlhké ruce o džínsy. „Přijede moje dcera, Mosesi.“

„To jsem pochopil.“ Moses Whitetree, Naomin trenér, důvěru požívající zaměstnanec a dlouhodobý milenec, dál studoval chovné záznamy. Byl napůl Žid, napůl Choctaw a navíc si tou kombinací nebyl zcela jist. Vlasy mu v dlouhém prošedivělém copu spadaly na záda. Na krku se mu třpytila stříbrná Davidova hvězda.

Pokud šlo o koně, věděl o nich všechno. A až na několik výjimek jim dával přednost před lidmi. „Bude se ptát.“

„Ano.“

„Jak mám odpovědět?“

Nevzhlédl, nebylo toho zapotřebí. Znal každičký záchvěv Naomina obličeje. „Mohla bys to zkusit s pravdou.“

„Ta už mi tedy přinesla spoustu dobrého.“

„ Je to tvoje krev.“

Pro Mosese je všechno tak jednoduché, pomyslela si Naomi netrpělivě. „Je to dospělá žena. Doufám, že má svou hlavu. Nepřijme mě jen proto, že máme společnou krev, Mosesi. Zklamalo by mě, kdyby to udělala.“

Odložil papíry a vstal. Nebyl to vysoký muž, měl jen několik kilo a několik centimetrů nad svůj dávný sen, že se stane žokejem. V sešlapaných holínkách měl oči ve stejné úrovni jako Naomi. „Chceš, aby tě milovala, aby tě přijala, ale čekáš, že to udělá za podmínek, které určíš ty. Vždycky jsi chtěla příliš mnoho, Naomi.“

Něžně se dotkla jeho ošlehané tváře. Nemohla se na něj zlobit. Byl to muž, který na ni čekal, který se jí nikdy na nic neptal, který ji vždy miloval.

„To mi říkáš vždycky. Nevěděla jsem, že ji budu tak moc potřebovat, dokud jsem ji znovu nespatřila, Mosesi. Netušila jsem, že na tom bude tak hrozně záležet.“

„A přála by sis, aby tomu tak nebylo.“

„Ano. Přála bych si, aby tomu tak nebylo.“

Rozuměl. Po většinu svého života si přál nemilovat Naomi. „Moji lidé mají takové přísloví.“

„Kteří lidé?“

Usmál se. Oba věděli, že si polovinu svých pořekadel vymýšlí a druhou polovinu překrucuje, aby vyhovovala jeho záměrům. „Jen hlupáci vyplýtvají nadarmo své touhy. Nech ji, ať vidí, jaká jsi. To bude stačit.“

„Mosesi.“ Do kanceláře nahlédl čeledín a smekl klobouk směrem k Naomi. „Slečno. Nelíbí se mi, jak si Čistota šetří levou přední nohu. A taky ji má trochu oteklou.“

„Dnes ráno běžela dobře.“ Moses svraštil čelo. Vstal už za úsvitu, aby dohlédl na ranní trénink. „Pojďme se podívat.“

Moses si ponechal malou kancelář u stájí. Byla přecpaná a často páchla koňskou močí, ale on jí dal přednost před vzdušnou místností ve vybílené budově u západního výběhu, kterou používal jeho předchůdce.

Moses často říkal, že mu zemitá koňská vůně připadá jako francouzský parfém a nechce žádný nazdobený kvartýr daleko od všeho dění.

Po pravdě řečeno, stáje byly téměř stejně vycíděné jako kterýkoli luxusní hotel a obvykle v nich vládl větší ruch. Betonový svah mezi řadami stání byl vydrhnutý a bez poskvrnky. Jednotlivé boxy označovaly lakované desky se jmény koní, ozdobně vyvedené ve zlatě. Byl to projev afektovanosti Naomina otce a ona v tom po převzetí farmy pokračovala.

Mísily se tu pachy koní, mazání, sena, obilí a kůže – směsice, kterou Naomi po léta ve vězení bolestně postrádala a kterou pokaždé dokázala ocenit.

Pro ni to byla vůně svobody.

Jak Moses procházel uličkou, vystrkovali koně hlavy ze stání. Také on měl svůj pach a oni jej poznali. I tehdy, když jeho holínky

po svahu rychle proklapaly, vždycky si udělal čas, tu na krátké pohlazení, tam na slovíčko.

Stájníci pokračovali v práci. Možná se teď, když byl Moses na dohled, vidle a hřebla pohybovaly s větším elánem.

„Chtěl jsem ji vzít na pastvu, a viděl jsem, jak si tu nohu šetří.“ Čeledín se zastavil u klisnina stání. „Všiml jsem si toho otoku a myslel jsem si, že byste se na to chtěl podívat sám.“

Moses jen zamručel a přejel rukama po lesklé kaštanové srsti. Zkoumal Čistotě oči, přičichl jí k dechu, něco jí šeptal, zatímco ji ohmatával od hlavy přes plece až po nohy.

Byl tam otok, hned nad nártem, a to místo bylo příliš horké. Když nepatrně stiskl, klisna ucukla a odfrkla si, aby ho varovala. „Vypadá to, že se o něco uhodila.“

„Dnes ráno ji jel Reno.“ Naomi si vzpomněla, že žokej na farmu přijel na trénink. „Podívejte se, jestli je ještě tady.“

„Ano, madam.“ Čeledín odběhl.

„Dnes ráno běžela nádherně.“ Naomi se přikrčila vedle Mosese a zúženýma očima sama prohlížela poraněnou nohu. Něžně jí pohybovala dopředu a dozadu, aby se ujistila, že nedošlo k přepětí svalstva. „Vypadá to, že se kopla zadním kopytem,“ zamumlala. Byla tam barevná skvrna, známka podkožní krevní sraženiny. Kost je pravděpodobně pohmožděná, pomyslela si. Budou-li mít štěstí, není zlomená. „Měla příští týden startovat v Saratoze.“

„Snad to ještě stihne.“ Ale nemyslel si to, s poraněnou nohou ne. „Otok odstranit můžeme. Ale stejně bychom měli raději zavolat veterináře. Rentgen by neuškodil.“

„Postarám se o to. A promluvím si s Reném.“ Napřímila se a položila klisně ruku kolem krku. Byla to investice, obchod, ale to ještě neznamenalo, že ty koně nemilovala. „Má srdce šampióna, Mosesi. Nechci ani slyšet, že by už nemohla závodit.“

Sotva o hodinu později Naomi pochmurně přihlížela, jak klisnu ošetřují. Přímo na ránu už aplikovali proud chladné vody. Nyní Moses sám poraněné místo masíroval směsí octa a studené vody. Veterinář stál ve stáji a připravoval injekci.

„Jak dlouho to bude trvat, než bude moci opět začít s tréninkem, Matte?“

„Měsíc. Nebo raději šest neděl.“ Pohlédl na Naomi. Matt Gunner měl podlouhlý, příjemný obličej a laskavé oči. „Kost je pohmožděná, Naomi, a je tam poraněná tkáň, ale nic nemá zlomené. Nechtějí ve stáji, pokračujte v masážích a lehkém tréninku a dostane se z toho.“

„Nasadili jsme rychlé tempo,“ poznamenal žokej Reno. Stál hned vedle boxu a pozoroval proceduru. Převlékl se z ranního tréninkového úboru do jednoho ze svých oblíbených obleků šitých na míru. Ale byl to člověk od dostihové dráhy. Nic pro něho ani pro ostatní nebylo důležitější než plnokrevníkovy křehké nohy. „Nevšiml jsem si, že by nějak změnila krok.“

Já také ne,“ dodala Naomi. Reno říká, že neklopýtla. Sledovala jsem ráno trénink a byla bych si toho všimla. Tahle klisnička má klidnou povahu. Není z těch, co ve stáji vyhazují.“

„Pořádně si natloukla,“ řekl Matt. „Kdyby váš čeledín nebyl tak všímavý, mohlo to být daleko horší. Tohle utiší bolest. Hned to bude, maličká. Jen klid.“ Vjel jehlou Čistotě pod kůži, přímo nad poraněním. Klisna zakoulela očima, odfrkla si, ale nebránila se. „Je silná a zdravá,“ řekl Matt. „Zase bude běhat. Mosesi, nemohu ti o dalším ošetřování říct nic, co bys už sám nevěděl. Jestli se to zanítí, tak mi zavolej. Jinak… „ Odmlčel se a zíral Naomi přes rameno.

„Promiňte.“ Kelsey ustoupila, v ruce svírala kabelku a složku s papíry. „Nerada vás vyrušuji. Nahoře v domě mi řekli, že tě tady najdu.“

„Á.“ Naomi si roztržitě vjela rukou do vlasů. „Ztratila jsem pojem o čase. Měli jsme tady malou krizi. Matte, tohle je moje dcera Kelsey. Kelsey Bydenová, Matt Gunner, můj veterinář.“

Matt natáhl ruku, v níž stále ještě svíral injekci. Stáhl ji, zrudl. „Promiňte. Ahoj.“

Ačkoli byla nervózní, musela se usmát. „Těší mě.“

„A Moses Whitetree,“ pokračovala Naomi. „Můj trenér.“

Moses dál masíroval klisně nohu a jen kývl hlavou.

„Reno Sanchez, jeden z nejlepších žokejů na okruhu.“

„Ten nejlepší,“ řekl a zamrkal. „Těší mě.“

„Mě taky,“ řekla Kelsey automaticky. „Máš tady práci, počkám.“

„Ne, nic víc už udělat nemůžu. Díky, žes přijel tak rychle, Matte. Mrzí mě, že jsem vám narušila program, Reno.“

„Ale, žádný problém. Do prvního startu mám spoustu času.“ Znovu s nezastíraným obdivem pohlédl na Kelsey. „Musíte se přijít podívat na dostih, jak jedu.“

„Jistě by se mi to líbilo.“

„Mosesi, přijdu se na ni podívat později. Co takhle zajít do domu?“ Naomi pokynula rukou, opatrně, velice ostražitě, aby se ho ani nedotkla, a pak šla napřed k druhému konci budovy.

„Stůně vám kůň?“

„Bohužel je to zranění. Budeme ji muset na několik dalších týdnů stáhnout z dostihů.“

„To je škoda.“

Kelsey se podívala k výběhu, kde roční hříbě na dlouhé šňůře pomalu přecházelo od kroku k trysku. Jiného koně s jezdcem v sedle vedli k okruhu pro trénink chůze. Nějaký čeledín koupal lesklého hnědáka a stříkal na valacha proudy vody z hadice. Další koně čeledíni jednoduše vodili v širokých kruzích.

„Rušné místo,“ zamumlala Kelsey a uvědomovala si, že se k ní stáčejí pohledy.

„Většina práce připadá na ráno, ale až odpoledne zavřou závodní dráhu, bude tady zase rušno.“

„Dnes se jede dostih?“

„Vždycky se jede nějaký dostih,“ řekla Naomi roztržitě. „Ale právě teď probíhají ještě vrhy hříbat, takže to, co se neudělá ráno, se přihodí až v noci.“ Pousmála se. „Vypadá to, že se vždycky narodí uprostřed noci.“

„Patrně jsem si neuvědomovala, že je tu takový provoz.“

„Za posledních deset let jsme se stali jednou z nejlepších chovných farem u nás. Máme koně, který v posledních třech letech nedoběhl na derby hůř než jako třetí. Vyhráli jsme St. Leger a Belmont. Dvakrát po sobě jsme získali chovatelský pohár. Jedna naše klisna byla první na posledních Olympics.“ Naomi se zarazila a zasmála. „Nesmíš mi dovolit, abych o tom začínala. Jsem horší než babka s taškou plnou fotografií.“

„To je v pořádku. Zajímá mě to.“ Víc, uvažovala Kelsey, než čekala. „Totiž, když jsem byla malá, učila jsem se jezdit na koni. Řekla bych, že si většina lidí prožije údobí, kdy se zblázní do koní. Táta to nemohl vystát, ale…“ Odmlčela se, protože najednou pochopila, proč ho tak trápilo, když si vypěstovala tradiční dívčí nadšení pro koně.

„Samozřejmě,“ řekla Naomi a pousmála se. „To je naprosto pochopitelné. Ale ty sis své lekce stejně vynutila?“

„Ano, otravovala jsem ho, až mi je povolil.“ Zarazila se a pohlédla matce přímo do očí. Uviděla drobné, sotva patrné známky stárnutí, kterých si při první schůzce pro samou nervozitu nevšimla. Jemné vrásky, rozprostírající se jako vějíř kolem očí. Jiné, jejichž původcem byl bud vztek, nebo rozčilení, jemně brázdily vysoké, hebké čelo. „Muselo ho to bolet, když mě viděl, když mě prostě dennodenně sledoval.“

„Myslím, že ne. Ať už ke mně Philip cítil cokoli, tebe zbožňoval.“ Odvrátila se, protože bylo snazší zírat na kopce. Nějaký kůň zaržál a ten zvuk byl pro Naomi líbeznější než všechny árie. „Nezeptala jsem se tě na něj. Jak se má?“

„Vede se mu dobře. Je teď vedoucím katedry anglistiky v Georgetownu. Už sedm let.“

„Je to velice inteligentní muž. A taky dobrý.“

„Ale ne dost dobrý pro tebe.“

Pozvedla obočí. „Milá Kelsey, to já jsem nikdy nebyla dost dobrá pro něho. Zeptej se, koho chceš.“ Naomi odhodila vlasy z obličeje a pokračovala v chůzi. „Slyšela jsem, že se znovu oženil.“

„Ano, když mi bylo osmnáct. Jsou spolu velice šťastní. Mám nevlastního bratra Channinga.“

„A máš je ráda, svou rodinu.“

„Moc.“

Naomi prošla stejným dvorem, stejnými dveřmi na terasu jako poprvé. „Co ti můžu nabídnout? Kávu, čaj? Snad trochu vína?“

„To není nutné,“

„Doufám, že uděláš Gertie radost. Když se doslechla, že přijedeš, upekla cukroví. Vím, že si to nepamatuješ, ale hodně jsi pro ni znamenala.“

Dostali mě, pomyslela si Kelsey, na dobré způsoby a soucit. „Tak tedy čaj a cukroví. Díky.“

„Řeknu jí to. Prosím, posaď se.“

Neposadila se. Zdálo se jí jedině spravedlivé prohlédnout si matčiny věci zblízka. Pokoj byl na první pohled poklidně elegantní, na hony vzdálený shonu stájí a jejich zahnojeným holínkám. Pokojně tu hořel mírný oheň, roztažené růžové závěsy vpouštěly dovnitř slunce. To se odráželo asi tak na dvanácti rozkošných křišťálových koních, čirých nebo v barvách drahokamů. Orientální koberec na vyleštěné kaštanové podlaze barevně ladil se závěsy a bezovými tóny pohovky.

Nic křiklavého, nic, co by nebylo střízlivé. Až na druhý pohled. Stěny pokrývalo vzorované hedvábí ve stejné chladné barvě slonoviny, jakou mělo čalounění. Ale obrazy, velké a abstraktní, hýřily směle a neklidně barvami. Bouřlivá díla, pomyslela si Kelsey, plná vášně a zloby. A podepsaná, povšimla si se zachvěním, krvavě rudými iniciálami N. C.

Že by Naomina práce, ptala se sama sebe. Nikdo se nezmínil, že její matka maluje obrazy. Tohle není práce amatéra, usoudila Kelsey. Byla v tom zkušenost, dovednost a působilo to zneklidňujícím dojmem.

Vlastně měly obrazy solidní důstojnost toho pokoje narušit, pomyslela si a odvrátila se. A přitom jej polidštily.

Po celé místnosti si všimla i dalších výmluvných detailů. Sochy ženy, jejíž alabastrový obličej byl vytesán do výrazu nevýslovného žalu, světle zeleného skleněného srdce, jehož středem procházela klikatá prasklina, misky plné barevných kamínků. „Ty byly vaše.“

Kelsey provinile upustila oblázek zpět do misky a otočila se. Gertie dotlačila servírovací stolek s čajem, stála tam a široce se na ni usmívala.

„Prosím?“

„Vždycky se vám líbily hezké kamínky. Schovala jsem vám je, když…“ Ústa se jí zachvěla. „Když jste odešla.“

„Ach tak.“ Jak na tohle měla odpovědět? „Takže tady pracujete už dlouho.“

„Jsem U tří vrb od dětství. Moje matka vedla domácnost panu Chadwickovi, a když potom odešla do důchodu, nastoupila jsem na její místo. Odstěhovala se na Floridu. Vždycky jste měla nejraději čokoládové tyčinky.“

Ta žena vypadala, jako by Kelsey dokázala samou láskou sníst. Zoufalé touze v jejích očích se dalo těžko odolat a neutěšená radost, která se za ní skrývala, byla ještě horší. „Mám je pořád nejraději,“ vypravila ze sebe Kelsey.

„Pojďte se posadit a poslužte si. Slečna Naomi telefonuje, ale přijde hned.“ Gertie předla radostí, nalila čaj a naaranžovala na podnos cukroví. „Vždycky jsem věděla, že se vrátíte. Vždycky jsem to věděla. Slečna Naomi si to nemyslela. Celou dobu se tím trápila. Ale jářku – je to přece vaše dcera, no ne? Určitě se vrátí a přijede se na svou mámu podívat. A teď jste tady.“

„Ano.“ Kelsey se přiměla usednout a vzít si čaj. „Jsem tady.“

„A už úplně dospělá.“ Gertie si nedokázala pomoci, a musela Kelsey pohladit po vlasech. „Dospělá žena.“ Její vráscitý obličej se zkrabatil, ruku nechala klesnout. Rychle se otočila a spěchala z pokoje.

„Promiň,“ řekla Naomi, když se po chvíli vrátila. „Tohle je pro Gertie citově vypjaté období. Jistě se cítíš nesvá.“

„To je v pořádku.“ Kelsey upíjela čaj. Tentokrát to byla čínská značka, všimla si toho a pousmála se. Naomi pochopila a zasmála se taky.

„Je to jen můj vytříbený smysl pro humor.“ Nalila si šálek a posadila se. „Nebyla jsem si jistá, zda se vrátíš.“

„Já také ne. Nejsem přesvědčená, zda bych se vrátila, alespoň ne tak brzy, kdyby mi to babička málem nezakázala.“

„A, Milicent.“ Naomi se pokusila uvolnit a dlouhé nohy natáhla před sebe. „Vždycky mě nenáviděla. Ale co,“ řekla a pokrčila rameny, „bylo to vzájemné. Pověz mi, podařilo se ti dostát jejím vysokým nárokům?“

„Ne tak docela.“ Úsměv mladé ženě rychle vyprchal. Mluvit o babičce jí připadalo neloajální.

„Rodinná čest,“ řekla Naomi a přikývla. „Máš úplně pravdu. Neměla bych tě nabádat, abys Milicent kritizovala. Kromě toho, nejsem tady od toho, abych se ptala.“

„Jak to jen pro tebe může být tak snadné?“ Kelsey odložila šálek a ťukla porcelánem o porcelán. „Jak jen tady můžeš tak klidně sedět?“

„Když jsem byla ve vězení, hodně jsem se naučila brát věci takové, jaké jsou. Tady držíš otěže ty, Kelsey. Měla jsem spoustu času, abych si to promyslela, a než jsem s tebou navázala kontakt, musela jsem si slíbit, že ať se stane cokoli, přijmu to.“

„Proč jsi čekala tak dlouho? Z vězení už jsi…“

„Dvanáct let, osm měsíců, deset dní. Bývalí vězni mívají utkvělejší představy než bývalí kuřáci, a já jsem obojí.“ Znovu se usmála. „To ale není odpověď na tvou otázku. Toho dne, kdy jsem se dostala ven, jsem uvažovala, že se s tebou spojím. Dokonce jsem zajela k tvé škole. Celý týden jsem dennodenně vysedávala v autě a sledovala tě na hřišti. Dívala jsem se, jak s ostatními holčičkami pozorujete kluky a předstíráte, že se nedíváte. Jednou jsem dokonce vystoupila z auta a pustila se přes ulici. A ptala jsem se sama sebe, jestli ze mě ucítíš vězení. Já jsem ho na sobě pořád ještě pociťovala.“

Naomi pokrčila rameny, vzala si sušenku. „A tak jsem zase nastoupila do auta a odjela. Bylas šťastná, bylas v bezpečí, nevědělas, že existuji. Pak mi onemocněl otec. Roky utíkaly, Kelsey. Vždycky, když jsem si řekla, že vezmu telefon, napíšu ti nebo prostě vpochoduji zpátky do tvého života, zdálo se mi, že to není správné.“

„Tak proč teď?“

„Protože teď to vypadalo v pořádku. Nejsi už tak šťastná, nejsi v takovém bezpečí, a já jsem si myslela, že je na čase, abys věděla, že existuji. Tvé manželství zaniklo, ocitla ses na rozcestí. Možná si myslíš, že nejsem schopna pochopit, jak se cítíš, ale já to chápu.“

„Takže o Wadovi víš.“

„Ano. I o tvé práci, tvé studijní kariéře. Máš štěstí, žes mozek zdědila po svém otci. Já jsem byla vždycky mizerná studentka. Jestli to cukroví nechceš, schovej pár kousků do kabelky, bud tak hodná. Gertie to nepozná.“

Kelsey s povzdechem vzala sušenku a ukousla. „Nevím, jak to všechno mám brát. Nevím, jak mám brát tebe.“

„Skutečnost se jen málokdy podobá těm velkým, cituplným scénám v opeře,“ poznamenala Naomi. „Ztracená matka se shledá s dcerou. Vše odpuštěno. Já nežádám, abys mi všechno odpustila, Kelsey. Doufám, že mi dáš šanci.“

Kelsey se natáhla pro složku, kterou předtím položila vedle sebe na pohovku. „Udělala jsem si takový průzkum.“

K čertu, usoudila Naomi a natáhla se pro další sušenku. „Myslela jsem si, že bys to mohla udělat. Novinové články o procesu?“

„Mimo jiné.“

„Můžu zařídit, abys dostala protokol.“

Ruce se Kelsey na složce zarazily. „Protokol?“

„Na tvém místě bych ho chtěla. Je to veřejný záznam, Kelsey. Kdybych se snažila něco skrývat, nešlo by to.“

„Když jsem sem posledně přijela, zeptala jsem se, zda jsi to udělala, a tys řekla ano.“

„Zeptala ses, zda jsem zabila Aleka, a já řekla ano.“

„Proč jsi mi neřekla, že ses domáhala práva na sebeobranu?“

„Jaký je mezi tím rozdíl? Odsoudili mě. Splatila jsem svůj dluh společnosti a podle všech pravidel mě rehabilitovali.“

„Byla to tedy lež? Byla to právnická klička, když jsi řekla, žes ho zastřelila, aby ses bránila před znásilněním?“

„Porota si to myslela.“

„Ptám se tebe,“ opáčila Kelsey rozhořčeně. „Řekni prostě ano, nebo ne.“

„Když člověk zabije, není to nikdy jednoduché, ať už jsou okolnosti jakékoli.“

„A jaké byly? Pustilas ho do domu, do své ložnice.“

„Pustila jsem ho do domu,“ řekla Naomi lhostejně. „Do mé ložnice přišel sám.“

„Byl to tvůj milenec.“

„Ne, nebyl.“ Naomi ledově klidnýma rukama nalévala další čaj. „Možná se jím nakonec mohl stát. Ale nespala jsem s ním.“ Podívala se dceři do očí. „Porota tomu taky nevěřila. Přitahoval mě.

Považovala jsem ho za okouzlujícího hlupáka, neškodného a zábavného.“

„Pohádala ses s ním kvůli jiné ženě.“

„Bráním své území,“ řekla Naomi lehkovážně. „Myslela jsem si, že je do mě šíleně zamilovaný – což znamenalo, že já jsem flirtovat směla, a on ne. A protože mě začínal nudit a rozčilovat, rozhodla jsem se ten vztah ukončit. Alec jej ukončit nechtěl. Takže jsme se na veřejnosti pohádali. Pak ještě jednou v soukromí. Zuřil, nadával mi, pokusil se dosáhnout svého násilím. Já jsem o to nestála a řekla jsem mu, aby odešel.“

Ačkoli se snažila udržet hlas v klidu, roztřásl se, jak ji zaplavily vzpomínky na onu noc. „Namísto toho šel za mnou nahoru a zase mi nadával a byl ještě mnohem hrubší. Zjevně se rozhodl, že mi ukáže, o co přicházím, a dostane mě do postele. Měla jsem zlost a taky strach. Zápolili jsme spolu a já si uvědomila, že udělá přesně to, čím vyhrožoval. Vytrhla jsem se mu, vzala jsem revolver. A zastřelila jsem ho.“

Kelsey beze slova prudce otevřela složku a popadla kopii novinové fotografie. Když ji Naomi uchopila, její pocity prozradil jen nepatrný tik v koutku úst.

„Ani jednomu z nás to zrovna moc nelichotí, co? Ale na druhé straně, nevěděli jsme, že máme obecenstvo.“

„Nedotýká se tě. Ruce má vzhůru.“

„Ano. Zřejmě bys tam musela být.“ Vrátila jí fotografii. „Nežádám tě, abys mi uvěřila, Kelsey. Proč bys taky měla? Ať už byly okolnosti jakékoli, nejsem bez viny. Ale zaplatila jsem. Společnost mi poskytla další příležitost. A jedině o to žádám i tebe.“

„Proč jsi dopustila, abych si myslela, že jsi mrtvá? Proč jsi to dovolila?“

„Protože jsem se tak cítila. Něco ve mně zemřelo. A ať už jsem se provinila jakkoli, milovala jsem tě. Nechtěla jsem, abys vyrůstala a věděla, že sedím v cele. Nebyla bych těch deset let přežila, kdybych na to musela myslet. A já jsem přežít musela.“

Existovaly ještě další otázky, celé tucty jich Kelsey vířily hlavou jako včely. Ale myslela si, že by nevydržela poslouchat odpovědi.

„Neznám tě,“ řekla konečně. „Nevím, jestli k tobě vůbec někdy budu něco cítit.“

„Tvůj otec ti jistě vštípil smysl pro povinnost. A určitě i Milicent. Já toho využiji a požádám tě, abys sem přijela, abys tady pár týdnů pobyla. Jeden měsíc.“

Kelsey to na několik okamžiků úplně vyvedlo z míry. „Chceš, abych tady bydlela?“ vypravila ze sebe konečně.

„Chci delší návštěvu. Pár týdnů tvého života, Kelsey, za celý život, o který jsem já přišla.“ Nechtěla prosit. Panebože, nechtěla žadonit, ale když to jinak nepůjde, tak prosit bude. „Je to ode mě sobecké a ne tak docela poctivé, ale já tu šanci chci.“

„Žádáš příliš mnoho.“

„Ano. Ale přesto tě o to prosím. Jsem tvoje matka. Před tím neutečeš. Můžeš se rozhodnout prchat přede mnou, jestli chceš, ale pořád ještě budu tvá matka. Budeme mít čas zjistit, jestli máme něco společného. Pokud ne, odejdeš. Vsadím se, že mě neopustíš.“ Naomi se naklonila kupředu. „Co v tobě je, Kelsey? Máš v sobě dost z Chadwicků, abys přijala výzvu?“

Kelsey vysunula bradu. Bylo to riskantní. Možná potřebovala, aby jí to předložila takhle, než jako prosbu. „Celý měsíc ti neslíbím. Ale přijedu.“ S překvapením spatřila, jak se Naomi krátce zachvěly rty, dříve než se prohnuly do onoho chladného, navyklého úsměvu.

„Dobrá. Jestli tě neokouzlím já, tak alespoň Tři vrby. Musíme zjistit, kolik ses toho naučila v tom jezdeckém kursu.“

„Nenechám se snadno shodit.“

„Já také ne.“

Kapitola čtvrtá

Rodinná večeře se odvíjela v kultivovaném duchu. Vynikající jídlo se podávalo důstojně – jako všechna poslední jídla, pomyslela si Kelsey, když nabírala pórkovou polévku. Nerada myslela na večer v otcově domě jako na svou povinnost nebo, a to bylo ještě horší, jako na výslech, ale věděla, že je to obojí.

Philip udržoval lehkou konverzaci, ale jeho úsměv působil strojeně. Od té doby, co mu Kelsey pověděla o své nadcházející návštěvě farmy U tří vrb, byl sotva schopen myslet na něco jiného než na minulost. Připadalo mu vůči Candace jaksi nepoctivé mít mysl tak plnou své první ženy, až vzpomínky na ni rušily jeho neklidné noci. Ačkoli si nesčetněkrát řekl, že se chová nelogicky, pošetile a snad i sebelítostivě, nedokázal docela zahnat strach, že ztrácí dítě, o které tak těžce bojoval.

Už to byla žena. Stačil jediný pohled, aby si to připomněl. A přece stačilo zavřít oči a hned spatřil to děvčátko. A svou vinu.

Milicent čekala, až se bude podávat pečené kuře. Za normálních okolností nerada diskutovala u jídla o nepříjemných záležitostech. Ale jak se zdálo, neměla na vybranou.

„Tak prý zítra odjíždíš.“

„Ano.“ Kelsey usrkla ze sklenice s vodou. Pozorovala, jak se tenký plátek citronu potopil a pak zase vyplaval na hladinu. „Hned ráno.“

„A co tvoje práce?“

„Dala jsem výpověď.“ Kelsey povytáhla obočí. Byla v tom výzva i potvrzení. „Bylo to jen jako brigáda. Až se vrátím, nejspíš si najdu něco ve Smithsonian.“

„Možná budeš těžko něco shánět, když tak často měníš zaměstnání.“

„Možná.“

„Dějepisná společnost neustále hledá nové síly,“ zasáhla Candace. „Samozřejmě bych se za tebe mohla přimluvit.“

„Děkuji, Candace.“ Mává bílým praporem jako vždy, pomyslela si Kelsey. „Budu o tom uvažovat.“

„Možná tě ty dostihy chytí.“ Channing na Kelsey zamrkal. „Koupíš si chov a vybuduješ dráhu.“

„To by patrně nebylo ani přijatelné, ani moudré.“ Milicent přiložila ubrousek ke rtům. „V tvém věku ti takové věci připadají romantické a poutavé, Channingu, ale Kelsey už je dost stará, aby z toho měla rozum.“

„Mně to zní ohromně, potloukat se po stájích, trochu si zasázet při dostizích.“ Pokrčil rameny a rychle se pustil do jídla. „Nevadilo by mi strávit pár týdnů na venkově a hrát si.“

„Mohl bys za mnou přijet. Byla by to legrace.“

„Je to to jediné, nač myslíš?“ Milicent popuzeně odložila vidličku, až cinkla o stůl. „Legrace? Copak nemáš ponětí, co to pro otce znamená?“

„Mami…“

Ale Milicent odbyla Philipovu námitku netrpělivým mávnutím ruky. „Po vší té bolesti a neštěstí, které jsme zažili, ta ženská jednoduše luskne prsty a Kelsey přiběhne. Je to úděsné.“

„Neluskla prsty.“ Kelsey pod stolem sevřela ruce v pěst. Bylo by až příliš snadné udělat scénu, řekla si. „Pozvala mě a já jsem přijala. Je mi líto, jestli jsem ti tím ublížila, tatí.“

„Mám o tebe starost, Kelsey.“

„Tak si říkám…,“ ozvala se Candace v naději, že Milicent odrazí a zachrání alespoň část večera. „Skutečně tam musíš bydlet? Vždyť je to jen asi hodinu cesty. Mohla bys postupovat pomaleji, čas od času tam zajet na víkend.“ Pohlédla na Philipa ve snaze posoudit jeho reakci, pak se povzbudivě usmála na Kelsey. „Možná by to bylo rozumnější.“

„Kdyby byla rozumná, nejela by tam vůbec.“

Kelsey spolkla povzdech nad babiččinou poznámkou a opřela se. „Neznamená to přece, že jsem podepsala smlouvu. Mohu kdykoli odjet. Chci jet.“ To bylo určeno otci. „Chci zjistit, jaká je.“

„Mně to připadá přirozené," prohlásil Channing nad soustem kuřete. „Kdybych já zjistil, že mám dávno ztracenou matku, která seděla, udělal bych přesně totéž. Zeptala ses jí, jaké to tam bylo? Děsně se mi líbí filmy o ženských ve vězení."

„Channingu," zašeptala Candace zděšeně. „Musíš být tak vulgární?"

„Jsem jen zvědavý." Napíchl dokonale uvařený nový brambor. „Vsadil bych se, že tam jídlo nestálo za nic."

Tak Kelsey pobavil, až se zasmála. „Určitě se jí zeptám. Panebože to jsme Channing a já skutečně jediní, kdo to tady nebere jako nějaký salonní melodram? Mělo by se vám ulevit, že neběžím s traumatem za nějakým terapeutem, ani nezapíjím otřes levným vínem. To já se musím přizpůsobit a snažím se ze všech sil."

„Myslíš jen na sebe," pronesla ztuhlými rty Milicent.

„Ano, myslím. Myslím na sebe." Čeho je moc, toho je příliš, usoudila Kelsey a vstala od stolu. „Možná tě bude zajímat, že o tobě mluvila jen hezky," řekla otci. „Není to žádné rafinované spiknutí, abych se postavila proti tobě. To by nikdo nedokázal." Přistoupila k němu, sehnula se a políbila ho na tvář. „Díky za večeři, Candace. Opravdu už musím jet domů a dobalit. Channingu, jestli budeš mít volný víkend, zastav se. Dobrou noc, babičko."

Rychle odešla. Ve chvíli, kdy za sebou zavřela dveře, hluboce se nadechla. Vzduch chutná po svobodě, pomyslela si. Měla v úmyslu si jí užít.

Ráno Gertie potkala Kelsey u dveří. „Tak jste tady." Dříve, než mohla Kelsey protestovat, popadla její kufry. „Slečna Naomi je dole u stájí. Nevěděly jsme, kdy přijedete, a tak mi řekla, abych ji zavolala, až se sem dostanete."

„Ne, neobtěžujte ji. Určitě má práci. Já je vezmu. Jsou těžké."

„Mám sílu jako kůň." Gertie ucouvla, a stále se široce usmívala. „Zavedu vás nahoru do vašeho pokoje. Vy jen pojďte za mnou, to stačí."

Gertie sice byla malá a hubená, ale do schodů vyšla lehce a celou dobu brebentila. „Všechno jsme připravili. Je dobré mít zase něco na práci. Slečna Naomi, ta žádnou práci nedá. Skoro mě nepotřebuje."

„To určitě není pravda."

„Abych jí dělala společnost, na to jsem jí dobrá. Ale jí jako vrabec a většinou se obslouží sama, dřív než jí stačím posloužit.“ Gertie šla napřed širokou halou, pokrytou kobercem se vzorem vybledlých stolistých růží. „Občas tady má společnost, ale ne tolik jako kdysi… Dřív tady pořád byla spousta lidí a konaly se večírky.“

Překročila práh a položila oba kufry na elegantní postel s nebesy.

Pokoj zářil ve světle, které sem proudilo od dvojitého okna s výhledem na kopce, vysoká, úzká okna vedla do zahrady. Syté barvy a květinové motivy dodávaly místnosti elegantní evropskou atmosféru.

„To je krása.“ Kelsey přistoupila k toaletnímu stolku z třešňového dřeva, na němž ze štíhlé vázy čněly tulipány. „Jako by člověk spal v zahradě.“

„Tohle býval váš pokoj. Tehdy byl samozřejmě jinak vymalovaný, celý zářil růžovobíle – jako dort od cukráře.“ Když Gertie zpozorovala v očích dospělé Kelsey překvapení, kousla se do rtů. „Slečna Naomi říkala, že kdyby se vám nelíbil, můžete si vzít ten pokoj naproti přes halu.“

„Tenhle je skvělý.“ Chvíli vyčkávala a ptala se sama sebe, zda na ni nezaútočí nějaká dávná vzpomínka. Ale nepociťovala nic než zvědavost.

„Do koupelny sejde tudy.“ Gertie ve snaze vyhovět otevřela dveře. „Jen si řekněte, jestli budete potřebovat víc ručníků. Nebo cokoli jiného, úplně cokoli. Půjdu zavolat slečnu Naomi.“

„Ne, nechoďte.“ Kelsey se impulzivně odvrátila od kufrů. „Půjdu dolů. Vybalit můžu později.“

„Já to za vás udělám. S tím si nedělejte starosti. Jen běžte dolů a užijte si té návštěvy, pak můžete přijít na oběd. Měla byste si to sako zapnout. Je tam chladno.“

Kelsey se ubránila úsměvu. „Dobrá. Vrátím se na oběd.“

„Přiveďte maminku. Musí jíst.“

„Řeknu jí to.“ Kelsey nechala Gertie, ať blaženě otevírá kufry. Lákalo ji prohlédnout si v rychlosti dům, nahlédnout do pokojů a prozkoumat chodby. Ale to mohlo počkat. Ten den si sice podržel chlad skomírající zimy, ale byl nádherně prosluněný. A jak Kelsey doufala, když vycházela ven, také slibný.

Neměla v úmyslu se hned na počátku návštěvy honit za přeludy. Udělat to samozřejmě bude muset. A přece se zdálo, že neuškodí, když stráví jeden nekomplikovaný den na venkově s vůní nalitých jarních poupat a nové trávy ve vzduchu, s panoramatem kopců, koní a nebe. Může to brát, alespoň prozatím, jako krátkou dovolenou. Dokud si doslova nesbalila věci, neuvědomovala si, jak moc potřebovala uniknout čtyřem stěnám svého bytu, doplňkovému zaměstnání i jednotvárné rutině, s níž se musela naučit být znovu svobodná.

A tady, pomyslela si, když poprvé ucítila ostrý pach koní, se koneckonců může naučit něco nového. O dostihovém světě nevěděla nic. Nic o lidech a něco málo o zvířatech, z nichž se skládal.

Takže se bude učit a pozná je. Z toho také vyplývalo, že čím víc toho pozná, tím lépe pochopí svou matku.

U stájí panoval stejný ruch jako minule, koně se procházeli, nebo koupali, muži a ženy nosili píci, tahali kolečka. Kelsey strpěla pošilhávání i nepokryté zírání a vešla dovnitř.

V prvním boxu nějaký čeledín ovazoval klisně nohu. Když ke Kelsey vzhlédl, zaváhala. Oči mu stínil štítek čepice a jeho obličej byl neuvěřitelně starý, popraskaný jako zanedbané dřevo, které někdo nechal na slunci.

„Promiňte, hledám paní Chadwickovou.“

„No ne, vy jste ale vyrostla.“ Muž si posunul žvanec tabáku za tvář. „Slyšel jsem, že prej máte přijet. No tak, krasavice, neposer se.“

Kelsey chvíli trvalo, než si uvědomila, že poslední poznámka nebyla určena jí, ale klisně. „Je s ní něco?“ zeptala se Kelsey. „S tím koněm?“

„Jen malej výron. Stará už je pořádně, a furt ráda běhá. Pamatuješ se na ty dny, co, maličká? Vyhrála svůj první dostih, i ten poslední a spoustu mezi nima. Její pětadvacet. Když jste ji viděla naposled, byla to čiperná mladá kobylka.“ Jeho úsměv, převážně bezzubý, přímo zářil. „Řek bych, že už se na ni nepamatujete, ani na mě. Já jsem Boggs. Nejspíš už neumíte ani jezdit, co?“

„Ale ano, umím.“ Kelsey natáhla ruku a pohladila starou klisnu po hlavě. „Jak se jmenuje?“

„Královna trhu marnosti. Já jí prostě říkám Královnička.“

Klisna zařehtala a měkkýma hnědýma očima se zadívala Kelsey hluboko do očí. „Na závody už je moc stará.“ Kelsey něco zamumlala.

„Na chov taky. Královnička je v důchodu, ale občas si myslí, že je pořád mladá holka, a vyhazuje. Kdybych sem dones sedlou hnedle by zastříhala ušima.“

„Takže se na ní pořád ještě dá jezdit?“

„Pokáď je to ten správnej jezdec. Vaše máma je v chovné stáji, tamhle vzadu nalevo. Dnes se tam dějou velký věci.“

„A, děkuji vám…“

„Boggs. Vítejte doma.“ Odvrátil se a dotykem jemným jako hedvábí přejížděl svýma sukovitýma, mozolnatýma rukama klisně po nohou. „Příště si sem radši obujte holínky.“

„Ano.“ Kelsey se v rozpacích podívala dolů na své měkké, nízké italské střevíce. „Máte pravdu.“

Procházela stájí, a než se zastavila u boxu Čistoty, rychle se ohlédla přes rameno. Klisna ji na uvítanou odměnila odfrknu-tím a strčila do ní.

Když se ocitla venku, Boggsovy pokyny už nepotřebovala. Kolem hospodářské budovy nalevo panoval takový ruch, že by ji byl přilákal v každém případě.

Poznala Gaba, a chvíli váhala, kdo vypadá velkolepěji, zda on, nebo chovný hnědý hřebec, kterého se snažil udržet na uzdě. Stál koni u hlavy, holínky vrostlé do země, svaly napjaté, a přitahoval otěže, zatímco se hřebec chvěl a ržál.

Vlasy mu vlály ve větru, pohodil hlavou a zasmál se. „Nemůžeš se dočkat, co? Ani trochu se ti nedivím. Když jde o to rozproudit krev, není nad nádhernou klisničku, která se na to jen třese. Ahoj, Kelsey.“ Dále kontroloval hřebce, a neohlédl se. Věděl, že tam je. Skoro měl dojem, že ji ucítil, tak jako hřebec zvětřil klisnu. „Jdete právě včas na hlavní výstup. Nejste lekavá, že ne?“

„Ne, to nejsem.“

„Dobrá. Naomi je uvnitř s klisnou. Longshot a Tři vrby se právě chystají zplodit šampióna.“

Kelsey přejela pohledem po koni. Kolem něj stáli v rozestupech dělníci a pomáhali Gabovi udržet hřebce, aby nevzal chlév útokem.

Byl nádherný, srst se mu již plamenně leskla potem, měl divoké oči a vystouplé svaly.

„Vy ho vypustíte na nějakou chudinku nic netušící klisnu?“

Gabe se zašklebil. „Věřte mi, bude nám vděčná.“

„Vyděsí ji to,“ odporovala Kelsey a vešla do stáje. Spatřila, jak její matka a Moses uklidňují klisnu, která vypadala, že se úplně stejně jako hřebec nemůže dočkat, až se věci dají do pohybu. Také ona byla hnedka, stejně vznešená jako její nastávající druh, a ačkoli pokulhávala a krk měla obalený tlustou vrstvou kůže a plachtoviny, vypadala hrdě a udatně.

„Kelsey.“ Naomi, špinavá a zpocená, si rukou přejela přes obličej. „Gertie mi měla dát vědět, až přijedeš.“

„Řekla jsem jí, ať tě neruší. Překážím tady?“

„Ne…“ Naomi pochybovačně pohlédla na Mosese. „Ale bude to tu trochu divoké. A naturalistické.“

„Něco o sexu vím,“ řekla Kelsey suše.

„Zůstaňte tady,“ dodal Moses, „a leccos se přiučíte. Je připravená,“ řekl jednomu pomocníkovi.

„Drž se stranou,“ varovala Naomi dceru. „Tohle není tak jednoduché jako hodina v místním motelu.“

Kolem byl cítit sex. A když Gabe a jeho pomocníci přivedli dovnitř hřebce, vzduch ve stáji jím byl přímo nabitý. Ostrý, dráždivý, zemitý. Klisna zaržála, na protest, nebo na uvítanou, a hřebec odpověděl zvukem, při němž se Kelsey sevřel žaludek.

Padaly příkazy, pohyby se zrychlovaly. Hřebec se mocným skokem vzepjal a klisnu pokryl. Kelsey široce rozevřenýma očima sledovala, jak Moses přistoupil a asistoval při výsostně technické stránce páření. Pak zatajila dech, když uviděla, proč má klisna ovázaný krk. Nebýt obvazu, hřebec by se jí jistě zakousl do masa. Divoce dorážel, jeho potřeba byla horečná a tak nějak lidská.

Pokryl ji, ovládal ji, dožadoval se. Ona ho přijala a koulela očima, jak si to Kelsey vyložila, samým blahem.

Ani si to neuvědomila a přistoupila blíž, fascinovaná vášnivou posedlostí páření. I jí srdce bušilo, krev vřela. Prudká, ostrá bolest vzrušení jí podlomila kolena.

Zjistila, že se dívá na Gaba. Po obličeji mu stékal pot. Pod košilí se mu rýsovaly napjaté svaly. A oči upíral na ni. Zdrtilo ji, když uviděla, jak se v nich jako v zrcadle odráží její vlastní primitivní a nečekaná reakce. Užasla, když jí myslí prolétla představa, jak se jí někdo zmocní tak, jako se hřebec zmocnil té klisny, divoce, prudce, bezohledně.

Usmál se, jeho rty se pomalu pohnuly. Bylo to arogantní a okouzlující zároveň. Usmál se, pomyslela si, jako by přesně věděl, co si myslí. Jako by chtěl, aby si to myslela.

„Je to neuvěřitelné, vid?“ přistoupila k ní Naomi. Byla to třetí klisna, kterou toho rána připustili, a tělo ji samou námahou bolelo. „Stovky liber vydaných na tu nejzákladnější potřebu.“

„Bolí…“ Kelsey si odkašlala, „Bolí ji to?“

„Pokud ano, tak pochybuji, že o tom ví.“ Naomi vytáhla z kapsy kalhot obyčejný modrý kapesník a otřela si mokré hrdlo. „Některý hřebec je při připouštění moc hodný, jako plachý nebo stálý milenec.“ Ironicky se usmála na supící koně. „Tenhle nemá jediný plachý sval v těle. Je to zvíře. A kterápak žena by čas od času nechtěla zvíře?“ pohlédla na Mosese.

Musí zapojit rozum, pomyslela si Kelsey, a srdce jí tepalo o závod. Bude to tak lepší a přinejmenším ji uklidní, když se bude věnovat technickým otázkám. „Jak vybíráte toho pravého hřebce pro tu pravou klisnu?“

„Podle rodokmenu, dispozic, tendencí, dokonce i podle barvy. Sestavujeme genetické tabulky. A pak držíme palce. Bože, vím, že je to fráze, ale dala bych si cigaretu. Pojďme na vzduch. Tady už je skoro po všem.“

Naomi vytáhla z kapsy žvýkačku a vyšla ven. „Chceš?“

„Ne, díky.“

„Je to ubohá náhražka za tabák.“ Povzdechla si a vložila žvýkačku do úst. „Ale náhražky bývají většinou ubohé.“ Zaklonila hlavu a prohlížela si dceru důkladněji. „Vypadáš unaveně, Kelsey. Neklidná noc?“

„Tak trochu.“

Naomi si opět povzdechla. Její dcera vůči ní kdysi bývala tak otevřená, treperenda, samá otázka. Ty dny a s nimi řada dalších byly

v nenávratnu. „Řekni mi, když budeš chtít, abych toho nechala, ale ráda bych se zeptala, jestli je Philip proti téhle návštěvě.“

„Přesněji řečeno se ho moje rozhodnutí přijmout tvé pozvání dotklo.“

„Chápu.“ Naomi se zadívala do země a krátce přikývla. „Řekla bych ti, že s ním sama promluvím, pokusím se ho uklidnit, ale myslím, že by to situaci jen zhoršilo.“

„To ano.“

„Tak dobrá. Několik týdnů si bude dělat starosti.“ Když opět vzhlédla, měla v očích tvrdý výraz. K čertu, zasloužila si to – jeden krátký měsíc za tolik let. „On to přežije. Nemůžu být mrtvá jen proto, že by se to tolika lidem líbilo.“ Ohlédla se na Gaba, který vyváděl z kůlny zpoceného hřebce. Na tváři se jí rozzářil úsměv a opět její obličej zjemnil. „Tak myslíš, že se nám fúze povedla?“

„Jestli ne, tak ne proto, že by se nesnažili.“ Poplácal hřebce po krku a předal otěže stájníkovi. „První z mnoha dalších, jak doufám. Nu, Kelsey, byl to pro vás zajímavý úvod do života na koňské farmě. Jestli zůstanete přes Nový rok, dočkáte se výsledku dnešního dostaveníčka.“

„To je velice mírný popis toho, co se tam uvnitř odehrálo. Vypadalo to, že ona v té věci zrovna moc na vybranou nemá.“

„On taky ne.“ Gabe se zašklebil a vytáhl doutník. „Tahleta primitivní přitažlivá síla na vybranou nedává. Moses mi vzkáže, jestli budeme muset uspořádat reprízu,“ řekl Naomi, „ale vsadil bych se, že ne.“

„Zeptala bych se na kurs, ale pro tentokrát si raději vystačím s tvou předtuchou. Omluvte mě na chvilku. Chci zkontrolovat klisnu.“

Kelsey se ohlédla, jak uklidňují hřebce. „Neměl byste být tamhle, povídat si s ním, vymýšlet si a nechat ho potáhnout z toho doutníku?“

„O svém intimnímm životě jsem si přestal vymýšlet na střední škole. Znervózňuji vás, Kelsey, neboje to jen tou atmosférou?“

„Ani jedno, ani druhé.“ Nějak na ni působil, to ano, pomyslela si. Ale to byl její problém. „Takže vy jste majitel sousední farmy? Longshotu?“

„Tak, tak.“

„Obdivovala jsem váš dům ze silnice. Není zdaleka tak tradiční jako ostatní stavení v téhle oblasti.“

„Ani já ne. Ten ohromně důstojný Cape Cod, který na tom kopci stál, když farma přešla do mých rukou, mi nevyhovoval. Tak jsem ho zboural.“ Vyfoukl oblak kouře. „Musíte přijet a prohlédnout si ho.“

„To bych ráda, ale nejdřív se asi soustředím na prohlídku Tří vrb.“

„Na celém východním pobřeží nenajdete lepší farmu. Kromě mé.“ Zafrkání, které se za ním ozvalo, ho přimělo otočit se a usmát se na Mosese. „Samozřejmě bych měl nejlepší farmu v okolí, kdyby se mi podařilo odlákat Whitetreea. Dvakrát tolik, co ti platí ona, Mosesi.“

„Nech si své peníze, chlapče. Kup si další módní sako.“ Moses předal klisnu stájníkovi k vyhřebelcování. „Takoví majitelé jako ty – to je jako plácnutí do vody.“

„Tos říkal už před pěti lety.“

„To říkám i teď. Dej mi doutník.“

„Jsi tvrdý chlap, Whitetree.“ Gabe mu vyhověl.

„Jo.“ Moses si doutník nacpal do kapsy na později. „Je to tvůj čeledín, ten s tím přeraženým nosem? Táhl z něj gin.“

Gabův nenucený úsměv vyprchal, oči se mu zúžily. „Postarám se o to.“

„Řekni svému trenérovi, ať na to dohlédne,“ opáčil Moses. „Je to jeho věc.“

„A mí koně,“ opravil ho Gabe. „Promiňte.“ Otočil se na podpatku a vykročil k přívěsu, na nějž nakládali hřebce.

„Ten se nikdy nepoučí,“ zamumlal Moses.

„Na Gaba si člověk s příkazy nepřijde.“ Naomi pozorovala, jak se Gabe postavil proti svému čeledínovi, a zavrtěla hlavou. „Měls to říct jeho trenérovi, Mosesi.“

„A Jamison by neměl mít zapotřebí, abych mu říkal, co se mu děje přímo před nosem.“

„A.“ Kelsey zvedla ruku. „Mohli byste mi říct, co se děje?“

„Gabe dává výpověď jednomu svému čeledínovi,“ řekla jí Naomi.

„Jen tak?“

„V práci se nepije.“ Když se k nim donesl čeledínův rozezlený hlas, Moses sykl přes zuby. „Majitelé by se měli držet stranou od provozu ve stájích.“

„Proč?“ zeptala se Kelsey.

„Protože jsou majitelé.“ Moses zavrtěl hlavou a odpochodoval směrem ke stájím.

„Tady se člověk nenudí.“ Naomi uchopila Kelsey za paži. „Co takhle…, k sakru.“

„Cože?“ Kelsey se ohlédla právě včas, aby spatřila, jak se čeledín na Gaba vrhl. A aby viděla, jak Gabe uskočil, jednou podruhé, pohyblivý jako stín.

Gabe rány neoplácel, ačkoli mu to velel instinkt, ona odvrácená stránka jeho povahy, která číhala pod fasádou civilizovaného člověka, do kterého se vypracoval. Ten čeledín je ubožák, pomyslel si, a o polovinu menší. A nejhorší na tom bylo, že ho zrovna Moses musel upozornit, že se mu o koně stará opilec.

„Vrať se a sbal si své věci, Lipský,“ opakoval Gabe s ledovým klidem, zatímco čeledín stál na místě a ruce svíral v pěst. „Na Longshotu jsi skončil.“

„Kdo jsi, abys mi říkal, že jsem skončil?“ Lipský si přejel rukou přes ústa. Nebyl opilý, ještě ne. Z láhve ginu upil jen tolik, aby si připadal vysoký. A aby se cítil mizerně. „Vím toho o koních víc, než ty budeš kdy vědět. Měls kliku, a tak ses dostal na špici, Slatere. Měls kliku, a podváděls. A všichni to vědí. Zrovna tak, jako všichni vědí, že tvůj táta je opilec a ztracená existence.“

Vztek, který Gabovi zajiskřil v očích, donutil dělníky ustoupit. V mlčenlivě shodě beze slova utvořili kruh. Měli zato, že se schyluje k zajímavé podívané.

„Tak ty znáš mého otce, Lipský? To se nedivím. Poslouž si a zajdi za ním, dejte si pár panáků. Ale nejdřív si seber své věci a mzdu, která ti patří. Máš padáka.“

„Najal mě Jamison. Jsem na Cunninghamově farmě už deset let a budu tam, až ty se vrátíš ke své ruletě a blackjacku.“

Nad Lipského hlavou Gabe zpozoroval, jak se dva dělníci dorozuměli pohledy. Tak takovéhle karty mi rozdali, pomyslel si. S těmi bude hrát později, ale teď musí dohrát z téhle ruky.

„Žádná Cunninghamova farma neexistuje a na Longshotu pro tebe není místo. Jamison tě sice najal, Lipský, ale šeky ti vypisuju já. Opilcům šeky nevystavuju. Jestli tě uvidím u některého svého koně, můžu ti slíbit, že to nebude zrovna Jamison, kdo si to s tebou vyřídí.“

Otočil se. jeho pohled sjel přímo ke Kelsey. Stála a stejně jako dělníci tu podívanou sledovala. Na malou chvíli si pomyslela, že by byla raději, kdyby chladné pohrdání v Gabových očích nebylo namířeno na ni, ale pak zahlédla, jak se slunce zablýsklo na ocelové čepeli.

Varování jí uvízlo v hrdle, ale to už se Gabe bleskurychle otočil a postavil se proti noži. První rána projela takřka delikátně jeho paží, namísto aby se mu zabořila do zad. Pohled na krev a její pach dělníky donutil narychlo opustil postoj mírného zájmu.

„Běžte bokem,“ poručil Gabe, aniž si všímal bolesti v paži. Udělal chybu, pomyslel si, když správně neodhadl, jak daleko ten opilec zajde. „Chceš mě dostat, Lipský?“ Tělo měl nyní napjaté jako struna, připravené. Když se člověk nemůže rvačce vyhnout, vrhne se do ní po hlavě a riskne to. „Dobrá. Ten nůž budeš potřebovat. Tak dělej.“

Čepel v ruce Lipského se chvěla. Na okamžik si nemohl vzpomenout, jak se tam dostala. Jako by mu rukojeť sama skočila do ruky. Ale už tam byla a s ní i první krev. Pýcha, kterou rozdmýchal gin, mu nedovolila couvnout.

Přikrčil se, předstíral útok a začal kroužit.

„Musíme něco udělat.“ Hrůza v Kelseyině hrdle chutnala po rezivé mědi. „Zavolej policii.“

„Ne, policii ne.“ Naomi, bledá jako stěna, zaťala ruce v bok. „Policii ne.“

„Tak něco. Milosrdný Bože.“ Pozorovala, jak se čepel zableskla a zaútočila, jak sklouzla jen pár centimetrů od Gabova těla. Kromě těch dvou uprostřed kruhu se nikdo nehýbal, pak začal hřebec ve svém přívěsu vyhazovat, nanovo vzrušený pachem krve a násilí.

Než si to stačila rozmyslet, popadla Kelsey vidle opřené o stěnu kůlny. Nechtěla uvažovat o tom, co jejich hroty udělají s masem, a tak je potěžkala a rozběhla se dopředu. Pak ale klopýtla a zastavila

se, zrovna když se nůž opět zableskl. Následně vyletěl vzhůru, volně prosvištěl vzduchem a vtom Lipský upadl na zem.

Uder neviděla. Zdálo se, že se Gabe vůbec nepohnul. Nyní ale stál nad čeledínem, měl chladné oči a nehybný, jakoby z kamene vytesaný obličej.

„Dej Jamisonovi vědět, kde budeš. Pošle ti tvé věci a peníze.“ Bez námahy zvedl Lipského za límec. Pach ginu a krve mu sevřel žaludek, vyvolal hořké vzpomínky. „Ať už tě tady ani nevidím, nebo zapomenu, že jsem gentleman, a přerazím tě vejpůl.“

Opět mrštil ochablým čeledínem o zem a otočil se na své muže. „Na cestě ho vysaďte. Dál může jet stopem.“

„Ano, pane Slatere.“ Strkali se, udělalo to na ně dojem jako rvačka na školním hřišti na kluky. Popadli Lipského a odnesli ho do nákladního auta.

„Promiň, Naomi.“ Gabe si nedbalým pohybem odhrnul vlasy z očí. „Měl jsem s tou výpovědí počkat, až se vrátíme na Longshot.“

Třásla se a hrozně jí to vadilo. „To bych byla o to představení přišla.“ Vyloudila na tváři úsměv a přistoupila blíž. Po ruce mu stékala po kapkách krev. „Pojď dovnitř. Tu ruku vyčistíme.“

„To je narážka pro mě, abych řekl, že je to jen škrábnutí.“ Pohlédl na ni a byl vděčný, že to opravdu není nic víc, i když mu v ráně nebezpečně cukalo. „Ale byl bych hlupák, kdybych nenechal tak krásné ženy, aby mě ošetřily.“ V tu chvíli se díval na Kelsey.

Ta stále ještě držela vidle, její klouby na násadě byly bílé jako křída. Udatnost jí vehnala barvu do tváří a úlek dodal jejím očím skelný lesk.

„Myslím, že už to můžete položit.“ Jemně jí je vzal. „Ale cením si toho.“

Začala se jí třást kolena, a tak je přitiskla k sobě. „To ho necháte jen tak jít?“

„Co jiného?“

„Za pokus o vraždu se lidé obvykle zavírají.“ Ohlédla se na matku a viděla, jak se Naominy rty prohnuly v ironickém úsměvu. „Tak takhle se tady řeší věci?“

„Budeš se muset zeptat Mosese,“ odpověděla Naomi. „U tří vrb dává výpovědi on.“ Vytáhla z kapsy kapesník a zastavila Gabovi

krvácení. „Mrzí mě, že nemám spodničku, kterou bych kvůli tobě roztrhala na kusy.“

„To mě taky.“

„Podrž to tady, pevně to stiskni,“ nařídila mu. „Pojďme dovnitř, obvážeme to.“

Vyrazili a Gabe šel pomalým krokem, dokud ho Kelsey nedohonila. Obrátil se k ní a usmál se. „Vítejte doma, Kelsey.“

Kapitola pátá

Kelsey přenechala první pomoc matce, pobíhání a kvokání Gertie. Sama by byla hlasovala pro výlet na pohotovost, ale zdálo se, že její názor nikoho moc nezajímá.

Vypadalo to, že sečné rány je třeba brát s filozofickým klidem a zahladit v kuchyni.

Když Gabovi ruku omyly, ošetřily a obvázaly, podávala se slepičí polévka a horké vdolky. Mluvilo se o koních, rodokmenech a dostizích, o časech a dráhách. Protože Kelsey tomuto světu nerozuměla, měla dost času na pozorování a úvahy.

Musela si ještě ujasnit Naomin vztah ke Gabrielu Slaterovi. Působil blízkým, nenuceným dojmem. Když bylo třeba dolít do šálků kávu, zvedl se on, ne hostitelka. Často se jeden druhého letmo dotýkali. Ruku přes ruku, prsty na rameno.

Řekla si, že na tom, co jeden pro druhého znamenají, nezáleží. Její matka a otec se koneckonců rozvedli už před více než dvaceti lety. Naomi mohla pěstovat takový vztah, jaký se jí zlíbil.

A přece se jí to kdesi hluboko uvnitř dotýkalo.

Rozhodně se k sobě hodili. Za nenucenou konverzací, která mezi nimi plynula, za zájmem o koně, který je oba pohlcoval, za tím vším se skrývaly násilné sklony. Pod kontrolou, u ledu.

Ale jak věděla o své matce a jak to na vlastní oči viděla u Gaba, byly smrtonosné.

„Třeba by se Kelsey líbil výlet na dráhu, někdy ráno na trénink," poznamenal Gabe. Vychutnával kávu, vychutnával i pohled na Kelsey. Málem viděl, jak se jí hlavou honí myšlenky.

„Na dráhu?" Zaujalo ji to, ačkoli ji to vyrušilo ze soukromého rozjímání. „Myslela jsem, že koně trénujete tady."

„Obojí,“ řekla Naomi. „Když trénujeme na závodní dráze, kůň si ji ohmatá.“

„A klubovífunkcionáři tak dostanou příležitost posoudit své sázky,“ vmísil se do řeči Gabe. „Dráha přitahuje zajímavou a různorodou skupinu lidí, zvlášť hned za úsvitu, dlouho před startem.“

„S tím úsvitem to nepřehání,“ usmála se Naomi na dceru. „Třeba se ti nebude chtít tak hrozně brzy vstávat.“

„Vlastně bych chtěla vidět, jak se to dělá.“

„Tak zítra?“ Gabe pozvedl obočí a byl v tom náznak výzvy. „Dobře.“

„Sejdeme se tam.“ Naomi pohlédla na hodinky. „Musím jít dolů do stájí. Má přijet podkován“ Když vstávala, položila ruku Gabovi na rameno. „Dopijte si kávu. Kelsey, budeš Gabovi dělat společnost, ano? Poví ti, co můžeš od zítřejšího rána očekávat.“ Popadla riflové sako a spěchala ven.

„Ta dlouho na jednom místě nevydrží,“ zamumlala Kelsey.

„Začátkem roku je v téhle branži nejvíc práce.“ Gabe se opřel, v ruce držel šálek. „Tak vám mám říct, co můžete čekat?“

„Raději bych se nechala překvapit.“

„Tak mi něco řekněte vy. Použila byste ty vidle?“

Rozmýšlela se a nechala otázku viset ve vzduchu. „Na to asi ani jeden z nás nebude znát odpověď.“

„Vsadil bych se že ano. Byl na vás ohromný pohled, zlatíčko. Stál za víc než jedno bodnutí do ruky.“

„Budete tam mít jizvu, Slatere. Máte štěstí, že to byla vaše ruka, a ne váš hezounký obličej.“

„Šel na mě zezadu,“ připomněl jí Gabe. „Ještě jsem vám nepoděkoval, že jste mě varovala.“

„Já jsem vás nevarovala.“

„Ale ano. Měla jste v obličeji takový výraz, že to vydalo za výkřik.“ Zajel rukou do kapsy a vytáhl opotřebovaný balíček karet. Letmo je začal míchat. „Hrajete poker?“

Zmateně se na něj zamračila. „Obvykle ne, ale umím ho.“

„Jestli s tím začnete, nikdy neblufujte. Přišla byste o víc než jen o košili.“

„Stalo se vám to někdy? Prohrál jste někdy víc než košili?“

„Tolikrát, že už si to ani nepamatuju.“ Ze zvyku začal rozdávat po dvou kartách stud pokeru, lícem nahoru. „Vsadila byste si na svou dámu?“

Kelsey pokrčila rameny. „Asi ano.“

Přihodil další karty. „Jestli jste chytrá, tak za chvilku nebudete riskovat, co si nemůžete dovolit prohrát. Mám spoustu košil. Vaše dáma je na tom pořád dobře.“

„To ano.“ Z nějakého nepochopitelného důvodu ji ta hra bavila. Když rozdal třetí kartu, její piková dáma stále ještě kralovala. Pak čtvrtou. „Pořád je moje. Co vás vlastně zajímá, sázení nebo koně?“

„Mám více zájmů.“

„Včetně Naomi?“

„Včetně Naomi.“ Obrátil poslední kartu a bezstarostně se usmál. „Dvě pětky,“ zahloubal se. „Vypadá to, že vám seberou vaši dámu.“

Ústa se jí zkrabatila do téměř trucovitého výrazu. „To je ale ostuda prohrát s tak ubohými kartami.“

„Žádné karty nejsou ubohé, pokud vyhrávají.“ Vzal ji za ruku a pobavilo ho, když jí ztuhly prsty. „Je to stará jižanská tradice, madam.“ Přiložil si její ruku ke rtům a pozoroval ji. „Dlužím vám něco za Lipského. Splátku si vyberte sama.“

Už dávno se jí tak nezrychlil tep. Protože to nemohla ignorovat, musela bojovat. „Nemyslíte, že prokazujete pochybný vkus, když na mě vyjedete v kuchyni?“

Bože, strašně se mu líbilo, jak dovedla přijít s takovými škrobenými frázemi a pronášet je zastřeným hlasem. „Zlatíčko, zatím jsem po vás nevyjel ani náhodou.“ Držel pevně její ruku ve své a otočil ji dlaní vzhůru. „Ruce dámy,“ zamumlal. „Jako stvořené pro šálek čaje. Vždycky jsem měl obrovskou slabost pro dlouhé, útlé ruce s jemnou pletí.“

Přitlačil rty doprostřed a chvíli tak zůstal, zatímco mu její krev pod prsty tepala jako perlík. „Teď,“ řekl a ohnul jí prsty až se dlaň zavřela, jako by chtěl, aby si podržela otisk jeho rtů, „jsem po vás vyjel. Pokud jde o vkus, váš mi vyhovuje. Snad byste si to mohla zapamatovat.“

Pustil její ruku, shrnul karty na hromádku a vstal, „Uvidíme se ráno. Ledaže byste si to rozmyslela,“

Důstojnost, řekla si, je zrovna tak důležitá jako hrdost. „Pokud jde o vás, Slatere, nerozmyslím si vůbec nic.“

„Ale ano.“ Sehnul se, až se dívali jeden druhému do očí. „Říkal jsem vám, abyste neblufovala, Kelsey. Prohráváte.“

Zanechal ji rozžhavenou nad studenou kávou. Je to hrozná škoda, pomyslel si, že si nemůže dopřát trochu odpoledního snění. Ale měl moc práce.

Jakmile se Gabe vrátil na Longshot, vyhledal Jamisona. Jeho trenér dříve pracoval u Cunninghama, ale když Gabe převzal farmu, nedalo mu moc práce Jamisona přemluvit, aby zůstal.

Vždycky byl věrnější svým koním než jejich majiteli.

Měl objemné břicho a rád si dopřál dobrého jídla a piva. Ačkoli vycvičil celé generace koní a ti vydělali velké peníze, nikoho, až na jeho nejvěrnější přátele, by nikdy nenapadlo, že pracuje ve stejné branži jako Moses Whitetree.

Jako nemluvně přijel v matčině náručí z Irska. Jeho první vzpomínky patřily řadě chlévů a pachu koní, o které se staral jeho otec.

Jamison prožil celý život ve stínu plnokrevníků. Nyní ve dvaašedesáti letech občas snil, že si pořídí vlastní farmičku a jednoho šampióna. Jen jednoho, aby ho pohodlně přenesl do důchodu.

„A, Gabe.“ Když Gabe vešel, odložil kondiční knihu a povstal. „Poslal jsem Neviňátko lodí do Santa Anity a Důvěru do Pimlika. Zmeškal jsem první start.“ Chabě se usmál. „Ale slyšel jsem, žes měl malou nepříjemnost a že mě budeš chtít vidět, než odjedu na dráhu.“

„Kolikrát jsi přistihl Lipského, že v práci pije?“

Na takové jako Gabriel Slater vytáčky ani zdvořilostní fráze neplatí, pomyslel si Jamison. Znal toho chlapce už dobrých dvacet let, ale ještě ho úplně nepochopil. „Dvakrát. Dal jsem mu důtku a řekl jsem mu, že jestli se to stane znovu, propustím ho. Je to pracant. Má slabost pro gin, to je fakt, ale pracuje na téhle farmě už deset let.“ Pohlédl na obvaz na Gabově paži a povzdechl si. „Přísahám při své matce, že jsem neměl ponětí, že se tě pokusí zapíchnout.“

„Na opilce není spolehnutí, Jamie. Víš, co si o tom myslím.“

„To ano.“ Jamison složil ruce na břiše. Měl být na dráze, ne lít tady olej na hladinu. „A dost možná chápu, proč zrovna tuhle slabost nestrpíš. Ale stejně chlapce mám na starosti já, nebo ne? A já se řídil vlastním úsudkem.“

„Tvůj úsudek byl chybný.“

„To ano.“

„Jestli tady bude někdo v práci pít, ať už ty nebo poslední stájník, půjde. Říkám to naposled, Jamie. Bez výjimky.“

V očích sice Jamisonovi nedůtklivě žíhlo, ale přikývl. „Ty to tady máš na povel, Gabe.“

Gabe spokojeně zvedl kondiční knihu a listoval jí. „Budu se teď víc zdržovat ve stájích a vzadu na dráze,“ řekl. „Nechci, abys měl pocit, že ti dýchám za krk.“

„Jsou to tvoje stáje,“ opáčil Jamie příkřejším tónem. „Tvoje dráha.“

„Ano. A také mi dnes bylo naprosto jasné, že mě muži nepovažují za nedílnou součást provozu. Je to moje chyba.“ Opět knihu odložil. „Prvních pár let poté, co farma přešla do mých rukou, jsem se staral o stavbu domu a snažil jsem se vklouznout do uzavřeného okruhu majitelů. V té době jsem ti přenechal starost o většinu každodenní práce a hrál jsem si na majitele. Teď se pustím do díla. Jsi můj trenér, Jamie, a pokud jde o koně, přijmu veškeré tvé rady. Ale jsem teď zpátky ve hře. Nemám v úmyslu prohrát.“

To přejde, usoudil Jamison. Majitelé se zřídkakdy nadlouho zabývali skutečnou prací. Chtěli jen své místo v padoku a peníze. „Vyznáš se tady stejně dobře jako kdokoli jiný.“

„Už dlouho jsem nevzal do ruky vidle.“ Gabe se usmál, když mu myslí proletěla představa, jak se jimi Kelsey oháněla jako kopím. Podíval se na hodiny s velkým ciferníkem, které si Jamison pověsil na stěnu kanceláře. „V Pimliku můžeme být ve tři. Koho jsi s tou klisnou poslal?“

„Carstairse. Jede na ní Torky, Lynette se o ni stará.“

„Tak se pojedeme podívat, jaký je z nich tým.“

Když zůstala sama a mohla si dělat, co chtěla, přezula se ze střevíců do holínek a šla ven. Nedala se ke stájím, protože věděla, že

by tam jen překážela a že by na ni zírali, jako by byla nějaký exot. Namísto toho se pustila směrem, kde se vlnily kopce a pásli koně.

To ticho a onen nepopiratelný klid znamenaly oproti horečnému shonu rána vítanou změnu. I tak se musela potýkat s neklidem, který ji nutil jít stále dál, pořád se pohybovat, dokud nezjistí, co se skrývá za dalším pahorkem.

Je možné, že se tu jako dítě procházela a teď si z toho nic nepamatuje? Byla zklamaná při pomyšlení, že první tři roky jejího života tonuly prakticky ve tmě. Ve většině případů by to nevadilo, ale její osud v oněch časných letech nabral nový směr. Chtěla ty roky vrátit, toužila se sama rozhodnout, co je správné a co špatné.

U úhledného bílého plotu se zastavila a opřela se o něj, zatímco trojice klisen zahájila improvizovaný dostih a jejich mláďata poskakovala za nimi. Jiná matka trpělivě stála, spásala trávu a kojila hříbě.

Je to až příliš dokonalé, pomyslela si Kelsey. Pohlednice, která je oproti skutečnosti jen nepatrně příliš ostrá, příliš veselá. A přece zjistila, že se na to hříbě usmívá, že obdivuje ty neskutečně křehké nohy, sklon jeho elegantní hlavy. Co by asi udělalo, přemýšlela, kdyby přelezla plot a zkusila se s ním pomazlit?

„Jsou nádherní, viď?“ připojila se k ní u plotu Naomi. Vítr jí rozcuchal vlasy, které si dala zastřihnout k uším spíše pro pohodlí než kvůli módě. „Nikdy mě nepřestane bavit je pozorovat. Jedno jaro za druhým, rok po roce. Uklidňuje to, ta rutina, která je s tím spojená. A taky je to napínavé. Ty možnosti, které to člověku dává.“

„Jsou nádherní. A tak nějak usedlí. Je těžké představit si, jak se řítí po dostihové dráze.“

„Jsou to atleti, chováme je kvůli rychlosti. Zítra to uvidíš na vlastní oči.“ Naomi odhodila vlasy z obličeje, pak ale ztratila trpělivost, vytáhla z kapsy saka měkkou čepici a nasadila si ji. „Vidíš toho, co pije? Je mu pět dní.“

„Pět dní?“ Kelsey se překvapeně otočila a důkladněji si prohlížela matku a její mládě. Hříbě bylo baculaté, zdravé a zdálo se, že se ve výběhu vyzná. „To snad není možné.“ •

„Rostou rychle. Za tři roky bude v nejlepších letech. Začíná to tady, nebo přesněji řečeno v chovné stáji, a pak to pokračuje tou

závěrečnou barevnou skvrnou před cílovou páskou. Bude mít tak sto padesát, sto šedesát centimetrů, asi pět set kilo a bude závodit po oválu s člověkem na hřbetě. Je to nádherný pohled.“

„Ale není to snadné,“ podotkla Kelsey. „Nemůže být snadné vzít něco tak křehkého a udělat z toho závodníka.“

„To ne.“ V tu chvíli se Naomi usmála. Její dcera už pochopila. Zřejmě to měla v krvi. „Je v tom práce a obětavost a dost často zklamání. Ale stojí to za to. Pokaždé.“ Vytvarovala čepici, takže jí okraj stínil oči. „Je mi líto, že jsem tě tak dlouho nechala samotnou. Podkovář rád mluví. Byl přítelem mého otce. Ze staré známosti pro mě pracuje raději tady než na dráze.“

„To je v pořádku. Nečekám, že mě budeš bavit.“

„A co čekáš?“

„Nic. Prozatím.“

Naomi opět pohlédla na kojící klisnu a přála si, aby navázat pouto s vlastním dítětem bylo také tak jednoduché. „Zlobíš se ještě kvůli dnešnímu ránu?“

„Zlobit se je špatný výraz.“ Kelsey se odvrátila od plotu, aby mohla zkoumat matčin profil. „Jsem spíše zmatená. Všichni tam jen tak stáli.“

„Ty ne.“ Naomi se pousmála a zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že toho opilého hlupáka probodneš. Závidím ti to, Kelsey, tu bezprostřední reakci, která je možná jen tam, kde je málo strachu nebo příliš hrdosti. Já jsem stála jak solný sloup. Mám příliš velký strach a moc hrdosti mi nezbývá. Kdysi dávno bych taky neváhala.“

Dodala si odvahy a otočila se, aby stanula dceři tváří v tvář. „Říkáš si, proč jsme nezavolali policii. Gabe to udělal kvůli mně. Na své půdě by to možná řešil jinak, nebo taky ne. Ale tady…, zkrátka určitě věděl, že už nikdy nechci s policií mluvit. Už nikdy.“

„To není moje věc.“

Naomi zavřela oči. Prostá skutečnost, s níž se obě musely smířit, spočívala v tom, že to teď rozhodně Kelseyina věc byla. „Neměla jsem strach, když mě přišli zatknout. Byla jsem si tak nestoudně jistá, že nakonec budou vypadat jako hlupáci a já jako hrdinka. Neměla jsem strach, když jsem seděla u výslechu v místnosti s velkým zrcadlem, šedými stěnami a tvrdou židlí jako stvořenou, aby se na ní

člověk kroutil.“ Opět otevřela oči. „Já jsem se nekroutila. Alespoň zpočátku ne. Byla jsem přece Chadwicková. Ale strach se ti vplíží do žil, lstivě, kousek po kousku. Můžeš ho zahnat. Ne úplně, ale aspoň trochu. Než jsem vyšla z té strašné místnosti se zrcadlem a šedými stěnami, už jsem strach měla.“

Nadechla se, aby se uklidnila, připomněla si, že to má za sebou. Že je to pryč. Až na ty vzpomínky. „Po celou dobu, co probíhal proces, noviny byly plné titulků a lidé na mě zírali, po celou tu dobu jsem měla strach. Ale nechtěla jsem, aby to na mně bylo vidět. Nesnesla bych ten pocit, že všichni vědí, že se bojím. Pak ti řeknou, ať povstaneš, aby velectěná porota mohla vynést rozsudek. Ortel nad tebou. Pak už ten strach nezaženeš. Chytí tě pod krkem, takže nemůžeš dýchat. Můžeš tam stát a tvářit se klidně, tvářit se sebejistě, protože víš, že tě pozorují. Všechny oči se na tebe upírají. Ale uvnitř se třeseš jak osika. Když řeknou , vinna‘, skoro se ti uleví.“

Znovu se zhluboka nadechla. „Takže chápeš, že bych hrozně nerada znovu mluvila s policií.“ Chvíli nic neříkala, nečekala žádnou odezvu. „Víš, že jsme sem chodívaly, když jsi byla malá? Já jsem tě pokaždé vysadila na plot. Vždycky jsi hrozně ráda chodila za hříbaty.“

„Je mi líto.“ A opravdu to tak bylo. Najednou ji to hrozně mrzelo. „Nevzpomínám si.“

„To nevadí. Vidíš, jak se tamhleten sluní? Je to šampión. Věděla jsem to hned, jak se narodil. Možná se ukáže, že je to jeden z nejlepších koní z farmy U tří vrb.“

Kelsey hříbě zkoumala pozorněji. Bylo okouzlující, to jistě, ale nepozorovala, že by se něčím lišilo od ostatních hříbat na pastvě. „Jak to poznáš?“

„Máme to v očích. Já i on. Prostě to víme.“

Opřela se o plot a dívala se s dcerou do polí. A v tu chvíli byla téměř šťastná.

Pozdě toho dne, když dům utichl a vítr vábivě ťukal na okno, přivinula se Naomi k Mosesovi. Líbilo se jí, když on přišel do postele za ní. Byl v tom větší pocit neměnnosti, než když se ona vplížila do jeho bytu nad trenérskou kanceláří.

Ne že by ji nebavilo napětí, které právě takové počínání provázelo. Když spolu byli poprvé, vešla do jeho pokoje a překvapila ho, když seděl v prádle u piva a soustředěně zíral do papírů.

Dalo práci ho svést, vzpomněla si, a pohladila ho po pevné pleti na hrudi. Ale oči ho prozradily. Chtěl ji, tak jak po ní toužil vždycky. Jen jí šestnáct let trvalo, než si uvědomila, že i ona chce jeho.

„Miluji tě, Mosesi."

Pokaždé ho vyvedlo z míry, když to řekla. Myslel si, že to tak vždycky bude. Vzal její ruku a položil si ji na srdce. „Miluji tě, Naomi. Jak jinak bys mě dokázala přemluvit, abych sem za tebou přišel, když přes halu spí tvoje dcera?"

Zasmála se a posunula hlavu, aby ho mohla jemně kousat do krku. „Kelsey je dospělá. Pochybuji, že by z toho měla trauma, kdyby věděla, že tě mám v posteli." Otočila se a obkročmo se na něj posadila. „A já tě mám, Mosesi."

„Proti tomu se sotva dá něco namítat, když se mi právě všechna krev nahrnula z hlavy do klína." Ze starého zvyku přejel rukama po jejím útlém těle a uchopil do dlaní její ňadra. „Den ode dne jsi krásnější, Naomi. Rok od roku."

„To proto, že ti stárnou oči."

„Když se dívají na tebe, tak ne."

Srdce jí zjihlo. „Bože, ničíš mě, když začneš být sentimentální. Podívám se na Kelsey a vidím, jak moc jsem se změnila. Je to nádherné ji vidět, mít ji alespoň na chviličku tady." Zasmála se a odhodila vlasy z obličeje. „A jsem stále ještě dost marnivá, abych se na ni přestala dívat, pohlédla do zrcadla a uviděla každou zatracenou vrásku."

„Šílím z každičké tvé, jak říkáš, zatracené vrásky."

„Být krásná pro mě bývalo tak důležité. Bylo to poslání, ne povinnost. Pak to tolik let neznamenalo vůbec nic. Až jsi přišel ty." Usmála se, sehnula a přitiskla mu rty na ústa. „A ty mi teď řekneš, že se ti vrásky líbí."

Moses jí v zátylku podepřel dlaní hlavu a pevněji ji k sobě přitáhl. Když se rozplynula v polibku, otočil ji, nadzvedl její boky, znovu je stáhl dolů a hluboko do ní vnikl. Sledoval, jak se prohnula do oblouku, jak se vzrušila, až krátce, hrdelně zasténala. Udal

pomalé tempo a pomáhal jí je udržovat, aby co nejvíce prodloužil okamžiky rozkoše.

Z haly u svého pokoje Kelsey slyšela tlumené zvuky milování, skřípění staré matrace, bezdeché sténání a šepot. Stála tam. šálek čaje, který si zašla dolů uvařit, v jedné ruce, knihu v druhé, zmatená, takže se nemohla ani hnout.

Svého otce a Candace ještě nikdy v noci neslyšela. Domnívala se, že byli oba příliš zdrženliví a ohleduplní, než aby se hlasitě milovali. Ale na těchto zvucích, které jen částečně tlumily zavřené dveře naproti v hale, docela určitě nic zdrženlivého ani ohleduplného nebylo.

A jak si připomněla, nebylo zrovna taktní tam tak stát a poslouchat. Zápolila s klikou a ve spěchu, aby se co nejrychleji dostala dovnitř, rozlila čaj.

Moje matka, pomyslela si v palbě tisíce protichůdných emocí. A Gabe Slater, jak předpokládala. Pocity, které jeho přítomnost za těmi dveřmi vyvolala, bylo lépe nerozebírat.

Ve chvíli, kdy se ocitla za bezpečně zavřenými dveřmi vlastního pokoje, opřela se o ně. Něco v ní se nesmyslnosti té situace chtělo smát. Dospělou ženu šokuje, že jiná dospělá žena, shodou okolností její matka, žije aktivním pohlavním životem.

Ale v té chvíli ji to zrovna nepobavilo, ani ta situace, natož její vlastní reakce. Čaj ani knihu už nechtěla, a tak obojí odložila. Temnou,.stále ještě spící zahradu pod jejím oknem postříbřil měsíc. Romantické, pomyslela si, a opřela se čelem o sklo. Tajemné. Stejně jako Tři vrby.

Nestála o romantiku. Nestála o tajemství. Alespoň o to stát nechtěla. Byla zde, protože se zdálo důležité poznat celou jednu polovinu rodiny, kterou jí vzali.

Odvrátila se od okna a šla zpátky do postele. Ale nespala ještě dlouho poté, co zaslechla, jak se naproti v hale otevřely a zavřely dveře a jak kolem jejího pokoje prošly ke schodům tiché kroky.

Kapitola šestá

Závodní dráha za úsvitu. Byl to jiný svět, než jaký si Kelsey představovala. Pro ni závody znamenaly víc než rychlost. Představovaly sázky a hráče, tlusté doutníky a špatně padnoucí obleky, pach zvětralého piva a potu těch, kteří prohráli.

Opilý čeledín, kterého den předtím Gabe vyhodil, zapadal do jejího obrazu o tomto světě daleko více než ničím nerušená, do jisté míry mystická realita koní za úsvitu.

Když s Naomi přijely, dráha se koupala v mlze. Koně tu byli ještě dříve, aby je stihli vyložit, osedlat a připravit na trénink. Panovalo tu ticho, téměř posvátný klid..Mlha ztlumila hlasy, lidé se z ní vynořovali a vzápětí v závojích mlhy zase mizeli jako duchové. Muži se opírali o zprohýbané zábradlí kolem oválu a upíjeli z kouřících papírových kelímků.

„To jsou časoměřiči," řekla jí Naomi. „Měří rychlost. Někteří pracují pro dráhu nebo *Daily Racing Form.* Budou tady celé hodiny měřit čas koním, handicapovat je." Usmála se. „Hnát se za rychlostí. Řekla bych, že to děláme všichni. Myslela jsem si, že bys to nejprve ráda viděla z tohoto pohledu."

„Je to…, je to zkrátka nádherné, vid? Ta mlha, jak se z ní vynořují stromy, úplně prázdné tribuny. Představovala jsem si to jinak." Otočila se k ženě vedle sebe, k té štíhlé, krásné blondýně v riflovém saku a džínách. „Zdá se, že jsem si všechno představovala jinak."

„Většina lidí se na dostihy dívá jednostranně. Dvě minuty po oválu, hotovo a vyřízeno v jediném okamžiku. Je to napínavé, to jistě ano. Někdy děsivé. Triumfální, nebo tragické. Člověka často posuzují stejně. Z jediného úhlu nebo podle jediného činu.“ V hlase jí nyní nezněla hořkost, jen prosté konstatování. „Vezmu tě ke stájím. Tam se soustřeďuje opravdové dění.“

A ti praví lidé, zjistila Kelsey. Stárnoucí žokejové, kteří neuspěli u startu nebo přibrali, se tlačili pro čtyřicet dolarů, které si mohli při tréninku vydělat. Jiní, sotva odrostlé děti, lelkovali kolem a s toužebným pohledem v očích čekali na svou příležitost. Mluvilo se o koních, plánovala se strategie. Čeledín v tvídové čepici jemně vedl kulhajícího koně a konejšivě mu broukal monotónní melodii.

Nevládlo tu zvláštní vzrušení ani očekávání. Jen rutina, která se, jak si uvědomila, odehrávala den po dni, zatímco většina lidí spala nebo klimbala nad prvním šálkem kávy.

Zpozorovala muže ve světle modrém obleku a nablýskaných holinkách, zabraného do vážného rozhovoru s jiným mužem s klidnýma očima a v roztrhaném svetru. Muž v obleku každou chvíli svá slova zdůraznil rýpnutím obtloustlého prstu. Každý pohyb doprovázel proud jisker z třpytivého diamantového prstenu ve tvaru koňské podkovy.

„Bill Cunningham,“ řekla Naomi, když si všimla, kdo zaujal dceřinu pozornost.

„Cunningham?“ Kelsey se zamračila a zalistovala v paměti. „Nezmínil se o něm ten čeledín, kterého Gabe včera propustil?“

„Longshot je bývalá Cunninghamova farma. Bill ji zdědil, asi tak před dvaceti pěti lety, řekla bych.“ Pohrdání v jejím hlase prosáklo na povrch. „Když ji prohrál a převzal ji Gabe, právě to s ohromným úspěchem vedl od deseti k pěti. Teď se zajímá o několik koní a sám pár průměrných vlastní. Bydlí v Marylandu. Ten trenér je Carmine, pracuje pro Billa a několik dalších majitelů. Právě teď Carmine poslouchá Billovy pokyny, jeho neomylné názory a se vším souhlasí. Pak udělá, co uzná za vhodné, protože ví, že Bill je osel. No nazdar.“ Povzdechla si. „Zahlédl nás. Předem se omlouvám.“

„Naomi.“ Cunnhigham si vykračoval jako páv a vystavoval na odiv své holínky. Připojil se k nim. Vzal Naomi za ruce a oči mu svítily jako korálky. „Nádherný pohled za ponurého rána.“

„Bille.“ Léta Naomi vybavila vysokou snášenlivostí vůči hlupákům, takže mu nabídla tvář k polibku. „Na tréninku tě často nevídáme.“

„Koupil jsem si novou klisnu. Nabídkový dostih v Hialeahu. Vyhrála, běžela přesně, jak si jezdec přál. Právě jsem Carminovi řekl, jak by dnes měla jet trénink. Nechci, aby ji drželi zpátky.“

Jistě,“ řekla Naomi líbezně. „Bille, tohle je moje dcera Kelsey.“

„Dcera?“ V předstíraném údivu nafoukl tváře. Jako všichni ostatní o Kelsey věděl. „Určitě chceš říct sestra. Rád vás poznávám, zlatíčko.“ Připlácí ruku na Kelseyinu a mohutně zapumpoval. „Takže půjdete v maminčiných šlépějích, co?“

„Jenom se tady porozhlédnu.“

„Je tu toho hodně k vidění. Do setmění ji máme na háčku,“ dodal a mrkl na Naomi. „Poraďte se se mnou, než si dnes odpoledne vsadíte, zlatíčko. Ukážu vám, jak se to dělá.“

„Děkuji.“

„Pro Naominu malou holčičku není nic dost dobré. Víte, kdybych se byl u vrat neostýchal, mohl jsem být váš tatínek. Dávejte na sebe pozor.“

„Sprosťák,“ zamumlala Naomi šeptem, když Bill odkráčel potrápit trenéra. „Rád si představuje, že mezi námi něco bylo, a zatím jsme se dostali nejdál, když jsem tak docela neuhnula před jednou uslintanou pusou.“

„Cením si tvého vkusu. Co to k čertu říkal o tom svém koni?“

„Á.“ Naomi dala ruce v bok a od srdce se zasmála. „Bill se rád ohání hantýrkou. Domnívá se, že to lidi splete a budou si myslet, že všechno ví. Tak tedy…, přeloženo do normální řeči. Tu klisnu si vybral na nabídkovém dostihu, což znamená, že ji majitel chtěl prodat. Snadno vyhrála a Bill zaplatil požadovanou cenu. Zdá se mu, že by ji při tréninku neměli držet zpátky, totiž brzdit.“ Zamračila se na jeho záda. „Tenhle typ zaplatí žokejovi zvláštní příplatek za každou ránu. Když žokej koně nedožene přes cílovou pásku bičem, Bill se cítí podvedený.“

„Divím se, žes byla tak zdvořilá.“

„Nic mě to nestojí.“ Pokrčila rameny. „A vím, jaké to je být prašivý pes. Pojď, Moses už určitě pustil jezdce do sedla.“

Procházely padokem, kde cviční jezdci nasedali na koně. A moc je toho od koní nedělilo, povšimla si Kelsey. Sedlo bylo nepatrné, sotva víc než kousek kůže. Chlapci, jak se jim říkalo bez ohledu na pohlaví, stáli ve vysokých třmenech a trenéři na koních kráčeli na dráhu vedle nich nebo za nimi.

„Támhle je jeden náš kůň.“ Naomi ukázala na klusajícího hnědáka. „Triumf z Virgínie. Pokud dnes neodoláš a tipneš si, mohla by sis na něj pár dolarů vsadit. Je to ohromný atlet a právě tuhle dráhu má rád.“

„Ty sázíš?“

„No…“ Naomi upírala zrak na Mosese, který jel na půl délky za hnědákem. „Sázku odmítnu málokdy. Podívejme se, jak poběží.“

Na dráze byli i jiní koně. Mlha se nyní zvedala. Proráželi jí jako kulky sítí, vybuchovali skrze ni a cupovali ji na kusy. Kelsey se při tom pohledu a při tom zvuku zatajil dech. Mohutná těla na tenkých nohou, chrlící bláto, s krky nataženými dopředu a nepatrnými jezdci, přilepenými k hřbetu. Tep jejího srdce se přizpůsobil pulsu tlumeného dunění podkov.

„Támhle.“ Když napřáhla ruku, vzrušením jí přeskočil hlas. „To je tvůj kůň.“

„Ano, ten je náš. Dráha je dnes rychlá, ale řekla bych, že Moses chlapci řekl, aby ho držel bezprostředně pod hranicí dvou minut.“

„Jak to jezdec pozná?“

„Má hodiny v hlavě.“ Zpoza ní se ozval Gabův hlas. Kelsey se sice polekala, ale oči od koně letícího po dráze neodtrhla. „Vypadá dobře, Naomi.“

„Do derby bude vypadat ještě lépe.“ Přimhouřila oči. „Támhleten je tvůj, že?“

„Dvojnásobek.“ Gabe se opřel o zábradlí, zatímco jeho kůň nabíral rychlost. „Do května bude taky vypadat líp.“

Kelsey nechápala jak. Oba koně vypadali skvěle už teď“, jak hltali dráhu a kusy jí vyhazovali k nebi. Letěli vzduchem, jejich hrozivě křehké nohy se vznášely nad zemí jako křídla.

Byla by vydržela pozorovat jednoho koně za druhým celé hodiny, kolo za kolem. Pravda, trvalo to jen pár minut, časoměřiči tam stáli se svými stopkami, trenéři se svými, ale pro ni to bylo nadčasové. Jako krásná animovaná kresba v ošuntělém rámu. „Už jste si tipla favorita?“ zeptal se jí Gabe.

„Ne.“ Nepodívala se na něj. Nechtěla, aby jí on nebo vzpomínka na to, co v noci slyšela, zkazila náladu. „Nejsem zrovna velká hráčka.“ ,

„V tom případě nepředpokládám, že byste se chtěla vsadit, že než odpoledne skončí, budete napnutá jak struna.“

Pokrčila rameny. Pak zjistila, že nedokáže odolat. „Bill Cunningham se nabídl, že mi dá pár tipů.“

„Cunningham?“ Gabe zaburácel smíchy. „V tom případě doufám, že máte plný měšec, zlato.“ Opřel se o plot. Uvažoval, zda nemá vytáhnout doutník, ale pak usoudil, že by mu pokazil požitek z Kelseyiny vůně. Byla jemná a lehká, taková, jaká se vetře muži do smyslů a zůstane tam ještě dlouho poté, co se její nositelka vytratí.

„Ráno je to nejlepší,“ zamumlala Naomi a zastínila si oči, když slunce prorazilo řídnoucí mlhou a oslnilo ji. „Čistý štít.“

„Možnosti.“ Gabe se podíval dolů na Kelsey. „Celé je to o možnostech.“

Později kráčeli zpět ke stájím. V chladném vzduchu se z koní kouřilo, stájníci jim odebírali sedla a procházeli se s nimi. Překontrolovali jim nohy, zda si je nenamohli, zda nemají výron či zranění. Nějakému grošákovi mazali kopyta. Dalšího si čeledín přivedl, sehnul se a pátral po zranění. Podkovář v kožené zástěře a s omlácenou brašnou s nářadím přitloukal podkovu.

„Jako na obraze, viďte?“ zeptal se Gabe, jako by si tu představu vypůjčil z Kelseyina mozku.

„Ano.“

„Všechno, co zde vidíte, bylo zřejmě stejné už před sto lety, před pěti sty lety-. Nohy plnokrevníka mohou běhat v kterékoli době, a tak jsme jimi posedlí. Podívejte se tamhle. Kam se ten trenér dívá?“

Otočila se a pozorovala, jak vedou nějakého koně. Trenér šel za ním. „Na jeho nohy.“

„A bude se tam dívat pořád.“ Kývl jiným směrem. „Patrně tady byli už před tisíci lety.“

Nějaký muž v dostihové čepici se držel Mosesovi v patách. Rychle něco drmolil a odfukoval, aby mu stačil. „Kdo je to?“

„Agent žokejů. Takoví jezdí od farmy k farmě a snaží se každého přesvědčit, že zastupují nového Willieho Shoemakera.“ Letmo zastrčil Naomi vlasy za ucho. „Smím vám donést trochu kávy?“

„Přišla by mi vhod. Kelsey?“

„Jistě. Díky. Nebude vadit, když si zblízka prohlédnu vašeho koně, trošku se s ním projdu?“

„Posložte si.“

Naomi se usadila na převrácený kbelík. Ranní práce se už chýlila ke konci. A teď začne čekání. Čekat se naučila velice dobře. Nyní ji to těšilo, když se mohla dívat, jak její dcera obchází v kruhu s rozehřátým koněm. A ptá se, představila si Naomi. Jako dítě se pořád na něco ptala. Ale nikdy nebyla tak odtažitá jako teď.

Na jediný okamžik toho rána, když stály v mlze a pozorovaly, jak první koně zahýbají po cvičném okruhu, pocítila, jak se mezi nimi něco uvolnilo. Pak se to napětí vrátilo. Nepostižitelně. Ale kolem její dcery bylo koneckonců tolik nepostižitelných otázek, tolik kontrastů.

Kelsey se smála. Naomi poprvé uslyšela, jak se ten zvuk nese nenucené.

„Baví se,“ poznamenal Gabe a podal Naomi šálek kávy.

„Já vím. Ráda to vidím. Sedím tady a říkám si, že náš vztah nebude vždycky tak nepřirozený.“ Svlažila si vyschlé hrdlo horkou sladkou kávou. „Chtěla bych se jí alespoň dotknout. Vzít ji do náručí, jen jednou. A nemohu. Možná by mě nechala, ze soucitu. To by bylo ještě horší, než kdyby mě odmítla.“

„Je tady.“ Jemně ji pohladil po vlasech, po ramenou. „Nezdá se mi, že by tady byla, kdyby nechtěla. Není to ten typ.“

„Nečekám, že mě zase bude mít ráda. Ale chci, aby mi dovolila ji milovat.“ Natáhla se po ruce na svém rameni, vzala ji do své.

Když se k nim Kelsey vracela, snažila se důvěrnost té pózy nevnímat. To je jejich věc, připomněla si. Stále se usmívala a sáhla po kávě, kterou jí Gabe nabízel. „Díky. Právě jsem dostala tipy na

vítěze všech dnešních dostihů. Říkají, že až odtud budu odcházet, budu v balíku.“

„Jimmy má vždycky nějaký tip,“ řekla Naomi. „A strefí se zrovna tak často, jako se zmýlí.“

„Ale tohle je hotová věc.“ Kelsey se usmála a zvedla kelímek. „Přísahal, že by dceři slečny Naomi nikdy nedal nic než tutovku. V prvním dostihu mám vsadit na Nekromanta, protože terén je pomalý, a on je bujný a měl by vyhrát jako nic.“ Pozvedla obočí. „Pochopila jsem to správně?“

„Nikdo by neuhodl, že jste tady poprvé,“ řekl Gabe suše.

Já se učím rychle.“ Rozhlédla se. Povšimla si, že se dění dostává do zřetelně pomalejšího tempa. „Co bude teď?“

„Budeme čekat.“ Naomi vstala a protáhla se. „Pojď. Koupím k té kávě nějaké koblihy.“

Vypadalo to, že se život kolem dostihové dráhy skládá převážně z čekání. Pro ty koně, kteří nebyli přihlášeni do dostihu, trénink v deset skončil. Nákladní auta přijížděla a odjížděla. Dráha se upravovala.

Kolem poledne se začaly plnit tribuny. V zasklené restauraci za nimi se podával oběd pro ty, kteří si chtěli dostihů užít daleko od hluku a pachu davu.

Ve stáji se opět připravovali koně. V kbelících se chladily oteklé nohy. Podle individuální strategie některé koně udržovali ve stavu napětí, jiné konejšili jako nemluvňata. Žokejové si oblékali dresy.

Nyní už v tom bylo očekávání, vzrušení, které do mlhy zahalené ráno postrádalo. Koně se vzpínali, byli neklidní jako atleti, kteří se nemohou dočkat, až poběží. Někteří se uklidnili, když do sedla vklouzli žokejové, jiní hrabali kopyty a chvěli se.

Z padoku pochodovali k dráze, jeden za druhým, některé vedli stájníci, jiní šli sami.

V tribunách to nyní vřelo, mezi stálé návštěvníky se vmísili nově příchozí. Všichni doufali, že dnešek bude patřit jim. Bylo zahájeno defilé před startem, onen základní kámen desítky dostihových rituálů, a koně vešli na dráhu. Na trubačův pokyn ji obešli podle startovní pozice. Diváci, kteří si chtěli vsadit, zkoumali běžeckou formu, koně i žokeje a doufali, že si tipnou vítěze.

Když se kůň potil, byl možná nervózní. Byla to výhoda, nebo nevýhoda? Každý hráč měl vlastní názor. Ovázané přední nohy. To by mohl být problém. A tamhleten, jak trhá udidlem. Možná má dneska špatnou náladu. Nebo taky může rychle běžet.

Tamhleten vypadá na vítěze.

U cíle, sotva pět minut po začátku, se defilé rozplynulo jako když vyhodí do vzduchu barevné konfety.

Kelsey to nevadilo. Bylo toho tady tolik k viděni. Zvláštní, dráha ve skutečnosti vůbec nebyla rovná. Byla široká a rozrývaly ji brázdy a jámy. Byl to mílový ovál plný rychlosti a snů.

Když stála u zábradlí, přímo ty sny cítila. Z žokejů, z tribun. Některé byly čerstvé a v plném květu, jiné zvětralé a zaprášené. A jak tam tak stála, pochopila, jak mocná droga je touha po vítězství.

„Myslím, že se zařídím podle toho prvního tipu."

Naomi se zasmála. Čekala to. „Odved ji nahoru, Gabe, ano? Nikdo by napoprvé neměl stát u okna sám."

„Určitě to zvládnu," řekla Kelsey, když ji Gabe uchopil za ruku.

„To si myslí každý." Razil si cestu nahoru dovnitř, kde se už u oken tvořily řady. „Dovolte krátkou lekci, jak sázet na koně. Už jste si rozmyslela, kolik vsadíte?"

Zamračila se, dotklo se jí to. „Asi tak stovku."

„Zdvojnásobte to. Ať už chcete vsadit jakoukoli částku, zdvojnásobte ji. Pak se s ní rozlučte. Máte přehled dostihů?"

„Jo, mám ho." Nerozuměla mu, ale měla jej.

„Za normálních okolností byste na jeho prostudování potřebovala asi tak čtyři hodiny a klid. Musela byste probírat jeden dostih po druhém, vylučovat jednotlivé koně a ostatní seřadit. Nejlepší je omezit se tak na dva nebo na tři. Dalekohled nemáte, co?"

„Ne, nevěděla jsem…"

„Nevadí, půjčím vám svůj." Vmanévroval ji do řady lidí a družněji objal kolem ramen. Neusmíval se. Chtěl, ale nešlo to. Poslouchala ho jako vzorná žačka zkušeného učitele. „Teď byste měla zapomenout na sázky na dva koně ve dvou závodech, na sázky na pořadí i na všechny možné kombinace. A měla byste chtít vsadit na vítěze/' „To samozřejmě chci."

„Tak je to správné, agresivní sázení – to už je samo o sobě odměna. Sázení na efekt je pro ubožáky.“ S uspokojením sledoval, jak muž vedle něho zamrkal a nahrbil se. „Zkontrolovala jste kursy?“

„Ne,“ řekla a připadala si jako hlupák.

„U vašeho koně to dělá čtyři ku jedné. To je dobré. Na favority sázejí zbabělci. Škoda že jste mi řekla, že nejste zrovna velká hráčka, jinak bych vám nedovolil před sázením jíst ani pít.“

„Cože?“

„Nikdy nejezte a nepijte před tím, než si tipnete vítěze, Kelsey.“

Přimhouřila oči. „To si vymýšlíte.“

„Ani nápad. Je to jako slovo Boží.“ Vtom se ušklíbl. „A jsou to všechno kecy. Sázejte pro legraci. Zavřete oči a vyberte číslo. Koně jsou atleti, ne stroje. Nedá se to vypočítat.“

„Tisíceré díky.“ Nyní se bavila a přikročila k okénku. „Deset dolarů na Nekromanta.“ Střelila pohledem po Gabovi. „Na výhru.“

Gabe ji stále ještě objímal kolem ramen, když sáhl po peněžence. „Padesát na trojku. Na výhru.“

Popadla svůj tiket a zamračila se. „Kdo má trojku?“

„Nemám tušení.“ Zasunul tiket do kapsy.

„Vy sázíte na číslo, jenom na číslo?“

„Předtucha. Chcete uzavřít soukromou sázku, kdo doběhne první? Váš tip proti mé předtuše?“

„Dalších deset,“ opáčila.

„A to jste říkala, že nejste zrovna velká hráčka.“

Dovedl ji zpět k zábradlí, právě když se koně seřadili u startovací závory. Možná to bylo pošetilé, ale srdce jí tlouklo, dlaně se jí potily. Když zazněl zvon, nahnula se dopředu a barevná skvrna ji oslnila.

To už nebyl zamlžený trénink, jednalo se o celý dav svalnatých koňských těl, zápolících o umístění, s jezdci, kteří jim seděli na zádech jako boule. Během několika vteřin přešli do plného trysku a ti, kteří běželi vpředu, se otřeli o bariéru. Zvuk ji ohromil. Vpředu to burácelo, vzadu to řvalo. Pak byli v zatáčce.

„Trojka to má jisté,“ řekl jí Gabe do ucha.

Kelsey ho setřásla. „Sotva odstartovali.“

Slyšela, jak žokejové křičí, vyhrožují nebo povzbuzují a práskají bičem. Cílová rovinka, v dohledu už byla cílová páska a Kelsey

úplně zapomněla na svou sázku. Všechny pocity uchvátil sám dostih, efektní podívaná, drama rychlosti. Viděla, jak se zezadu přibližuje nějaký kůň, napíná svaly, běží ze všech sil. Aniž si toho byla vědoma, začala mu fandit, jak ji uchvátil pohled na jeho odvahu a elán. Předběhl po vnější straně vedoucího koně a v cíli byl o půl délky dříve.

„No ne, viděl jste ho?“ Pohodila hlavou a rozesmála se. „Byl nádherný.“

Gabe finiš neviděl, ale viděl ji. Zdvořilá maska se rozplynula pod dojmem napětí a odhalila vášeň a elán ženy, která se pod ní skrývala. Chtěl tu ženu víc, než si kdy přál vítězný list karet.

Naomi s našpulenými rty zvažovala pohled v Gabových očích. O tomhle si bude muset popřemýšlet. „Tvůj kůň doběhl pátý,“ řekla Kelsey.

„To nevadí.“ Kelsey se zhluboka nadechla. Stále ještě tu kouzelnou atmosféru cítila. „Stálo to za to. Viděli jste, jak najednou přidal? Kde se vzal, tu se vzal.“

„Trojka,“ řekl Gabe a počkal, až se jeho oči střetnou s jejíma. „Ta předtucha se mi vyplatila.“

„To byla trojka?“ Obrátila se k prostoru vyhrazenému pro vítěze a rozmrzelost z prohry se svářila s požitkem z pohledu na to, jak ten kůň vyhrál. „Tohle je jistě váš šťastný den.“

„Snad máte pravdu.“

„Takže.“ Zadívala se mu vzhůru do očí a usmála se. „Kohopak tipujete pro příští dostih?“

Někdy v průběhu toho odpoledne spolykala párek v rohlíku a spláchla ho ředěnou limonádou. Když pole ovládl Triumf z Virgínie, pocítila překvapivě silný, velice osobní pocit hrdosti. Vždyť i jejím netrénovaným očím je úplně zřejmé, pomyslela si, že v dostihu není kůň, který by se mu vyrovnal.

Jiný, neurčitější pocit ji bodl u srdce, když cílovou páskou jako první proběhl Gabův kůň. Když padal soumrak, byly tribuny posety neúspěšnými tikety, cigaretovými nedopalky a pohaslými nadějemi.

„Smím vás, dámy, pozvat někam na večeři?“

„No.“ Naomi si roztržitě zapínala sako. Už se poohlížela po Mosesovi. „Já tady zůstanu ještě nejméně hodinu. Co kdybys vzal Kelsey?“

Kelsey instinktivně ucouvla. „Klidně na tebe počkám.“

„Ne, jen jděte. Užijte si legrace. Za pár hodin se uvidíme doma.“

„Vážně, já…,“ ale to už Naomi spěchala pryč. „Děkuji za pozvání, Gabe, ale…“

„Jste příliš dobře vychovaná, abyste odmítla.“ Vzal ji za paži. „Ne, to nejsem.“

„V tom případě máte hlad. Obyčejný párek v rohlíku vám všechnu tu energii dodat nestačí. A mohu vám pomoci spočítat výhru.“

„To myslím nikomu zrovna moc počítání nedá.“ Rozhodně ale měla hlad. Nechala se odvést přes parkoviště k lahvově zelenému jaguáru. „Pěkné auto.“

„Rychlé.“

Měl pravdu. Kelsey se opřela a vychutnávala jízdu soumrakem, který hrál duhovými barvami jako opál. Vždycky ráda jezdila rychle, co to dalo, a se řvoucím rádiem. Wade jí nesčetněkrát vyčinil, protože sám se držel rychlostních omezení. To bylo rozumné, pomyslela si nyní. A zodpovědné.

Nikdy ale nepochopil, že se čas od času musí odvázat, udělat něco naplno. Kázal jí o umírněnosti a ona souhlasila. Někdy nemohla. Impulzivní záchvaty utrácení, pokuta za překročení povolené rychlosti, nutkání odletět na poslední chvíli na Bahamy. Takové rtuťovité změny, které se v ní odehrávaly, stály na počátku většiny jejich manželských hádek.

Maličkosti, říkala si vždycky. Špatně, pochopila nyní. Co jí její impulzivní návštěva v Atlante přinesla?

Svobodu, připomněla si a rozhodně tu kapitolu uzavřela.

Když opět začala sledovat krajinu, uvědomila si, že už jsou téměř u Bluemontu. „Myslela jsem, že jedeme na večeři.“

„To taky jedeme. Máte ráda dary moře?“

„Ano. Je tady někde restaurace?“

„Tak jedna dvě. My ale povečeříme u mě. Zavolal jsem domů. Co říkáte na grilovaného mečouna?“

„Prima.“ Napřímila se v sedadle a zaposlouchala se do poplašných zvonů, které se jí rozezvučely v hlavě. „Jak jste věděl, že přijdu na večeři?“

„Měl jsem předtuchu.“ Křižoval silnici, prosvištěl mezi železnými vraty a po příjezdové cestě. „Než se najíme, můžete si prohlédnout dům.“

Jeho zahradník si dal záležet. Záhony byly připravené na jaro, takže trvalky mohly okázale zahájit nový růst. Několik odvážných narcisů už rozkvetlo a jejich jasně žluté hlavičky se půvabně ukláněly.

Zvláštní. Nikdy by si nepomyslela, že se Gabovi líbí narcisy.

Přední dveře lemovaly šikmo seříznuté skleněné desky s geometrickými lepty. Jak jimi pronikalo světlo zevnitř, třpytily se jako diamanty. Nyní si vzpomněla, že dresy jeho žokejů také připomínaly diamanty. Dramatická červeň a běloba.

„Podle čeho jste si vybíral své barvy na dresy?“

„Čistá sekvence, kára, od osmy až po krále.“ Otevřel dveře. „Karty. Riskl jsem to a vytáhl si desítku a spodka. Každý vám řekne, že jsem se tak dostal k tomuhle místu. Vyhrál jsem je v kartách.“

„Vážně?“

„Víceméně.“

Vešla do vydlážděného atria, ze všech stran otevřeného, s oslnivým stropem z klenutých střešních oken. Měděné zábradlí, které obklopovalo první patro, se vinulo kolem mírně zatočeného schodiště. Od stropu visely obrovské terakotové květináče, z nichž přetékala zeleň.

„Tomu tedy říkám vstup,“ vypravila ze sebe.

„Nemám rád uzavřené prostory. Přinesu vám něco k pití.“

„Dobře.“ Šla za ním širokou klenutou chodbou do obývacího pokoje. Také ten ústil do další místnosti klenutým průchodem. Skleněnými dveřmi vcházela dovnitř noc, rozsvícené lampy ji zjemňovaly.

V krbu z říčního kamene praskal oheň. Před ním stál prostřený stůl. Pro dva, povšimla si. Bílý ubrus, svíčky. Vedle něj se v kbelíku chladilo šampaňské.

„To jste měl také předtuchu, že Naomi s námi nepůjde?“

„Po dni na dráze se obvykle radí s Mosesem.“ Otevřel šampaňské, které rychle, slavnostně vybuchlo. „Chcete se tady porozhlédnout, nebo byste raději hned povečeřela?“

„Když už jsem tady, tak se porozhlédnu.“ Přijala sklenku a povšimla si, že u druhého talíře stejná flétna chybí. „Vy neslavíte?“

Jistěže slavím. Ale nepiju. Co kdybychom začali nahoře a postupovali dolů?“

Vedl ji ven a nahoru po točitém schodišti. Než vyšli do apartmá pána domu, napočítala čtyři ložnice. Jeho apartmá bylo víceúrovňové, takže ložnice byla o tři vydlážděné schody nad úrovní obývacího prostoru. Představila si, jak kamenný krb vysílá teplo k nohám obrovitého letiště a střešní okno neklidného spáče vybízí k pozorování měsíce.

Stejně jako celý dům, i tohle bylo směsí klasiky a moderny. Na stolku z 18. století stála abstraktní socha z bronzu a mědi. Na podlaze pod netradičním kávovým stolkem z leštěného týkového dřeva zářil perský koberec.

Vázy z míšeňského porcelánu vedle moderního umění. Její pozornost zaujaly obrazy. I přes celý pokoj Kelsey poznala, že se jedná o dílo stejného autora jako v matčině domě.

Tolik vášně, pomyslela si, když zkoumala frenetické tahy štětce a drsné míchání základních barev. „To není zrovna uklidňující kus do ložnice.“

„Zdálo se mi, že sem patří.“

„N. C,“ zašeptala. „To malovala Naomi?“

„Ano. Vy jste nevěděla, že maluje?“

„Ne, nikdo se o tom nezmínil. Má velký talent. Znám několik obchodníků s obrazy, kteří by jí utrhali ruce.“

„Nepoděkovala by vám. Její umění je osobní.“

„Každé umění je osobní.“ Otočila se. „To malovala vždycky?“

„Ne. Měla byste se jí někdy na to zeptat. Řekne vám všechno, co budete chtít vědět.“

„To si musím nejdřív rozmyslet.“ Upíjela šampaňské a přecházela po pokoji. „Nevím, jak vypadal ten důstojný Cape Cod, ale pochybuji, že se s tímhle mohl měřit.“ Už se trochu uvolnila a otočila se. „Otřáslo to sousedy, když jste ho nechal zbourat?“

„Vyděsil jsem všechny v okruhu dvaceti mil.“

, A vychutnal jste si každičký okamžik.“

„Zatraceně správně. Jaký by to mělo smysl, mít určitou pověst a nezachovat se podle ní?“

„A jakou pověst máte?“

„Choulostivou, zlato, velice choulostivou. Každý by vám řekl, že být se mnou sama v mé ložnici je prvním krokem ke zkáze.“

„Od prvního kroku ke konečnému pádu je daleko.“

„Ne tak daleko, jak si možná myslíte.“

Pokrčila rameny a dopila. „Povězte mi o té karetní hře.“

„U večeře.“ Podal jí ruku. „Zbožňuji atmosféru, a jsem tomu poslednímu pádu daleko blíž než většina lidí.“

V okouzlení mu vložila ruku do dlaně. „To mi nezní moc choulostivě, Slatere.“

„To je jen začátek.“

Dole jí dolil sklenku. Nějaký neviditelný sluha už postavil na stůl dva talíře se stříbrnými poklopy, zapálil svíčky a pustil hudbu. Posadili se za zvuků Gershwina.

„Co ta karetní hra?“

„Dobrá. Kolik toho víte o pokeru?“

„Vím, co se dá čím přebít. Aspoň si to myslím.“ Ochutnala soustu lahodné grilované ryby a zavřela oči. „Tohle tedy dokonale přetrumfne všechno jídlo na dráze.“

„Povím kuchaři, že jste to řekla. Tak tedy před pěti lety jsem si zahrál ve velké hře, byl to maratón. Vysoké sázky, tvrdí soupeři.“

„Tady někde?“

„Žádné tady někde, tady. Na důstojném Cape Codu.“ Přimhouřila oči. „Copak v tomhle státě nejsou hazardní hry zakázány?“

„Tak zavolejte policajta. Chcete to slyšet nebo ne?“

„Chci. Takže jste hrál velkou nezákonnou partii pokeru. Co dál?“

„Cunningham měl hezky dlouho smůlu. Nejen v té hře, ale už několik měsíců. Koně mu padali. Už přes rok mu žádný kůň nic nevydělal. Měl hromadu nesplacených dluhů. A jako většina lidí na šikmé ploše si myslel, že potřebuje jen jedno velké terno.“

„Proto ten poker.“

„Přesně tak. Já měl podíl na jednom koni, co dobře běhal. Takže jsem," ďábelsky se usmál, „byl v balíku. Chtěl jsem takovouhle farmu, vždycky jsem si ji přál. Když jsem do té hry šel, řekl jsem si, že když neprohraju, budu si moct koupit dalšího koně. Vypracovat se."

„Jistým pokřiveným způsobem to zní rozumně." Lehkomyslně, pomyslela si. Obdivuhodně lehkomyslně. „Zřejmě jste vyhrál víc než jen koně."

„Nemohl jsem prohrát. Byl to jeden z těch úžasných okamžiků, kdy vám všechno samo spadne do klína. Když on měl trojici, já měl dvojici i trojici. On měl prostou sekvenci, já měl flush. Ve skutečných nesnázích se ocitl, když toho nedokázal nechat. Byl dole na šedesáti, pětašedesáti."

„Zvýšil jste na sto?"

V okouzlení jí štědře líbal ruku. „Tisíc, zlato. A on tolik neměl, nemohl si dovolit to prohrát. Tedy v hotovosti. A tak zvyšoval vklad, a když jsem řekl ne, nebral to vážně."

‚A vy jste se samozřejmě ze všech sil snažil přivést ho k rozumu."

„Řekl jsem mu, že dělá chybu. On tvrdil, že ne." Gabe pokrčil rameny. „Proč bych se hádal? To už jsme byli jenom čtyři. Už jsme to hráli asi patnáct hodin. Mělo se rozdávat naposledy. Pro začátek pět tisíc, bez omezení."

„Takže to dělalo dvacet tisíc, ještě než jste vůbec začali?"

„A když došlo na mě a na Cunninghama, už to bylo přes stopadesát tisíc."

Vidlička se jí zastavila v půli cesty k ústům. „Stopadesát tisíc dolarů na jednu partii?"

„Myslel si, že vyhraje, pořád zvyšoval. Já zvýšil naposled, přidal jsem dalších padesát. Myslel jsem, že ho to zastaví. Ale on tu nabídku držel.".

Zvedla sklenku a pomalu se napila, aby si svlažila vyschlé hrdlo. Měla pocit, jako by tam skoro byla, dlaně se jí potily, v ústech měla sucho a malé jmění záviselo na jediné partii pokeru. „To je čtvrt miliónu dolarů."

Usmál se. „Učíte se rychle. Bylo mi ho líto, ale nepovím vám, že jsem si nevychutnal ten okamžik, kdy jsem proti jeho třem králům vyložil svou čistou sekvenci. Hotovost neměl.“ Gabe jí dolil šampaňské. „Sotva dal dohromady tak vysoká aktiva. A tak jsme uzavřeli dohodu. Dalo by se říct, že Cunningham vsadil svou farmu a prohrál ji.“

„Vy jste ho prostě vykopl?“

Gabe naklonil hlavu a pozoroval ji. „Co byste udělala vy?“

„Nevím,“ řekla po chvíli. „Ale myslím, že bych toho člověka z vlastního domu vyhodit nedokázala.“

„I když hrál o peníze, které neměl?“

„I tak.“

„Tak to jste moc měkká. Uzavřeli jsme dohodu,“ řekl Gabe znovu, „která nám oběma vyhovovala. A protože jsem riskoval, dostal jsem, co jsem si celý život přál.“

„Tomu říkám příběh. Se smolařem Billem Cunninghamem jste se zřejmě seznámil na dráze.“

„Ne, alespoň původně ne. Předtím jsem u něho pracoval.“

„Tady?“ Položila vidličku. „Vy jste tady pracoval?“

„Nechával jsem vychladnout koně, hrabal jsem hnůj, leštil násady. Tři roky jsem patřil ke Cunninghamovým dělníkům. V té době měl zavedený chov. Koně mu samozřejmě mohli být ukradení. Pro něho to byly jen peníze. A ještě lhostejnější mu mohli být lidé, kteří se o ně starali. Naše ubytovny vypadaly jak mrňavé cely, přecpané, špinavé. Podle něj nemělo smysl investovat peníze a zbytečně něco vylepšovat.“

„Myslím, že vám vůbec nedělalo potíže sebrat mu jeho dům.“

„Spaní mi to nepokazilo. Když jsem odtud odešel, pracoval jsem nějakou dobu U tří vrb. Pane, tomu říkám farma. Chadwick pro to měl cit. Vaše matka ho má taky. Když jsem odešel, to mi bylo asi sedmnáct, řekl jsem si, že se jednoho dne vrátím s kapsami plnými peněz a jednu nebo druhou tu farmu si koupím.“

„A udělal jste to.“

„Tak říkajíc.“

„Co jste dělal, když jste byl pryč?“

„To je zase jiný příběh.“

„Dobrá.“ Uvolněná jídlem a vínem si podepřela rukou bradu. „Vsadila bych se, že jste ten Cape Cod nenáviděl.“

„Každičký zatracený centimetr.“

Zasmála se, opět se opřela a zvedla sklenku. „Myslím, že se mi začínáte líbit. Doufám, že jste si to všechno nevymyslel.“

„Nebylo třeba. Chcete zákusek?“

„Nemůžu.“ Zaúpěla, zvedla se od stolu a přecházela po místnosti. „Když jsem tenhle dům poprvé spatřila, připadal mi arogantně majetnický. Řekla bych, že jsem měla pravdu.“ Na chvilku zavřela oči. „Můj bod odkud není návratu.“

„Cože?“

„Ale nic.“ Zavrtěla hlavou a přistoupila blíže k oknu. „To ale musí být pocit, podívat se z kteréhokoli okna a vidět půdu, která vám patří.“

„Co pozorujete ze svého okna vy?“

„Restauraci, malé nákupní středisko s příšerně mrňavým butikem a bezvadnou pekárnu. Je to prakticky hned vedle metra a já si myslela, že chci mít pohodlí.“

Položil jí ruce na ramena, pak ji otočil, takže stáli tváří v tvář. „Ale nechcete.“

„Ne.“ Když jí sklouzl rukou vzadu po krku, překvapilo ji nenadálé zachvění.

„Co tedy?“

„Ještě jsem se nerozhodla.“

Vzal její obličej do dlaní a prsty zabořil do vlasů. „Já ano.“

Jeho ústa se k ní sehnula, zpočátku jemně, zkoumavě, bylo to sotva víc než oťukávání, které jim oběma dávalo možnost ústupu. Ona ale neustoupila, na rtech se jí stále ještě chvěla jeho chuť a na povrch vy vřela primitivní, omamná bolest nenadálé touhy.

Neustoupila, ale přitiskla se k němu, ruce mu bezmyšlenkovitě ovinula kolem krku a její rty žhavě splynuly s jeho.

Tolik pocitů. Už zapomněla, že je možné tolik toho cítit. Nebo to možná ani nikdy nevěděla. Tohle objetí nebylo vůbec civilizované ani opatrnické. Bylo nenasytné a divoké, celá exploze vjemů, která se vysmívala měkkému světlu svíček a něžné hudbě.

Vyprázdnila mu hlavu. Nezbývalo mu nic kromě čirého vzrušení, její vůně a chuti, které se promísily jako nějaká exotická droga. Cítil, jak se proti němu vzpíná, slyšel svůj zrychlený dech, když si ho přitáhla blíže. Touha po ní, vyhrocená a ostrá jako dýka, sloupla pozlátko společenských způsobů, dobrého vychování a etiky, které si pečlivě osvojil, a odhalila lehkomyslného muže, který se pod ním skrýval.

Potřeboval se jí dotýkat. Jeho ruce se míhaly dolů nahoru v zoufalé snaze ovládat. Ona se pod nimi zmítala, a chtěla víc. Pospěš si, chtěla ho poprosit, aby naléhal, aby nedokázala přemýšlet, aby nemohla zapojit rozum.

Pak jí přejel rukou po obličeji a zastrčil jí vlasy za ucho. Hlavou jí bleskla vzpomínka, jak totéž nedbalé gesto jen před několika hodinami použil u její matky.

Hrůza a hanba na ni dopadly jako dvě zlomyslné, tvrdé rány. Odstrčila ho, zalapala po dechu. „Ne.“ Když se po ní natáhl, klopýtla dozadu. „Nedotýkej se mě.“ Ještě pořád ho měla na jazyku. Ještě pořád ho chtěla. „Jak jsi to jen mohl udělat? Jak jen jsem to já mohla udělat?“

„Chci tě,“ Musel potlačit všechny instinkty svého těla, aby se ne vrhl dopředu a nevzal si, co tnu už téměř patřilo. „A ty toužíš po mně.“

Byla to pravda, dotěrná skutečnost, a tak jí nezbylo, než mu oplatit útokem. „Nejsem klisna k vyhřebelcování a připuštění. A nepřišla jsem sem dnes večer, abys zjistil, jestli se dcera vyvedla po matce.“

Aby ovládl své ruce, zastrčil je do kapes. „To mi vysvětli.“

„Neomlouvám se, ale mám aspoň tolik slušnosti, abych toho nechala dřív, než to zajde dál. Ty nemáš ani za mák slušnosti.“ Odhodila rozcuchané vlasy z obličeje. Zlost, vyvěrající ze sžíravého pocitu viny, přeměnila její hlas v bič. „Je to pro tebe jen další hra, Slatere? Přilákat dceru, navnadit ji večeří a vínem, okouzlit ji a dostat ji do postele, abys viděl, jestli je stejně dobrá jako její matka? Tipnul sis, vypočítal sis kurs?“

S odpovědí si dal na čas. Když odpovídal, ani jeho tvář, ani hlas neprozradily narůstající vztek. „Ty si myslíš, že spím s Naomi?“

„Vím to.“

„To mi lichotí.“

„Ty… Co jsi to za člověka?“

„Nemáš tušení, Kelsey. Ani trochu. Velice pochybuji, žes na takové, jako jsem já, v tom svém malém, spořádaném a pohodlném světě někdy narazila.“ Přistoupil k ní a ovinul jí ruku kolem krku. Byla to malicherná, zlá odplata. Ale on si malý a zlý připadal.

Ačkoli se držela zpříma, roztřásla se. „Dej ty ruce pryč.“

„Líbí se ti, když se tě dotýkám,“ řekl měkce. „Právě teď se bojíš, jsi vzrušená, ale máš strach a přemýšlíš, co bys udělala, kdybych tě vyvlekl nahoru. K čertu, proč se tím zabývat, když i tady je podlaha?“ Jeho hlas tekl úlisně a chladně jako smetana, ale oči mu žhnuly. Byl to nebezpečný žár. „Co bys udělala, Kelsey, kdybych si tě vzal přímo tady, hned teď?“

Strach jí sevřel hrdlo, ochromil hlas. „Řekla jsem, abys ty ruce dal pryč.“

Z jejího obličeje vyčetl hrůzu. I když ji pustil a ustoupil, bylo to jasnější, než kdyby křičela. Zděšení z ní hned nevyprchalo, stejně jako neustoupil pocit znechucení, který vřel v něm.

„Za tohle se omlouvám. Ale jen za to.“ Chvíli se na ni díval. Do tváří se jí vracela barva, která z nich zmizela, když ji úmyslně vyděsil. „Děláš rychlé úsudky, Kelsey. Jelikož ses už rozhodla, nebudeme ztrácet čas fakty ani domněnkami. Odvezu tě domů.“

Kapitola sedmá

Naomi si pravé zavazovala župan, kdy2 uslyšela, jak práskly přední dveře. Ten řinčivý zvuk ji překvapil, takže na chvíli zaváhala a teprve pak vyšla do haly. Může si dovolit vyptávat se Kelsey na večer, který strávila mimo dům? Nikdy takovou situaci nezažila. Kdyby byla s Kelsey prožila její dívčí roky, noční hovory, hádky a obavy, výhry i prohry dospívání, věděla by, jak na to.

Nemohla se však řídit žádnými ukazateli, jen svými instinkty. Pak ale uslyšela, jak Kelsey běží do schodů, a to rozhodlo.

Otevřela dveře svého pokoje v přesvědčení, že bude schopna celou věc zvládnout úplně nenucené. Nebude slídit, jen se stručně zeptá, jak se měla. Jediný pohled na dceřin obličej všechna předsevzetí smazal.

„Co se stalo?“ Dříve než si to mohly jedna nebo druhá rozmyslet, Naomi přistoupila a vzala Kelsey za ruku. „Jsi v pořádku?“

Pod dalším návalem zlosti Kelsey okamžitě přešla do útoku. „Jak se s ním můžeš stýkat, tím spíš, že… bože, vždyť tys mě přímo požádala, abych s ním strávila večer.“

„Gabe?“ Naomi zaťala ruce v pěst. Gabovi bezmezné, bezvýhradně důvěřovala. Přesto jí žaludek sevřela nepatrná, typicky ženská obava. „Co provedl?“

„Políbil mě,“ vyrazila ze sebe Kelsey. Tváře jí zahořely nad absurdně nepřesvědčivým vylíčením toho, co se mezi nimi stalo.

„Políbil tě,“ opakovala Naomi s narůstajícím pocitem ulehčení a pobavení. „A to je všechno?“

„Copak tobě to nevadí?“ Kelsey se znechuceně odtáhla. „Říkám ti, že mě políbil. Já ho políbila taky. Plazili jsme se po sobě. A nebýt toho, že jsem se vzpamatovala, nezůstalo by jen u toho.“

Na tohle nestačíš, Naomi, pomyslela si. Když spolu tedy nemohou jednat jako matka s dcerou, snad to půjde jako žena se ženou. „Pojď dál a posad se.“

„Nechci sedět.“ Přesto vešla za Naomi do ložnice.

„Já ano.“ Naomi si uspořádala myšlenky a usadila se na čalouněném taburetu u svého toaletního stolku. „Kelsey, vím, že ses možná ještě nevzpamatovala z rozvodu. Ale už jsi rozvedená a volná, takže se můžeš stýkat, s kým chceš.“

Kelsey se zarazila v neklidném přecházení a užasle zírala. „Já že jsem volná? Tady nejde o mě. Jde o tebe.“

„O mě?“

„Co je to s tebou?“ Zlost se nyní mísila se znechucením, znechucením nad tím, že žena, s níž má společnou krev, dokáže být tak povrchní. „To nemáš žádnou hrdost?“

„Vlastně,“ řekla Naomi pomalu, „často mi říkali, že jí mám až příliš. Ale nechápu, co to s tím má v tuhle chvíli společného.“

„Říkám ti, že tvůj milenec se se mnou chtěl vyspat, a ono to s tím nemá nic společného?“

Naomi tiše pohybovala rty, než pochopila význam slov. „Můj milenec?“

„Bůh ví jak mu můžeš dovolit, aby se tě dotknul,“ drmolila dál Kelsey. Znáš ho už léta a musíš vědět, co je zač. Ano, je přitažlivý a na povrchu je snad okouzlující. Ale nemá zábrany, neví, co je to čest, co je to věrnost.“

Naomi zajiskřilo v očích, brada jí ztuhla. „O kom to mluvíš?“

„O Slaterovi.“ Kelsey byla tak podrážděná, že nemohla říct víc, aby se nedala do křiku. „O Gabrielu Slaterovi. Kolik milenců máš?“

„Jen jednoho.“ Naomi založila ruce a zhluboka se nadechla. „A ty si myslíš, že je to Gabe.“ Chvíli přemýšlela a pak se začala usmívat. A potom se ke Kelseyinu úžasu rozesmála. „Promiň. Promiň. Tobě to určitě směšné nepřipadá.“ Bezmocně si přitiskla ruku na břicho. „Aleje to nádhera, vážně. Hrozně mi to lichotí.“

Kelsey procedila skrz zaťaté zuby: „To on říkal taky.“

„Vážně?“ Naomi potlačila smích a otřela si oči. „Chceš říct, že ses ho přímo zeptala, jestli se mnou spí? Bože, Kelsey, vždyť je mu něco přes třicet. A mně je skoro padesát.“

„No a co?“

Naomi nedokázala přestat. Její úsměv jen zářil. „Vážně mi to lichotí. Opravdu si myslíš, že by se nádherný – Bůh ví, že je nádherný – horkokrevný mužský jako Gabe mohl zamilovat do mě?“

Zkoumala Naomi tak věcně, jak jí to jen její rozpoložení dovolilo, zvažovala klasické rysy i štíhlou, elegantní postavu v jednoduchém bílém županu. „O zamilovanosti nebyla řeč,“ řekla Kelsey na rovinu.

„Jistě.“ Naomi přikývla a snažila se uklidnit. „Aha. Takže ty si myslíš, že Gabe a já jaksi pěstujeme žhavý milostný poměr?“ Našpulila rty. „Každým okamžikem si připadám mladší.“

„Než se budeš obtěžovat to popřít, řeknu ti dvě věci.“ Kelsey se vztyčenou hlavou pohlédla dolů na matku. „Tak za prvé, do toho, s kým spíš, mi nic není. Můžeš mít třeba dvacet milenců a mě se to netýká. A za druhé, včera v noci jsem tě slyšela. Tady, s ním.“

„Ach tak.“ Naomi vydechla. „To je trapné.“

„Trapné?“ To slovo přímo vyštěkla. „To že je trapné?“

Naomi si uvědomila, že bude muset velice jasně a přesně vážit slova, a zvedla ruku. „Vezměme si to po pořádku. Tak za prvé, navzdory tomu, co si myslíš nebo co ti řekli, nikdy jsem nestřídala muže. Nemusíš mi věřit, ale tvůj otec byl můj první milenec. Pak jsem neměla nikoho, ještě dva roky poté, co mě pustili z vězení. Od té doby je to můj jediný milenec.“ Vstala, takže si hleděly přímo do očí.

„Jestli je to pravda, tím hůř. Jak to, že ti nevadí, že tě takhle podvádí?“

„Vícekrát než jednou by mě žádný muž nepodvedl,“ řekla Naomi takovým tónem, že jí Kelsey nejen uvěřila, ale také ji pochopila. „To nebyl Gabe, kohos tu se mnou včera v noci slyšela, Kelsey. To byl Moses.“

Slova jí zmrzla na rtech. Nebylo možné ignorovat pravdu, když ji pleskla přes obličej jako políček. Tiše se sama sesula na sedátko. „Moses. Tvůj trenér.“

„Ano, Moses. Můj trenér. Můj přítel a můj milenec.“

„Ale Gabe, pořád se tě dotýká.“

„Smím-li si dovolit frázi, jsme velmi dobří přátelé. Až na Mosese je Gabe můj nejbližší přítel. Je mi líto, že sis to špatně vyložila.“

„Panebože.“ Kelsey zavřela oči a všechno, co řekla, se jí zpětně promítlo a pokořilo ji. „Pane na nebi, není divu, že se tak rozzlobil. Řekla jsem mu strašné věci.“

Naomi riskovala odmítnutí, a pohladila Kelsey po vlasech. „Asi ses ho neobtěžovala zeptat?“

„Ne.“ Její vlastní slova se jí vracela, bodala jako špendlíky. „Ne, byla jsem si tak jistá a hrozně jsem se styděla, že jsem se přestala ovládat, i když jen na chvilku. Nikdy jsem… S Wadem to bylo vždycky… Na tom nezáleží…,“ řekla rychle. „Jde o to, že jsem na něj vyjela a řekla mu pár ohavných věcí.“

„Bylas ve složité situaci. Zavolám mu a vysvětlím mu to.“

„Ne, já tam ráno zajedu a omluvím se mu, z očí do očí.“

„Hnus, co? Omlouvat se.“

„Skoro stejný hnus jako nemít pravdu.“ Spolknout hrdost je vždycky nepříjemné. „Promiň.“

„Pokud jde o mě, není třeba se omlouvat. Vstoupilas do světa plného neznámých lidí, Kelsey. Důvěřovalas svým pocitům. Ať už jsi dnes večer udělala cokoli, bylo to proto, že máš pevné morální zásady, obdivuhodně vyvinutý smysl pro to, co je správné a co špatné.“

„Omlouváš mě.“

„Jsem tvoje matka,“ řekla Naomi tiše. „Snad si na to časem obě zvykneme. Jdi se trochu vyspat. A jestli se zítra nebudeš chtít postavit té šelmě v jejím doupěti sama, půjdu s tebou.“

Přesto jela sama. Byla to věc sebeúcty. Původně si řekla, že tam zajede autem, ale to by bylo moc narychlo. Ačkoli v noci většinou nespala, musela ještě přijít na přesná slova a tón, kterých použije.

Rozhodla se požádat o koně, vyčistit si hlavu a uklidnit nervy při projížďce z jedné farmy na druhou.

Mosese zastihla, jak maže grošovanému valachovi krk. Zjistila, že nesmyslně váhá. Jak k němu teď má přistupovat, když ví, že je to Naomin milenec?

Prozatím pouze ustoupila a pozorovala ho. Měl jemné ruce, do hnědá opálené, a široké dlaně. Na zápěstí nosil náramek z tepané mědi. V copu měl téměř stejně šedi jako černi. Měl výrazný, i když ne příliš pohledný obličej, nápadný nos a ošlehanou pleť. Jeho pevná, šlachovitá postava jen stěží připomínala Gabův pružný svalnatý půvab.

„Nejde vám to do hlavy, co?“ Mosesův hlas zněl mírně pobaveně. Ani se nemusel otáčet, aby Kelsey usoudila, že se mu úsměv odráží v očích. „Taková nádherná žena. Bohatá. Nóbl. A já, takový skrček, kříženec.“ Odložil mazání a natáhl se pro misku řídké ovesné kaše. „Vůbec vám nevyčítám, že vás to překvapilo. Sám se tomu nestačím divit.“

„Prosím?“

„Naomi si myslela, že by mi měla říct, že vám o nás pověděla.“

Kelsey zamrkala a přejela si rukou po tváři. Trapnější už to snad ani být nemohlo. „Pane Whitetree.“

„Moses. Říkejte mi Moses, vzhledem k situaci. Tak pojď, chlapče.“ Něco si mumlal a nutil valachovi kaši. „Tak si trochu vem. Jen trošku. Zamiloval jsem se do ní, hned jak jsem sem přišel pracovat jako čeledín. To jí bylo asi osmnáct. Nikdy v životě jsem nic takového neviděl. Ne že bych byl čekal, že si mě všimne. Proč by taky měla?“

Kelsey pozorovala, jak pečuje o koně, viděla laskavost, sílu, prostou houževnatost. „Myslím, že chápu, proč.“ Ukázala na koně a vstoupila do boxu, takže stáli bok po boku. „Co je mu?“

„Tady King Cole má zánět hrtanu.“

„Zánět hrtanu? Copak koně dostávají zánět hrtanu? Jak to poznáte?“

„Vidíte?“ Uchopil její ruku a vedl ji koni po krku. „Cítíte, jak je nateklý?“

„Ano, chudáček.“ Konejšivě mu broukala a jemně ho hladila. „Je to vážné?“

„Může být. Jestli bude zle, zablokuje mu to přívod vzduchu a může se udusit.“

„To myslíte umřít?“ Polekaně přitiskla tvář valachovi k šíji. „Ale vždyť ho jen bolí v krku.“

„To vás jen bolí v krku. U něho je to jiné. Ale vylíže se z toho, vid, chlapče? Ještě nemůže jíst, jen kaši a odvar z lněného semínka.“

Odvar pro koně, pomyslela si Kelsey. „Neměl by se na něj podívat veterinář?“

„Pokud se to nezhorší, tak ne. Držíme ho v teple, dáváme mu eukalyptové inhalace, třikrát, čtyřikrát denně mu mažeme jazyk kafrem. Už nekašle a to je dobré znamení.“

„To všechno ošetřujete sám?“

„Matta voláme, jen když to nedokážeme zvládnout sami.“

„Já myslela, že trenér je od toho, aby trénoval.“

„Trenér dělá všechno. Někdy to vypadá, že koně jsou to nejmenší. Můžete se mnou někdy strávit jeden den a uvidíte.“

„To bych ráda.“

Byla to jen letmá pozvánka, nečekal, že na ni zareaguje. Přemýšlivě si ji změřil pohledem. „Začínám před úsvitem.“

„Já vím. A patrně nechcete, abych se vám pletla do cesty. Ale říkala jsem si, jestli bych nemohla něco dělat, když už tady jsem. Uklízet stáje nebo čistit otěže. Nepředpokládám, že byste mi svěřili koně, ale to nicnedělání mě vůbec nebaví.“

Pravá dcera své matky, přemítal Moses. Však ještě uvidí. „Tady je pořád co dělat. Kdy chcete začít?“

„Dnes odpoledne, možná zítra. Dopoledne musím něco vyřídit.“ Nálada jí při tom pomyšlení poklesla. „Raději bych hrabala hnůj, ale nedá se nic dělat.“

„Tak přijďte, až s tím skončíte.“

„To jsem ráda. Tak si říkám, mohla bych si dnes dopoledne půjčit nějakého koně? Jezdit umím.“

, Jste Naomina dcera. To znamená že jezdit umíte a nemusíte žádat o dovolení, když chcete koně.“

„Raději se ptám.“

„Tak tedy osedláme Spravedlivého,“ usoudil. „Ten se k vám bude hodit.“

Ten grošák rád běhal. Už tři roky byl v důchodu, ale nikdy se se svým podřadným postavením jezdeckého koně nesmířil. Často ho

používali, aby doprovodil startujícího koně na dráhu při de-filé před startem, a ačkoli raději běhal, svůj úkol plnil důstojně.

Jak Moses Kelsey řekl, nikdy to nebyl šampión. Ale nebyl ani tak docela obyčejný a po celou svou kariéru se snažil, aby se vyplatil.

Nevadilo by jí ani, kdyby prohrál všechny své dostihy, a už vůbec ne ve chvíli, kdy se s ní vznášel přes kopce a jeho tělo pod jejím běželo jako dobře namazaný stroj.

Dychtivě reagoval na každičký stisk kolen, přecházel od kodrcavého klusu k plynulému trysku a stejně jako ona byl šťastný, že před sebou mají ráno a zvlněná pole.

Bylo to potěšení, které, jak si uvědomila, si příliš dlouho odpírala. Radost, kterou si už odpírat nebude bez ohledu na to, jak ji potom budou bolet svaly. I když odejde z farmy U tří vrb, najde způsob, jak si právě tento požitek dopřát.

Možná úplně pustí svůj byt, odstěhuje se z města. Neexistoval jediný důvod, proč by si nemohla koupit vlastní dům a koně, Musela by pro něj sehnat stáj, to jistě, ale to by se dalo zařídit. Jestli toho od Mosese dost pochytí, mohla by dokonce v nějaké stáji pracovat.

Hltala chladné víno časného jara, vůni trávy a probouzející se přírody. Proč si pro všechno na světě vůbec kdy myslela, že musí trávit celé hodiny v kanceláři nebo v galerii, když mohla být venku a dělat něco čistě pro radost?

Odhodila vlasy z obličeje, a když se přenesli přes úzký potok a vydusali do kopce, zasmála se.

Pak koně zarazila, protože dole zpozorovala stavení.

Longshot. Naklonila se kupředu, poplácala Spravedlivého po šíji a prohlížela si krajinu. Ta vyjížďka jí skutečně udělala dobře, ale zásadní problém nevyřešila. Stále ještě nenašla recept, jak přistupovat ke Gabovi.

„Takže se bude improvizovat," zamumlala a mlasknutím pobídla koně k důstojnému klusu.

Gabe ji viděl přijíždět po svahu. Zůstal stát u plotu, kde pozoroval, jak roční hříbě běhá na lonži. Nebyl o nic klidnější než předcházejícího večera. A jak se přibližovala na vznešeném plnokrevníkovi, tak štíhlá, vzpřímená a zlatavá, uvědomil si, že ji nechce o nic méně.

Znovu potáhl z doutníku, lenivě vydechl kouř. A čekal.

Když Kelsey seskočila a vedla valacha ke Gabovi, říkala si, že už na tom jistě někdy byla hůř. Ale dávné rány, které přebolely, se nikdy nezdají tak hrozné jako ty čerstvé.

„Jezdíte dobře," poznamenal. „Taková stará vojna potřebuje pevnou ruku."

„Obvykle ji mám. Jestli máte pár minut nazbyt, ráda bych s vámi mluvila."

„Poslužte si."

Proč by jí to měl usnadnit? ptala se sama sebe a spolkla další díl hrdosti. „Soukromě. Prosím."

„Dobrá." Vzal otěže a pokynul čeledínovi. „Kipe, nech ho vychladnout."

„Ano, pane."

Kelsey přidala do kroku, aby Gabovi stačila, když se vydal směrem od stájí. „Máte pěknou farmu. Vypadá to tu hodně podobně jako U tří vrb."

„Chcete mluvit o fochu?"

„Ne." Pokus o nezávaznou konverzaci nechala uvadnout a odumřít. „Uvědomuji si, že máte práci. Vynasnažím se nezabrat vám moc času." Pak zmlkla a už nic neříkala, dokud v zadní, části domu neotevřel posuvné skleněné dveře.

Ústily do tropů. Bujné rozkvetlé rostliny přepadaly z květináčů a vyhřívaly se na slunci, které tam proudilo zaskleným stropem. Uprostřed se třpytil vykachličkovaný bazén, oválný a svůdně modrý.

„To je nádhera." Přejela prstem po zářivě červeném ibišku. „Až sem jsme se včera večer nedostali."

„Nezdálo se mi vhodné pokračovat v prohlídce." Usedl do pruhované lenošky a nohy natáhl před sebe. „Tady máme soukromí."

Pozorovala, jak se kouř z jeho doutníku vine ke stropním ventilátorům, které se pomalu otáčely. „Přišla jsem se omluvit." Nic, zhola nic na světě, jí nebylo méně po chuti.

On jen pozvedl obočí. „A za co?"

„Za své chování včera večer."

Jako by si to rozmýšlel, zamáčkl doutník ve stříbrném kbelíku s pískem. „Včera večer jste se chovala velice různorodě. Můžete se vyjádřit přesněji?“

Bezmocně zabrala na návnadu. „Jste odporný, Slatere. Chladný, arogantní a odporný.“

„Tak tomu říkám omluva, Kelsey.“

, Já jsem se omluvila. Přijela jsem sem a málem jsem se tím zalkla, ale omluvila jsem se. Vy nemáte ani tolik slušnosti, abyste to přijal.“

„Jak jste včera večer poznamenala, slušnost mi chybí.“ Lenivě překřížil kotníky. „Z tohohle náhlého obratu mám zřejmě usoudit, že jste mluvila s Naomi a ta vám řekla, jak se věci mají.“

Na obranu stačila jen vysunout bradu. „Taky jste to mohl popřít.“

„A vy byste mi věřila?“

„Ne.“ Opět ji dohnal k zuřivosti, takže se od něho prudce odvrátila. „Ale popřít jste to mohl. Snad jste schopen pochopit, jaké to bylo, myslet si to, co jsem si myslela já, a zjistit, že…“

„Co?“

„Že se po vás plazím.“ Otočila se a přímo ta slova vyplivla. „Nebudu to popírat. Rovnou jsem vám skočila do náruče. Nepřemýšlela jsem, nedokázala jsem přemýšlet. Nejsem na to zrovna hrdá, ale nebudu předstírat, že to bylo jednostranné. I já mám určité potřeby a touhy a… K čertu, nejsem přece frigidní!“

Nebyl si jist, co ho více překvapilo, zda náhlá prudkost jejího posledního prohlášení, či slzy, které se jí zatřpytily v očích. „Jsem ten poslední, koho byste o tom musela přesvědčovat. Proč byste o tom měla přesvědčovat sama sebe?“

Rozechvěle zadržela slzy. „O to nejde,“ řekla.“ Jde o to, že jsem se strašně zmýlila. Řekla jsem vám věci, které jste si nezasloužil, a lituji toho.“ Oběma rukama si zajela do vlasů, pak je nechala klesnout. „Panebože, Gabe, myslela jsem si, že jste večer před tím byl v jejím pokoji. Slyšela jsem…“

„Mosese?“ dodal.

Zavřela oči, povzdechla si. „Hlupák na všechno přijde poslední. Myslela jsem, že jste to vy. A ta myšlenka, že jste přešel z ní na

mě… Že jsem vás nechala…“ Hlas jí znovu vypověděl službu. „Promiňte.“

Byla překrásná, slunce jí pozlatilo vlasy, lítostí jí potemněly oči. Málem si sám povzdechl. „Víš, opravdu jsem na tebe chtěl být naštvaný. Myslel jsem si, že to bude snadné, a bůhví, taky jistější.“ Zvedl se z lenošky. „Vypadáš unaveně, Kelsey.“

„Měla jsem mizernou noc.“

„To já taky.“ Natáhl ruku, chtěl ji pohladit po tváři, ale ona ucouvla.

„Nedělej to, ano? Cítím se hloupě, když to říkám. A ještě hůř, když si to uvědomím, ale jsem teď přecitlivělá. A vypadá to, že ty jsi moje rozbuška.“

Spolkl zaúpění. „Jsem rád, že tohle máme společné, zlato. Určitě mi to v noci pomůže usnout. – Nesahej na mě, Gabe. Mohla bych se po tobě zase začít plazit.“

Musela se usmát. „Tak něco. Co takhle začít znovu?“ Nabídla mu ruku. „Přátelé?“

Pohlédl jí na ruku, pak zpátky do očí. „Myslím, že ne.“ Přistoupil blíž a zrak upíral na ni.

„Poslyš…“ Už cítila, jak jí horko stoupá po těle. „Nechci si nic začínat. Pro mě je to mizerná doba.“ Opatrně o krok ustoupila.

„To je zlé. Mně samotnému ta doba úplně vyhovuje.“

„Vždyť ti říkám…“ Znovu o krok ustoupila a šlápla do vzduchu. Vteřinu předtím, než spadla do vody, zahlédla v jeho očích výraz pobavení. Voda byla příjemně chladná, ale stejně se lekla. Vynořila se a odhodila mokré vlasy z obličeje. „Ty grázle.“

„Nestrčil jsem do tebe. Myslel jsem na to, ale neudělal jsem to.“ Vyšel jí vstříc a nabídl jí pomocnou ruku.

V očích jí zajiskřilo. Popadla ji, zatáhla. Stejně dobře mohla tahat za stoletý dub. „Neblufuj, Kelsey.“ Jednoduše ji pustil a znovu ji poslal ke dnu. Tentokrát to vzala s filozofickým klidem a vydrápala se přes okraj. Posadila se.

„Pěkný bazén.“–

„Líbí se mi.“ Seděl se zkříženýma nohama vedle ní. „Přijď si někdy opravdu zaplavat.“

„To bych mohla.“

„V zimě je to skoro lepší. Člověk se cítí ohromně, když vidí, jak venku padá sníh.“

„To jo.“ Lenivě si vyždímala vlasy, pak mu nacákala vodu do obličeje. „Mám tě.“

Jen ji vzal za ruku, přitiskl si její mokrou dlaň ke rtům a pozoroval, jak jí potemněly oči. „Mám tě,“ opakoval jako ozvěna.

Vyškrábala se na nohy a srdce jí v prsou tlouklo. „Musím jet zpátky.“

„Jsi mokrá.“

„Venku je teplo.“ Sotva odolala nutkání znovu ustoupit, když vtom se narovnal a zvedl. „Jarní den, jako by ho namaloval.“

Uvažoval, zda si uvědomuje, jak je žádoucí, když je tak rozčilená. „Odvezu tě domů.“

„Ne, vážně ne. Chci se projet. Už jsem málem zapomněla, jak se mi to líbí. Chci využít příležitosti, dokud jsem tady a…“ Přitiskla si ruku na rozechvělý žaludek. „Bože, musím se před tebou mít na pozoru.“

„Nemáš šanci.“ Zahákl jí prst za opasek džínsů a přitáhl si ji o pár centimetrů blíž. „Chci tě, Kelsey. Dříve nebo později tě dostanu.“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Možná.“ Usmál se. „Vsaď se.“ A pustil ji. „Seženu ti dole ve stáji něco na sebe.“

Ven se dostala rychle. Za deset minut už cválala zpět ke Třem vrbám. Gabe počkal, až zmizí za prvním pahorkem, a teprve pak se otočil.

„Pěkná klisnička.“

Ten hlas se mu zabořil do zad jako dýka. Nečekaný útok, proti němuž nebylo obrany. Nenechal se ale snadno vyvést z míry. Když pohlédl na otce, vypadal jeho obličej jako nezúčastněná maska.

Moc se nezměnil, povšiml si. Rich Slater měl stále styl. Možná se blížil stylu podfukáře, ale švih měl. Byl to vysoký muž s širokými rameny a dlouhýma rukama. Okázale elegantní gabardénový oblek mu byl jen trošičku těsný přes prsa. Boty zářily, nablýskané jako zrcadlo, a vlasy, lesklé a černé, měl pod apartním šedivým kloboukem krátce přistřižené.

Vždycky budil pozornost a svého vzhledu – nápadně modrých očí a pohotového úsměvu využíval, aby okouzlil každého, kdo si nedal

pozor. Od jejich posledního setkání uběhlo téměř šest let, ale Gabe věděl, po čem se dívat.

Vrásky se mu prohloubily, takže už je nedokázala vyhladit sebelepší péče ani modlení. Prasklé žilky, příliš lesklé oči. Rich Slater byl úplně stejný jako před šesti lety a po většinu svého života. Notorik.

„Co sakra chceš?“

„Tak takhle vítáš svého otce?“ Rich se od srdce zasmál a vzal syna do náručí, jako by Gabe položil přes cestu rudý koberec. Z jeho dechu byl kromě mentolu cítit neklamný pach whisky.

Z té kombinace se Gabovi vždycky zvedal žaludek.

„Ptám se tě, co chceš.“

„Jen jsem se přišel podívat, jak si vedeš, synu.“ Než se Gabe stačil odvrátit, poplácal ho po zádech. Nekymácel se, nevrávoral. Rich Slater pít uměl, jak sám rád říkal.

Dokud nedošlo na další láhev. A na tu došlo vždycky.

„Tentokrát se ti to podařilo, Gabe. To byla trefa. Už žádné mizerné paběrkování, co, synu?“

Gabe popadl Riche za paži a odtáhl ho stranou. „Tak kolik?“

V očích Richovi sice blýsklo, ale hrál si na uraženého. „No tak, Gabe, to nemůže táta navštívit vlastní tělo a krev, aby sis nemyslel, že si jdu pro almužnu? Mám se fajn, to ti řeknu. Trochu jsem si na západě zasázel. Na koně jako ty.“ Znovu se zasmál a po celou dobu odhadoval a přepočítával majetek, který viděl kolem. „Ale nechci se usadit jako ty. Znáš mě, chlapče, musím být volný jako pták.“

Vytáhl cigaretu, cvakl pozlaceným zapalovačem, na který si dal v nákupním středisku vyrýt monogram. „No tak, co to bylo za sexy blondýnku? Na paničky jsi měl vždycky čich.“ Zamrkal. „A ony měly vždycky nos na tebe. Zrovna jako na tvého tátu.“

Ta představa sama stačila, aby se v Gabovi vařila krev. „Kolik to bude tentokrát?“–

„Vždyť ti říkám, ani pěťák.“ Kdepak pěťák, pomyslel si Rich a díval se k nejbližšímu výběhu, kde stále cvičili roční hříbě. Mít pár takových koní, to by byla senzace. Opravdová senzace. Ne, nechtěl pěťák. Chtěl daleko víc.

„Pěkný kůň. Vzpomínám si, jak tě víc než hra zajímali koně na dráze.“

A vždycky, když se to stalo, vzpomněl si Gabe, dostalo se mu poučení z otcovy velké ruky. „Nemám čas probírat s tebou své koně. Mám práci.“

„Když člověk zaboduje jako ty tady, nemusí pracovat.“ Ani dřít, pomyslel si Rich zahořkle. Ani shánět drobné příjmy. „Ale nepřišel jsem tě pumpnout, vážně ne. Věc se má tak, že se chci chvíli zdržet tady kolem, vyhledat staré přátele,“ Usmál se a vyfoukl kouř. „Když už tady budu, neřeknu ne na pár dnů v tom tvém nóbl domě. Na takovou prima návštěvu.“

„Já tě ve svém domě nechci. Nechci tě na své půdě.“

Richův nenucený úsměv pohasl. „Jsem teď pro tebe moc obyčejný, co? Je to tak? Hodil ses pěkně do gala a nechceš, abych ti připomínal, odkud jsi přišel. Jsi toulavý pes, Gabe.“ Šťouchl syna prstem do prsou. „A vždycky budeš. Bez ohledu na to, že si žiješ v přepychovém domě a šukáš nóbl paničky. Pořád jsi toulavý pes. Zapomínáš, kdo ti dal střechu nad hlavou, kdo tě živil.“

„Nezapomínám, jak jsme spali v zádveří a byli o hladu, protože ty ses opil a prohrál každý desetník, na který máma dřela.“ Nechtěl na to vzpomínat. Nesnášel pocit, že ho vzpomínky pronásledují jako vlastní stín. „Nezapomínám, jak jsme se uprostřed noci kradli z jakési smradlavé cimry, protože jsme neměli na nájem. Je toho ještě spousta, na co nezapomínám. Zemřela v útulku a kašlala krev. Ani na to nezapomínám.“

„Pokud jde o tvou matku, děla! jsem, co se dalo.“

„Dělals hovno. Tak kolik mě to bude stát, abys zmizel?“

„Nemám kam jít.“ To už mu povolily nervy a v hlase mu to zakňouralo. Už se nedokázal ovládnout a sáhl do kapsy pro cestovní láhev. „Jen na pár dní.“

„Tady ne. Tohohle místa se ani nedotkneš.“

„Pane na nebi.“ Zhluboka si přihnul, pak znovu. „Řeknu ti to rovnou, jsem v průšvihu. Malé nedorozumění při hře v Chicagu. Hrál jsem s jedním chlapíkem, a on se nadrátoval.“

„Nachytali tě při falešné hře a teď ti jdou po krku.“

„Jsi chladnokrevný parchant.“ Zřejmě už došlo na další láhev. Rich se rychle propracovával ke dnu. „Dlužíš mi to, na to nezapomínej. Jen se potřebuju na pár týdnů uklidit, než to utichne.“

„Tady ne.“

„To mě jen tak vykopneš, necháš je, aby mě zabili?“

„Jo.“ Gabe sledoval otce s neveselým úsměvem. „Ale dám ti šanci. Pět tisíc by ti mělo pomoct zahrabat se a už nevylízat.“

Rich se rozhlédl po farmě, udržovaných budovách, lesklých koních. Nikdy nebyl tak opilý, aby si nedovedl spočítat, co mu náleží. „To nestačí.“

„Bude to muset stačit. Ať tě ani nevidím ve svém domě a u svých koní. Jdu ti napsat šek.“

Rich si opět přihnul, zatímco Gabe odcházel. To nestačí, říkal si a whisky mu hořkla na jazyku. Kluk udělal terno a on chce jen svůj podíl.

A taky ho dostane, slíbil si. Dal klukovi šanci. Teď tu partii rozehrají jinak.

Kapitola osmá

Byla to hloupost, že byl tak nervózní. A přece se Philip mezi doušky bílého vína stále znovu díval na hodinky. Ne, Kelsey neměla zpoždění. To on přišel příliš brzy.

Ještě bláhovější bylo myslet si. že se za ty dva týdny, co byla pryč, mohla nějak změnit. Že by se na něj mohla dívat jinak. Nebo že by v jejích očích nějak selhal – tak jako selhal sám před sebou, když přihlížel, jak ženu, kterou kdysi miloval, odvádějí do vězení.

Nemohl nic dělat. A ačkoli si to už nesčíslněkrát zopakoval, znělo to falešně. Pocit viny v něm po léta hlodal a utišit jej dokázala jedině láska a péče, které poskytoval své dceři.

Ale i nyní, po dvou desítkách let, si dovedl vybavit Naomin obličej tak, jak vypadal, když ji naposledy spatřil.

Z Washingtonu do Aldersonu v Západní Virgínii to bylo šest hodin autem. Šest hodin jízdy ze spořádaného civilizovaného univerzitního světa do šedivé a trpké reality federálního vězení. Obě instituce měly vlastní organizaci, obě měly důvod izolovat se od světa. Ale zatímco jednou hýbala naděje a vitalita, druhá žila ze zoufalství a zloby.

Ačkoli se na setkání všemožně připravoval, byl to šok spatřit Naomi, tak arogantně plnou života, za bezpečnostní přepážkou. Měsíce, které uběhly mezi jejím zatčením a odsouzením, si vybraly svou daň. Její postava pozbyla své křehké ženské oblosti, takže v beztvaré vězeňské uniformě vypadala hranatě a kostnatě, Všechno tam bylo šedivé – její šaty, oči, její tvář. Musel soustředit veškerou vůli, aby se střetl s jejím tichým, upřeným pohledem.

„Naomi.“ V obleku s naškrobeným límečkem a s kravatou si připadal hloupě. „Překvapilo mě, že mě chceš vidět.“

„Musela jsem tě vidět. Tady se člověk rychle naučí, že to, co chce, je většinou vedlejší.“ Ve vězení byla tři týdny a v zájmu zachování zdravého rozumu si přestala v duchu v pomyslném kalendáři odškrtávat dny. „Jsem ráda, žes přijel, Philipe. Vím, že se právě teď určitě potýkáš s reakcí okolí. Doufám, že to nebude mít vliv na tvoje postavení na univerzitě.“

„To ne,“ řekl rozhodně. „Předpokládám, že se tvůj obhájce odvolá.“

„Nedělám si naději.“ Sepjala ruce a zaklesla prsty do sebe, aby se nechvěly. Naděje představovala pro její mozek jen další přítěž, a tak se jí chladnokrevně zbavila. „Požádala jsem tě, abys sem přijel, Philipe, kvůli Kelsey.“

Neříkal nic, nedokázal to. Jednou z jeho nejtemnějších obav bylo, že ho požádá, aby přivezl Kelsey na návštěvu, aby své dítě vzal na tohle místo.

Měla na to právo. V hloubi duše věděl, že má právo vidět své dítě. A v hloubi duše také věděl, že bude bojovat do posledního dechu, aby Kelsey té hrůzy uchránil.

Jak se má?“

„Má se dobře. Je teď na pár dní u mé matky, abych se sem mohl vypravit.“

„Milicent je určitě nadšená, že ji má u sebe.“ Do hlasu se jí vetřel sarkasmus. Do srdce se vloudila bolest. Byla ale rozhodnutá, že započaté dílo dovede do konce, a tak obojí zapudila. „Předpokládám, žes jí prozatím neřekl, kde jsem.“

„Ne. Zdá se mi… Ne. Myslí si, žes na nějakou dobu odjela někam daleko na návštěvu.“

„Aha.“ Kolem úst se jí mihl náznak úsměvu. „Já taky jsem daleko, ne?“

„Naomi, je to ještě dítě.“ Ačkoli to nebylo poctivé, rozhodl se využít její lásky ke Kelsey. „Nepřišel jsem zatím na to, jak jí to říct. Doufám, že časem…“

„Není to tvoje vina,“ přerušila ho Naomi. Nahnula se blíže a temné stíny pod jejíma očima se mu vysmívaly. „Není to tvoje vina,“ opakovala. „Vůbec ne. Co se to s námi stalo, Philipe? Nemůžu pochopit, kde se to všechno pokazilo. Snažila jsem se. Myslím, že

kdybych dokázala přesně pojmenovat určitou věc, určitý okamžik, událost, bylo by daleko snazší přijmout všechno, co se pak stalo. Ale nedokážu to.“ Pevně zavřela oči a počkala, dokud si nebyla jistá, že se jí hlas nebude třást, až promluví. „Nemůžu pochopit, co se pokazilo, ale chápu, že se spousta věcí vydařila. Kelsey. Ta především. Pořád na ni myslím.“

Přepadl ho soucit, jeho drtivá síla. „Ptá se po tobě.“

V tu chvíli Naomi uhnula pohledem, rozhlédla se po šedivé hovorně. Nablízku někdo plakal. Jenže slzy k tomu místu patřily stejně jako vzduch. Prohlížela si stěny, dozorkyně, zámky. Ty především.

„Nechci, aby věděla, že jsem tady.“

Toho se od ní nenadál. Vyvedlo ho to z míry, potácel se mezi vděčností a námitkami. „Naomi…“

„Velice pečlivě jsem si to promyslela, Philipe. Mám teď spoustu času na přemýšlení. Nechci, aby věděla, že mi všechno sebrali a strčili mě do cely.“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Nepotrvá to dlouho a celý ten skandál utichne. Stejně už jsem se v okruhu tvých známých skoro rok nepohybovala. Lidé mají krátkou paměť. Než půjde do školy, bude se o tom, co se ve Virgínii stalo, tak nanejvýš šuškat, a možná ani to ne.“

„To je možné, ale v tuto chvíli to nic neřeší. Nemůžu jí přece jen tak říct, žes zmizela, Naomi, a předpokládat, že to vezme za bernou minci. Miluje tě.“

„Řekni jí, že jsem zemřela.“

„Bože, Naomi, to přece nemůžu udělat!“

„Ale můžeš.“ Pojednou zprudka přitiskla ruku na bezpečnostní přepážku. „Pro její dobro, můžeš. Poslouchej mě. Chceš, aby si svou matku představovala na takovémhle místě? Jak sedí za vraždu?“

„Jistěže ne. V jejím věku se nedá předpokládat, že to pochopí, a už vůbec ne, že se s tím vyrovná. Ale…“

„Ale,“ souhlasila Naomi. Oči jí znovu vzplály, vášnivě, ohnivě. „Za pár let to pochopí. A bude s tím muset žít. Jestli pro ni vůbec můžu něco udělat, Philipe, můžu ji toho ušetřit. Přemýšlej,“ naléhala. „Přemýšlej. Až mě pustí, bude jí tak osmnáct. Celý život by si mě představovala tady. Cítila by povinnost přijet mě sem navštívit? Já ji

tady nechci.“ V tu chvíli přišly na řadu slzy, které prorazily hráz jejího sebeovládání. „Neunesu to, už jen tu představu, jak sem přijde, uvidí mě takhle. Co to s ní udělá? Jaké následky to na ní zanechá? Říkám ti, to nebudu riskovat. Dovol mi, abych ji před tím uchránila, Philipe. Pane na nebi, dovol, abych pro ni udělala alespoň tuhletu poslední věc.“

Natáhl ruku, takže se přes drátěnou síť dotkli konečky prstů. „Nesnesu to, takhle tě tady vidět.“

„Copak by jeden z nás unesl pohled, jak sedí na tvém místě?“

Ne, on by to nestrpěl. „Ale říct jí, žes zemřela. Nedokážeme předvídat, co to s ní udělá. Nebo jak s tou lží my dva budeme žít.“

„Tak velká lež to zase není.“ Stáhla ruce a přehradila cestu slzám. „Něco ve mně už zemřelo. Zbytek si přeje přežít. Naprosto zoufale touží přežít. Myslím, že bych nemohla být naživu, kdyby to věděla. Bude to pro ni rána, Philipe. Bude smutná, ale ty budeš s ní. Za pár let si na mě vzpomene jen občas. Pak už si na mě ani nevzpomene.“

„Dokážeš s tím žít?“

„Budu muset. Nespojím se s ní a nijak jí nebudu zasahovat do života. Nechci, abys mě tady znovu navštívil, a jestli přijedeš, nepřijdu. Budu mrtvá pro ni i pro tebe.“ Sebrala síly. Čas už téměř vypršel. „Vím, jak moc ji miluješ a jaký jsi. Postaráš se, aby žila dobře, šťastně. Nepokaz to a nedopusť, aby se s tím musela vypořádat. Prosím tě, slib mi to.“

„A až tě pustí?,“

„S tím se vyrovnáme, až k tomu dojde. Deset, patnáct let, Philipe. To je dlouhá doba.“

„Ano.“ Když si to představil, sevřel se mu žaludek. Co by to jen udělalo s dítětem? „Dobře, Naomi. Kvůli Kelsey.“

„Děkuji ti.“ Vstala a potýkala se s nevolností. „Sbohem, Philipe.“

„Naomi…“

Ona ale šla přímo k dozorkyni, prošla dveřmi, a ty za ní kovově zaklaply. Ani se neotočila.

„Tati!“ Kelsey položila Philipovi ruku na rameno a mírně jím zatřásla. „V kterémpak století se to pohybuješ?“

Nervózně vstal. „Kelsey, neviděl jsem tě vejít.“

„Ty bys neviděl, ani kdyby sem vešlo stádo slonů.“ Políbila ho, odtáhla se, pak se zasmála a políbila ho ještě jednou. „Ráda tě vidím.“

„Počkej, ať si tě prohlédnu.“ Opravdu vypadá šťastněji? ptal se sám sebe. Usedleji? Ta myšlenka mu v nitru vyvolala nenadálou, malichernou potyčku.

„Za dva týdny jsem se přece nemohla tak hrozně změnit.“

„Hlavně mi řekni, jestli se cítíš tak dobře, jak vypadáš.“

„Cítím se skvěle.“ Vklouzla do židle a počkala, až se Philip usadí naproti. „Řekla bych, že to dělá venkovský vzduch, změna jídelníčku a manuální práce.“

„Práce? Ty na farmě pracuješ?“

„Dělám jen ty nejpodřadnější věci.“ Usmála se na servírku. „Sklenku šampaňského.“

„Pro mě už nic, děkuji.“ Philip se vrátil pohledem k dceři. „Oslavuješ něco?“

„Triumf jel dnes dostih v Santa Anitě.“ Kelsey stále ještě překypovala radostí z výhry. „Když jsem U tří vrb, uklízím mu stání, takže na tom vítězství mám určitý podíl. V květnu vyhraje derby.“ Zamrkala. „To je jistá věc.“

Philip upíjel víno v naději, že mu uvolní hrdlo. „Nemyslel jsem, že tě tak zaujmou… koně.“

„Jsou nádherní.“ Vzala sklenku, kterou před ni servírka postavila, a pozvedla ji k přípitku. „Na Triumfa, nejnádhernějšího mužského, jakého jsem kdy viděla. Tedy čtyřnohého.“ Nechala bublinky jemně praskat na jazyku. „No tak, pověz, jak se všichni máte? Myslela jsem, že Candace přijede s tebou.“

„Asi pochopila, že tě chci na pár hodin mít jen pro sebe. Samozřejmě tě pozdravuje. Channing taky. Má nové děvče.“

„Jak jinak. Co se stalo s tou studentkou filozofie?“

„Tvrdí, že pořád jen mluvila a mluvila. S touhle se seznámil na nějakém večírku. Navrhuje šperky a nosí černé svetry. Je to vegetariánka.“

„Tak to potrvá asi tak pět minut. O moc déle to Channing bez hamburgeru nevydrží.“

„Candace s tím rozhodně počítá. Victoria – tak se jmenuje – ji trochu znervózňuje.“

„No.“ Kelsey otevřela jídelní lístek a listovala jím. „Pokud jde o Channinga, zatím by jí asi nepadla do noty žádná. Je to pořád ještě její malý chlapeček.“

„To nejtěžší, co rodiče čekaje uvolnit sevření. Proto to většina z nás prostě neudělá.“ Vzal její ruku do dlaně. „Chybělas mi.“

„Vždyť jsem vlastně nikam neodjela. Ráda bych, aby sis nedělal takové starosti.“

„To ze zvyku. Kelsey,“ stiskl jí ruku pevněji „požádal jsem tě, abys se mnou povečeřela z několika důvodů. Jeden z nich ti patrně nebude po chuti, ale říkal jsem si, že by ses to raději měla dozvědět ode mě.“

Ztuhla. „Říkals přece, že jsou všichni v pořádku.“

„To ano. Jde o Wada, Kelsey. Znovu se zasnoubil.“ Cítil, jak její ruka ochabla. „Zřejmě to má být malá svatba, asi tak za měsíc, za dva.“

„Aha.“ Je to zvláštní, pomyslela si, že v ní stále ještě víří a střetává se tolik pocitů. „To si tedy pospíšil.“ Usykla, jak ji znechutil ostrý tón vlastního hlasu. „Je to ode mě hloupé, že mi to vadí, třeba jen na chvíli.“

„Řekl bych, že je to lidské. I když jste spolu už dlouho nežili, od rozvodu je to teprve chvilka.“

„To byl jen papír. Já vím. Naše manželství skončilo v Atlante, před více než dvěma roky.“ Vzala sklenku a pozorovala, jak v ní víno bublá. „Chtěla jsem se tvářit šlechetně a přát mu všechno nejlepší. Nesmysl.“ Dlouze se napila. „Doufám, že mu udělá ze života peklo. Myslím, že si dám lososa na černo. Mám chuť na něco ostřejšího.“

„Nebudeš z toho špatná?“

„Bude mi fajn. Už teď je mi dobře.“ Zavřela jídelní lístek. Když si objednali, zjistila, že se na otce usmívá. „Bál ses, že udělám scénu?“

„Říkal jsem si, že budeš možná potřeboval něčí rameno, aby ses měla kde vyplakat.“

„Tvoje rameno se hodí vždycky, tati, ale už jsem přestala plakat nad tím, co se nedá vzít zpět. Možná jsem změnila názor, protože pracuji, skutečně si vydělávám na živobytí.“

„Ty už přece pracuješ několik let, Kelsey, od té doby, cos absolvovala střední školu.“

„Léta jsem si na práci jen hrála. Žádná pro mě nic moc neznamenala.“

„A tahle ano? Uklízení stájí pro tebe hodně znamená?“

Ostrý tón jeho hlasu ji varoval. Opatrně volila slova. „Asi se tam cítím jako součást systému. Nejde jednoduše o jednoho koně nebo jeden dostih. Je to provázané a každý tam má své místo. Některé věci jsou nudné, jiné uspěchané a všechno se to donekonečna opakuje. Ale každé ráno je to jiné. Nedovedu to vysvětlit.“

A on to nikdy nepochopí. V té chvíli věděl jen tolik, že mluví úplně stejně jako Naomi. „Určitě tě to baví. Je to jiné…“

„To ano. Ale taky to uklidňuje. A je to náročné.“ Je na čase dotáhnout to do konce, pomyslela si a rychle pokračovala. „Říkám si, že dám pryč svůj byt.“

„Dáš pryč svůj byt? Odstěhuješ se nastálo ke Třem vrbám?“

„To není jisté.“ Proč jen se ho to muselo dotknout, přemýšlela a pak si povzdechla. A proč se jí dotklo, že se Wade bude znovu ženit? „O tom jsme ještě nemluvily. Ale tak přemýšlím, že bych se odstěhovala na venkov. Líbí se mi, když z okna vidím stromy, tati. Když vidím zemi místo sousedního domu. A taky mě hrozně baví to, co teď dělám. Ráda bych to dělala dál, zkusila, jestli mi to půjde.“

„To je Naomin vliv, Kelsey. Nesmíš se nechat takovými impulsy svést a skočit rovnýma nohama z jednoho života do druhého. Nemůžeš přece za tak krátkou dobu dost dobře chápat svět, s nímž si teď zahráváš.“

„Ne, netvrdím, že ho plně chápu. Ale chci mu rozumět.“ Opřela se, zatímco jim podávali saláty. „A chci pochopit ji. Nemůžeš ode mě žádat, abych od ní odešla, dokud to sama neudělám.“

„Nedožaduji se toho, abys od ní odešla, ale chci, aby ses do ničeho nepouštěla, aniž bys přitom zvážila důsledky. Nejde jen o ten jitřní romantický pohled na koně nebo závěrečný trysk cílem. Je v tom taky bezohlednost, krutost, ošklivost. Násilí.“

„A je to součástí mého já úplně stejně jako vůně knih v univerzitní knihovně.“

„Ale, ale, tohle je přece Kelsey? Naomina krásná dceruška.“ Bill Cunningham se k nim přiloudal, sklenku z baru v jedné ruce, třpytivý diamantový prsten na druhé. „Na tenhle obličej se nedá zapomenout.“

Dokonale načasováno, pomyslela si a vyloudila úsměv. „Ahoj, Bille. Tati, tohle je Bill Cunningham, Naomin známý. Bille, můj otec, Philip Byden.“

„No ne. To teda zírám. Už je to dávno.“ Bill napřáhl ruku. „Myslím, že jsem vás neviděl od toho dne, co jste mi přímo před nosem vyfoukl Naomi. Jste učitel, co?“

, Ano.“ Philip přikývl s mrazivým výrazem, který si schovával pro zvlášť lajdácké studenty. „Jsem profesorem na univerzitě v Georgetownu.“

„Skvělé.“ Bill se zašklebil, položil ruku Kelsey na rameno a krátce, důvěrně stiskl, „Pořídil jste si opravdovou krasavici, Phile. Je to vyloženě radost vidět ji kolem dráhy. Slyšel jsem, že maminčin nejlepší tříletý klusák dnes v Santa Anitě nechal za sebou celé pole.“

„Ano, máme z toho velkou radost.“

„V Kentucky to dopadne jinak. Nenechte se přemluvit, abyste vsadil všechny peníze na nováčka od Tří vrb, Phile. Vítěze jsem si pořídil já. Dejte za mě mamince pusu, zlato. Musím zpátky k baru. Mám rande.“

Když odcházel, vzala Kelsey vidličku a se zjevnou chutí se pustila do salátu.

„Tak s takovými lidmi se hodláš stýkat?“

„Ale tati, mluvíš jako babička.“

„Úroveň, Kelsey. Nikdy neslevuj ze své úrovně.“ Ale Philip se neusmál. „Tati, ten člověk je pitomec. Ohromně se podobá těm pompézním, důležitým pitomcům, na které jsem narazila na univerzitě, v reklamě, v galeriích. Člověk před nimi neuteče.“

„Pamatuji se na něj,“ řekl Philip stroze. „Proslýchalo se, že uplácel žokeje, aby prohráli, nebo aby záměrně přitlačili jiné koně k bariéře.“

Zamračila se a odsunula salát bokem. „Takže si k pompéznímu a nafoukanému připiš ještě odporný. Ale pořád je to pitomec, a ne člověk, se kterým bych se chtěla stýkat.“

„Pohybuje se ve stejných kruzích jako tvoje matka.“

„Snad po souběžné dráze. Zatím toho o ní hrozně moc nevím a spoustě věcí nevěřím. Ale vím, že Tři vrby pro ni znamenají víc než jen farma, a koně víc než obchodní aktiva. Ona tím žije.“

„Vždycky tím žila.“

„Promiň.“ Kelsey se bezradně natáhla a uchopila ho za ruce. „Je mi líto, že ti ublížila. Mrzí mě, že to, co teď dělám, ti to všechno připomnělo. Chci tě požádat, abys mi věřil, že to budu vnímat jako celek, že si sama vyberu. Potřebuji mít v životě nějaký cíl, tati. Možná jsem jej našla.“

Bál se, že je to pravda a že až ho dosáhne, změní se k nepoznání. „Jen mi slib, že to neuspěcháš, Kelsey. Nikomu a k ničemu se nezavazuj, dokud si to pořádně nerozmyslíš.“

„Dobrá.“ Zaváhala. „Nezeptal ses na ni.“

„Chtěl jsem se k tomu dostat,“ přiznal Philip. „Rád bych věděl, jak na tebe zapůsobila.“

„Zdá se být velice mladá. Má ohromnou zásobu energie. Viděla jsem, jak začala za úsvitu a pokračovala až do noci.“

„Naomi vždycky milovala společnost.“

„Mluvím o práci,“ opravila ho Kelsey. „Do společnosti nechodí. Alespoň nikam nešla od té doby, co tam jsem. Abych řekla pravdu, při vší té práci nechápu, jak by někomu mohlo zbýt dost sil na mejdany. Obvykle chodí před desátou spát.“ Pomyslela si, že nemá smysl zmiňovat se, že Naomi nespí pokaždé sama. „Je velice ukázněná, velice zdrženlivá.“

„Naomi? Ukázněná? Zdrženlivá?“

„Ano.“ Odmlčela se a počkala, až naservírují předkrmy. „Myslím, že taková vždycky nebyla, ale teď bych ji popsala přesně takhle.“

„Co k ní cítíš?“

„Nevím. Jsem jí vděčná, že se nesnaží věci uspěchat.“

„To se divím. Trpělivost nikdy nebyla její silnou stránkou.“

„Řekla bych, že se lidé můžou změnit. Možná jí nerozumím, ale určitěji obdivuji. Ví, co chce, a pracuje na tom.“

„A co chce?“

„Tím si nejsem jistá,“ zamumlala Kelsey. „Ale ona určitě ano.“

Z barového přítmí Cunningham sledoval, jak se Kelsey s otcem u jídla baví. Pěkný pohled, pomyslel si. Ztělesněná důstojnost a úroveň. Zaštěrkal kostkami ledu ve sklenici.

„Docela hezká,“ ozval se za ním Rich Slater. „Je mi nějak povědomá.“ Zasmál se a opatrně s ním držel krok v pití. Právě teď nebylo vhodné otupit si mozek. „Řek bych, že když chlap překročí určitý věk, jsou mu všechny mladé krasavice povědomé.“

„Dcera Naomi Chadwickové. Jako by jí z oka vypadla.“

„Naomi Chadwicková.“ Richovi svitla v očích radost i trpké vzpomínky. Koneckonců tady byl proto, aby si zavzpomínal. A aby mu to něco vyneslo. „To je kočka, na jakou se nezapomíná. Teď je to synova sousedka. Svět je malý.“ Vychutnal si další lok whisky. Byla vybraná – platil Cunningham. „Víš, zdá se mi, že jsem ji před pár týdny u kluka viděl. Jak Gaba znám, má ji v merku.“

„Rozumí si s její mámou. Takže si nejspíš bude rozumět i s dcerou.“ A přitom by Gabe Slater nikdy nebyl dostal příležitost rozumět si s jednou či s druhou, pomyslel si Cunningham, nebýt jediné karetní hry. Všechno by bylo jinak.

Bude to jinak.

„Jestli se mu ta hra vydaří,“ pokračoval Cunningham a ohříval si vlastní polívčičku, „vygumuje hranici mezi oběma farmami.“

Rich Kelsey pozoroval se zvýšeným zájmem. Takže jeho syn si užívá s dcerou té ledové čubky. To by se mohlo hodit. „No řekni, to by bylo něco, ne? Řek bych, že kdyby se takhle spojili, byla by z toho nejlepší farma v celém státě.“

„Možná.“ Cunningham zvedl prst a objednal další rundu. „Mně samotnému by se to nelíbilo. Raději bych viděl, kdyby se to spojení trochu narušilo.“ Natáhl se k misce s oříšky a pár si jich nacpal do úst. O nic nejde, řekl si. Tvař se, že o nic nejde.

Nebylo by dobré, kdyby Rich Slater přesně věděl, jak moc mu na tom záleží. „Tak k tomu obchodu, co o něm mluvíme. V konečném důsledku by to mohlo mít přesně tenhle efekt.“

Rich odhadoval a obdivoval diamantový prsten na Cunninghamově ruce. „A byla by za tu námahu odpovídající odměna?“

„To ano.“

„Dobrá. Tak se podíváme, co se s tím dá dělat.“ Znovu střelil po Kelsey pohledem. „Budu potřebovat zálohu na cestovní výdaje, milý Billy.“

Cunningham zajel do náprsní kapsy a vytáhl obálku. Pod barem ji Richovi vsunul do nedočkavých rukou. Měl znepokojivý dojem, že tohle už tu jednou bylo, a tak se ohlédl přes rameno. „Přepočítej si to později.“

„To není třeba, to vůbec není třeba. My dva to spolu táhneme už dlouho, Billy. Věřím ti.“ Jakmile byla obálka bezpečně schovaná, opět pozvedl sklenici. „A chtěl bych říct, že je to radost s tebou zase pracovat. Na staré časy.“

Příštího dne k poledni se Kelsey soustředila na svou lekci u lonže. Pětiletá klisna na druhém konci byla trpělivá a věděla toho o celé věci daleko víc než ona.

Tady se neučil kůň, ale Kelsey.

„Pobídni ji ke klusu, změň směr,“ nařizoval Moses. To děvče na to má, usoudil. Chce se učit, a tak se učit bude. „Udělá, cokoli si budeš přát. Kdybys tam měla ročka, tak by se ti takhle nepřizpůsobil.“

„Tak mi dej ročka,“ zavolala na něj a práskla bičem. „Já to zvládnu.“

„Sladké sny.“ Ale možná jí za pár týdnů nějakého přidělí. Jestli se tak dlouho zdrží. Má dobré ruce, přemítal, dobrý hlas a rychlé reakce.

„Jak dlouho už to dělá?“ zeptala se Naomi.

„Asi třicet minut.“

Naomi položila nohu na nejnižší příčku plotu. „Kelsey i klisna ještě pořád vypadají čile.“

„Obě mají výdrž.“

„Jsem ráda, že sis pro ni udělal čas a učíš ji, Mosesi.“

„To nic není. Jen si tak říkám, že možná pošilhává po mé práci.“

Zasmála se, ale pak uviděla, že nežertuje. „Vážně si myslíš, že ji trénování tak zajímá?“

„Pokaždé se po hodině s ní cítím jak vyždímaná houba. Pořád se na něco ptá. Udělal jsem chybu a půjčil jsem jí před několika dny jednu svou chovatelskou knihu. Když mi ji vracela, připadal jsem si jako u zkoušky. Vytáhla ze mě všechno o dědičných faktorech, genech a dominantních a kodominantních alelách.“

„Prošel jsi?“

„Tak tak. Kdysi jsem vídal, jak to samé děláš ty.“ Usmál se a zatahal se za ucho. „No jo, to moje fantazírování. Člověk, který nemá sny, je jako člověk bez duše. A pokud šlo o tebe, byl jsem samá duše.“

„To jsi pořád. Dokážu ti to později. Jde sem Matt.“

„Nevěděl jsem, žes poslala pro veterináře.“

„Nevolala jsem ho.“ Naomi si přejela jazykem přes zuby. „Povídal, že jede kolem, a tak si řekl, že se zastaví a podívá se na tu bolavou holeň.“

Moses se ohlédl po Kelsey. No jo, fantazírování, pomyslel si znovu. „Aha. Dobrá.“

Naomi potlačila smích a přivítala veterináře. „Tak co, Matte, co tomu říkáš?“

, Je to dobré. Možná to ani neoteče.“

„To je od tebe hezké, že sis udělal čas a zastavil se tady,“ podotkl Moses.

„Byl jsem na Longshotu. Mají tam zraněného koně.“ , Je to vážné?“ zeptala se Naomi.

„Mohlo by být. Píchl se. Je to malé, snadno se to přehlédne. Byla tam spousta infekce.“ Po celou dobu, co mluvil, sledoval obdivné Kelsey. „Musel jsem to otevřít. To je zlé. Jamison říkal, že ten kůň měl zítra odjet do Hialeahu.“

„Trojité eso?“ Naomi s okamžitou účastí položila Mattovi ruku na paží. „Gabe tam měl jet s ním. Ten kůň běhá jako v pohádce.“

„Zatím oba zůstanou doma.“

„Později Gabovi zavolám. Zkusím ho rozveselit.“

„To mu nejspíš přijde vhod.“ Matt opět přenesl pozornost na Kelsey. „Zdá se, že tady jste všichni zdraví.“ Když mu Kelsey na pozdrav krátce zamávala, usmál se. „Vypadá, jako by to dělala celý život.“

Když se ho Mosesoví zželelo a kývl na Kelsey, aby toho nechala, přišla s koněm k plotu. „Je hrozně hodná.“ Přitiskla tvář klisně k hlavě. „Kéž bys mi Mosesi dal nějakého nezvedence, abych měla pocit, že už mi to jde.“

„Každá cesta začíná prvním krokem. Uvidíme, kolik jich ještě uděláš, než zakopneš.“

„Věčně mi zvedá sebevědomí.“ Stáhla si do zátylku bavlněnou čepici, kterou měla na hlavě. „Tak co, Matte, jste tu na služební nebo společenské návštěvě?“

„Od obojího trochu. Musel jsem se zastavit na Longshotu.“

„Ano?“ Kelsey s co největší samozřejmostí vyváděla klisnu z výběhu. „Nějaký problém?“

„Zranění.“ Zopakoval své vysvětlení.

„Ale když jsem toho koně viděla naposledy, vypadal báječně. Kdy se to stalo?“

„Podle toho, jak to vypadá, tak asi před třemi čtyřmi dny.“

„Před třemi dny jel v Charles Townu. Vyhrál o celou délku.“ Zamračila se a pohladila klisnu. „Píchl se?“

„Ranka jako po hřebíku, hned nad nártem.“

„Jak se vůbec něco takového může stát?“

„Mohlo se to přihodit při transportu, o nějaký ostrý výčnělek. To je pravděpodobné. Nezdá se mi, že by to někdo udělal úmyslně.“

„Myslíte, že by ho někdo mohl poranit, aby nemohl běžet, nebo ještě něco horšího?“

„To se mi nezdá,“ opakoval Matt. „Tak vážné to zase nebylo.“

„Jak se to léčí?“

Svědomitě naslouchala jeho výkladu o naříznutí tkáně a dezinfekci, rozdílu mezi bodnými a tržnými ranami.

„Vidíš, jak to myslím?“ zašeptal Moses Naomi. „Teď bude biflovat zvěrolékařství.“ Přimhouřil oči a pohlédl ke stájím. „Čekáš někoho?“

Naomi našpulila rty a prohlížela si přicházejícího mladíka. Hubený, úzká ramena, hezký obličej. Džíny a svetr. Docela obyčejný, přemítala. Ale holínky ho prozradily. Ty musely stát dobrých tři sta dolarů.

„Znáte někdo toho kovboje?“

„Cože?“ Kelsey se zvědavě otočila a vykřikla radostí. „Channingu!“ Rozběhla se a zlomila Mattovi srdce, když mladíka objala. „Kde se tady bereš?“

„Říkal jsem si, že se tady porozhlídnu, než odjedu na jih do Lauderdale. Mám jarní prázdniny.“

„Ještě jsi z toho nevyrostl?“

„Copak se dá vyrůst z holek v bikinách? To asi ne. Páni, já zírám. Vypadáš jako reklama na venkovský život.“ Vzal ji kolem ramen a pohlédl na trojici u plotu. „Neříkej mi, že tohle je tvoje máma.“

„To je Naomi. Pojď, představím tě.“ Stále ho držela kolem pasu. „Channingu, tohle jsou Naomi Chadwicková, Moses Whitetree a Matt Gunner. Channing Osborne, můj nevlastní bratr.“

„Vítejte u Tří vrb.“ Naomi mu podala ruku a pobaveně a okouzleně sledovala, jak si ji přitiskl ke rtům. „Kelsey mi o vás vyprávěla.“

„Snad jen to nejlepší. Máte to tady pěkné.“

„Díky. Provedeme vás. Doufám, že se můžete nějakou dobu zdržet.“

„Nic mě nehoní.“ Neodolal, natáhl se přes plot a pohladil klisnu po hlavě. „Právě jedu asi tak na týden dolů na Floridu.“

„Pokukovat po studentkách,“ vložila se do hovoru Kelsey. „Channing se připravuje na medicínu, takže tomu říká hodiny anatomie.“

Zašklebil se a poškrábal klisnu za ušima. „No jo, mládí je hned v čudu. To vám řekne každý. Nepřišel jsem nevhod?“

„Vůbec ne,“ ujistila ho Naomi. „Přijel jste právě včas na oběd. Matte, najíš se s námi, ano?“

„Rád bych, ale musím na Bartlettovu farmu. Jedno jejich hříbě má koliku.“

„Hele, vy jste zvěrolékař?“ ožil Channing. „Vždycky jsem si říkal, že by to bylo bezva léčit zvířata. Nestěžují si jak lidi, no ne?“ dodal rychle, když na něj Kelsey překvapeně pohlédla.

„To je fakt. Ale lidi obyčejně nekoušou a nekopou. Schovám si to pozvání pro příště, Naomi, díky. Kelsey, jsem rád, že jsem vás zase viděl. Těšilo mě.“

„Doprovodím tě. Kelsey, přived Channinga, až budete chtít.“

„Jak tě znám, chceš už teď. Co takhle prohlédnout si to tady až po jídle?“

„To zní dobře.“

„Nevěděla jsem, že tě zajímá veterina.“ V rozpacích pokrčil rameny. „Jen zběžně. Když jsem byl malý.“

Pomalu se dali do kroku. „Pamatuji se, jak ses pokoušel zachraňovat ptáky, když narazili do té prosklené stěny. A na toho zablešeného oříška, cos ho jednou přinesl domů, toho, co kulhal.“

„Jo.“ Usmál se, ale v očích se mu to neodrazilo. „Máma mi to zatrhla. Musel do útulku. Myslím, že poslední kilometr uběhl po třech nohách.“

„Už jsem na to zapomněla.“ Opřela mu hlavu o rameno. „Bála se, že chcípne. Bylo mu nejmíň sto let.“

„Nebyl čistokrevný,“ opravil ji Channing, pak pokrčil rameny. „To není legrace. Kvůli svým alergiím nikdy nesnesla v domě zvířata. A jak říkám, by! jsem malý.“

Proč ještě nikdy nezaslechla v jeho hlase tenhle rezignovaný tón, přemítala. Možná mu pořádně nenaslouchala. „Chceš být doktor, Channingu?

„Je to rodinná tradice,“ řekl nenucené. „Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl dělat něco jiného. Jo, kromě kosmonauta, ale to mi bylo šest. Osborni jsou chirurgové, tak to prostě je.“

„Candace by tě nikdy do ničeho nenutila, kdyby věděla, že ti to nejde od srdce.“

Channing se polovičaté zasmál a podíval se na ni. „Kels, bylo ti osmnáct, když se vzali, a bylas už napůl ze dveří. Věci řídí máma. Dělá to jemně a dělá to dobře. Ale já a prófa, my většinou děláme to, co nám ona řekne.“

„Něčím tě naštvala. O co jde?“

„K čertu, zablokovala mi konto, protože jsem letos v létě nechtěl strávit celou dobu po kursech. Chtěl jsem pracovat, chápeš? Poznat, jak chutná skutečný život. Sehnal jsem si místo na stavbě. Víš, chtě! jsem nosit přilbu a neomaleně mlaskat na sekretářky, až půjdou kolem na oběd. Zkrátka strávit pár měsíců bez knížek.“

„To zní docela rozumně. Možná, kdybych s ní o tom promluvila…?“

„Ne, zrovna teď jí taky nejsi moc po chuti. Kvůli tomuhle,“ řekl a jedním gestem obsáhl celou farmu. „Chápe to jako útok na prófu. A Milicent Velkolepá tu neurózu přiživuje.“

Kelsey vydechla. „Takže jsme na jedné lodi. Poslyš, opravdu trváš na Lauderdale a bikinách?“

„Jestli mi chceš navrhnout, abych jel domů, se všemi se políbil a usmířil…“

„Ne. Chtěla jsem ti navrhnout, abys jarní prázdniny strávil tady. Myslím, že by Naomi nic nenamítala, kdybys tady pobyl se mnou a s koňmi.“

„Hraješ si na velkou sestru?“

„Jo. Dělá ti to problémy?“

„Ne.“ Sklonil se a políbil ji na čelo. „Díky, Kels.“

Kapitola devátá

Ten čeledín se jmenoval Mick. Narodil se a vyrůstal ve Virgínii a rád se chlubil, že už toho o koních zapomněl víc, než kolik se toho většina lidí kdy dozví. Možná měl dokonce pravdu. Rozhodně si ale za více než padesát let u dostihové dráhy tu hru vyzkoušel po všech stránkách. V mládí se vypracoval ze stájníka na cvičného jezdce. Často se chlubil, jak u pana Cunninghama v jeho nejlepších letech pracoval jako žokej.

Do dvaceti let byl stále ještě dost lehký a malý, aby působil jako jezdec. Nikdy se sice nevypracoval z eléva na zkušeného žokeje, ale přece oblékal žokejský dres. Chtěl, aby se na to nezapomínalo.

Na krátkou, nikterak pozoruhodnou dobu se na jedné malé farmě na Floridě záhadně vyšvihl do postavení trenéra. Rok byl dokonce majitelem koně – nebo alespoň patnáctiprocentního podílu. Možná len kůň nikdy nesplnil vložené naděje, a ačkoli se rychle vypracoval, jeho výdrž měla jepicí život, takže při dostihu byl pomalý. Ale Mick přesto kdysi vlastnil koně, a to bylo důležité.

Když se doslechl, že Cunninghamova farma změnila majitele, vrátil se. Jeho postavení čeledína ho uspokojovalo, zvláště proto, že Gabriel Slater vypadal jako vítěz. Pokud se Mick pamatoval, vypadal tak vždycky.

Těšilo ho, že si k němu mladší zaměstnanci často chodí pro radu. Možná mu za zády říkali Páv, protože se vždycky holedbal zářivě modrou čepicí a při chůzi se naparoval. Ale říkali mu tak z lásky.

Jeho hubený, vráscitý obličej znali všichni od Santa Anity po Pimlico. Právě tak se to Mickovi líbilo.

„Dráha je pomalá,“ poznamenal Boggs a pečlivě si ubalil cigaretu.

Mick přikývl. Ranní vydatný liják přešel v nepřetržité mrhole-ní, a to bylo dobré. Na rozbahněném terénu Slaterův Dvojnásobek vynikal.

Nastala ospalá doba mezi tréninkem a startem. Mick seděl na krytém místě. Pozoroval, jak voda teče okapy, a přemýšlel o deseti dolarech, které ho pálily v kapse. Říkal si, že je vsadí na Dvojnásobka a bude se dívat, jak jich přibývá.

Chtěl si s Boggsem zakouřit, a tak vytáhl pomačkanou krabičku marlborek.

Kolem panoval klid. Žokejové byli asi ve svých ubytovnách nebo v páře, aby před startem vypotili další půlkilo. Trenéři se zřejmě zahloubali do knih a majitelé se tísnili uvnitř a vychutnávali suché teplo a kávu. Kolem boxů se téměř nic nehýbalo, ale brzy měla scéna opět ožít.

Je to zvláštní vidět tady dcerku slečny Naomi,“ řekl Mick, aby řeč nestála. „Před dvěma týdny se stavila na Longshotu, a když se vracela, nebyla na ní nitka suchá.“

Boggs přikývl, vyfoukl kouř. „Slyšel jsem.“

„Přijela na tom vašem grošákovi. Zvládla ho dobře.“

„Jezdí jako její máma. Je na ni pěknej pohled.“

Dva staří mládenci seděli a beze slova kouřili.

Uběhlo celých pět minut, pak Mick znovu promluvil. „Ten den přišel kolem stodoly ještě někdo.“

„Jo?“ Boggs se nezeptal kdo. Nebyl to jejich způsob komunikace.

„Hezkou dobu jsem ho tady neviděl, ale poznal jsem ho, to zas jo.“ Odhodil miniaturní nedopalek do kaluže vody a pozoroval, jak zasyčel a zhasl. „Úplně jsem zapomněl, že spolu mají něco společnýho, dokud jsem je zas neviděl pohromadě. Ale pak mi to hnedle došlo. Pamatuju, jak pan Slater pracoval pro pana Cunninghama jako stájník.“

Jo. To je tak patnáct let. Pak přešel ke Třem vrbám. Nějakou dobu tam zůstal.“

„Rok, dva. Pracant, moc toho nenamluvil. Dodneška neřekne nic, co by nesedělo. Vždycky to byl samotář.“ Pousmál se. „Nikdy bych si nepomyslel, že pro něj budu dělat.“

„Vypracoval se.“

„To jo. Fůra lidí si myslela, že to nedokáže, když se tak poflakoval kolem a karbanil. Mysleli, že je to jen další dostihová krysa. Ale já věděl svoje.“

Já měl toho chlapce taky vždycky rád.“ Boggs si mnul zranění na předloktí, kam ho kouslo hříbě. „Něco na něm bylo. A pořád je.“

„To jo. Byl jsem tam ten den, co se ho Lipský pokusil zapíchnout. A ani tehda neřek nic, co by nebyla pravda.“

Boggs si odplivl na promáčenou zem a spíše tím dal najevo svůj názor na Lipského, než že by musel. „To nejde, aby se o chov staral opilec.“

„To je fakt.“ Mick opět zmlknul a nečinně zvažoval, zda si má zapálit další cigaretu. „Pan Slater, ten si na ochmelky nepotrpí. Úplně jsem zapomněl, jak si jeho táta dokázal přihnout z flašky, dokud jsem ho ten den tam u stodoly neuviděl.“

„Riche Slatera?“ Boggsův zájem ožil. „On přijel na Longshot?“

„Dyť ti to povídám. Ten den, co dcerka slečny Naomi odjela celá mokrá. Vypulíroval se jak cesťák, co prodává bible.“ Mick se rozhodl dopřát si další cigaretu, aby si své sdělení lépe vychutnal. „Chvíli se bavili. Neslyšel jsem, co mu pan Slater řek. Jemu se toho taky z obličeje moc nevyčte. Má oči hráče.“ Vybafnul dým a opět zhluboka vdechl kouř. Byl si jist zájmem starého kamaráda. „Ale jeho tátu jsem slyšel, smál se a žvanil, že prej je v balíku a že se jen přijel podívat, jak se klukovi daří.“

„To spíš ho přijel oškubat.“

„To bych řek. Nelíbilo se mi, jak se rozhlíží kolem, jako by sčítal cifry na kalkulačce. Polly měla na lonži ročka. Pan Slater ho pojmenoval Čistá sekvence. Ta Polly umí, to zas jo.“

„To jo,“ souhlasil Boggs. Na Mickově rozvláčném vyprávění neviděl nic divného. Kývl na pozdrav kolemjdoucímu čeledínu od závodní dráhy. „S ročkama to umí. Možná na něco takovýho Moses

U tří vrb připravuje slečnu Kelsey. Starý Chip už zase říká, že půjde do důchodu.“

„To říká pořád. Jen pouští mlhu. Takže,“ Mick znovu přešel k věci, „pan Slater odešel do domu. A starouš Rich, ten se poflakoval kolem a popíjel z cestovní láhve. Byla stříbrná, jen se leskla. Na chvíli přitlačil ke zdi Jamisona. Řek bych, že ho chtěl pumpnout. A pak se pan Slater vrátí, dá starýmu pánovi šek a vykopne ho. Sice jemně, ale přece ho vykopl.“

„Nikdy jsem si na Riche Slatera moc nepotrpěl.“

„To já taky ne. Některý lidi říkají, že jablko nepadá daleko od stromu. Ale u těchhle dvou se asi pořádně zakutálelo. Pan Slater, to je klasa. A poslouchá tě, když s ním mluvíš. Onehda se mě ptal, co si myslím o tom, že se Trojitý eso píchl do přední nohy.“

„To je dobrej kůň.“

„To jo. A tak panu Slaterovi říkám, že podle mě to na nehodu nevypadá. On jen kouká a pak mi poděkuje, fakt zdvořile.“ Vstal, v kostech mu zapraskalo. Jdu se podívat na Dvojnásobka.“

„Asi si dojdu pro kafe.“

Rozešli se a Mick se vydal do ponurého příšeří stájí. Po střeše bubnoval déšť a tlumil zvuky, které koně v boxech vydávali. Nějaký stájník balil klisnu do houně. Mick se na chvíli zastavil a prohlížel si její linie.

Vpředu se mu zdála přespříliš široká. Nejspíš bude neohrabaná. Takový problém Dvojnásobek neměl. Byl přes metr šedesát vysoký, vraník s dobře stavěnou plecí a krátkým, silným tělem s dostatečným prostorem pro srdce.

A nejdůležitější ze všeho bylo, že měl kuráž.

Mick se odloudal zpět k boxu. Rád si s Dvojnásobkem před startem trochu popovídal, aby ho vzpružil. A taky se mu chtěl podívat do očí a zjistit, jestli si na něj ten den má vsadit.

„Tak co, chlapče, objednali jsme trochu deště pro tebe jak stvořenýho.“ Mick otevřel dveře boxu a zachmuřil se. „Co tady sakra chceš, Lipský? U koně pana Slatera nemáš co pohledávat.“

Lipský z podřepu Micka pozoroval a dál přejížděl hřebci nahoru a dolů po noze. „Jen se dívám. Říkal jsem si, že bych si na něj vsadil.“

„To klidně můžeš, ale odtud vypadni.“

„Už jdu. Už jdu.“ Lipský se naklonil na stranu, ale Mick ho ostražitě sledoval.

„Co to tam sakra děláš?“ Mick jediným prudkým pohybem popadl Lipského za paži. V tlumeném světle se zaleskl nůž s úzkou čepelí. „Ty hajzle. Chtěls ho pořezat, co?“

„Nechtěl jsem mu ublížit.“ Lipský obezřetně pohlédl ke dveřím boxu. Moc času mu nezbývalo. „Jen jsem to chtěl zařídit, aby dneska nemohl běžet.“ Nebo taky nikdy, pomyslel si, pokud by se mu podařilo přetnout šlachu. „Slater si to zaslouží.“

„To tys dostal, co sis zasloužil,“ opravil ho Mick. „A do mých koní nebude nikdo strkat nos. Ty ničemo, že tys taky poranil Trojitý eso?“

„Nevím, o čem to mluvíš. Koukni, byl to špatný nápad. Ale nic se nestalo. Můžeš se sám přesvědčit, že jsem mu nic neudělal.“

„Taky že se přesvědčím. A teď se půjdeme podívat, co tomu řekne pan Slater.“

Lipský ucukl, rozzuřený, že ten hubený stařec má tak pevný stisk. „Ty to na mě neřekneš.“

„Starou belu neřeknu. Řeknu to. A jestli tomu koni něco uděláš a pan Slater tě zabije, ještě ti plivnu na hrob.“

„Ani jsem se toho jeho zatracenýho koně nedotkl.“ Lipský zoufale vyrazil do útoku. Když se ti dva pustili do křížku, Dvojnásobek nervózně odtančil stranou.

Vzduchem se mihl nůž, sklouzl Mickovi po předloktí a jeho hrot přejel hřebci přes bok. Bolest Dvojnásobka vylekala, takže se vzepjal na zadní. Mick zaklel a nadechl se, aby mohl zavolat o pomoc. Pak už se mu ale vůbec nedostávalo dechu, protože se mu nůž zabodl do břicha přímo nad opaskem.

„Ježíši.“ Lipský, ohromený stejně jako jeho soupeř, nůž vyškubl a zíral, jak se z rány řine krev. „Ježíšikriste, Micku. Já tě nechtěl probodnout.“

„Hajzle,“ vypravil ze sebe Mick. Zavrávoral, právě když se kůň, vzrušený a vyděšený pachem krve, vzepjal na zadní. Kopyto Micka zasáhlo do zátylku. Po jediném prudkém záchvatu bolesti už necítil nic, ani když spadl na tvář a hřebec ho svými tlukoucími kopyty udupal.

Lipský málem zpanikařil a utekl z boxu, ale nakonec vydržel a přikrčil se v koutě. On za to přece nemůže, pomyslel si. K čertu, není přece žádný zabiják. Na starého Micka by nikdy nůž nevytáhl, zvlášť když byl naprosto střízlivý. Kdyby ho Mick poslechl, nemuselo se to stát. Pěstí si otřel zpocená ústa a zacouval ke dveřím. Zastrčil zakrvácený nůž do holínky a pak z boxu tiše vyklouzl. Nahrbil se a vyběhl do deště.

Potřeboval se napít.

„Nádhera.“ Channing stál na mokré tribuně a pojídal párek v rohlíku. „Teda,“ pronesl s plnými ústy, „kdo by si pomyslel, že to má tolik do sebe? Bylo to jako zkouška na nějaké senzační představení na Broadwayi.“

Naomi se v okouzlení usmála. Kdyby byla mohla své dceři vybrat nevlastního bratra, byl by to Channing Osborne. „Je mi líto, že jsme nemohli zařídit lepší počasí.“

„Hele, o to je to dramatičtější. Jak se koně s dusotem ženou deštěm, kolem se míhají barvy, stříká bláto.“ Zašklebil se a spláchl párek kokakolou. „Nemůžu se dočkat.“

„Už to nebude dlouho trvat,“ ujistila ho Kelsey. „Vlastně by už měli začít připravovat koně na defilé před startem. Chceš sejít podívat?“

„Jasně. Je to od tebe opravdu hezké, žes mě nechala, abych se k tobě nakvartýroval, Naomi.“

„Jsem prosté ráda, žes nám dal přednost před sluncem, pískem a bikinami.“

„Tohle je lepší.“ Nabídl jí rámě gestem, které ji okouzlilo. „Až se příští týden vrátím, můžu se přede všemi svými opálenými kámoši s kocovinou chlubit, jak jsem balancoval mezi dvěma úžasnými ženskými.“

„A co ta vegetariánka?“ zeptala se Kelsey.

„Kdo, Victoria?“ Nedbale se pousmál. „Dala mi kopačky, když jí došlo, že jsem nenapravitelný masožravec.“

„To od ní bylo hrozně krátkozraké,“ usoudila Naomi.

„Moje řeč. Jsem přece životní terno, co, Kels?“ pohlédl na svou nevlastní sestru a uviděl, že se její pozornost soustředí jinam. Ale,

ale, pomyslel si a prohlížel si Gaba. Už dlouho, velice dlouho takový pohled v jejích očích nezahlédl. „Znáš ho?“

„Co? Jo.“ Nepřítomně zvedla ruku a narovnala si štítek čepice. „To je jen soused.“

Gabe přerušil rozhovor s Jamisonem, otočil se a díval se, jak přicházejí. K čertu, ta ženská vypadala dobře, i když byla celá mokrá. Sjel pohledem z ní na muže, který ji držel kolem ramen.

Příliš mladý na konkurenci, usoudil. Pochyboval, zda už si může dát pivo. Ale v sevření jeho paže bylo cosi majetnického a v jeho očích se zračila směs zvědavosti a varování.

Nevlastní bratr, usoudil Gabe a přistoupil, aby se s nimi přivítal.

„Tos ještě neuschla?“ zeptal se Kelsey a pozoroval, jak jí po tváři přeletěl náznak rozmrzelosti.

„Už je nový den, Slatere. Tohle je Channing Osborne, Gabriel Slater.“

„To je od vás hezké, že jste přijel za sestrou.“

„Jistě.“

Gaba pobavilo, když mu Channing přehnaně silně stiskl ruku. „Co ta klisna, Naomi? Chtěl jsem se stavit a podívat se na ni

sám.“

„Docela určitě je březí. A je zdravá. Matt se včera zastavil a pověděl mi o Trojitém esu. Uzdravuje se?“

Gabovy myšlenky se zachmuřily, ale oči měl stále klidné., Jo. Za pár týdnů bude zase ve vrcholné formě.“

„Dnes běží Dvojnásobek, že?“

Gabe se otočil ke Kelsey. Chtěl si na ni sáhnout a dopálit ji, a tak jí přejel prstem po tváři. „Sleduješ konkurenci, zlato?“

„I tak by se to dalo říct. Tvůj kůň běží hned vedle našeho.“

„Co bys řekla na další soukromou sázku? Pořád mi ještě dlužíš deset dolarů.“

„Dobrá. Vzhledem k okolnostem, řekněme… dvojnásobek.“

„Beru. Chceš si prohlédnout vítěze?“

„Už jsem Triumfa z Virgínie viděla, díky.“

Zašklebil se a vzal ji za ruku. „Tak pojď.“

Když ji vlekl pryč, Channing se zamračil. „Trvá tohle už dlouho?“

„Už to tak bude.“ Naomi hleděla za nimi a třela si vlhký nos. „Dělá ti to starosti?“

„Hrozně si ten rozvod brala. Nechci, aby toho někdo zneužil. Kolik toho o něm víš?“

„Hodně, opravdu.“ Naomi si povzdechla. „Informace ti dodám později. A teď bychom asi měli jít s nimi, takže se už nemusíš strachovat.“

„Dobrý nápad.“ Když se vydali ke stájím, z výšky na ni pohlédl. „Ty jsi fajn, Naomi.“

Potěšilo ji to, vzala ho za ruku. „Ty taky, Channingu.“

„Víš, Slatere, na dráze bych ti ráda vypálila rybník, ale co se týče Trojitého esa, je mi to líto. Asi ti nemůžu nijak pomoci, ale…“

„Učarovali ti, co?“

Kelsey nadzvedla štítek čepice, aby na něj lépe viděla. „Kdo?“

„Koně.“

Pokrčila rameny a pokračovala v cestě ke stájím. „No a co?“

„Sluší ti to, jsi jemnější.“ Úmyslně zpomalil. Chtěl si vychutnat tu zbývající chvilku, než dojdou k boxu. „Kdy zase přijedeš?“

Nepředstírala, že mu nerozumí, ale odpověděla vyhýbavě. „Mám moc práce. Moses nám dává zabrat.“

„Neměl bych raději přijet já za tebou?“

„Ne.“ Nervózně se ohlédla přes rameno. Naomi s Channingem byli jen pár kroků za nimi. „Ne,“ opakovala. „A tohle není ta správná doba, abychom se o tom bavili.“

„Myslíš, že by mi tvůj bratr skočil po krku, kdybych tě popadl a hned teď políbil?“

„To jistě ne.“ Důstojnost ji opouštěla. „Ale já možná ano.“

„Pokoušíš mě, Kelsey.“ Namísto toho si přitiskl její ruku ke rtům. „Dnes večer,“ zašeptal. „Chci tě dnes večer vidět.“

„Mám společnost, Gabe. Je tu Channing.“

„Dnes večer,“ opakoval Gabe. „Bud přijedeš ty za mnou, nebo já za tebou. Vyber si.“ Zastavil se u boxu a držel ji za ruku. „Nazdar, chlapče. Chystáš se…“ Hlas mu selhal, když na černé srsti spatřil stále ještě čerstvou a rudou krvavou čáru. „K sakru.“

Rozrazil dveře, a sotva vstoupil dovnitř, zpozoroval zhroucenou postavu na slámě.

„Nechoď sem.“ Aniž se otočil, zahradil Kelsey rukou cestu.

„Co se mu stalo? Chudák, teče mu krev.“ Soustředila se na koně a tlačila se dopředu. Když byl Gabe nucen popadnout ohlávku, aby kůň nemohl vyhazovat, uviděla postavu nataženou na zakrvácené podestýlce. „Panebože. Panebože, Gabe.“

„Drž ho!“ Gabe vyštěkl rozkaz a zaklesl jí ochablé prsty za ohlávku.

„Co se děje?“ Naomi, znepokojená bledostí dceřiny tváře, se vrhla kupředu. Usykla mezi zuby. „Zavolám záchranku.“ Vzala Kelsey za ruku. „Zvládneš to?“

Kelsey zamrkala, přikývla, pak si odkašlala. „Ano, ano, jsem v pořádku.“ Ale bylo jí tak zle, že se k tomu předmětu, který ležel v koutě boxu, musela otočit zády.

„Pane jo.“ Channing polkl a pak se postavil mezi Kelsey a Gába, který se sklonil nad tělem. „Sice se na medicínu teprve chystám,“ řekl tiše a podřepí, „ale snad bych…“

Jediný pohled zblízka stačil, aby si uvědomil, že i kdyby byl stejně zdatný a zkušený chirurg jako kdysi jeho otec, stejně by nic nezmohl.

Všude byla krev, na potřísněné slámě se jí srážely celé kaluže. Rýha ve spodině lebeční se vzdouvala. Jasně modrá čepice, nyní plná rudých skvrn, ležela částečně schovaná pod podestýlkou.

„Ten kůň se snad zbláznil,“ řekl Channing ponuře. „Kelsey, jdi pryč. Běž od něho pryč.“

„Ne, mám ho.“ Snažila se pravidelně dýchat a hladila koně po krku. „Chvěje se. Je vyděšený.“

„Zatraceně. Právě zabil člověka!“

„Ne, nezabil.“ Gabův hlas zněl tiše a tvrdě. Opatrně Micka převrátil. Čeledínova vyhrnutá košile odhalovala zlověstnou bodnou ránu v břiše. „Zabil ho člověk.“

O něco později stála Kelsey v mírném dešti, třásla se a snažila se předstírat, že pije kávu, kterou jí Channing vnutil.

„Měla bys odtud vypadnout,“ opakoval. „Vezmu tě domů, nebo aspoň do klubu.“

„Ne, jsem v pořádku. Musím počkat. Chudák.“ Uhnula očima ke stájím. Ty nyní ani nepřekypovaly aktivitou, ani neoplývaly romantikou. Byly jen zablácené a ponuré. Lidé se shlukli do malých, sevřených skupinek, hleděli ke stodole a čekali. „Gabe už je tam s policií dlouho.“

„Ten se o sebe postará.“ Pohlédl stranou, kde pod přístřeškem seděla na sudu Naomi. „Možná bys měla jet domů s mámou. Vypadá vážně vyděšeně.“

Kelsey zírala ke vchodu do stodoly. Chtěla být tam uvnitř, slyšet, o čem se mluví, vědět, co se děje. „S Gabem jsme ho našli,“ zamumlala. „Mám pocit, že bych měla nějak pomoct.“

„Tak běž pomoct Naomi.“

Kelsey dlouze vydechla. „Dobrá. Máš pravdu.“ Nebylo ale snadné přistoupit k Naomi a setkat se s prázdným pohledem jejích očí. „Na.“ Podala jí svou netknutou kávu. „Brandy by byla lepší, ale tu po ruce nemám.“

„Díky.“ Naomi kelímek přijala a přinutila se usrknout. S ní to přece nemá nic společného, ujistila se znovu. Tentokrát policie nepřijde, neodvede ji. „Chudák Mick.“

„Znalas ho dobře?“

„Pracoval tady dlouho.“ Opět upila. Ne, nemělo to onen říz brandy, ale pomáhalo to. „Hrávali s Boggsem jednou týdně žolíky a klábosili u toho jak výminkářky. Řekla bych, že o mých koních toho Mick věděl zrovna tolik co o Gabových. Byl věrný.“ Rozechvěle se nadechla. „A byl neškodný. Nevím, kdo mu to mohl udělat.“

„Policie to zjistí.“ Po chvilkovém zaváhání jí Kelsey položila ruku na rameno. „Mám tě vzít domů?“

„Ne.“ Naomi se natáhla a vzala Kelsey za ruku. Obě si uvědomovaly, že je to poprvé, co se navzájem bez dlouhého rozmýšlení dotkly. „Je mi to líto, Kelsey. Je to pro tebe strašný zážitek.“

„To pro nás pro všechny.“

„Byla bych tě toho uchránila.“ Vzhlédla a podívala se Kelsey do očí. „Za těchhle okolností nejsem k ničemu.“

„Pak je to na mně.“ Kelsey otočila ruku, takže se jejich prsty propletly. Naominy.byly ztuhlé chladem. „Pojedeš domů,“ řekla

pevně. „Se mnou policie možná bude chtít mluvit, takže tě odveze Channing.“

„Nechci tě tady nechat samotnou.“

„Nejsem sama. Je tady Gabe a taky Moses. A Boggs.“ Pohlédla stranou, kde ten starý pán stál smutně a osaměle v dešti. „Nemá smysl, abys tu zůstávala, když jsi tak rozrušená. Jed domů, dej si horkou sprchu a lehni si. Jakmile se vrátím, přijdu za tebou.“ Naklonila se blíže a měkčím tónem dodala: „A nechci, aby tady byl Channing. Bude mít pocit, že se zachoval mužně, když tě odveze.“

„To se ti povedlo.“ Naomi si vyčítala vlastní slabost, ale vstala. „Dobře, půjdu. Už to, že jsem na místě vraždy, stejně jen vyvolává další dohady, ale prosím tě, nezůstávej tady déle, než budeš muset.“

„Nezůstanu. Neboj se.“

Kelsey osaměla, posadila se na sud, který jí matka uvolnila, a rozhodla se čekat. Netrvalo to dlouho.

Ven vyšel uniformovaný policista, přejel pohledem po skupinkách lidí a zastavil se u ní. „Slečna Bydenová? Kelsey Bydenová?“

„Ano.“

„Pan poručík by s vámi chtěl mluvit. Uvnitř.“

„Dobře.“ Nevšímala si přemítavých pohledů a sklouzla ze sudu.

Uvnitř byla v plném proudu rutina smrti. Policie už pořídila poslední fotografie a žlutá páska oddělující zadní část stodoly byla na svém místě.

Když ji Gabe uviděl, blýsklo mu v očích. „Říkám vám, že není třeba ji předvolávat.“

„Tělo jste našli oba, pane Slatere.“ Poručík Rossi překročil pásku a kývl na Kelsey. Po dvaceti letech ve službě to byl veterán sboru, měl drsný, pohledný obličej a ostražité oči policisty. Jeho vlasy, tmavé, husté a protkané důstojnou šedí, patřily k mnoha věcem, na nichž si zakládal. Své tělo uctíval jako svatyni, zásoboval je vitamíny, multivitamínovými džusy, přísnou nízkokalorickou dietou a pěstoval cvičením.

Většinu času sice trávil za stolem s telefonem u ucha, ale to ještě neznamenalo, že bude chátrat.

Svou práci miloval a ve služebních postupech se vyžíval. A vraždy nesnášel.

„Slečno Bydenová, jsem rád, že jste počkala.“

„Chci spolupracovat.“

„Dobře. Mohla byste začít tím, že mi přesně řeknete, co se dnes ráno stalo. Jste tady už od úsvitu.“

„Ano.“ Všechno mu vypověděla, od vykládky koní po ranní trénink. „Chvíli jsme se zdrželi na dráze. Můj nevlastní bratr tu byl poprvé a říkali jsme si, že by se mu líbilo podívat se, jak připravují koně ke startu.“

„A to bylo kdy asi?“

„K polednímu. Přibližně od deseti do dvanácti je klid. Přicházeli jsme sem od dráhy a narazili na Gaba. Byl na cestě mezi stájemi, mluvil se svým trenérem.“

Pohlédla Rossimu přes rameno, aby se podívala, kde je Gabe. a sklesle sledovala, jak na nosítkách odnášejí lesklý pytel z umělé hmoty.

Gabe tiše zaklel, podlezl pod páskou a přehradil jí výhled. „Tohle zrovna teď dělat nemusíte. A už vůbec ne tady.“

„Ale ne, to je v pořádku.“ Kelsey statečně potlačila záchvat nevolnosti. „Chtěla bych to mít za sebou.“

„To jsem rád. Takže na pana Slatera jste narazili hned tady venku?“

„Ano. Chvíli jsme se bavili, dobírali jsme si jeden druhého, protože nám ve stejném dostihu taky běžel kůň. Já jsem vešla dovnitř s Gabem, abych si prohlédla jeho koně. Moje matka a nevlastní bratr byli kousek za námi.“

„Vaše matka?“

„Ano. Ten kůň, co měl běžet spolu s Gabovým, je totiž její. Patří jí farma U tří vrb. Naomi Chadwicková.“

„Chadwicková.“ Něco mu to vzdáleně připomínalo. Rossi si to poznamenal. „Takže jste všichni čtyři vešli dovnitř.“

„Ano, ale oni byli kousek za námi. K boxu došli až po – až po nás. Myslím, že jsme s Gabem uviděli ránu na levém boku toho koně současně. Gabe vešel dovnitř a zastavil se, snažil se mě zadržet. Já jsem ale měla strach o toho koně, a tak jsem šla za ním. Uviděla jsem

krev a tělo v koutě. Přidržela jsem zvíře za ohlávku, protože se plašilo, a vtom přišli Channing s Naomi. Ona šla hned zavolat záchranku a Channing vešel do boxu. Asi si říkal, že by mohl nějak pomoci. Myslela jsem si – asi jsme si všichni chvíli mysleli – že to udělal ten kůň. Ale pak Gabe tělo obrátil a uviděli jsme…“ Na to, co uviděla, nikdy nezapomene. „Uviděli jsme, že ne. Gabe řekl Channingovi, aby zavolal policii.“

„A ve stáji nikdo nebyl, když jste s panem Slaterem vešli?“

„Ne. Nikoho jsem neviděla. Někteří stájníci ve stodole byli, to ano. Ale na přípravy bylo pořád ještě dost brzy.“

„Znala jste zavražděného, slečno Bydenová?“

„Ne. U tří vrb jsem teprve několik týdnů.“

„Vy tam nebydlíte?“

„Ne, bydlím v Marylandu. Jsem tam jen asi tak na měsíc.“

„V tom případě potřebuji do protokolu vaši stálou adresu.“ Když mu ji dala, zasunul notes do kapsy. „Děkuji vám za vaši ochotu, slečno Bydenová. Rád bych teď mluvil s vaší matkou a nevlastním bratrem.“

„Řekla jsem Channingovi, aby ji odvezl domů. Byla velice rozrušená.“ Kelsey nevědomky změnila postoj, trochu se rozkročila a narovnala se v ramenou. „Každopádně byli oba dva celé dopoledne se mnou. Ani jeden nemohl vidět nic, co bych neviděla já.“

„Divila byste se, kolikrát jeden člověk něco vidí, a druhý ne. Děkuji vám.“ Otočil se zpět ke Gabovi a dal jí tím najevo, že může jít. „Pokud vím, jako poslední zřejmě viděl oběť nějaký pan Boggs. Pracuje taky pro vás?“

„Pracuje pro Tři vrby.“

„Je venku,“ oznámila Kelsey Rossimu. „Řeknu mu, aby přišel.“ Spěchala ven, už aby byla z dosahu rutinních otázek a jeho pronikavých očí. Boggs byl na stejném místě, kde ho viděla předtím, prostě tam stál v dešti. „Jakýsi poručík Rossi s vámi chce mluvit.“ Vzala ho za ruce, marně se je snažila ohřát v dlaních. „Je mi to moc líto, Boggsi.“

„Zrovna jsme si povídali. Zrovna jsme támhle seděli a povídali si. Dnes večer jsme si měli dát partičku.“ Po obličeji se mu slzy mísily s

kapkami deště. „Kdo mu to jen mohl udělat, slečno Kelsey? Kdo jen mohl něco takového staroušovi Mickovi udělat?“

„To já nevím, Boggsi. Pojďte, půjdu tam s vámi.“ Vzala ho kolem pasu a vedla ho zpět ke stodole.

„On nemá rodinu, slečno Kelsey. Jen sestru, ale tu už přes dvacet let neviděl. Musím všechno zařídit, postarat se mu o slušnej pohřeb.“ k

„Já se o to postarám, Boggsi.“ Gabe vyšel ven a zastavil je dříve, než stačili vejít. „Řeknete mi, jak by to podle vás mělo vypadat, a my to zařídíme.“

Boggs přikývl. Tak to bylo správné. „Vážil si vás, pane Slater.“

, Já jsem si vážil jeho. Přijďte za mnou, jakmile budete moci. Všechno zařídíme.“

„Byl by si toho považoval.“ Boggs se sklopenou hlavou vstoupil do stodoly.

„Poručík říká, že můžeš jít.“ Gabe vzal Kelsey za paži a vedl ji pryč. „Odvezu tě domů.“

„Měla bych počkat na Boggse. Teď by neměl být sám.“

„Moses se o něj postará. Chci, abys odtud odjela, Kelsey. Abys s tím neměla nic společného.“

„To nejde. Týká se mě to stejně jako tebe.“

„V tom se mýlíš.“ Napůl ji vlekl po bahnité cestě mezi stáními. „Jde o můj box. O mého koně. A k sakru taky o mého Micka.“

„Počkej!“ Postavila se mu na odpor a podařilo se jí ho chytit za sako. Tam ve stáji dal sice najevo maximálně jeden dva záchvěvy citu, ale nyní to v něm vřelo a schylovalo se k výbuchu. Už nemá chladné oči hráče, pomyslela si. Smrtonosně mu svítily.

„Teď odtud odjedeš. A zůstaneš mimo.“

Mohla se hádat. Rozhodně se mohla snažit vyklouznout z jeho sevření. A přece počkala, dokud nedošli k autu.

Pak se prostě otočila a objala ho. „Nebuď na sebe takový,“ zašeptala.

Stál vzpřímeně, byl připraven ucuknout a strčit ji do auta. „Jaký?“

„Neobviňuj se, Gabe.“

„A koho tedy?“ Jeho tělo se ale přece uvolnilo a přimklo k jejímu. Tvář vtiskl do chladivého, vlhkého útočiště jejích vlasů.

„Bože, Kelsey, koho jiného bych měl obviňovat? Snažil se chránit mého koně.“

„To nemůžeš vědět.“

„Cítím to.“ Odtáhl se od ní. Jeho oči byly nyní klidnější, ale to, co se přímo za jejich jasnou, chladnou modří odehrávalo, Kelsey znepokojilo. „A toho, kdo mu to udělal si najdu. Ať to stojí, co to stojí.“

„Policie…“

„Pracují podle svého. Já taky.“ desátá

Smrt rutinu chovné farmy narušit nesměla. Ani smrt koně, ani smrt člověka. Úsvit stále ještě ohlašoval trénink. Bylo třeba jezdit dostihy, bandážovat nohy, hřebelcovat srst. Ráno se sice ve výběhu a kolem stájí o vraždě a Mickovi mluvilo, ale tempo nepolevilo. Nesmělo polevit.

Jedno hříbě mělo ekzém, jiný roček stále ještě odmítal jezdce a jistý nováček měl poprvé jet dostih. Smutek a dohady se musely odbývat při plnění žlabů a vodění zahřátých koní.

„Když teď Triumf z Virgínie vychladl, snad byste ho mohla vyhřebelcovat, slečno Kelsey.“ Ačkoli měl kruhy pod očima a stažené rysy, byl Boggs na nohou a plnil své povinnosti. Podal Kelsey uzdu. „Vždycky se tváří, že je rád, když to děláte vy.“

„Dobrá, Boggsi.“ Vzala jeho mozolnatou ruku do své. „Mohla bych pro vás něco udělat?“

Jeho oči klouzaly dál, až se zaměřily na jakýsi, jen jemu známý bod. „Nedá se nic dělat, slečno Kelsey. Jen to není správný. Prostě není.“

Jednoduše se k němu nedokázala otočit zády. „Mohl byste jít se mnou? Ještě pořád jsem trochu nervózni, když hřebelcují příštího vítěze derby.“

Oba věděli, že je to záminka, ale Boggs přikývl a vlekl se po jejím boku. Už zase pršelo, bylo to to stejné fádní mrholení, které

pokazilo předešlé odpoledne. Ačkoli se již blížila desátá, mlha se tvrdošíjně držela při zemi. Stájníci se činili při úklidu boxů a ve vzduchu se vznášel pach hnoje, sena a bláta.

U stání Královničky se Kelsey zastavila a vrátila uzdu Boggsovi. „Bude to jen chvilka."

Vytáhla z kapsy kalhot mrkev, nabídla ji klisně a podrbala ji za měkkýma ušima. „Tady máš, holka. Snad sis nemyslela, že bych mohla zapomenout?" Klisna oďobávala mrkev, potom šťouchla Kelsey do ramene a nastavila šíji dalšímu pohlazení. Ačkoli Kelsey věděla, že ji Boggs sleduje, navyklou denní rutinu dokončila a klisnu políbila.

„Vím, že si kdekdo z ženské utahuje, když se zamiluje do koní." Kelsey klisnu naposledy poplácala a otočila se k Boggsovi a Triumfovi z Virgínie. „A možná mě to skutečně popadlo, ale už jsem sama nachytala nejednoho čeledína, jak se mazlí s koněm."

„Váš dědeček měl tu klisnu hrozně rád." Boggs odvedl koně do jeho boxu, z něhož Kelsey již dříve vyvezla špinavou noční podestýlku a nahradila ji na den čistou pšeničnou slámou. „Každý odpoledne jí tajně nosil kostky cukru. Všichni jsme dělali, že o tom nevíme."

„Jaký byl, Boggsi?"

„Byl to dobrej chlap, férovej. Snadno se rozčílil a doved vybuchnout jak sopka." Zatímco mluvil, zevrubně si prohlížel box. Povšiml si, že se Kelsey postarala, aby kůň dostal čerstvou vodu a seno. Obvykle to byla jeho práce, ale dělil se s ní o ni stejně jako o koně. „Nestrpěl lenochy, to teda ne, ale když si člověk udělal svou práci, dostal dobře a včas zaplacíno. Kolikrát jsem ho viděl, jak proseděl celou noc u nemocnýho koně anebo někoho na hodinu vyrazil za odflinknutou práci."

Kelsey podřepla a přejížděla hřebci po nohách, aby zkontrolovala, zdaje nemá oteklé nebo poraněné. Boggs už vypral bandáže a pověsil je na šňůru kolíčky, které nosil připíchnuté k nohavicím kalhot.

„Vypadá to, že se pro něj těžko pracovalo." Spokojeně otírala koni navlhlou srst slámou.

„Když člověk dělal za co ho platil, tak ne.“ Pozoroval ji, jak vzala z Triumfovy výbavy tvrdý kartáč. „Máte pro to cit, slečno Kelsey,“ řekl po chvíli.

„Zdá se mi, jako bych to dělala celý život.“ Když se kůň polekal a začal tančit, hladila ho a broukala mu, dokud se neuklidnil. Jako většina aristokratů měl nervózní náturu. „Dnes ráno je nějak neklidný.“

‚Je napruženej. Už se vidí na startu.“ Kelsey dále odstraňovala bláto koni z hřbetu, břicha a nártů. „Včera prý běžel dobře.“ Odložila tvrdý kartáč a vzala háček na čištění kopyt. „Asi to vypadá necitelně myslet po včerejšku na dostihy a časy.“

„Jinak to ani nejde.“

„Přátelili jste se dlouho?“

„Asi tak čtyřicet let.“ Boggs vytáhl krabičku tabáku a šňupl si. „Když jsem přišel, byl to už zkušenej stájník.“

, Ještě jsem nikoho blízkého neztratila.“ Kelsey pomyslela na Naomi, ale nedokázala si vzpomenout na zármutek, který snad ve třech letech pociťovala. „Nechci říct, že si dovedu představit, jak vám asi je, ale vím, že kdybyste chtěl na pár dní dovolenou, Naomi by vám ji dala.“

„Neexistuje místo, kde bych byl raději než tady. Ten policajt měl něco do sebe. Určitě na to přijde, kdo to Mickovi udělal.“

Kelsey namočila houbu a vytřela koni oči, od koutků ven. Líbilo se jí, jak se na ni díval, když se o něj starala, i to, že ji poznal a že mezi nimi narůstal pocit důvěry. „Poručík Rossi. Nelíbil se mi. Ani nevím proč.“

„No, je chladnokrevnej. Ale když je chladnokrevnej, znamená to, že bude přemýšlet a bude uvažovat tak dlouho, dokud na to nepřijde.“

Kelsey odložila houbu a vzala kartáč a hřeblo. Vzpomněla si na žár v Gabových očích. Hořela v nich touha po pomstě. A ona tomu pocitu dobře rozuměla. „Bude vám to stačit, Boggsi?“

„Bude muset.“

„Tady jsi.“ O dveře boxu se opřel Channing. Chvíli se na ni díval, pozoroval její pevné ruce a nové svaly, které se jí vlnily na ramenou. „Vypadáš docela, jako bys věděla, co děláš.“

‚Já přece vím, co dělám.“ Pokaždé ji to potěšilo. „Chyběls mi u snídaně.“

„Zaspal jsem.“ Jeho úsměv byl spíše okouzlující než provinilý. „Moje vnitřní hodiny nejsou nastaveny na snídani v pět hodin ráno. Poslyš, stavil se tady Matt. Vezme mě s sebou na pár návštěv. Teda ve stájích. Nebo tak něco.“

„Užij si to.“

Zaváhal. „Jsi v pořádku, ano?“

„Jasně že jsem v pořádku.“

„Za pár hodin jsem zpátky. Jo, a Moses říkal, jestli tě najdu, že chce, aby ses vrátila k lonži.“

„Ten tyran,“ zamumlala. „Jen co tady skončím.“

Nebyl čas nad ničím hloubat. Důkladné vyhřebelcování koně zabralo zkušenému čeledínovi hodinu, a Kelsey asi čtvrthodinu navíc. Pak přišel čas poledního krmení, ovsa, otrub a jádra, které bylo třeba promíchat, odměřit a zvážit. Přidala lžíci soli a Triumfův vitamínový přípravek. Protože byl dost vybíravý, dopřála mu porci melasy, jíž krmení osladila.

Později mu přinese jablko. Nebude ho tím rozmazlovat. Moses jí vysvětlil, že koně potřebují nádavkem ke krmivu něco šťavnatého. Triumf měl raději jablka než mrkev. Chutnaly mu kyselé odrůdy, třeba Granny Smith.

„Teď je o tebe postaráno,“ zabručela, když se pustil do svého oběda. „A koukej to všechno sníst.“

Přežvykoval a hleděl na ni.

„Moc nám na tobě záleží, miláčku. A myslím, že tobě by se taky líbilo stát v prostoru pro vítěze a mít kolem krku věnec rudých růží.“

Odfrkl si, což si Kelsey vyložila jako koňskou náhradu za pokrčení rameny. Spokojeně se usmála a naposledy ho pohladila. „Mě neobalamutíš, hochu. Jde ti o to zrovna tak jako nám.“

Protáhla se a odešla ze stájí za další prací, která ji toho dne čekala.

Pochybovala, že by to Moses myslel nějak zle, když ji celé dopoledne prohánět, ale vyšlo to na stejno. Ke třetí hodině ji stále ještě nedovyvinuté svaly bolely, byla celá od bláta a její organismus vysílal naléhavé signály, že je třeba doplnit zásoby.

Pečlivě si oškrábala holínky, vešla do domu přes kuchyni a vydala se přímo k chladničce. Zajásala radostí a vrhla se na mísu smažených kuřat.

Právě měla plná ústa kuřecího stehna, když vstoupila Gertie. „Slečno Kelsey!“ Celá rozhořčená pohledem na to, jak se její holčička opírá ve špinavých džínách o pult, spěchala k lince pro talíř. „Takhle se nejí.“

„Mně to vyhovuje,“ řekla Kelsey s plnou pusou. „Tohle je úžasné, nejlepší kuře, jaké jsem v životě jedla.“ Polkla. „Tohle už je druhá porce.“

„Posaďte se ke stolu. Připravím vám pořádný oběd.“

„Ne, vážně ne.“ Někdy zkrátka musela jít etiketa stranou. Kelsey se znovu zakousla. „Jsem příliš špinavá, abych se někam posadila, a mám příliš velký hlad, abych se nejdřív umyla. Gertie, absolvovala jsem tři kursy vaření, jeden přímo v Cordon Bleu, ale takovéhle kuře bych nesvedla.“

Gertie se polichoceně začervenala a mávla rukou. „Ale svedla. Je to recept mé mámy. Někdy vám ho řeknu.“

„Každopádně jste na hlavu porazila i Colonela.“ Když se Gertie zatvářila nechápavě, Kelsey se zasmála. „Vítěze kulinářské soutěže v Kentucky. Gertie, na tohle stehýnko bych dokázala napsat sonet.“

Jen si poslužte. Děláte si ze mě legraci.“ Gertie zrudla až po kořínky vlasů a nalila Kelsey sklenici mléka. „Zrovna jako ten váš bratr. Vážně, člověk by si pomyslel, že v životě neochutnal domácí kuchyni.“

„Takže tady byl a zabodoval na celé čáře, že?“

„Ráda vidím, když má chlapec zdravý apetit.“

„To on má.“ A já taky, pomyslela si Kelsey, když zvažovala, zda si má vzít ještě kousek. „Je Naomi doma?“

„Musela někam odejít.“

„Hm.“ Takže, pomyslela si Kelsey, takže jsou zde samy. Možná bylo na čase, aby té příležitosti využila a položila Gertie několik otázek. „Gertie, přemýšlela jsem o té noci. O Aleku Bradleyovi.“

Gertie zvážněla. „Je to dávno a za námi.“

„Vy jste doma nebyla,“ dorážela Kelsey jemně.

„Ne.“ Gertie sebrala utěrku a dala se do leštění již tak úzkostlivě čistého sporáku. „A dennodenně jsem si to vyčítala. Seděly jsme si s mámou v kině a jedly pizzu a slečna Naomi zatím byla úplně sama s tím chlapem.“

„Neměla jste ho ráda?“

„Hm.“ Odfrkla si a pleskla utěrkou o sporák. „Byl slizký. Tak slizký, že kdybyste se ho dotkla, určitě by vám po něm sjela ruka. Slečna Naomi se s takovými zahazovat neměla.“

„Proč myslíte, že… se s ním stýkala?“

„Nejspíš měla svoje důvody. Slečna Naomi je dost paličatá. A myslím, že to dělala naschvál vašemu otci. A taky jí bylo mizerně, protože přišla na dráze o koně. Spadl a museli ho zastřelit. Moc si to brala. To bylo asi tak ve stejné době, co se stýkala s tím chlapem.“

Gertie neskrývala pohrdání. Odmítala, od samého počátku odmítala říkat Aleku Bradleyovi jménem.

„Byl hezký. Ale já říkám, že na vzhledu nezáleží. Povím vám, co byl opravdový zločin, slečno Kelsey. Opravdovým zločinem bylo, že to děvčátko strčili do vězení za to, že udělala, co musela.“

„Bránila se?“

„Řekla, že se bránila, tak se bránila,“ řekla Gertie rozhodně. „Slečna Naomi by nelhala. Kdybych tu noc byla doma, nebo její táta, nestalo by se to. Ten chlap by na ni nikdy nevztáhl ruku. A ona by nepotřebovala revolver.“

Gertie si povzdechla, odnesla hadřík k dřezu a důkladně jej vymáchala. „Bývala jsem z toho nervózní, věděla jsem, že má v šuplety zbraň. Ale jsem ráda, že ho tu noc měla. Chlap nemá právo ženskou znásilnit. Nemá na to právo.“

„To ne,“ dala jí za pravdu Kelsey. „To rozhodně ne.“

„Pořád si ho tam schovává.“

„Cože?“ Kelsey znepokojeně položila nakousnuté kuřecí stehno. „Naomi pořád nahoře ten revolver má?“

„Myslím, že to není ten samý. Ale je podobný. Patřil jejímu otci. Podle zákona teď nesmí mít střelnou zbraň, ale ona ho tam stejně má. Říká, že je to upomínka. Ale jářku, proč si to má tak dlouhou dobu pořád připomínat? Ale ona říká, že na některé věci by člověk neměl nikdy zapomínat.“

„To ne, myslím, že má pravdu," řekla Kelsey pomalu. Ale nebyla si jistá, že když to teď ví, bude se jí lépe spát.

„Možná se nesluší, abych to říkala, ale stejně to řeknu." Gertie popotáhla, pak popadla kapesník a vysmrkala se. „Vy jste pro ni znamenala strašně moc, slečno Kelsey. Když jste sem teď takhle přijela, hodně jste jí toho vynahradila. Člověk už nikdy nezíská zpět, co ztratil, a nevezme zpátky, co udělal. Ale i staré rány se dají léčit. A právě to vy děláte."

Opravdu? přemýšlela Kelsey. Stále si ještě zdaleka nebyla jistá vlastními motivy, vlastními pocity. „Má štěstí, že vás má, Gertie," zamumlala. „Má štěstí, že má někoho, kdo myslí hlavně a především na ni." A protože chtěla, aby Gertie přestala slzet, dodala veselejším tónem: „A má hroznou kliku, že má někoho, kdo dovede vařit jako vy."

„Jen si poslužte." Gertie mávla rukou, pak si jí přejela přes oči. „Já vařím jen obyčejné jídlo. A vy jste ještě nedojedla ten poslední kousek, co jste si vzala. Potřebujete si trochu obalit kosti."

Kelsey zavrtěla hlavou a ve stejné chvíli zazvonil domovní zvonek. „Ne, Gertie, půjdu otevřít. Jinak to s ním všechno i s tou mísou."

Mléko si vzala s sebou a cestou hltavě pila. Přešla kolem zrcadla a vytřeštila oči. Na tvářích uviděla špinavé šmouhy. Čepice, kterou odhodila v komoře, nedokázala zabránit, aby se jí vlasy beznadějně nezacuchaly. Zatímco si otírala špínu do rukávu košile umazané od hnoje, doufala, že návštěvník má co do činění s koňmi.

Ale realita byla na hony vzdálená.

„Babičko!" Zatímco Milicent při pohledu na její zjev zamrkala, v Kelsey se mísil úlek se zklamáním. „To je ale překvapení."

„Co tu proboha děláš?"

„Pracuju." Kelsey zahlédla venku bezvadně čistého lincolna, za jehož volantem seděl netečně řidič. „Vyjela sis?"

„Přijela jsem si s tebou promluvit." Milicent vzpřímeně překročila práh se stejnou nezlomnou důstojností, s jakou podle Kelseyiných představ francouzští aristokraté přistupovali ke gilotině. „Měla jsem pocit, že je to příliš důležité, než abychom se o tom

bavily po telefonu. Věř mi, nevchází se mi do tohoto domu snadno a nikterak mě to netěší.“

„To ti věřím. Prosím, pojď dál a posad se.“ Naštěstí byla Naomi na nějaké pochůzce. Za to mohla Kelsey osudu poděkovat. „Mohu ti něco nabídnout? Kávu, čaj?“

„Z tohohle domu nic nechci.“ Milicent se posadila, její naškrobený lněný kostým se při tom pohybu snad ani nepomačkal. Odmítla podlehnout malicherné zvědavosti a prohlédnout si pokoj a namísto toho se zaměřila na vnučku. „Tak takhle trávíš čas? Jsi špinavá jak podruh na poli.“

„Právě jsem přišla. Možná sis povšimla, že prší.“

„Takhle se mnou nemluv. Je neomluvitelné, Kelsey, takto mrhat svým talentem a vychováním. A ještě horší je, žes způsobila v rodině zmatek a sama si tady hraješ divadýlko.“

„Babičko, tohle všechno jsme už probraly.“ Kelsey odložila mléko a zvedla se, aby prohrábla oheň. Ať už to bylo deštěm nebo tou návštěvou, v pokoji se najednou ochladilo. „Jsem si jasně vědoma tvých pocitů a názorů. Nechce se mi věřit, žes vážila tak dlouhou cestu, jen abys mi je zopakovala.“

„My dvě jsme se jen zřídkakdy shodly ve svých záměrech, Kelsey.“

„Ano.“ Kelsey zamyšleně položila pohrabáč a vrátila se. „Asi to tak bude.“

„Ale nemohu uvěřit, že by ses v téhle věci postavila proti mně. Tvé jméno bylo dnes ráno v novinách. Tvoje jméno v souvislosti s vraždou na dostihové dráze.“

Zprávy se šíří rychle, přemítala Kelsey. Už před první roznáškou novin byla vzhůru a ve stáji. „To jsem nevěděla. Kdybych to věděla, určitě bych zavolala tátovi a uklidnila ho. By la jsem tam, babičko. Ten člověk, co ho zabili, byl čeledín ze sousední farmy. Moje role v celém vyšetřování je čistě náhodná.“

„Jde o to, žes tam vůbec byla, Kelsey, na dostihové dráze a ve společnosti lidí, které takové místo přitahuje.“

Kelsey naklonila hlavu na stranu. „Přitahuje i mě.“

„Teď se chováš dětinsky.“ Milicent sevřela rty. „Očekávám toho od tebe víc. Očekávám, že budeš myslet na rodinu.“

„Co má ten chudák, kterého včera zabili, společného s naší rodinou?“

„Tvé jméno se ocitlo ve spojitosti s Naominým. A její jméno v souvislosti s vraždou vynáší na světlo staré skandály. Snad není nutné, abych to vysvětlovala ženě tvé inteligence, Kelsey. Chceš, aby tím tvůj otec trpěl?“

„To jistě ne! A proč by měl? Proč by tím měl trpět? Babičko, brutálně zavraždili starého člověka. Čirou náhodou jsem ho našla. Přirozeně jsem musela vypovídat před policií, ale tím to končí. Ani jsem ho neznala. A pokud jde o tátu, ten s tím nemá vůbec nic společného.“

„Skvrny nikdy úplně nevyčistíš. Tohle není náš svět, Kelsey. Varovala jsem tě, co tě čeká, mezi jakými lidmi se to budeš pohybovat. A teď došlo k nejhoršímu. A protože tvůj otec má příliš měkké srdce, než aby řekl rozhodné slovo, je to na mně. Trvám na tom, aby sis sbalila věci a ještě dnes se mnou odjela domů.“

„Jak málo se věci mění.“ Naomi stála na prahu, bledá jako křída. Břidlicově šedý kostým ještě zdůrazňoval delikátní křehkost její postavy. Ale křehkost může klamat. Když přistoupila blíže, byla stejně elegantní a silná, jako kterákoli její, mnoha cenami ověnčená klisna. „Zdá se mi, že jsem tě jednou slyšela, jak něco velice podobného říkáš Philipovi.“

Milicent ztuhla a nasadila přísný výraz. „Přišla jsem si promluvit s vnučkou. S tebou si mluvit nepřeji.“

„Jsi nyní v mém domě, Milicent.“ Naomi odložila kabelku a s nerušeným klidem si vybrala křeslo. „Samozřejmě můžeš Kelsey říct, co chceš, ale mě z toho nevynecháš. Ty dny už jsou tytam.“

„Jak vidím, ve vězení ses toho moc nenaučila.“

„Ty nikdy ani nezačneš chápat, co všechno jsem se tam naučila.“ Krev se jí zklidnila, nebyla přecitlivělá. To ji potěšilo. Nikdy si nebyla jistá, jak by reagovala, kdyby se znovu setkala s Milicent.

„Jsi stejná jako vždycky. Vypočítavá, prohnaná, bezcharakterní. A nyní hodláš využít Philipovy dcery, jen abys dosáhla svého.“

„Kelsey je svou vlastní paní. Jestli si myslíš, že se nechá někým využívat, tak ji moc neznáš.“

„Nenechám se využít.“ Kelsey vstoupila mezi ně, ne proto, aby přehradila proud nenávisti, ale aby řekla, co si myslí. „A nevynechávejte mě z toho, to platí pro obě. Nejsem pěšák v něčí hře. Přišla jsem sem, protože jsem přijít chtěla, a zůstanu tady, dokud se sama nerozhodnu, že odejdu. Nemůžeš mi poručit, abych se sbalila, babičko, jako bych byla dítě nebo služka.“

Milicent se do krvavá zarděla. „Mohu trvat na tom, abys udělala, co je pro rodinu správné.“

„Můžeš mě požádat, abych zvážila, co je vhodné. A to taky udělám.“

„To je tvoje práce.“ Milicent vstala a očima provrtávala Naomi. „Využilas její citlivosti a soucitu, abys ji přetáhla na svou stranu. Řeklas jí o těch mužích, Naomi, o pití naprostém pohrdání vlastním manželstvím, mužem a dítětem? Řeklas jí, že ses rozhodla zničit jednoho muže, odrovnat mého syna, ale podařilo se ti jen zničit sebe samu?“

„Tak dost.“ Kelsey ucouvla a stěží si uvědomovala, že tím pohybem jasně vstoupila do Naomina rohu. „Ať už mám jakékoli otázky, ať na ně dostanu jakékoli odpovědi, tebe se to netýká. Udělám si vlastní názor, babičko.“

Milicent se snažila pravidelně dýchat. Srdce jí tlouklo nebezpečně rychle. Tak ona si udělá vlastní názor. „Jestli tady zůstaneš, donutíš mě přijmout určitá opatření. Nezbude mi, než změnit závěť a využít svého vlivu, abych zrušila tvou apanáž po dědečkovi.“

Kelsey se v očích usadil spíše smutek než úlek. „Ale babičko, opravdu si myslíš, že peníze jsou tak důležité? Máš o mně tak ubohé mínění?“

„Uvažuj o důsledcích, Kelsey.“ Sebrala kabelku, byla si jistá, že její hrozba to děvče rychle přivede k rozumu.

„Hele, Kels, to bys neuhodla, co jsem…,“ Channing se téměř komicky zarazil dva kroky od Milicent. „Babičko!“

Rozlícená Milicent se prudce otočila k Naomi. „Takže máš i jeho? Philipovu dceru a nyní také syna, kterého má za vlastního.“

„Babičko, já jen…“

„Ticho!“ osopila se na něj Milicent. „Už jsi jednou zaplatila, Naomi. A přísahám Bohu, že zaplatíš znovu.“

Když majestátně odkráčela, Channing se přikrčil. „A jéje, scéna, co?“

„Jedna z těch barvitějších.“ Kelsey si vyčerpaně přejela rukou přes obličej. „Channingu, zavolals přece Candace a řekls jí, že jsi tady?“

„Zavolal jsem jí.“ Strčil ruce do kapes, pak je znovu vytáhl. „Jen jsem jí řekl, že jsem v pořádku a zabydluju se. Nezmínil jsem se, kde jsem se usadil. Říkal jsem si, že si ušetřím komplikace.“ Hlasitě si povzdechl, zatímco na něj Kelsey dál zírala. „Asi bych jí to měl dát vědět, než bude ještě větší dusno.“

Když odklapal do schodů, Kelsey zavrtěla hlavou. „Channing má sklon vynechávat ve svém sdělení ty nejdůležitější body.“ Vrátila se pohledem k matce. „Chceš se napít?“

Naomi vyloudila úsměv a opřela se zády o polštář. „Proč ne? Na dva prsty whisky by měly ty hrany trochu obrousit.“

„Vyzkoušíme to.“ Kelsey přistoupila k baru a nalila. „Je mi to líto.“

„Mně taky. Kelsey, ty peníze pro tebe možná nejsou důležité, ale je to tvé dědictví. Nechci nést vinu, žes o ně přišla.“

Kelsey nepřítomně přejížděla prstem po jednom z Naominých křišťálových koní, sledovala skleněnou linii od kohoutku k ohonu. „Nemám tušení, jestli mi může zablokovat účet. A jestli může, no tak zatím jsem nikdy úroky nevybrala a nerozházela.“ Pokrčila rameny a podala Naomi sklenku. „Taky o ně nijak zvlášť nechci přijít, ale ať se propadnu, jestli mě bude mít na vodítku oplátkou za vyplněné šeky. Na zdraví.“ Ťukla o Naominu sklenku.

„Na zdraví?“ Naomi zavrtěla hlavou a dala se do smíchu. Zavřela oči a poručila tělu, aby se uvolnilo. „Bože, to je ale den.“

Poslední dvě hodiny strávila se svými právníky, s nimiž dopodrobna rozebrala, jak skloubit svá přání s tím, co před smrtí naznačil její otec. A nyní, pomyslela si, pokud Milicent uskuteční své hrozby a Kelsey vydědí, bude muset přistoupit k dalším úpravám.

Opět otevřela oči a polkla první doušek. „Byla jsem na tebe hrozně pyšná, když ses ozvala.“

Já na tebe taky. Když jsem tě uviděla ve dveřích, říkala jsem si, že ztuhla jak solný sloup. Je chladnokrevná, tvrdá a zlá.“

„Vždycky na mě tak působila. Ne že by všechno, co řekla, bylo úplně od věci. Udělala jsem řadu chyb, Kelsey, obrovských chyb.“

Kelsey otáčela sklenicí v dlani kolem dokola. „Milovalas tátu, když sis ho brala?“

„Ano, to ano.“ Naominy oči na chvíli roztály. „Byl tak ostýchavý a chytrý. A sexy.“

Kelsey potlačila smích. „Táta? Sexy?“

„Ty jeho tvídové obleky. Ten zasněný, romantický výraz v očích, jeho tichý, trpělivý hlas, když recitoval Byrona. Ta neutuchající laskavost. Zbožňovala jsem ho.“

„Kdy tě to přešlo?“

„Nedá se říct, že mě to jen tak přešlo.“ Naomi postavila zpola dopitou whisky bokem. „Já jsem tak trpělivá ani tak laskavá nebyla. A také naše plány se lišily. Když se věci začaly kazit, nebyla jsem dost chytrá, abych přistoupila na kompromis. Abych se přizpůsobila. To byla jedna z mých chyb. Myslela jsem si, že si ho udržím, když mu dokážu, že ho nepotřebuju. Vzdalovala jsem se mu, utíkala jsem před ním. A prohrála jsem. Přišla jsem o Philipa, přišla jsem o tebe i o svobodu. To je velice vysoká cena za pýchu.“

Když znovu zazněl domovní zvonek, zatvářila se kysele. „Zdá se, že dnešek ještě neskončil.“

„Jdu otevřít.“ Již podruhé toho odpoledne nebyl návštěvník vítán. „Poručíku Rossi.“

„Slečno Bydenová, nerad vás vyrušuji. Mám několik dalších otázek pro vás a vaši matku.“

„Jsme v obýváku. Jak to pokračuje, poručíku Rossi?“ zeptala se a šla napřed.

„Vedeme vyšetřování.“

Cvičené oči obsáhly poklidný komfort pokoje i dvě sklenky whisky a poloprázdnou sklenici mléka. Když vešel, Naomi vstala. Jako muž oceňoval její půvab, jako policista obdivoval její sebeovládání.

„Poručíku Rossi.“ Ačkoli měla studenou ruku, podala mu ji. „Neposadíte se? Mohu vám nabídnout kávu?“

„Děkuji vám, paní Chadwicková, ale dnešní příděl už mám za sebou. Mám jen několik dalších otázek.“

‚Jistě.“ Vždycky měli několik dalších otázek. Opět se posadila, držela se zpříma. ‚Jak vám mohu pomoci?“

„Oběť jste znala poměrně dobře.“

„Micka jsem znala.“ Odpovídej stručně, vzpomněla si Naomi. Neříkej nic, co není nezbytně nutné.

„Posledních asi pět let byl zaměstnán na Longshotu.“

„Myslím, že to souhlasí.“

„Pracoval taky pro dřívějšího majitele, Cunninghama?“

„Tu a tam.“

„Odešel,“ pokračoval Rossi, „když mu asi před sedmi lety dal výpověď.“

„Jak si vzpomínám, Bill Cunningham Micka vyhodil, protože se mu zdál moc starý. Můj trenér tehdy Mickovi nabídl práci tady, ale on se rozhodl odejít jinam.“

„Podle mých informací pracoval během toho dvouletého období na dostihových drahách na Floridě.“

„Ano, myslím, že ano.“

„Kdyby měl nepřátele, věděla byste o tom?“

„Mick?“ Na chvilku se přestala ovládat, ta otázka byla absurdní. „Starého Micka měli všichni rádi. Byl to pojem, ztělesňoval to nejlepší v dostihovém sportu. Pracovitý, tvrdohlavý, velkorysý. Neměl nepřátele.“

„Ale někdo ho zabil.“ Rossi se na chvíli odmlčel. Fascinovalo ho, jak se Naomi stáhla do sebe. „Toho koně někdo poranil. Mick Gordon ho měl na starosti. Podle mé zprávy měl kůň na levém boku mělkou řeznou ránu, asi třicet centimetrů dlouhou.“ Vytáhl notes, jako by si chtěl ověřit fakta. „Podle předběžné zprávy bylo toto zranění způsobeno stejným nožem, kterým někdo zaútočil na oběť.“

„Zřejmě se kdosi snažil koni ublížit a Mick se ho pokusil zastavit,“ vložila se do věci Kelsey. „Moses mi řekl, že ten kůň je velice rozvážný. Nikdy by Micka neudupal, kdyby nebyl zraněný a vyděšený.“

„To je možné.“ Rossi si musel počkat na výsledek pitvy, aby si mohl být jist, zda Micka Gordona zabil nůž nebo kůň. Hodlal případ

uzavřít jako vraždu nebo pokus o vraždu. „Kůň pana Slatera běžel toho dne proti vašemu, paní Chadwicková.“

„Ano, tedy měl proti němu běžet, kdyby ho nemuseli z dostihu stáhnout.“

„A váš kůň vyhrál, že ano?“

Dívala se na něj zpříma, klidně. „O krk, jak my říkáme. Kurs byl tři ku pěti.“

„Vy a pan Slater si konkurujete už dlouho. Zvlášť v posledním roce, co spolu soutěží tihle dva koně. Několikrát vás připravil o první místo.“

„Dvojnásobek je obdivuhodný kůň. Šampión. Můj Triumf z Virgínie taky. Jsou neuvěřitelně vyrovnaní.“

„Sám toho o dostizích moc nevím.“ Klidně se usmál. „Ale z amatérského hlediska se zdá, že by vám prospělo, kdyby,“ kolébal dlaní sem a tam, „kdyby se poměr sil změnil.“

„To je nemístné obvinění, poručíku.“ Kelsey automaticky podpořila matku a položila jí ruku na rameno. „Naprosto nemístné.“

„To není obvinění, slečno Bydenová. To je postřeh. Lidé někdy koně úmyslně zraní, zdrogují, někdy dokonce zabijí, jen aby zlepšili šance jiných koní, že je to tak, paní Chadwicková?“

„K bezohledným a zločinným praktikám dochází v každém oboru.“ Snažila se potlačit chvění. Kriminalistovy oči dokáží odhalit i tu nejmenší obavu. „My, co se zabýváme dostihovým sportem, říkáme, že k tomu dochází daleko častěji při defilé než na dráze.“

„Tři vrby se k takovéhle taktice uchylovat nemusejí,“ řekla Kelsey rozlícené. „A už jsem vám řekla, že moje matka byla celé dopoledne se mnou. Viděla nás spousta lidí.“

„To ano,“ souhlasil Rossi. „Jako zkušená příslušnice dostihového světa, paní Chadwicková, souhlasila byste s tím, že majitel nebo trenér, který by si chtěl vylepšit vyhlídky, by si raději někoho na tu práci najal, než by riskoval a pokusil se koně poranit sám?“

„Ano.“

„Na takové otázky nemusíš odpovídat.“ Nadhozená urážka sevřela Kelsey hrdlo.

„Vaše matka svá práva jistě dobře zná,“ řekl Rossi chladně. „A ví, jak probíhá vyšetřování vraždy.“

„Znám výborně obojí, poručíku. A taky vím, že ta práva vždycky nevinného člověka nechrání.“ Nevesele se usmála. „Tedy určitě ne člověka který je vinen jen napůl. Mohla bych vám připomenout, že můj kůň v tom dostihu neběžel jako jediná konkurence a že za těch padesát let, co farma U tří vrb funguje, jsme nikdy nebyli předvoláni kvůli jakémukoli přestupku. Ale to vy jistě víte. Stejně dobře, jako já vím, že na člověku, který už byl jednou trestaný, ulpívá mračno podezření. Mohu vám říci ještě něco?“

„V tuto chvíli ne.“ Úžasná ženská, pomyslel si a schoval notes. Bude si muset rozvrhnout čas tak, aby si mohl její spis prostudovat trochu důkladněji. „Těšilo mě. Ještě něco, slečno Bydenová. Říkala jste, že jste včera pana Slatera potkala před stájemi, předtím, než jste se společně vydali prohlédnout si toho koně.“

„Ano, hovořil se svým trenérem.“

„Děkuji vám. Vyprovázet mě nemusíte.“

„To je neslýchané!“ Kelsey vybuchla, sotva za ním zaklaply dveře., Jak jsi tam mohla jen tak sedět a nechat si to líbit? Vždyť tě jasně obvinil, že sis objednala vraždu.“

„Čekala jsem to. A on asi není sám, kdo o této možnosti uvažuje. Koneckonců, už jednou mě odsoudili,“

„Nebuď přece tak klidná, sakra!“

„Nejsem klidná. Ta maska je to jediné, co mám.“ Unaveně se zvedla. Potřebovala tichý pokoj, krabičku aspirinu a zbabělý únik do spánku. Ale zastavila se a riskovala odmítnutí, když vzala Kelseyin obličej do rukou. „Tebe to ani nenapadlo, viď že ne? Že bych v tom mohla mít prsty.“

„Ne.“ Nezaváhala.

„V tom případě jsem na omylu,“ zašeptala Naomi. „Vypadá to, že mám o hodně víc než jen tu masku. Jdi se projet, Kelsey. Aspoň trochu té zlosti vyjezdíš.“

Projela se, ale zlost jí lomcovala dál. Na Longshot zamířila ze dvou důvodů. Valachovu uzdu předala ochotnému čeledínovi a vydala se od stájí k domu.

Byla tak rozčilená, že pominula veškerá společenská pravidla a ani nezazvonila u hlavních dveří. Do domu vešla kolem bazénu,

takže se rázem zjara ocitla uprostřed léta. Pak vyšla po několika schodech do klimatizovaného tepla neformálně zařízeného obývacího pokoje.

Protože neměla zdání, kudy se pustit dál, v tu chvíli si uvědomila, že vstoupila neoprávněně do cizího domu. Svedla boj mezi svou výchovou a instinktem, pak se otočila doleva a vydala se jakousi chodbou. Takže, pomyslela si, najde cestu k hlavnímu vchodu, vyjde ven a zazvoní. Samozřejmě pokud Gaba mezitím nenajde.

Zaslechla hlas, ale ten mu nepatřil, alespoň zpočátku ne. Byl to Boggsův hlas, jeho drsný tón pronikal otevřenými dveřmi.

„Nechtěl by žádnej nóbl obřad, pane Slatere. Žádný kytky a varhany a tak. Když jsme se jednou bavili, pověděl mi, že by si představoval kremaci a že by se možná jeho popel dal rozptýlit tady po cvičné dráze. Takže by se navždycky stal součástí tohohle místa. Asi to zní dost divně."

„Jestli to tak chtěl, tak to tak uděláme."

„To je teda v pořádku. Odložil jsem si nějaký peníze. Nevím, na kolik to přijde, takhle to zařídit, ale…"

„Dovolte, abych to pro něj udělal, Boggsi," přerušil ho Gabe. „Nebýt Micka, nevím, jestli bych tady dnes seděl. Byl bych rád, kdybyste mi dovolil, abych se o to postaral."

„Vím, že o peníze nejde, pane Slatere. Možná bych to neměl říkat, ale byl na vás opravdu hrdej. Řek mi, že od první chvíle, co vás uviděl, jak vodíte koně po dráze, aby vychladl, věděl, že z vás něco bude. Vážně mně bude chybět."

„Mně taky."

„No, měl bych se raději vrátit." Vyšel ze dveří, a když spatřil Kelsey, trochu zrudl. „Slečno," zamumlal, nadzvedl klobouk a spěchal pryč.

Zastyděla se, že tak bezostyšně v tajnosti vyslechla soukromý rozhovor, a vešla do dveří, aby se omluvila.

Seděl za nádherným starožitným psacím stolem a klenuté okno za ním vpouštělo do místnosti vodnatý sluneční svit. Všude, kde nepronikalo sklem světlo, byly knihy. Dvojúrovňová knihovna brala člověku dech a měla nezaměnitelně mužský ráz.

Muž, kterému patřila, držel hlavu v dlaních.

Její rozpaky se přetavily v soucit. Přistoupila k němu a zašeptala jeho jméno. Nestačil ani zvednout hlavu, když ho objala. „Nevěděla jsem, že jste si byli tak blízcí. Je mi to líto. Je mi to moc líto.“

Už léta nepocítil smutek. Od té doby, co mu zemřela matka. Překvapilo ho, jak hluboce dovede člověka zranit. „Byl na mě hodný. Muselo mi být tak čtrnáct, když mě poprvé popadl za límec. Zajímal jsem ho – ani nevím proč – takže přemluvil Jamie-ho, aby mě najal. A postaral se, abych se učil. Zatraceně, Kelsey, bylo mu sedmdesát. Měl umřít v posteli.“

, Já vím.“ Odtáhla se. „Gabe, právě u nás byl Rossi.“

„Má napilno.“ Gabe si vjel rukou do rozcuchaných vlasů. „Odtud odjel ani ne před hodinou.“

„Mám dojem, že si vzal do hlavy, že v tom má prsty Naomi.“ Když Gabe neodpovídal, navlhčila si rty. „Potřebuji vědět, jestli si to nemyslíš taky.“

Nyní ji pozoroval již klidně. „Ne, to si nemyslím. A jak vidím, ty taky ne, Rossiho napadly dvě věci. Ta druhá je, že jsem to zaranžoval sám.“ Na chvilku se odmlčel. „Dvojnásobek má vysokou pojistku.“

„To bys spíš střelil do nohy sebe.“ Povzdechla si. „To je druhý důvod, proč jsem přijela. Když se mě vyptával, poznala jsem, že si s tou myšlenkou pohrává. Asi jsem tě přijela varovat.“

„To jsem rád.“ Protáhl se v ramenou, aby se zbavil přetrvávajícího napětí. Kelsey, která tam stála v neupravených montérkách a se soucitem v očích, se postarala o zbytek. „Vypadáš dobře, miláčku.“

„Jo, bláto člověku sluší.“

„Tobě ano.“ Vzal ji za ruku, hrál si s jejími prsty. „Proč si mi na chvíli nesedneš na klín?“

Pobaveně naklonila hlavu na stranu. „To je začátek nebo pointa, Slatere?“

Místo odpovědi ji zatahal za ruku, a když klopýtla, vzal ji do náručí. „Tak.“ Zhluboka se nadechl a vtiskl jí svou tvář do vlasů. Voněly deštěm a jarem. „Přesně tohle jsem potřeboval. Seď klidně, Kelsey. Jestli se budeš vrtět, budou z toho potíže. Věř mi.“

„Obvykle nikomu na klíně nevysedávám.“

„Tak se to nauč.“ Zkusmo ji jemně kousl do ušního lalůčku a potěšilo ho náhlé zachvění. „Tos přijela jen proto, abys mi řekla o Rossim?“

„Správně.“

Tentokrát zhluboka vydechl. „Dobrá. Ale budu muset něco vymyslet, abys na tohle nějak navázala. Už mě to začíná zmáhat.“

„Řekla bych, že jsi z odolnějšího materiálu.“ Položila mu hlavu do ohybu ramene. Bylo to až příliš pohodlné, až příliš lákavé.

„Hry nehraju.“

„To je ale škoda. Obvykle vyhrávám.“

1

Kapitola jedenáctá

„Víš určitě, ze nechceš zavázat oči?“ Kelsey vzala Channinga kolem pasu. „A poslední cigaretu?“

Nasadil si sluneční brýle s módními červenými rámečky. „Ty jsi teda číslo, Kels.“

„Ne, vážně, je mi, jako bych tě samotného posílala před popravčí četu.“

„Mámu zvládnu.“ Odvázal z nosiče svého harleye helmu. „A prófa není problém.“

„A babička?“

Zatvářil se kysele a nasadil si helmu, „Hele, před jejími šípy uskakuju už léta. A dokud se díky svému skvělému mozku udržím mezi několika nejlepšími ve třídě, moc mi ublížit nemohou.“

„Spolehlivý štít samých jedniček.“ Kdysi jej využívala taky. „A co tohle léto?“

„Máma se prostě bude muset smířit s tím, že nehodlám celý život pořád jen šprtat.“

„Můj brácha,“ široce se usmála a zaťukala mu prsty o helmu. „Stavební dělník.“

„No, totiž, Naomi mi na letošní léto nabídla práci tady.“

„Tady?“

„Channing Osborne, stájník. To se mi líbí. Ona taky.“ Svižně se vyhoupl na motorku. „Víš, zastavil jsem se tady, abych se ujistil, že jsi v pořádku. Naočkovali mi jakousi představu drsné, tvrdé potvory se sklenkou v jedné ruce a pětačtyřicítkou ve druhé.“

„Naočkovala ti ji Milicent Velkolepá,“ řekla Kelsey suše.

„A máma si přisadila. Semkly se proti tvému pobytu tady úplně stejně jako kdysi pro tvou svatbu s Wadíčkem.“

Ohlédl se na dům. Překrásně se vyjímal uprostřed zelenajících se vrb, narcisů a hyacintů, které trčely ze země jako kopí a svou žlutou, modrou a růžovou barvou připomínaly velikonoční kraslice.

„Je jiná než to, co namalovala, že?“

„Vypadá to tak,“ zamumlala Kelsey. „Jsem ráda, žes přijel, Channingu. Jsem ráda, že ses s ní seznámil.“

„Hele, byly to ty nejzajímavější jarní prázdniny, jaké jsem kdy prožil.“ Naklonil se a políbil ji na rozloučenou. „A vrátím se. Za pár měsíců nashle.“

„Já…“ Chtěla mu říci, že mu nemůže zaručit, že tam ještě bude, ale on už kopnutím nastartoval motor. Naposledy jí zamával a odehřměl po příjezdové cestě.

Zamyšleně se ubírala k zadní části domu. Sama sebe se ptala, zda se rozhodla zůstat. Měsíc, o který ji Naomi požádala, již téměř vypršel. A přece se o jejím odjezdu ani jedna z nich nezmínila.

A co ji čeká doma v Marylandu, v tom upraveném bytě v Bethesdě? Hledání místa, osamělá jídla a občasný oběd s přítelkyní, která s ní bude soucítit kvůli rozvodu a poté se zmíní o starém příteli kamaráda svého bratrance, který je náhodou svobodný.

Ta představa ji nesmírně deprimovala.

Tady měla práci a svět, který si už zamilovala, životní styl, který vyhovoval jejímu naturelu, lidi, kteří ji přijímali za to, co dokázala.

A byl tu Gabe.

Nebyla si tak docela jistá, co se to s ní děje, ale určitě by bylo ještě daleko obtížnější, a zcela jistě nepohodlnější, pokusit se na to přijít, kdyby se odstěhovala.

Nebylo by poctivé říci, že ji nezajímá. Už ty jeho nálady, v jednom okamžiku zcela nečitelné a za chvíli jasné jako palcový titulek v novinách. Líbil se jí jeho smysl pro humor, nenucený půvab i stejně nenucená arogance.

Tolik ji toho na něm dojímalo. Jak truchlil pro starého Micka a stál smutně a slavnostně v měkkém světle úsvitu, zatímco Boggs jel pomalu po cvičné dráze a rozhazoval po ní jeho popel. Držel ji za ruku, vzpomněla si, a věřil, že ten rituál pochopí.

Taková věrnost a láska se nedaly naučit.

A přece dovedl být tvrdý, tak bezohledný, že riskoval a vyhrál malé jmění. 1 to ji upoutalo, stejně jako vrozená lehkomyslnost, která ho přiměla zbourat dům jiného člověka a postavit svůj vlastní.

A samozřejmě šlo také o onu základní živočišnou přitažlivost, jakou ještě nikdy k žádnému muži nepocítila. Ani k vlastnímu manželovi.

„Kelsey?“ Naomi se zastavila dole pod schody. To děvče vypadá tak vážně, pomyslela si. „To už se ti stýská po Channingovi?“

„Ne, přemýšlela jsem o…“ Odmlčela se, odfoukla si z obličeje větrem rozcuchané vlasy. „Vlastně nic.“ Soustředila myšlenky a prohlížela si Naomi, štíhlou, silnou a ukázněnou. „Je to od tebe hezké, žes mu na léto nabídla práci.“

„Ani ne. Má silná záda, ruce ochotné pracovat a líbí se mi, když tady je. Dům byl už dlouho prázdný.“

„Myslím, že chce být veterinářem.“

„To mi taky řekl.“

„Tobě to řekl.“ Kelsey se zmateně zasmála a zavrtěla hlavou.

„Mně se o tom ani nezmínil. Nikdy. Vždycky jsem si myslela, že chce za každou cenu být chirurgem jako jeho otec.“

„Někdy je snazší povědět o svých tajných přáních někomu, kdo ti není tak blízký. Má tě rád. Obdivuje tě. Možná se bojí, že by tě zklamal.“

„Mě by zklamat nemohl.“ Prudce vydechla. „Candace už léta mluví o tom, že převezme osbornskou tradici. Já jsem si jednoduše myslela, že to chce taky. Proč se lidi snaží vtěsnat své děti do vlastních šlépějí?“

„Rodinná čest. Hrůzu nahánějící závazek.“

Otevřela ústa a opět je zavřela. Rodinná čest. Nebylo snad právě toto důvodem, proč se provdala za Wada? Tolikrát jí říkali, jak se k ní hodí, až tomu uvěřila. Dobrá rodina, slušné vyhlídky, vynikající společenské postavení. Bylo koneckonců její povinností provdat se dobře, provdat se správně.

Bože milovala ho vůbec?

„A když tomu závazku nemůžeš dostát,“ řekla Kelsey pomalu, „je to to nejhorší selhání ze všech. Nechci, aby se to Channingovi stalo.“

„Ten udělá, co je pro něj správné. Stejně jako ty.“

„Nakonec.“

„Nakonec můžeš říkat, až budeš v mém věku, Kelsey…“ Nebyla si zcela jistá, jak začít. Nejlépe asi neformálně, rozhodla se. „Odjíždím do Hialeahu. Chci vidět, jak Triumf z Virgínie poběží. A taky mu chci být nablízku po tom, co se stalo v Charles Townu.“

„Aha.“ Takže ten poslední týden už nedostane. „To je rozumné. Kdy odjíždíš?“

„Ráno. Myslela jsem si, že bys třeba chtěla jet se mnou.“

„Na Floridu?“

„Nejsou to sice jarní prázdniny, ale měla by to být docela slušná podívaná.“

Stejně opatrně jako Naomi přikývla. „Chtěla bych to vidět.“

„Dobrá. Co kdyby sis po zbytek dne vzala volno?“

Kelsey povytáhla obočí. Byla tam déle než tři týdny, a ještě neviděla, že by si Naomi vzala více než hodinu volna. „A na co?“

„Na co?“ Naomi se rozesmála, lehce, radostně a mladistvě. „Na nákupy, co jiného? Co by to bylo za výlet, kdyby si člověk nejdřív nekoupil něco nového na sebe?“

Kelsey se rozzářila. „Jdu si pro peněženku.“

V pokoji pochybného hotelu u silnice číslo 15 Lipský hltavě popíjel teplý gin. Automat na led několik kroků za dveřmi jeho pokoje nefungoval. Ne že by mu to vadilo. Ať byl alkohol teplý nebo chlazený, do krku klouzal stejně.

„Říkám ti, dřív nebo pozdějc mě začnou hledat.“

„Nejspíš máš pravdu. Pěkně ses zválel.“ Rich si narovnal elegantní vázanku. „Vyplatí se být upravený, příteli.“

„Právě jsem se chtěl postarat o toho koně.“ Lipský se volnou rukou natáhl po cigaretě, která doutnala v otlučeném skleněném popelníku, přetékajícím nedopalky. „Jen tak, aby už nemohl závodit, to je všechno.“

„To ale nebyla tvoje práce,“ připomněl mu Rich a vlídně se usmál. „Měls mít otevřené oči a nastražené uši, pamatuješ? Jen oči a uši, dokud ti nedám jiné pokyny.“

„Nestěžoval sis, když jsem se postaral o toho prvního koně.“ Lipskému vzplála v zarudlých očích zášť. „Dals mi za to stovku navíc.“

„Tos taky vypadal jinak, Frede. A myslím, že jsem ti řekl, abys neriskoval. Ale," zeširoka se rozmáchl, „to už máme za sebou. A Gabův oblíbený kůň si ještě nejmíň týden nezaběhl." Krásně to zapadalo do hlavního plánu, zranění koně, dokonce i ta vražda. Takové věci podněcovaly řeči a dostávaly tisk do varu. Rich s pocitem velkorysosti sáhl do kapsy. Nahmatal peněženku, která mu nosila štěstí. Měla tvar obrovské stříbrné dolarovky a koupil ji kdysi v Houstonu. Nic mu nemohlo udělat větší radost, než když se vydouvala bankovkami.

Za normálních okolností by ji nacpal jednodolarovkami a na vnější stranu by dal padesátku nebo při troše štěstí stodolarovku. Teď jsem vážně ve formě, pomyslel si. Peněženka překypovala stovkami. Jednu oddělil a položil jí na stůl.

Lipský na ni zíral se směsicí chtivosti a viny. „Pávovi bych neublížil. Od nikoho bych nevzal peníze, abych ublížil starýmu Mickovi."

„Nešťastná náhoda." Rich ho soucitně poplácal po rameni.

Lipský hltal další gin. „Nikdy jsem nikoho nezabil. Možná jsem pár lidí pořezal, ale ti si to zasloužili. Ale ještě nikdy jsem nikoho nezabil.." Stále před sebou viděl Mickův obličej, šok a bolest. A také to, jak se mu těsně předtím, než se kůň vzepjal a srazil ho k zemi, oči obrátily v sloup.

A stále před sebou viděl, jak se z rány řinou celé kaluže krve a barví doruda Mickovu modrou značkovou čepici…

Popadl láhev a nalil si dalšího panáka. „Neměl do toho strkat nos."

„Vynikající racionalizace." Rich si také nalil sklenku. Hrozně nerad viděl, když někdo pil sám, i když to byl tak odpudivý exemplář jako Lipský. Ale cigarety a zapalovač s monogramem měl schované. „Je načase promyslet si další tah."

„Policajti mě budou hledat. Ten den mě kolem dráhy a u stájí viděla fůra lidí."

„Sháněls práci," připomněl mu Rich. „To je naprosto přijatelné vysvětlení. Lidi od dostihů tě znají, Frede. Jinak by tě stráž ani nepustila dovnitř."

„A dřív nebo pozdějc si někdo vzpomene, že jsem tam vešel. Pak zjistí, že jsem se nevrátil.“ Zamáčkl cigaretu a roztrousil po rozviklaném stole popel a staré nedopalky. „A pak si vzpomenou, že u sebe nosím nůž.“

„Máš obdivuhodné deduktivní schopnosti. Radím ti, abys utekl, ztratil se někde na Floridě, v Kalifornii nebo v Kentucky. Možná v Mexiku. Na jih od hranice jsou taky dráhy.“

„Já nikde v cizině žít nebudu. Jsem Američan.“

„A, vlastenec.“ Rich mu připil svou sklenkou ginu. „Jsi vynalézavý člověk, Frede. Jinak bych tě taky nepřipsal na výplatní listinu. Ale obávám se, že za daných okolností budeme muset své styky přerušit.“

„To tě přijde na víc než na stovku.“

Richův úsměv nezakolísal, ale oči mu zledověly. „Ale Frede, na mě bys přece ruku nevztáhl, že ne?“

Lipskému samým zoufalstvím stékal pot po zádech. Cítil, jak páchne. „Tohle nehodíš na krk jenom mně. Jestli mám utíkat, potřebuju peníze. Do prdele, Richi, pracoval jsem pro tebe. Máš na tom svůj podíl.“

„Tak takhle se na to díváš?“

„Jak já se na to dívám, potřebuju deset tisíc. Abych se schoval a pro případ, že se neschovám dost dobře, abych o tobě pomlčel. To není zas tak moc, Richi.“

Rich si povzdechl. Bál se, že k tomu dojde. „Chápu, jak ti je Frede. Opravdu. Poslyš, zavolám si a zjistím, co ti můžu nabídnout.“ Stvrdil svůj úsměv tím, že Lipského znovu poplácal po rameni. „Dopřej mi trochu soukromí, ano?“

„Dobrá, stejně musím na záchod.“ Zvedl se a odvrávoral do koupelny.

Rich nevzal do ruky telefon. Namísto toho vytáhl z náprsní kapsy malou lahvičku. Byla to vážně škoda, ale nemohl si dovolit nechat Lipského, aby své výhrůžky splnil. í kdyby mu zaplatil, dalo se očekávat, že jakmile ho policajti najdou, bude zpívat jako slavíček. A oni by ho našli, pomyslel si Rich, zatímco vyprazdňoval obsah Lipskému do ginu.

„Pojď zpátky, Frede. Už je o všechno postaráno.“ Když se Lipský vpotácel zpět do pokoje, Rich přímo zářil. „Zítra ty peníze pro tebe budu mít.“

Lipský se úlevou a opilostí sesunul na židli. „Není v tom podraz, Richi?“

„Hele, musíme si vycházet vstříc, no ne? Takoví harcovníci jako my dva se o sebe vždycky navzájem postarají.“

Pozvedl sklenku. „Na staré přátele.“

„Jo.“ Když Lipský pozvedl sklenici ke rtům, oči se mu samou vděčností zalily slzami. „Věděl jsem, že je na tebe spoleh.“

Palmy a pruhované rolety proti slunci, oslnivý sluneční jas a popínavá buganvílie. Muži v bílých oblecích a ženy v letních šatech. Atmosféra dodala dostihové dráze na přitažlivosti. A přece byl Hialeah Park hlavně o dostizích.

Koně s vyklenutými krky v přijímací stáji tancovali, větřili jako atleti vybičovaní před závodem. Rada pohledů a zvuků byla stejná jako v Charles Townu, pouliční prodavači i zde nabízeli Daily Racing Form, funkcionáři klubu i tady určovali handicapy a stanovili kursy. Ale už samotné počasí přilákalo svou čirou nádherou jiný druh lidí než chladné virginské jaro. • Kelsey se bavila pohledem na ženu, která balancovala na jehlových podpatcích a vodila po okruhu klisnu. V uších se jí blýskaly levné náušnice, které jí sahaly až po ramena.

„Při takovém pohledu by nikdo nemohl říci, že kůň je hloupé zvíře.“

Kelsey se ohlédla po Gabovi. „Co tím myslíš?“

„Co uvidíš, když se jí podíváš do obličeje?“

„Té klisně nebo té ženské?“

„Klisně.“

Kelsey mu vyhověla a vrátila se pohledem ke klisně, která se se skloněnou hlavou vlekla za chichotající se ženou. „Rozpaky.“

„Správně. To je Cunninghamova nejnovější akvizice.“

„Ta klisna nebo ta žena?“

„Obě.“

Zasmála se a uvědomila si, jak je ráda, že jela. Možná za to mohl ten krátký výlet do atmosféry léta, nebo prosté potěšení z toho, že je součástí úzce spjaté skupiny. Ale rozhodně byla ráda.

„Slyšela jsem, že tady budeš, ale ráno jsem tě na tréninku neviděla."

„Přijel jsem sotva před hodinou," řekl jí. „Jak se ti zamlouvá Miami?"

„No, někteří stájníci si ráno stěžovali, že nemohli spát. Před jejich ubytovnou se střílelo. A já jsem se včera procházela po pláži a napadlo mě, že už jsem asi dospělá. Vůbec mě to nelákalo, obout si kolečkové brusle. A jinak," zhluboka se nadechla, „strašně se mi tu líbí. Je to nádherný park."

„Jeho dolní část. Pro lidi od dostihů stejně nemá vnější svět valný význam."

„To bych netvrdila."

„Ty taky nejsi člověk od dostihů." Z výšky na ni pohlédl. „Alespoň prozatím."

Zamračila se, nebyla si jistá, zdaje to lichotka nebo urážka. Než by nad tím přemýšlela, raději sledovala, jak se z prvního dostihu vracejí ti, kteří neuspěli. Vítěze, jak věděla, odvedli do ‚plivátka', aby jim odebrali vzorky moče a slin pro dopingové zkoušky.

Nyní ale myslela na ty, kteří neuspěli, a u srdce ji pobolívalo, když viděla, jak pokulhávají dovnitř se zpocenými boky a špinavými hlavami. Pokud se nějaká klisna mohla cítit trapně, když ji za sebou na veřejnosti vodila vyfintěná panenka Barbie, jak těžce potom museli svou prohru nést tihle?

„Je to smutné, že?" zašeptala. „Jako kdyby člověk pozoroval, jak se vojáci vracejí z fronty. Všechny ty barvy a efektní podívaná, a za pouhých pár minut je po všem."

„Je to parádních pár minut. Věčná škoda, žes zmeškala derby na Floridě. To je skutečná podívaná. S akrobaty a závody velbloudů."

„S velbloudy? Vážně?"

„Nikdy na ně nesázej."

Šli kolem sedlárny po zadní části závodiště. Za chvíli měl začít druhý dostih a Triumf běžel ve třetím. Chtěla vidět Rena, než mu

Moses pomůže do sedla. Stal se z toho její osobní rituál – naposledy mu popřát hodně štěstí, než s koněm odkráčí z padoku.

„Nejdeš k oknu?“ zeptal se jí Gabe.

„Ne. Už jsem si tipla. Triumfa ve třetím a Trojité eso v pátém.“ Zastavila se a koupila si u stařičkého černocha vlažnou Pepsi Colu. „Mám na to teď vlastní systém.“

Gabe přijal plechovku, napil se a vrátil ji. „Jakýpak?“

„Sázím podle citu. Prostě dám do hry srdce.“

„To je vysoká sázka.“

Pokrčila rameny. „Když člověk neriskuje, není sázení žádná legrace.“

„Zatraceně správně. Pojď sem.“ Už byli skoro u Triumfova boxu a byl tam velký provoz.

„Nech toho, Slatere.“ On už ji ale chytil za cop, který si provlékla vzadu čepicí.

„Jen tě políbím. Riskujeme oba.“

Než jí vypověděla paměť, zdálo se jí, že zaslechla, jak se někteří čeledíni řehtají. Často uvažovala, zda ta první a jediná pusa, která jí vysála mozek, byla náhoda. Shoda okolností. Neopakovatelná událost.

Zřejmě ne.

Jeho ústa měla zvláštní kouzlo. Její vlastní dychtivě otevřené rty zaplavila jejich chuť, vlhkost, žár. Dorážel na její ústa, chytře a mučivě pomalu, jako by měl všechen čas na světě na jejich průzkum. Souhlasně zasténala, vjela mu rukama do vlasů a zůstala tak, dokud se zvuky od dráhy nerozplynuly v pouhý mlžný bílý šum.

Chci, To bylo vše, nač dokázal myslet. Velkou část života strávil tím, že něco chtěl – slušné jídlo, čistou postel, prostý klid života beze strachu. Jak rostl, rostla s ním i jeho přání. Chtě! ženy a moc a peníze, které by mu obojí zajistily.

Ale tak strašně jako nyní ještě nikdy po ničem a hlavně po nikom netoužil. Po jediné ženě. Po jediné noci. Byl by dal v sázku všechno, co měl, jen aby dostal příležitost.

„Jak dlouho ještě?“ zašeptal s ústy na jejích rtech.

„Nevím.“ Zalapala po dechu. „Neznám tě.“

„Ale znáš.“

„Před několika měsíci jsem ani nevěděla, že existuješ.“ Odtáhla se a překvapilo ji, že se pod ní nepodlomila kolena. „Nejsem…“ Rovnala si chvějící se rukou čepici, když se za nimi rozlehl potlesk. „Musíme si o tom promluvit později. A bez obecenstva.“

„No.“ Přejel jí konečkem prstu po bradě. „V každém případě jsem něčeho dosáhl. Už se alespoň ví, že jsi zadaná.“

„Že jsem…“ Zaťala zuby. „Tak o tohle tu šlo? O jakési chlapské vykolíkování vlastního území?“

„Ne. Udělal jsem to pro sebe, zlato. Ale podařilo se to. Brzy se uvidíme.“

Kopla do plechovky od limonády, kterou upustila, když ji líbal. „Pitomec,“ zamumlala. Snažila se chovat důstojně. Málem vrazila do Naomi.

„Je to zvláštní,“ začala Naomi, když se Kelsey nedostávalo slov. „Vidět něco takového. Pokud mi odpustíš to přirovnání, často mívám stejný pocit, když sleduji, jak některého mého koně vedou na dráhu. Je to jako když se člověk dívá, jak jeho dítě nastupuje do školního autobusu nebo recituje na třídní besídce. Najednou si uvědomí, že už to není jen jeho dítě a že toho o něm hrozně moc neví.“

„Udělal to, jen aby mě naštval.“

Ačkoli srdce Naomi stále ještě prudce bilo, usmála se. „Neřekla bych.“ Zkusmo pohladila Kelsey po tváři. „Jsi zmatená?“

„Ano.“

Ale nebyla připravená o tom začít. „Mám si promluvit s Gabem? Nebude se mu to zamlouvat, ale má mě natolik rád, že by tě nechal na pokoji.“

„Ne. Já to zvládnu.“ Rozhlédla se. Jejím směrem se stále ještě upíralo hodně rozesmátých obličejů. „Nezačíná snad za chvíli dostih?“ utrhla se na ně. „Za okounění vás neplatíme.“

Když Kelsey odkráčela k boxu, Naomi se zazubila.

Triumf z Virgínie běžel po dráze jako v pohádce, odstartoval s divokým výrazem v očích a Reno ho pobízel. V první zatáčce se snažil dostat do výhodné pozice, ale pak už to bylo jasné. Na cílové rovince byl mezi ním a nejbližším soupeřem rozdíl tří délek.

„To vypadá na koně nějakého boháče,“ podotkl kdosi za

ní.

Ano, pomyslela si, skutečně. Ale peníze s tím neměly co dělat.

Při pátém dostihu se k ní připojil Gabe, klidný a nenucený, jako by nedávno neabsolvovali vášnivé objetí na veřejnosti, ale pouhý stisk ruky. „Reno byl výborný."

„Jsou s Triumfem sehraná dvojka." Střelila po Gabovi pohledem. „Nejlepší na okruhu."

„Uvidíme," zamumlal. „Sleduj Cunninghamovu Velkou kočku. Pověz mi, co vidíš."

Kelsey se zamračeně dívala, jak klisnu vedou na start. Velká hnedka byla podrážděná, nervózní. Rozladěně nakopla čeledína a ten se natáhl jak široký, tak dlouhý.

„Je v bojovné náladě. Na tom není nic neobvyklého." Přeletěla pohledem k Trojitému esu. I ten se svými čeledíny zápolil. „Tvůj kůň je taky dost rozpustilý."

„Jen se dívej."

Zazněl zvon. Koně vyrazili. Cunninghamova klisna se ujala vedení, napínala dlouhé nohy, vyhazovala do vzduchu bláto. Kelsey do dalekohledu přimhouřila oči. Velká kočka se už u první zatáčky silně potila.

„Běží rychle. Proč ji tak žene?" Pokaždé zamrkala, když žokej použil hůl. Dělal to rázně a často.

„Dělá, co mu nařídili."

V půli okruhu začala zaostávat, sice nepatrně, ale tak, že se pole uzavřelo. Kelsey cítila, jak jí do očí vstoupily slzy. Velká kočka byla statečná, ale nestačila s dechem. A trápili ji.

V cílové rovince zaostala nejprve o půl délky, pak o délku za Gabovým koněm. S vypětím všech sil si v cíli o hlavu udržela druhé místo.

„To je neomluvitelné." Rozlícené se otočila ke Gabovi. „Přece musí existovat nějaká pravidla."

„Máme jich spoustu, ale ani jedno neříká, že nesmíme přepínat síly koně. Povídá se, že má slabé plíce. A tak ten pitomec nechá žokeje, aby ji jel naplno, osmdesátkou. Tak hrozně tu podělanou derby chce vyhrát, že ji zabije, jen aby se o to pokusil."

„Myslela jsem, že je to jen hlupák."

„Hlupák to tedy je. A ctižádostivý. Chce první cenu.“

„Tu přece chceme všichni, ne?“

Jo. Ale rozdíl je v tom, jak daleko jsme ochotni zajít, abychom ji získali.“

Opustil ji a šel za vítězem. Kelsey se k dráze otočila zády. Pojednou ztratila valnou část svého romantického kouzla.

Kapitola dvanáctá

Jack Moser vedl bezúhonný motel. Někteří zákazníci si možná pronajímali pokoj na hodinu, ale do toho mu nic nebylo. Jack si řekl, že to, co se odehrává za zavřenými dveřmi jeho motelu, se stejně dobře odehrává za zavřenými dveřmi Ritzu. Jen za to víc zaplatili.

Neměl v motelu štěnice, netoleroval psí kusy po půlnoci a připlácel si, aby jeho hosté měli kabelovou televizi. Devětadvacet dolarů na osobu nebyla špatná cena. Děti do osmnácti let neplatily nic.

Poskytoval svým hostům komfort, nepatrné kostky mýdla a nevelké ručníky a v zájmu jejich spokojenosti uzavřel s nedalekou restaurací smlouvu, že bude na pokoje od šesti ráno do deseti večer dodávat jídlo.

Možná si občas trochu peněz ulil bokem a tu a tam zamhouřil oči nad nevyplněným přihlašovacím lístkem, ale to byla jeho věc.

Prostěradla byla čistá, koupelny vydezinfikované a každé dveře měly pořádný, kvalitní zámek.

Nejraději měl léto, kdy rodiny, které jely na jih nebo na sever na prázdniny, zahlédly blikající neon, který hlásal, že má volné pokoje. Většinou se jen odpotácely z postarších aut rovnou do postele. Nemusel si dělat starosti, že polijí stěny pivem nebo roztrhají prostěradla.

Už dvanáct let sledoval, jak lidé přijíždějí a odjíždějí, a říkal si, že o nich leccos ví. Poznal, když si párek najal pokoj, aby podvedl manžela, nebo když se žena schovávala před mužem, který by jí s největší pravděpodobností jednu vrazil. Rozeznal ztracené existence, tuláky i lidi na útěku.

Dvaadvacítku zařadil do škatulky lidí na útěku.

Nic mi do toho není, řekl si Jack, když sundával z tabule s háčky klíč. Ten chlap si zaplatil na tři noci dopředu. Tak co na tom, že z něj byl cítit strach a že se ohlížel přes rameno, jako by čekal, že mu někdo vrazí nůž do zad?

Zaplatil svých osmdesát sedm dolarů i s daní a od té doby po něm nebylo ani vidu, ani slechu.

A v tom právě byla ta potíž. Čas pokoje 22 vypršel a podle vychrtlé Dottie, která tu dělala správcovou, byl pokoj zamčený a na dveřích visela cedulka NERUŠIT. Zrovna tak jako předešlé tři dny.

Takže nezbude, než ho vyrušit, pomyslel si Jack, když kráčel přes parkoviště k řadě stejných šedivých dveří a oken se závěsy. Dvaadvacítka bud zaplatí za další den nebo vypadne.

Jack Moser úvěr neposkytoval.

Nejdříve zaklepal, ostře, autoritativně. Nikdo kromě Jacka nevěděl o tajném potěšení, které pociťoval, když šel vytáhnout peníze z nějakého povaleče. „Tady ředitel," řekl rázně a uviděl, jak Dottie vystrkuje hlavu ze sedmadvacítky, před níž zaparkovala svůj vozík, a chystá se po něm házet očima.

„Nejspíš je jak dělo," zavolala na něj.

Jack si povzdechl a narovnal kulatá záda. „Jen pokračujte v práci, Dottie. Já se o to postarám." Opět zaklepal a přišel o obličej, který na něj udělala. „Ředitel," opakoval, pak vsunul klíč do zámku.

Nejprve ho přepadl zápach a obrátil mu žaludek naruby. Jeho první myšlenka byla, že si host z dvaadvacítky objednal v restauraci něco, co mu vůbec nešlo pod nos. Pak si řekl, že to bude chtít celou bednu lyzolu, aby to ten smrad přerazilo.

Pak už si nepomyslel vůbec nic. Uviděl předmět, který sklesle seděl za maličkým poškrábaným stolkem, s vytřeštěnýma očima a nafouklým trupem. Ať už se ve dvaadvacítce ubytoval kdokoli, za ty tři dny se proměnil v něco daleko hrůznějšího, než co Jack kdy pozdě v noci viděl v televizních hororech.

Vrávoral ven, zalykal se tím pohledem a zápachem. V hrdle mu uvízl přiškrcený výkřik a pozvracel si boty, ale to mu v útěku nezabránilo. Běžel ještě, když Dottie přispěchala do dvaadvacítky a začala ječet.

Když u motelu zastavil Rossi, bylo už tělo uloženo do pytle. Za to, že tam vůbec byl, vděčil čiré tvrdošíjnosti a troše štěstí. Nenašpicoval uši pokaždé, když se objevila nějaká podezřelá nebo osamělá smrt a dostala se na oddělení vražd. Ale jméno Freda Lipského mu něco připomnělo. Stálo na jeho seznamu, patřilo k těm několika málo, která si nebyl schopen ověřit.

Teď, jak se zdálo, dostal příležitost.

Doktorka Agnes Lorenzová ze soudního lékařství si už balila věci. Rossi na tu malou, atleticky stavěnou ženu s prošedivělými vlasy a očima štěněte kývl. „Lorenzová."

„Rossi. Myslela jsem, že je to Newmanův případ."

„Souvisí s jedním mým případem. Tak co jsme zjistili?" Připíchl si na kapsu odznak a prošel mezi uniformovanými muži, kteří hlídkovali u otevřených dveří.

Tělo již bylo zabaleno a připraveno na odvoz do márnice. Vzduch byl stále ještě hutný, ale jemu ten zápach už moc nevadil. Podrobně prozkoumal pokoj, zaregistroval neustlanou postel, tašku šatstva v koutě, prach, který tam zanechali lidé ze soudního lékařství. A taky láhev ginu, ze tří čtvrtin prázdnou, jedinou sklenku a popelník plný nedopalků cigaret značky Lucky Strike.

„Neptejte se mě na příčinu smrti, Rossi," začala doktorka Lorenzová. „Můžu vám říct, že k ní došlo před čtyřiceti osmi až šedesáti hodinami. Žádná zranění, žádné stopy zápasu."

„A příčina smrti?"

Věděla, že se zeptá, a mírně se usmála. „Zastavilo se mu srdce, Rossi. Tak je to vždycky."

Nevšímal si toho sarkasmu a v duchu si představil osamělého pijáka. Má zlost? Bojí se? Proč si člověk pronajme levný pokoj, aby měl kde pít, když už jeden levný pokoj padesát kilometrů odtud má?

Ale pokud byl Lipský na útěku, znamenalo to, že má co skrývat.

Protože její sarkasmus dobře přijal, doktorka Lorenzová se rozhodla, že mu dá pauzu. „V peněžence měl asi tři stovky a prošlou kreditní kartu. V tašce čtyři dny starý výtisk *Daily Racing Form* a v levé holínce nůž."

Rossi nastražil uši jako ohař na stopě. „Jaký nůž?"

„Patnáct centimetrů dlouhý, úzká čepel, hladké ostří.“

Rossiho srdce kriminalisty bilo na poplach. Laboratoř ten nůž dostane, a pokud na něm bude sebemenší stopa po krvi, ať už lidské nebo koňské, najdou ji. „Kdo ho našel?“

„Ředitel. Jmenuje se Moser. Nejspíš je ještě pořád tamhle v kanceláři, s hlavou v záchodové míse.“

„Každý není tak otrlý jako vy, Lorenzová.“

„O tom mi povídejte.“ Vyšla ven a litovala, že jarní vzduch zaneřádila auta, která svištěla po silnici číslo 15. Na stole zanechala jedno tělo. A teď jí k restům přibylo další. Každý den, pomyslela si, je jako procházka růžovým sadem.

„Budu potřebovat kopii pitevního protokolu.“

„Za dva dny.“

„Čtyřiadvacet hodin, Lorenzová. Buďte kámoška.“

„My se s nikým nekamarádíme, Rossi.“ Otočila se a nastoupila do vozu.

„Hele.“ Popadl dveře dříve, než je stačila zabouchnout. Agnes Lorenzovou znal už tři roky. Neměla mnoho strun, na něž se dalo zahrát, ale pár jich přece jen objevil. „Pamatujete se na tu mrtvolu, co jste dělala minulý týden? Gordon, Mick Gordon. Starý, bodná rána.“

Vzala si cigaretu. Byl to zvyk, který už jí nestál za to, aby se cítila provinile. „Ten, co si rozbil lebku a navíc měl většinu vnitřních orgánů rozdrcených? Jo, pamatuju se.“

„Myslím, že tenhle ho oddělal.“

Vyfoukla kouř. Nůž si podrobněji neprohlédla. Nebylo nutné, aby ho sama zkoumala. Ale na tu ránu se pamatovala. V hlavě měla jako v kartotéce seřazeny desítky ran, na něž nikdy nemohla zapomenout.

Přikývla. „Ta zbraň to být mohla. Dobrá, Rossi, budu kvůli vám pracovat do noci, ale nemůžu vám slíbit, že budou hotové všechny testy.“

„Díky.“ Zabouchl dveře, zapomněl na ni a zaměřil se na kancelář a Jacka Mosera.

Gabe se o Lipském dověděl deset minut poté, co se vrátil z Floridy. Novináři objevili zlatý důl ve správcové Dottie.

Novinka, že Lipský zahynul v motelovém pokoji, se šířila od stájí k dráze, od čeledínů k žokejům. Sotva Gabe složil kufry na postel, tu zprávu mu spolu s novinami donesla hospodyně, která do domu dvakrát týdně docházela.

Vzplál zlostí jako zápalka namočená do benzínu. Právě se ten požár snažil uhasit, když ho zastihl Rossi.

„Rád vás znovu vidím, pane Slatere."

„Poručíku." Gabe mu nabídl noviny, které si s sebou vzal dolů, a posadil se ve sluncem zalitém obývacím pokoji. „Vsadil bych se, že jste mi o tom přišel říct."

„Správně." Rossi odložil noviny a udělal si pohodlí. „Fred Lipský pro vás celou dobu až na několik posledních týdnů pracoval."

„Dokud jsem ho nevyhodil, což jistě víte. Byl opilý."

„A s výpovědi nesouhlasil."

„Správně. Vytáhl na mě nůž, já jsem ho srazil a mylně jsem se domníval, že tím to končí." Stále ještě se přísně kontroloval a pokračoval. „Kdybych měl jakékoli podezření, že ten nůž použije proti některému z mých lidí nebo koní, neodešel by po svých."

„Takové věci byste policajtovi říkat neměl, pane Slatere. V tisku se to ještě neobjevilo, ale ten nůž, který u sebe Lipský v době smrti měl, je totožný se zbraní, která zabila Micka Gordona. Zatím si nikdo nevzpomíná, že by Lipský v době vraždy na tom místě– byl. Ale máme zbraň a máme motiv, totiž pomstu."

„Případ uzavřen?" zeptal se Gabe.

„Než případ uzavřu, jsem rád, když je všechno jasné. A tenhle případ jasný není. Jak dobře jste Lipského znal?"

„Moc dobře ne. Přešel ke mně s farmou."

Tomu prohlášení se Rossi musel usmát. „Zajímavá formulace."

„Když jsem to tady převzal. Nechal jsem si každého, kdo chtěl zůstat. Ti lidé nemohli za to, že Cunningham hrál mizerně poker."

Rossi se zájmem poklepal tužkou o notes. „Takže je to pravda. Znělo to jako výmysl. Asi nemá smysl se zmiňovat, že taková dohoda by byla protiprávní?"

„To tedy ne," přisvědčil Gabe.

„Promluvím si znovu s vaším trenérem a lidmi. Zajímalo by mě, jestli si někdo, kdo ho znal, bude myslet, že mohl spáchat sebevraždu.“

„To chcete, abych uvěřil, že Lipský spáchal sebevraždu?“ Opět v něm vzkypěla zlost. „Proč? Kvůli pocitu viny? Nebo výčitkám svědomí? To je blbost, poručíku. Pravděpodobnost, že si strčil hlaveň do pusy nebo uvázal smyčku kolem krku, je asi tak velká, jako že tančil na Broadwayi.“

„Říkal jste, že jste ho moc dobře neznal, pane Slatere.“

„Jeho ne, ale takové jako on ano.“ Jeden takový ho vychoval. „Dávají vinu každému, jen sobě ne. A k tomu poslednímu skoku se nikdy neodhodlají, protože se vždycky spoléhají na svoje fígle. Pijí a podvádějí a spoustu toho namluví. Ale sebevraždu nespáchají.“

„Zajímavá teorie.“ Teorie, s níž se Rossi ztotožňoval. „Lipský si nestrčil do úst pistoli, ani se neoběsil. Vypil hnusný koktají z ginu a čehosi, čemu prý se říká acepromazin. Znáte to?“

Gabe promluvil úzkostlivě bezvýrazným hlasem. „Používá se k utracení koní. Je to sedativum.“

„Jo, tak mi to řekli. Je to zvláštní, myslel jsem si, že když si kůň zlomí nohu, tak ho zastřelí.“

„Zákazníci nemají rádi hluk,“ řekl Gabe suše. „A každá zlomenina neznamená konec. Dá se toho spousta udělat, aby se kůň nemusel utratit. Dost často může znovu závodit nebo se použije k chovu. Když se nic jiného nedá dělat, píchne veterinář koni injekci. Prý je to bezbolestné. Vždycky jsem si říkal, jak to k čertu můžou vědět.“

„Lipského se na to už nezeptáte. Přechováváte tu látku tady?“

„Tu člověk dostane od veterináře, jak jsem řekl. Nikdo neutratí koně jen tak, poručíku.“

„To máte jistě pravdu. Byla by to pořádná ztráta peněz.“

„To jo,“ řekl Gabe chladně. „Už jste to někdy viděl?“

„Ne.“

„Kůň na dráze klopýtne, upadne. Žokej z něj letí jako blesk, zpanikaří, snaží se tomu zabránit. Všechno ztichne a ze všech stran přiběhnou stájníci. Nemusí to být jejich kůň. V té chvíli patří všem.

Pak zavoláte veterináře. A když nemáte na vybranou, když se to nedá odložit, tak ho veterinář utratí – za zástěnou, kvůli soukromí.“

„Přišel jste už někdy takhle o koně?“

„Jednou, asi před rokem při ranním tréninku. Je to nebezpečnější než dostih. Jezdec je uvolněný. Jako všichni.“ Stále si to vybavoval, tu bezmocnost, onen nemohoucí vztek.

„Byla to pěkná klisna. Říkal jsem jí Kárová dáma. Když bylo po všem, její stájník plakal jako dítě. Byl to Mick.“ Gabe odolal nutkání sevřít ruce v pěst. „Takže když mi teď říkáte, že Lipského někdo oddělal stejným způsobem, jakým se utrácí kůň v posledním tažení, tak vám musím říct, že ho oddělali líp, než zasluhoval.“

„Nejste proti němu zaujatý, pane Slatere?“

„Ano, poručíku, to jsem.“ Gabe na něj upřel neuhýbavý, nevyzpytatelný pohled. „Chcete se mě zeptat, jestli jsem Lipského zabil, a já vám musím říct, že ne. Ale nejsem si jistý, jak by ta odpověď zněla, kdybych věděl to, co jste mi dnes řekl, a kdybych ho našel jako první.“

„Víte co, pane Slatere? Líbíte se mi.“

„Vážně?“

„Vážně.“ Rossi mu udělil jeden ze svých ojedinělých úsměvů, které se mu na tváři nikdy na dlouho neusadily. „Někteří lidé kolem takových otázek chodí jako kolem horké kaše, někteří tápou a jiní se potí. Ale vy ne.“ Rossi sebral z nohavice kalhot nepatrné smítko. „Vy jste toho parchanta nenáviděl, a kdybyste měl příležitost, možná jste ho zabil. A nebojíte se to říct. Vtip je v tom, že se mi nejen líbíte, ale navíc vám i věřím.“ Zvedl se. „Možná mě vodíte za nos, ale já si zjistím, jestli jste se v tom motelu krátce nezastavil. Vždycky kroužím kolem, takže to mě neznepokojuje.“ Znovu si ho dlouze, zevrubně prohlédl. „Ale myslím, že ne. Sotva by vás Lipský zahlédl kukátkem ve dveřích, navždycky by se zabarikádoval uvnitř. Vadilo by vám, kdybych si teď šel dolů promluvit s vašimi lidmi?“

„Ne, nevadilo.“ Gabe zůstal, kde byl, Rossi cestu znal. Zavřel oči a soustředěně uvolňoval jeden obratel za druhým.

Dal Rossimu hodinu a pak sešel do stájí sám. Atmosféra byla nabitá směsicí vzrušení a hrůzy, která v smrti nachází živnou půdu.

Když se Gabe objevil, muži přestali klábosit a okamžitě se začali tvářit zaneprázdněné.

Našel Jamisona, jak se nad zraněným koněm radí s Mattem.

„Ten otok už slezl," říkal Matt. „Hojí se to dobře. Jednou denně vyměňujte obvaz a používejte stejnou dezinfekci."

„Bude tam mít jizvu."

Matt přikývl a prohlížel si dlouhou, hojící se řeznou ránu na boku. „To je víc než jisté."

„Zatracená škoda." Jamison vzal do ruky injekci na vypláchnutí rány. „Takový nádherný kůň."

„Jen mu to zvýší prestiž," poznamenal Gabe, přistoupil a sám uchopil koně za ohlávku. Přejel Dvojnásobkovi po hlavě stejným způsobem, jakým muž hladí ženu. Kůň ho na oplátku strčil do ruky, hravě jako kotě. „Jizvy z boje," zamumlal. „Nebude to mít vliv na jeho čas ani ambice. Za jak dlouho na něj můžeme vysadit jezdce?"

„Nespěchejte." Matt uskočil, protože se po něm kůň ohnal a vzal si na mušku jeho rameno – to už nebylo kotě, ale temperamentních čtyři sta kilogramů živé váhy. Jeho zuby ho minuly sotva o pár centimetrů. „Tenhleten kůň to na mě věčně zkouší. Rád bys mě dostal co, hochu?" Když se ujistil, že ho Gabe uchopil pevněji, dobromyslně koně poplácal po šíji. „V Kentucky poběží, Gabe. Kdybych to měl ve zvyku, sám bych si na něj vsadil."

Gabe vyslechl Mattovu diagnózu a pak se obrátil na trenéra. „Jamie?"

„Vypracoval jsem pro něj nový tréninkový program. Buď to bude fungovat, nebo ne."

„Tak to tedy zkusíme. Mluvil s tebou Rossi?"

Jamisonovy oči se zachmuřily, zatímco dokončoval nový obvaz. „Jo. Byl tady a vyptával se. Všechny nadzvedl. Peterson si myslí, že to bylo dílo gangu. Kip řekl, že v tom byla ženská. To se Lynette nelíbilo, a tak ho praštila do nosu. Pohádali se kvůli tomu a chlapci se přidávali tu na jednu, tu na druhou stranu."

„A nikdo si nemyslí, že to byla sebevražda?"

Jamison střelil po Gabovi pohledem a vyšel ven z boxu. „Z těch, co ho znali, nikdo."

„K acepromazinu se dostat mohl,“ připomněl Matt Jamisonovi. „Věděl by, co to s ním udělá. Musel si přece být jistý, že ho nakonec najdou.“

„Takoví jako Lipský se ztratí na kdekteré dostihové dráze.“ Jamison se ohlédl po koni. Ránu obvazoval sám na znamení pokání za svůj podíl na celé záležitosti. „Měl jsem ho už dávno vyhodit. Všechno mohlo být jinak.“ A Mick ještě mohl být naživu.

„To už je za námi,“ řekl Gabe. „Ale ještě není všemu konec. Ten, kdo Lipskému naservíroval jeho poslední drink, je součástí všeho.“

„Povím ti, co jsem řekl Rossimu.“ Vydali se ven a Matt se škrábal na bradě. „Musel to být někdo, kdo se vyzná v koních a kdo má přístup k veterinárním lékům.“ Unaveně se usmál. „Tím se okruh podezřelých ale moc nezužuje.“

„Zahrnuje nás všechny.“ Gabe pozoroval, jak Mattovi poklesla čelist. „A ještě několik stovek dalších. Díky že ses zastavil.“

Matt nervózně polkl. „Žádný problém. Za pár dní přijedu na kontrolu. Tak si říkám, hm, že se stavím U tří vrb.“

„Aha.“ Gabe se zrakem upřeným na Matta vytáhl doutník a mimochodem si jej zapálil. „Maji nějaké problémy?“

„Ne, ne. Jen jsem… Ne.“

Gabe se nenucené usmál. Napětí z něj vyprchalo. „Je na ni pěkný pohled, co?“

Matt zrudl. Takový už je úděl bledé pleti. „Nemám nic proti. Channing mi řekl, že si myslí, že se tady chvíli zdrží.“ Snažil se z Channinga vydolovat více podrobností, ale když přišlo na jeho nevlastní sestru, byl ten mladík bud velice diskrétní nebo velice nechápavý.

„Myslím, že se chvíli zdrží.“ O to se Gabe hodlal postarat. „Jen se vynadívej dosyta.“ Jak Matta vyprovázel k jeho náklaďáku, vzal ho kolem ramen. „Proti tomu by nemohl nic namítat ani světec. Ale dávej si pozor, kam saháš, doktůrku.“

Zatímco Matt tápavě hledal odpověď, Gabe mu otevřel dveře auta. „Je moje,“ řekl prostě.

„Ty…“ Odmlčel se, do krvavá se zarděl. „Nevěděl jsem. Kelsey mi nikdy… Já jsem nikdy…“

„Kdybych věděl, že ano, musel bych ti ublížit.“ Gabe se přátelsky, snad i soucitně usmíval, ale to varování bylo jasné. „Pozdravuj ode mě Kelsey, až ji uvidíš.“

„Jistě.“ Matt se snažil co nejrychleji zmizet a vyšplhal se do auta. „Ale víš, možná bych měl raději jet domů. Mám spoustu papírování.“

„V tom případě bys měl raději jet úřadovat.“ Gabe ustoupil a s širokým úsměvem pozoroval, jak auto prosvištělo po dlouhé příjezdové cestě.

„Vyděsils toho chlapce k smrti.“ Jamison vydoloval jeden ze svých oblíbených vitamínových bonbónů s třešňovou příchutí.

„Jen jsem mu rovnou ušetřil spoustu nepříjemností.“

„To je možné.“ Jamison hleděl, jak se za Mattem usazují poslední zbytky prachu, a vychutnával chladivou, lepkavou chuť, která se mu rozplývala na jazyku. „Ona ví, že sis ji přivlastnil?“

Gabe vyfoukl kouř a zálibně vzpomínal, jak zareagovala na jeho promyšlený veřejný polibek. „Je to chytrá ženská.“

„Právě s chytrýma ženskýma má chlap nejvíc problémů.“

„Už hezky dlouho žádné problémy nemám.“ A ani si neuvědomoval, jak moc by si nějaké přál. „Možná tam zajedu sám a uvidím, jestli se do nějakých nedostanu.“ Řekl si, že mu udělá dobře, když se trochu rozptýlí, a otočil se k trenérovi.

Předtím se ve stáji soustředil na koně a na Matta. Nyní spatřil známky únavy, kruhy pod očima. „Vypadáš jako smrtka, Jamie.“

Od Mickovy smrti špatně spal a byl sotva schopen sníst pořádné jídlo.

„Tolik se mi toho honí hlavou.“

„Jedna položka, kterou můžeš odepsat, je jakýkoli díl zodpovědnosti za to, co se stalo Mickovi.“ Když se Jamison jen zadíval jinam, Gabe odhodil doutník a zašlápnul ho. Výraz v Jamisonových očích jen rozvířil jeho vlastní pocit viny. „Dobrá, špatnější odhadl situaci, když jsi ho tady nechal. Já zase, když jsem ho přede všemi vyhodil. Chceš to považovat za spoušť, dobrá. Ale tvůj prst tu spoušť nezmáčkl.“

„Pokaždé když zavřu oči, tak ho – Micka – vidím.“ Jamisonův hlas zněl tiše, vyčerpaně. „Jak asi vypadal, když ho Lipský a ten kůň oddělali. To se nikdy nemělo stát, Gabe.“ Povzdechl si. Na to se

nedalo odpovědět. On to věděl. „Derby se jede za tři a půl týdne. Ten kůň musí být připravený, a to je můj úkol. Ale když se na něj podívám, hned si vzpomenu, jak byl Mick hrdý, že se o něho staral."

Gabe nic neříkal a rozhlížel se po kopcích. Po svých kopcích. Derby znamenala víc než jen dostih. Víc než vytouženou metu. Byl to svatý grál, za nímž se celý život pachtil.

Nyní, po celoživotní námaze a pěti letech nezměrného úsilí, ho měl téměř na dosah. Možná že až se ho konečně zmocní, bude prázdný, ale vědět to musel.

„Ten kůň musí běžet, Jamie. Jestli s ním nedokážeš pracovat ty, dám ho na starost Dukovi." Asistent trenéra Duke Boyd byl schopný. Oba to věděli. Ale neměl to zvláštní nadání, s nímž se Jamison už narodil. „Ať tak či onak, na Churchill Downs bude připravený."

Já svou práci odvedu," řekl Jamison a protřel si unavené oči.

„Potřebuji, abys do ní vložil celé srdce." Jamisonovi poklesly ruce. „Máš je mít, sakra. A taky mou duši."

Otočil se a odkráčel zpět do stáje.

Kelsey věděla, že by se do toho koně zamilovat neměla. Ale rozum s tím neměl nic společného. To nové hříbě na nejistých nohách ji fascinovalo úplně stejně jako ostatní koně a oplátkou za její lásku ji koplo jen jedenkrát.

Snad proto, že to vzala s filozofickým klidem, zvedla se a oprášila, začal se Moses jejímu tréninku věnovat intenzivněji.

Líbil se mu její styl, způsob, jakým reagovala na koně. A ještě důležitější bylo, že se mu zamlouvalo, jak oni reagují na ni.

A přece ho potěšilo, když viděl, že když ji vzal do stáje rocků, snoubila se v ní nervozita s dychtivostí. Poradil se s vedoucím stáje a společně vybrali právě tuto malou klisničku, srdnatou hnědku o váze dobrých tří set padesáti kilogramů.

Světlo ve stáji bylo za rozbřesku zlatavé a křišťálově průzračné. Odráželo se klisně od srsti a plálo na ní dozlatova. Kelsey s očima oslněnýma stála hned u dveří boxu. Byla si jistá, že ještě nikdy v životě nic tak nádherného neviděla.

„Má elán,“ řekl Moses a držel klisnu za ohlávku, zatímco ji sedlali. „A taky má statečné srdce. Proto ji Naomi pojmenovala Čest. Naomina čest.“

Jako by klisna chtěla reagovat na své jméno, zhurta do Mosese vrazila. Paže se mu roztřásla až k rameni. Pevně trhl krátkou uzdou a pokračoval.

„Budeš první závaží, které kdy nosila na hřbetě. Hlavně si nemysli, že je hodná a jen se třese, aby se ti zavděčila. Je zvyklá na svobodu. Nevíme, co se od ní dá čekat. Je o hodně silnější než ty.“ Ohlédl se po Kelsey, jako by tím odbyl její drobnou postavu ve vatovaném kabátku a čepici. „Takže ty musíš být chytřejší.“ Pohladil ročka od hlavy po kohoutek. „A taky laskavější.“

Právě proto si Kelsey vybral. S rocky nikdo bez laskavosti nic nepořídí.

Ve stáji panoval klid. Moses mluvil tiše jako v kostele. Mlaskl na klisnu, pak na Kelsey a dal jí pokyn, aby vešla a seznámila se.

Srdce jí tlouklo až v hrdle, tak hlasitě a usilovně, že si myslela, že hříbě určitě vyplaší. Ale její ruce byly jemné, její pohyby pomalé. Promluvila sotva hlasitěji než šeptem a sledovala, jak klisna natáčí uši po jejím hlase.

„Jsi tak hezká. Tak hezká. Nemůžu se dočkat, až na tobě pojedu. My dvě budeme kamarádky.“

Čest si odfrkla a ponechala si úsudek na později. Když jí Moses přehodil přes hlavu uzdu, přitiskla uši k hlavě.

„Jen klid,“ zašeptala Kelsey. „Nikdo ti neublíží. Nebude to dlouho trvat a budeš tady královna. Je to asi divný pocit, co?“ Stále klisnu konejšila, zatímco jí Moses utahoval sedlo. „Měla bys vyzkoušet punčocháče. Vsadila bych se, že jsou mnohem nepohodlnější než tohle maličké sedlo.“

Osvětlení se sotva patrně změnilo a oteplilo se.

„Pomůžu ti do sedla,“ řekl jí Moses. „Pamatuješ si, co jsem ti řekl?“

„Ano.“ Musela se zhluboka nadechnout, aby si vyčistila hlavu. „Ještě nejsem v sedle. Nejdříve se k ní přitisknu.“

„Správně. Pamatuj si, něco jí tím dáváš najevo. Říkáš jí, že od toho tady je. Teď pomalu. A zapamatuj si, kde jsou dveře, pro případ, že bys potřebovala rychle pryč.“

Ta myšlenka Kelsey přiměla znovu se nadechnout, ale pak již svěřila své koleno a svůj život do Mosesových rukou.

Když se jí Kelsey položila přes sedlo, klisna se překvapeně a rozzlobeně roztančila. Kelsey pod sebou ucítila nervózní pohyb a zakázala si myslet na to, že leží na několika stech kilogramech rozčilené živé váhy. Zachovala se podle Mosesových pokynů a vlastního popudu, zvedla se, stočila a přenesla váhu do sedla a na třmeny.

Čest tancovala, vyhazovala zadníma nohama a snažila se přitočit k Mosesovi, aby mu mohla uštědřit pořádnou ránu. Kelsey se instinktivně nahnula dopředu a tiše a pevně promlouvala klisně do ucha.

„Nech toho. Přece nechceš, aby si. všichni mysleli, že jsi hloupá.“

Nebylo to žádné kouzlo. Její hlas a jeho tón ji okamžitě neuklidnily. Ale po několika dalších troufalých manévrech se klisna upokojila.

„Má mě ráda,“ řekla Kelsey.

„Přemýšlí, jak tě setřást.“

„Ne.“ Kelsey se na Mosese zeširoka usmívala. „Má mě ráda.“

„Uvidíme.“ Nechal Kelsey sedět, dokud nebyl spokojen. „Dobrá. Dáme se do práce.“

Jak jí Moses vysvětlil, byla to školka. Kelsey bude prostě jen sedět v sedle a pomocník bude klisnu vodit po nováčkovské dráze obehnané vysokou zdí, která tam byla, aby se ani jedna ani druhá při práci nerozptylovaly.

Až si klisna zvykne na váhu jezdce, pomocník ji pustí. A povede ji Kelsey.

Budou se učit obě.

„Jak jí to jde?“ zeptala se Naomi, když se k nim připojila.

„Podle očekávání. Je Chadwicková.“ Moses vzal její ruku do dlaně a kratčeji stiskl – byl to jeden z jeho vzácných veřejných projevů náklonnosti. „Myslel jsem, že sejdeš dolů a budeš se dívat.“

„Byla jsem příliš nervózní.“ Pozorovala, jak Kelsey ovládá klisnu lehkým tlakem na otěže. „Už je tady měsíc, Mosesi. O odjezdu se ještě nezmínila.“ Naomi si zaklesla palce za kapsy kalhot. „Když pomyslím na všechno, co se za posledních pár týdnů stalo, pořád čekám, že se sbalí a odjede.“

„Nedíváš se dost zblízka, Naomi.“ Pousmál se, když Kelsey zapomněla na výcvik, naklonila se kupředu a vtiskla klisně tvář do hřívy. „Ta nikam neodjede.“

Na Mosesův pokyn se Kelsey narovnala a pak klidně s klisnou přistoupila blíž. „Je nádherná, vid?“

„Ano.“ Vlna hrdosti, která se v ní zvedla, Naomi téměř vyděsila. Natáhla ruku, aby klisnu pohladila, a přejela Kelsey přes konečky prstů. „Vypadáte spolu báječně.“

„Taky se báječně cítím.“ Když dal Moses klisně za odměnu mrkev, nastavila Kelsey ruku. „Nezasloužím si taky jednu?“

„Asi ano, když na věc přijde.“

Vzala si mrkev a zakousla se do ní. „Když jsem se teď přestala bát, můžu si to vychutnat.“ Poplácala klisnu po šíji a snažila se nedat najevo, jak moc je na sebe pyšná. „Můžu ji zítra cvičit, Mosesi?“

„A pozítří taky,“ řekl. „Od této chvíle ji máš na starosti.“

„Vážně?“ Chtělo se jí seskočit a políbit ho, ale spokojila se s tím, že se na něj široce usmívala. „Nezklamu tě.“

„Jestli ano, srazím ti to ze mzdy.“ Usmála se. „Já žádnou mzdu nepobírám.“

„Už dva týdny jsi na výplatní listině.“ Užil si pohledu, jak jí poklesla čelist. „V pátek dostaneš první výplatu.“

„Ale to není třeba. Jsem tady jen…“

„Pracuješ, tak dostaneš zaplaceno,“ řekl pevně. Měl koneckonců právě tuhle věc na starosti. „Samozřejmě začínáš od nejnižší mzdy. Tak nějak jsi začínala i ty, vid. Naomi?“

„Od té úplně nejnižší,“ odpověděla a ušklíbla se. „Můj otec trval na tom, že si musím vydělat každičký cent svého platu, jakkoli byl mizerný. Šlo o to, že až to všechno dostanu, budu si toho víc vážit. A měl pravdu.“

Kelsey si to rozmýšlela. Asi to tak bylo nejlepší, vypadalo to jako obchodní ujednání. „Jak mizerný je ten plat?“

„Měla bys brát asi tak dvě stě dolarů čistého týdně,“ řekl jí Moses.

Pozvedla obočí. „Kdy dostanu přidáno?“

Naomi se zasmála a přistoupila blíž. „Byla by ses mu líbila.“ Jemně přejela prsty klisně po šíji. „Má tě ráda.“

Kelsey vyslala k Mosesovi samolibý úsměv. „Moje řeč.“

„Třiadvacetkrát jsem zmeškala tvé narozeniny.“ Tón Naomina hlasu opět přilákal Kelseyinu pozornost. Nyní měla ostražité oči. „Třiadvacetkrát Vánoce. Mám co dohánět.“ Uklidnila se, podívala se vzhůru a střetla se s očima své dcery. „Ráda bych s tím začala, když dovolíš. Vezmeš si ji?“

.Jestli si ji vezmu?“ Kelsey ohromeně zírala. „Čest? Ty mi ji chceš dát?“

„Byla bych ráda, kdyby sis ji vzala. Bez závazků. Uvědomuji si, že by to mohlo být trochu nešikovné mít v bytě koně,“ snažila se udržet lehký tón, „ale může tady zůstat tak dlouho, jak si jen budeš přát. Moses s ní může pracovat, jestli chceš. Ale byla by tvoje, pokud si ji vezmeš.“

Kelsey zaplavil příval citu, pomalu se svezla z koně. Dlaně se jí na uzdě zpotily a v zátylku cítila horký dech klisny.

„Hrozně ráda bych si ji vzala. Děkuji.“

„Prosím. Musím se vrátit. Mám v poledne schůzku.“

Kelsey vykročila kupředu, pak se zastavila a náhle předala uzdu Mosesovi. Musela se dát do běhu, aby Naomi, která rychle kráčela pryč, dohonila. Zkusmo jí položila ruku na rameno a udělala něco, co se nyní zdálo daleko samozřejmější a přirozenější, než si kdy představovala. Políbila ji.

„Děkuji,“ opakovala, ale zbylá slova jí uvízla v hrdle, když ji Naomi objala a vší silou ji k sobě přitiskla.

Když Kelsey pocítila onu naléhavost, tu prudkou touhu své matky, ptala se sama sebe, odkud se všechna ta vášeň vzala. Jak jen tam mohla po celou tu dobu být a nikdy nevyjít najevo?

„Promiň,“ zašeptala Naomi a ucukla. „Nechám okamžitě vystavit papíry o převodu vlastnických práv. Jdu pozdě,“ vyhrkla a spěchala pryč.

Na Kelsey dotíraly protichůdné pocity. Bezmocně tam stála a přála si porozumět sama sobě a tím spíše ženě, která ji porodila.

„Nevím, co mám dělat.“

„Vedeš si dobře.“ Moses jí opět předal uzdu. „Teď se postarej o svého koně.“

Kapitola třináctá

Dny rychle ubíhaly. Kelsey měla vlastního koně, zajímavý vztah k muži, který ji zároveň fascinoval a dohánět k zoufalství, a čerstvě nabytý pocit zvědavosti na matku, kterou začínala mít ráda.

Nečekala, že si Naomi zamiluje. Že o ní bude přemýšlet, to ano. Snad že si jí začne vážit. Nebylo však možné žít v tak těsné blízkosti ženy Naomina typu, aby se do věci nezapojily city.

Neměla moc času o tom uvažovat. Jak se blížily dostihy Bluegrass Stakes, vstupní brána do životně důležitého derby, Tři vrby i Longshot překypovaly aktivitou.

Kelsey si to sice nepřiznala, ale už si představovala, jak Čest na několika příštích derby dekorují věncem z rudých růží.

Dnes podnikla na cestě k tomuto cíli důležitý krok.

U cvičného oválu Tří vrb instalovali startovací box. Ačkoli zima již nezalézala za nehty, vzduch byl stále chladný. Kelsey se nervózně potahovala za kabát a doufala, že se její nervozita nepřenáší na klisnu.

Plnokrevník je tu od toho, aby běhal, připomněla si. Tohle je jen lekce, v níž se má naučit svou roli. I když byl kůň rozený šampión, to samo ho do cíle dovést nestačilo, pokud se nenaučil, jak projít ocelovou klecí a vystartovat z ní.

„Slyšel jsem, že prý tady máš favorita.“ Gabe se přiloudal blíž a pohladil klisnu po nozdrách. Čest přitiskla uši k hlavě a prohlížela si ho. Pak jeho pach i dotek schválila, opět uši napřímila a přitočila se k němu.

„Vím to.“ Kelsey vzala klisnu majetnicky za ohlávku. „Už jsem tě několik dní neviděla.“

„Stýská se ti?“

„Ani ne.“ Kelsey mohla být vděčná, že neupadla do ponižujícího zvyku čekat u telefonu. Zatím. „Máme v posledních dnech všichni napilno.“

„Už zase naplno trénujeme Dvojnásobka.“

Přestala cokoli předstírat a popadla ho za ruku. „To je báječné! Jsem moc ráda.“

Dopřál si to potěšení a štípl ji do ruky. „Schovej si to na dobu, až vyhraje derby.“

„Já sázím na Triumfa.“ I své srdce. „Ale možná si něco odložím na Dvojnásobka na umístění.“

„Posíláme ho na dostih do Keenelandu. Jamie chce, aby si to před Bluegrass Stakes pořádně vyzkoušel.“

„Jedeš taky?“ zeptala se jakoby mimochodem.

„Půjdu s tím koněm kamkoli, včetně prostoru pro vítěze v Churchill Downs.“ Pohladil ji po vlasech nápadně podobným způsobem, jakým předtím hladil klisnu. „Chceš jet se mnou?“

Otočila se a kontrolovala sedlový řemen. „Už jsem si naplánovala, že do prostoru pro vítěze zajdu s Naomi.“

Zostra ji zatahal za vlasy. „Do Keenelandu, zlato. Na pár dní, víceméně sami.“ Přistoupil blíž. Nyní voněla pachem koní, který se prolínal s její vlastní vůní po citrusech a jaru. „Tak si říkám, kolikrát bych se s tebou na jednom krátkém výletu za město stihl pomilovat.“

Svaly ve stehnech jí roztály jako teplý vosk. „Jaký je rekord?“

„Ten teprve bude.“ Hleděl jí do očí a sevřel její dolní ret v zubech. „Máš,“ stiskl a pozoroval, jak se jí rozšířily zorničky, „neuvěřitelná ústa.“

„Nech to děvče být.“ Moses se snažil vypadat rozzlobeně a prudce do Gaba strčil. „Budeš se bratříčkovat s konkurencí, Kelsey, nebo se dáš do práce?“

Sebrala čepici a vysunula bradu. „Zvládnu obojí.“ Otočila se ke klisně a Moses jí pomohl do sedla.

„Jsi nafoukaná,“ zamumlal na ni.

„Sebejistá,“ opravila ho. Všechno, jen to ne, a s tím pomyšlením vedla Čest krokem k ocelové kleci.

Dveře byly otevřené, aby klisně pomohly najít cestu omezeným prostorem tunelu. Čest pohodila hlavou a pokusila se změnit směr. Jak Kelsey věděla, zkoušela rovnováhu sil.

„Ale ne, to nesmíš," zašeptala jí. „Tady pořád ještě rozhoduju já. Přece nás obě nechceš před celou společností shodit, no ne?" Dotykem kolen a pevným stiskem otěží ji Kelsey donutila jít kupředu a zastavit, když za nimi dveře boxu zapadly.

„Není to tak hrozné, co?" zašeptala. „A vůbec tady nemusíš být dlouho. Opravdu záleží na tom, jak ti to půjde, až vyběhneš." Pomalu vyšly druhou stranou ven, obešly kruh a celý proces opakovaly.

„Má dobré ruce," poznamenal Moses.

„Na koňském hřbetě vypadá ještě víc jako Naomi." Gabe strčil ruce do kapes. Možná existoval lepší způsob, jak strávit dopoledne, než se dívat, jak Kelsey cvičí prchlivého ročka. Ale zrovna ho žádný nenapadal. „Jak se to mezi nimi vyvíjí?"

„Pomalu, ale jistě. Není to žádný rychlý spurt, ale řekl bych, že první zatáčkou prošly, když jí Naomi darovala tu klisnu."

„Vkládá do toho koně velké naděje."

„Do toho děvčete ještě větší." Moses zvážil situaci a pak se otočil ke Gabovi. „Vím, že má tátu, ale ten tady není. Takže to beru na sebe a říkám ti, aby sis dával pozor, co děláš. Kelsey není na jedno použití a Naomi by mrzelo, kdybys tomu děvčeti ublížil."

Gabův obličej se uzavřel. Když promluvil, nenesl jeho hlas ani náznak rozmrzelosti, kterou pociťoval, ani náznak zlosti, jen mírnou zvědavost. „A ty předpokládáš, že jí ublížím."

Moses vytáhl Gabovi z kapsy doutník a schoval si jej. „S tou svou nevyzpytatelností to na mě sakra nezkoušej. Můj kmen měl na nevyzpytatelnost monopol, když se tví předci ještě krčili v jeskyni a živili syrovým masem. A já nic nepředpokládám. Sluší vám to spolu." Očima zkontroloval, jak si Kelsey vede. „Jen si to koukej pořádně rozmyslet. Nikdy nevíš, jestli trocha skotačení v seně někomu neublíží, dokud si z hlavy nevybíráš slámu."

Gabovy rty se zachvěly v úsměvu. „A to máš od kterého kmene? Od toho nevyzpytatelného nebo od toho zaniklého?"

„Jen s ní nechoď moc rychle přes překážky. Má srdce." Dopálený sám na sebe se Moses vydal přes trávník doladit Kelseyino úsilí.

Ano, srdce má, usoudil Gabe, když ji sledoval, jak soustředěně naslouchá trenérovým radám. A taky modrou krev.

Spousta lidí, kteří ho znali, by řekla, že on žádné srdce nemá. A nikoho by ani nenapadlo, že by snad mohl mít modrou krev. Ještě nikdy ho to nezastavilo. Neměl v úmyslu se tím nechat zastavit ani tentokrát.

Existoval neomezený počet žen, které byly ochotny přehlédnout specifické nedostatky jeho výchovy. A spousta už jich to udělala. A ještě více, pomyslel si chladnokrevně, by jich nad věčně opilým, hrubým otcem, krátkým pobytem ve vězení a přetrvávající zálibou v hazardu jen pokrčilo rameny.

On ale nechtěl všechny možné ženy, jak usoudil, když Kelsey vodila svého koně do boxu a zastavovala jej ve stísněném prostoru klece. Chtěl právě tuto ženu.

Čekal a jak slunce sílilo, vytáhl sluneční brýle. Dopoledne se chýlilo ke konci. Potřeboval se vrátit na vlastní farmu. A přece sáhl do své zásoby trpělivosti a pouze přihlížel, dokud Kelsey neslezla s koně.

„Jde jí to," řekla Kelsey, políbila klisnu a pak jí nabídla mrkev. „Vůbec se nebála."

„Chci tě večer vidět."

„Cože?" otočila hlavu a tvář si stále ještě třela o klisninu lesklou hřívu.

„Rád bych si s tebou večer vyjel. Na večeři, do kina, na projížďku. Jak chceš. Na rande," pokračoval, když na něj pouze hleděla a její oči dostávaly zamyšlený výraz. „Uvědomil jsem si, že jsem u tebe právě tenhle rituál zanedbal."

„Na rande?" Pohrávala si s tou myšlenkou. „Jako že mě vyzvedneš, pak někam zajdeme a budeme se věnovat nějaké předem naplánované činnosti, pak mě odvezeš domů a doprovodíš ke dveřím?"

„Tak nějak jsem si to představoval."

„No, tak to bude jinak." Naklonila hlavu na stranu. „V pět musím vstávat, takže to nebude večer ale vpodvečer. Do kina bych si docela ráda zašla, řekněme na sedm. Pak možná na pizzu."

Nyní bylo na něm, aby to zvážil. Nečekal, že bude chtít večer strávit právě takhle. Možná bylo na čase, aby se o sobě navzájem dozvěděli víc. „Takže kino a pizza. Přijedu pro tebe v šest.“ Vzal ji za bradu a téměř roztržitě ji políbil.

„Poslyš, Slatere,“ zavolala za ním. „Můžu si vybrat film?“

Šel dál, ale ohlédl se přes rameno. „Jen žádné titulky.“

„Na prvním rande?“ Zasmála se. „Co si to o mně myslíš?“

„Že jsi moje,“ opáčil a smích ji přešel.

Na pizzerii plné mládeže nebylo nic romantického. A přesně tak to Kelsey chtěla. Jen ať o nic nejde, řekla si. Nedopusť, aby to začalo být příliš žhavé, a zkus zjistit, čím Gabriel Slater žije.

„To je prima.“ Usadila se v boxu s italským papírovým prostíráním v červené a zelené barvě. „Už jsem málem zapomněla, že v životě existuje něco jiného než dostihoví koně.“

„To se nám stává všem.“ Pobavilo ho, že večeří se ženou na místě oblepeném po stěnách obrázky usmívající se pizzy a těstovin, a natáhl nohy. „Ty ses do toho vrhla po hlavě a ve velkém stylu.“

„Mám už takový talent. Nebo chybu, podle toho, jak se na to díváš. Proč by měl člověk vůbec něco dělat, když ne naplno?“ Uvolnila se a zaklesla nohy o jeho židli. „Takhle člověk bud sklidí slávu, nebo se naboura a uhoří.“

„O to ti jde, Kelsey? O slávu?“

Usmála se. „Pořád si pletu slávu a uspokojení.“ Pohlédla vzhůru na číšnici, pak zpět na Gaba. „Vybírej ty. Já s ním cokoli.“

„Já ne. Přineste nám malou…“

„Velkou,“ opravila ho Kelsey.

„Velkou pizzu,“ řekl a přikývl. „S feferonkami a žampiony a dvakrát Pepsi Colu.“

„Ohromně konzervativní,“ poznamenala Kelsey, když číšnice odcházela.

„Mám rád, když vím, co jím.“ Asi to bylo tím, že se celý život rval o zbytky. „A když už o tom mluvíme, nesnědla jsi sotva před hodinou asi pět kilo pražené kukuřice?“

Stále se usmívala a pohrávala si s jednoduchým zlatým řetízkem, který měla kolem krku. „Kukuřice v kině se nepočítá. Ta k tomu zážitku prostě patří stejně jako filmová hudba.“

„Ona tam nějaká byla? Těžko říct.“

„Tak jsem tedy povrchní,“ řekla a pokrčila rameny. „Mám ráda akční filmy. Dokonce jsem jednou napsala scénář. V jednom kursu, do kterého jsem se zapsala. Spousta boje dobra se zlem, honičky v autech a střílení.“

„Co jsi s ním udělala?“

Roztržitě podupávala nohou do rytmu písně skupiny Guns N‘ Roses, kterou vyhrával automat. „Dostala jsem jedničku a pak jsem ho odložila. Rozhodla jsem se, že ho nikam nepošlu, protože kdyby si ho někdo doopravdy koupil, začali by všechno měnit a už by nebyl můj.“ Číšnice jim přinesla ve velkých červených kelímcích z umělé hmoty nápoje. „A kromě toho jsem spisovatelkou být nechtěla.“

„A čím tedy?“

„Vším možným.“ Protáhla se v ramenou a pak se sklonila nad svým kelímkem. „To pokaždé záviselo na tom, jakou jsem měla náladu. A na tom, do jakého kursu jsem zrovna chodila.“ Roztržitě a mírně pokřiveně se usmála. „V kursech mi to ohromně jde. Jestli chceš znát od všeho trošku, od počítačů po návrhy interiérů, tak jsem tvůj typ.“

„To dává smysl. Vyrůstalas přece s univerzitním profesorem.“ Pozvedl svůj kelímek. „Vědění je svaté.“

„Částečně to tak asi bude. Ale hlavně jsem si říkala, že když vyzkouším dost věcí, tak dříve nebo později narazím na to pravé.“

„A povedlo se ti to?“

„Ano.“ povzdechla si. „Moje rodina by okamžitě poukázala na to, že jsem to už říkala tolikrát. Ale tentokrát je to jiné. To už jsem taky říkala tolikrát,“ zamumlala. „Aleje to tak. Nic z toho, co jsem kdy dělala, mi nepřipadalo tak správné, tak přirozené. Tak skutečné. A bůhví, že jsem v životě nepracovala tak tvrdě.“

Aby si to připomněla, podívala se na své ruce. Jsou pevnější, pomyslela si. Přála si uvěřit, že je nyní celá pevnější.

„A co ty? Narazils na to pravé?“

Stále se na ni díval. Na okamžik se jí zdálo, že v jeho očích zahlédla tajemství. Hlad, který neměl nic společného s vůní česneku a rozpuštěného sýra.

„Možná.“

„To se vždycky díváš na ženu, jako bys z ní chtěl začít uždibovat, celou ji sníst od nohou nahoru?“

Jeho rty se usmály, pomalu, nenucené, ale oči se nezměnily. „Nikdo se mě na to ještě nezeptal.“ Položil jí ruku na kotník, který si opřela o jeho židli, a začal jej hladit. „Ale když ses o tom teď zmínila, mohlo by to být zajímavé zakončení večera.“

Číšnice pleskla na stůl jejich pizzou a s ní i dvěma bílými talíři z umělé hmoty. „Dobrou chuť,“ řekla automaticky a odběhla za další objednávkou.

„Strašně se mi líbí ta atmosféra tady.“ Kelsey obezřetně spustila nohy na zem a narovnala se. „Ale odbíhám od tématu. Ptala jsem se na tvou farmu. Našels tam, cos hledal?“

Použil plastikový nůž a rozřezal pizzu na několik kusů, pak nechal jeden sklouznout na její talíř a jeden na svůj. „Vyhovuje mi.“

„Proč?“

„Víš, zlato, možná to byla chyba, když jsi nechala psaní. Minimálně žurnalistiky.“

„Když se člověk na nic neptá, nic se nedozví.“ Vzala si první sousto s pálivými kousky červených feferonek a roztaveným sýrem a blaženě si povzdechla. „Alespoň od některých lidí. Ty nemáš otázky rád, Slatere?“

Na tuhle otázku neodpověděl a vrátil se k té předešlé. „Vyhovuje mi, protože je moje.“

„To je to tak jednoduché?“

„Ne, je to tak složité. Přece si nepokazíme večer mým životopisem, Kelsey. Připravil by člověka o chuť k jídlu.“

„Mám silný žaludek.“ Slízla si omáčku z palce. „Ty můj příběh znáš, Gabe. Alespoň některé jeho výkyvy nahoru a dolů. Já nedokážu přejít do dalšího stadia, pokud nebudu alespoň částečně chápat, s kým tam přecházím.“ Jedla dál, zatímco se na ni mračil. „To není ani ultimátum, ani zástava. To je prostě fakt. Líbíš se mi a jsem s tebou ráda. Ale neznám tě.“

Věděl, že když ho pozná, její city pravděpodobně značně ochladnou. Bezpochyby. Ale tolikrát už riskoval. Pokud odměna stála za to. „Nejdřív ti povím něco o tobě. Jediné dítě milujícího tatínka. Z dobré rodiny, v bezpečí. Rozmazlené.“

Jeho poslední slova se jí trochu dotkla, ale nehodlala to popřít. „Dobrá. Když jsem vyrůstala, skutečně jsem dostala téměř všechno, co jsem chtěla. Po citové i po materiální stránce. Nejspíš se mi tím snažil vynahradit, že nemám mámu. Ale já jsem si toho ani nevšimla.“

„Velký dům na předměstí,“ pokračoval. „Dobré školy. Letní tábor, třikrát denně pořádné jídlo a taky hodiny baletu.“

Pokud ji chtěl popudit, dařilo se mu to. Chladně si vzala další kus pizzy. „Zapomněls na klavír, plavání a jízdu na koni.“

„Všechno to do sebe zapadá. Absolutorium, výběr školy podle vlastních představ a velká bombastická svatba navíc.“

„Nezapomeň na dlouhý, únavný rozvod. O co ti jde, Slatere?“

„Nemáš tušení, odkud pocházím, Kelsey. Řeknu ti to, a ty to stejně nepochopíš.“

Ale řekne jí to, rozhodl se. A uvidí, jaká karta mu padne.

„Možná jsem vždycky nechodil spát úplně o hladu. Možná zrovna bylo dost peněz na jídlo nebo se mi podařilo dost ukrást nebo vyžebrat. Z děcek jsou dobří žebráci, skvělí zloději,“ dodal a díval se jí do očí. „Dospělí se nad nimi buď slitují, nebo si jich nevšimnou.“

„Spousta lidí se někdy ocitne v situaci, kdy musí požádat o peníze,“ řekla opatrně. „Za to se člověk nemusí stydět.“

„To proto, žes o ně sama nikdy žádat nemusela. Ani krást.“ Zaštěrkal ledem a položil kelímek na stůl. „V noci jsem tak nanejvýš poslouchal, nebo se snažil neposlouchat, jak se vedle mlátí. Nebo jak máma brečí. Nebo jak si sousedka vydělává s nějakým anonymním kunčaftem. Když jsem měl kliku, probudil jsem se ve stejné posteli, v níž jsem usnul. Když jsem štěstí neměl, přišla uprostřed noci máma a vykradli jsme se, dřív než nás stačili vyhodit, protože táta zase propil činži.“

Představila si obraz, který jí načrtl – byl pochmurný, s ostrými hranami. „Kdes vyrůstal?“

„Nikde. Mohlo to být Chicago nebo Reno či Miami. V zimě jsme se drželi na jihu, protože je tam lepší počasí a jsou tam déle v provozu dostihové dráhy. Mohlo to být kdekoli. Když je člověk na mizině a na útěku, vypadá to všude stejně. Táta samozřejmě říkal, že se jen stěhujeme. Že pracuje na velké věci. Máma drhla záchody, abychom neumřeli hlady, a on sebral většinu její výplaty a rozfofroval ji. Sázel na koně, na karty nebo se vsadil, jak daleko doskočí podělaná luční kobylka. Bylo mu jedno, na co sází, jen když se mohl blýsknout trochou peněz a tvářit se důležitě.“

Mluvil bez afektu, v očích mu doutnala jen nepatrná jiskřička zloby. „Rád podváděl. Většinou se mu dařilo, ale když se mu to nepovedlo, dala máma dohromady dost peněz, aby mu nezpřeráželi ruce. Milovala ho.“ A to byla ta nejtrpčí pilulka, kterou musel spolknout. „Riche Slatera milovalo mnoho žen.“

Pokračoval v jídle, jako by si chtěl dokázat, že už mu to nevadí. „Rád jim ubližoval. Některé ženy se pokaždé vrátí pro další ránu pěstí. Monokly kolem očí a rozbité rty vystavují na odiv jako medaile. Máma byla jednou z nich. Když jsem ho chtěl zarazit, prostě nás zmlátil oba. Nikdy mi za to nepoděkovala, vždycky jen řekla, že to prostě nechápu. Měla pravdu,“ dodal. „Nikdy jsem to nepochopil.“

„Přece musela existovat nějaká možnost, kam jít. Do nějakého útulku, na sociální odbor, na policii.“

Jen si ji prohlížel, její bezvadnou pleť, výchovu, která jí pronikla do morku kostí. „S některými lidmi zametou do špinavých koutů, Kelsey. Takhle ten systém funguje.“

„Ale tak fungovat nemusí. Neměl by.“

„Pomoc musíš hledat, předpokládat, že ji najdeš, musíš mít odvahu o ni požádat. Máma nic z toho neudělala. Sklopila oči, nic nečekala, o nic neprosila.“

Nyní se zase Kelsey dívala upřeně na něj, očima potemnělýma hrůzou a lítostí.

„Ale byls jenom dítě. Někdo měl něco udělat.“

„Byl bych jim poděkoval. Naučili mě uplivnout si před policajtem a referenty ze sociálního považovat za byrokraty, kteří strkají nos do cizích věcí a jsou placeni za to, že člověka nenechají

dělat, co dělat chce. Takže jsem se jim vyhýbal. Někdy jsem do školy chodil, jindy ne. Bůh ví že jemu to bylo jedno a máma neměla dost sil, aby na to dohlídla. Takže jsem si většinou dělal, co jsem chtěl. Táta měl rád, když jsem se poflakoval s ním, někdy jsem mu dělal volavku, jindy jsem si zahrál sám. A když jsem byl s ním, mohl jsem dohlídnout, aby nám zbyly nějaké peníze, když už se moc opil a bylo mu to jedno.“

„Určitější uvažoval o útěku, jak by ses od něho dostal.“

„Jistě. Přemýšlel jsem o tom. Ale říkal jsem si, že když zůstanu, třeba mu zabráním, aby ji neutloukl k smrti. A to jsem taky udělal, i když to nikomu z nás nic dobrého nepřineslo. Máma zemřela v útulku. Na zápal plic. Šest měsíců jsem si vydržel ulívat peníze, které jsem vyhrál nebo vydělal na dráze. Pak jsem práskl do bot. Bylo mi třináct.“

A byl na svůj věk velký, vzpomněl si. Mazaný. A už starý.

„Táta mě několikrát našel. Problém byl v tom, že jsem měl rád koně, takže jsem většinou skončil někde na dráze. On taky. Zmlátil mě a prošacoval. Obvykle se mi ho podařilo vyplatit.“

„Vyplatit?“

„Když jsem měl nějakou dobu štěstí, míval jsem peníze. Několik set stačilo, aby odešel – za vlastní hrou nebo do nejbližší-ho baru.“ Od té doby, pomyslel si Gabe, se cena samozřejmě zvedla. „Vždycky, když jsem mu unikl, začínal jsem znovu s jedinou myšlenkou. Jednou budu ve svém. Ani se mě nedotkne. Nikdo se mě ani nedotkne. Ty nejíš.“

„Je mi to líto.“ Natáhla se a vzala ho pevně za ruku. „Je mi to opravdu líto, Gabe.“

On ale o soucit nestál. Nyní si uvědomil, že ji chtěl vyděsit. Chtěl, aby na něho pohlédla a s hrůzou se odtáhla. Pak by přece měl výmluvu, aby ji nechal být a zastavil ten střemhlavý dostih do budoucnosti, kam nedohlédl, kterou si nedovedl představit.

„Nějakou dobu jsem strávil ve vězení kvůli jedné partii pokeru, protože jsem si včas nevšiml, že to smrdí.“ Čekal, že na to zareaguje, ale ona nic neříkala. „Byl jsem malá ryba, ale dali mě do jednoho pytle s velkými. Když mě pustili, byl jsem chytřejší. Obral jsem pár lidí, ale šlo mi spíš o hru než o peníze. Na nějakou tu sázku se dalo

docela dobře vydělat prací ve stájích. A měl jsem rád koně. Zůstal jsem čistý, protože se mi ve vězení nelíbilo. Nepil jsem, protože vždycky, když jsem s tím začal, ucítil jsem tátu. A pak jsem měl štěstí.“

Dojedl, opřel se a zapálil si doutník. „Už mi rozumíš víc?“

To si skutečně myslel, že tu zlobu, tu zacelenou ránu nevidí? Kolem jejich stolu mohli procházet lidé a vidět, jak se nad jídlem baví nějaký muž a užívá si své společnice. Ale kdyby se mu podívali do očí, kdyby se tam skutečně podívali, jak jen by jim ta ocelově chladná zášť mohla ujít? Odhodlaně vzala jeho ruku do dlaně.

„Možná tomu nerozumím tak jako ty. Ale asi vím, že to byla hotová noční můra žít s alkoholikem, který…“

„On není žádný alkoholik,“ přerušil ji mrazivým tónem Gabe. „Mezi opilcem a alkoholikem je rozdíl, Kelsey. Žádný dvanáctibodový program nezmění nic na tom, že je to opilec, zlý opilec, který rád bije ženy a kohokoli slabšího, než je sám. A nebyla to žádná noční můra. Byl to můj život. Můj život.“

Odtáhla ruku. „Byl bys raději, kdybych to nechápala.“

Otočil doutník a zíral na jeho špičku. Neuvědomil si, že ten prostý, důvěřivý soucit vyplaví na povrch takovou spoustu vzpomínek a s nimi spojených pocitů. „Máš pravdu. Byl bych raději, kdyby ses na mě podívala a buď si vzala to, co před sebou vidíš, nebo mě nechala být.“

Jsme oba dílem své výchovy, Gabe. Tak či onak. Nebude mi na nikom záležet jen proto, že nějak vypadá. Už nikdy. A jestli mě chceš, budeš se muset smířit s tím, že mi na tobě záleží.“

Odklepl popel z doutníku. „Tohle mi rozhodně zní jako ultimátum.“

„Taky to ultimátum je.“ Odstrčila talíř a sebrala sako. „Domů je to daleko. Už bychom raději měli jít.“

Hodně o tom malém chlapci, který trávil dětství krádežemi a falešnou hrou, přemýšlela. O dítěti, které šlo v noci spát a místo ukolébavek poslouchalo děvky a opilce.

Kolik toho z onoho chlapce zbylo v dospělém muži, to nevěděla. Asi víc, než si Gabe myslel. Jistě víc, než komukoli dovolil poznat.

Zkrátka se změnil. Měl uhlazené, nenásilné způsoby, nádherný dům na kopci, stáj plnou favoritů. Kolik lidí ze špičky dostihového světa znalo pozadí jeho výchovy? A pokud je znali, neviděli v něm jen jakousi zábavnou výstřednost?

Ať už si Gabe jakkoli přál pravý opak, začínala ho chápat. A ať už to viděl, nebo ne, začínalo jí na něm záležet.

Byla skoro jedna hodina v noci, když se ozvalo bušení na dveře a Bill Cunningham spěchal otevřít. Přes holé břicho si přetáhl červený župan z čínského hedvábí. Když vykoukl z okna, byl rád, že Maria, jeho poslední kočička, má tvrdé spaní. S oblibou si říkal, že chrápe v jeho obrovském vodním lůžku, protože ji tak zmohlo milování s ním. Ale spíše to bylo prášky na spaní, které polykala jako bonbóny.

Ať už byla příčina jakákoli, ulevilo se mu, že svého pozdního a nezvaného hosta uvítá sám.

„Říkal jsem ti, abys sem nechodil," zasyčel Cunningham a rukou si uhladil zbytek vlasů. Až bude po derby, nechá si aplikovat novou kštici.

„Ale, ale milý Billy, nikdo mě neviděl." Rich byl pořádně podnapilý. Nepotácel se, dokonce ani jazyk se mu nepletl. Ale poznalo se to podle jasného třpytu v očích. „A i kdyby, tak sakra – přece neexistuje žádný zákon, který by člověku zakazoval navštívit starého přítele od pokeru, no ne?" Široce se usmál a přejížděl očima po honosné hale. Billy se z té ztráty docela rychle vzpamatoval, povšiml si Rich a řekl si, že by ze svého přítele mohl vyždímat ještě trochu peněz. „Co takhle dát si něco k pití?"

„Zbláznil ses?" Ačkoli v domě byla jen Maria, a ta spala pod vlivem barbiturátů, Cunningham mluvil šeptem. „Víš, že tady byli policajti? Tady," opakoval, jako by jeho přeplácaný domov byl nějakou nedotknutelnou svatyní. „Vyptávali se, protože jim nějaká velká huba řekla, že jsem pár dní nechal Lipského kydat hnůj."

„Říkal jsem ti, že je to chyba. Ale jen malá." Zvedl dva prsty a zašilhal na ně. „Kde je bar, Bille? Suším hubu jak na podělané Sahaře."

„Nechci, abys v mém domě pil."

Richův úsměv se ještě rozšířil, ale oči se zatvrdily. „No tak, takhle se přece s obchodním partnerem nemluví, Bille. Zvlášť když pro tebe mám další návrh.“

Cunningham si olízl rty. „Dohodu jsme už uzavřeli.“

„Právě o tom s tebou chci mluvit. Jako přítel, u sklenky.“

„Dobrá, dobrá. Ale rychle.“ Střelil pohledem do schodů, po nichž se scházelo dolů do obývacího pokoje celého ve zlatě a královské modři. „A ticho. Mám nahoře ženskou.“

„Ty chlape.“ Rich ho přátelsky šťouchl do žeber. „Neměla by kamarádku? V téhle věci suším hubu už taky hezky dlouho.“

„Ne. A drž se zpátky. Nechci, aby o tobě nebo o něčem věděla. Je udělaná, ale ne moc chytrá.“

„Takové mám nejradši,“ Rich si zálibně povzdechl a svezl se do širokého křesla, čalouněného zlatým sametem. „Ty si teda žiješ, kamaráde. Já vždycky říkám, tenhleten milý Billy, ten si žije.

„Jen to teď moc nevytrubuj.“ Cunningham nalil dvě sklenky dvanáctileté skotské. Pro Riche to sice zjevně byla škoda, ale potřeboval dělat dojem. Vždy a všude, „Měl ses postarat o Lipského.“

„Taky jsem se postaral.“ Rich byl sám se sebou spokojený, zakroužil sklenkou, přičichl a pak polkl. „Mělo to šmrnc, co říkáš, oddělat ho stejně, jako se porážejí koně?“

Když Cunningham pozvedl sklenku, třásla se mu ruka. „O tom nechci nic slyšet. Mluvím o tom, co bylo předtím. Proboha, Richi, neměli být žádní mrtví. Starý Mick byl pro lidi od dráhy něco jako světec.“

„Nepředvídaná komplikace,“ řekl Rich a zvedl se, aby si dolil. „A Lipský za to rozhodně zaplatil. Ale zároveň mi tím taky zvedl režii, Bille. Přijde tě to na dalších deset táců.“

„Jsi cvok?“ Cunningham vyskočil a rozlil trochu skotské. „Tos udělal na vlastní triko, Richi.“

„Abych ochránil tvé investice. Poldům by to netrvalo ani pět minut, než by na mě Lipský ukázal prstem. A jakmile by ukázal na mě,“ řekl přívětivě, „ukázal by i na tebe. Takže dalších deset, Billy. To je slušná cena.“

Cunningham polkl. Peníze, které mu vydělala Velká kočka, byly něco jako zázrak. Ale ten zázrak nebyl zadarmo. „To už můžeš rovnou chtít deset miliónů. Jsem zadlužený až po uši.“

To Rich očekával a byl ochoten zachovat se rozumně. „Můžu klidně počkat do června, žádný problém. Co znamená pro přátele několik týdnů? Ale…“ Překřížil nohy. „Něco mě napadlo, Billy. Malá variace na naše téma, která se nám oběma vyplatí. Ty chceš vydělat v Churchill Downs. A já taky. Ale já mám ještě další práci a účet, který si musím vyrovnat s tím svým klukem.“

„Tvoje rodinné problémy mi můžou být ukradené, pokud odvedeš svou práci.“ Ale představa, že by to Gabovi vrátil, se mu vplížila do žil a zahřála ho důkladněji než skotská. „Tahle záležitost s Lipským málem všechno pokazila.“

„Bez starosti. Bez starosti.“ Rich lenivě mávl sklenkou. „Postaral jsem se o to – jak říkám, s malou změnou.“

„Jakou změnou?“

„Tak tedy,“ Rich si povzdechl a upil. „Řeknu ti to. A myslím, že se ti pikantnost té dohody bude zamlouvat, milý Billy. Vážně si to myslím.“

Později, když Cunningham opět zalezl do postele, třásl se. Není přece krvežíznivý, ujišťoval sám sebe. Nebyla to jeho vina, že zemřeli dva lidé. Jen kolo štěstěny, jak řekl Rich.

Možná byl blázen, když se dal dohromady s Richem Slaterem, ale cítil se zoufale. A bylo to tak perfektně načasované, že v tom viděl znamení shůry. Richův pozměněný plán dával jakýmsi šeredným způsobem smysl.

Copak měl na vybranou? ptal se Cunningham sám sebe. Kdyby v Churchill Downs prohrál, nebyla by už žádná další Maria, žádný velký dům na venkově, ani vykračování si po dráze.

Velká kočka je jeho eso v rukávu. Do té klisny nacpal své peníze, každičký dolar, který si vypůjčil. A má krátké plíce. Přinutil se zavřít oči a proklínal se, že riskoval a vsadil všechno na koně.

Potřeboval vyhrát derby, jenom derby, aby dostal své peníze zpět. Až to bude mít za sebou, použije ji na chov. Z jejích hříbat si bude dobře žít.

Už se to jednou povedlo, pomyslel si, když procházel Richův plán. A vyšel z toho docela v pohodě. Jeden dostih, říkal si, jen jeden pořádný dostih.

Potřeboval se zahřát a tak se přitiskl k Marie, až ho její chrápání ukolébalo ke spánku.

Kapitola čtrnáctá

Z virginského venkova to na předměstí v marylandu bylo dále, než si Kelsey vzpomínala. Měla spoustu času na rozmyšlenou. Nepochybovala, že narazí na odpor. A pokud se za posledních několik týdnů nic nezměnilo, bude to strašlivý odpor. Candace už určitě dala Milicent vědět, že je Kelsey na cestě.

Nejlepší bude, když se jim vzepře všem najednou, rozhodla se Kelsey. Když je pohorší, zklame a rozlítí. Dokonalý popis, pomyslela si a ironicky se usmála. Candace bude pohoršená, otec zklamaný a babička bude rozlícená.

A ona, jak doufala, bude šťastná.

Když zastavila před domem, její otec pracoval na květinovém záhonu. K pletí probouzejících se azalek si vzal starý svetr se záplatovanými lokty a bavlněné kalhoty s vytahanými koleny.

Když ho běžela od auta přes hladce posekaný trávník obejmout, vzedmula se v ní vlna lásky. Zůstali tak přitisknuti jeden ke druhému a obdivovali rozkvétající keře.

„Tenhle dům miluju," zašeptala a položila mu hlavu na rameno. „Teprve nedávno jsem si uvědomila, jaké jsem měla štěstí, že jsem zde vyrůstala." Pomyslela na Gaba a rukou přejela po lososově růžových květech. „Jaké jsem měla štěstí, že jsem měla tebe, že jsem měla květiny na zahradě." Pousmála se. „A hodiny baletu."

„Za šest měsíců jsi balet nemohla vystát," rozpomněl se.

„Ale stejně jsem měla štěstí, že jsem je měla."

Pátral v jejím obličeji, pohladil ji po vlasech, které jí spadly na ramena. „Je všechno v pořádku, Kelsey?"

„Ano."

„Dělali jsme si o tebe starosti. To nedávné násilí…"

„Já vím," přerušila ho. „To, co se stalo těm dvěma lidem, je strašné. Hrozně ráda bych ti řekla, že to na mě nemá žádný vliv, ale to by samozřejmě nebyla pravda. Ale nic mi není."

„Jsem rád, že to vidím na vlastní oči. Po telefonu to není ono." Sebral zahradnické nářadí do drátěného koše. „Tak teď jsi doma. To je to jediné, na čem záleží. Pojďme dovnitř zadem, nebo mě Candace stáhne z kůže, že jsem zašlapal podlahu."

Jak tak šli, Kelsey ho vzala kolem pasu. „Vidím babiččino auto."

„Ano, Candace jí zavolala, když jsi řekla, že sem jedeš. Jsou uvnitř a plánují jarní dobročinný ples v klubu." Podíval se na ni soucitným pohledem. „Asi jim jde především o to, aby ti našli vhodný doprovod."

Bezděčně zamrkala a pak si vzpomněla. „Jarní ples. To je v květnu, že?"

„Ano, první sobotu."

Toho dne přichází do Kentucky jaro, pomyslela si. Každý rok ve stejný den. V den derby. Předpokládala, že když na ples nepůjde, bude to další z jejích poklesků.

„Tati." Počkala, až složí věci v malé komoře, která byla stejně čistá jako zbytek domu. „O tom víkendu tady nebudu."

„Ty tady nebudeš?" Přešel do kuchyně, aby si umyl ruce. „Kelsey, na jarním plese jsi nechyběla od svých šestnácti let."

„Já vím. Promiň. Ale mám jiné plány." Nic neříkal, jen si utíral ruce. To zklamání, pomyslela si, už je tady. „Mám jiné plány," opakovala. „Asi bych vám o nich měla říct všem najednou."

„Tak tedy dobře." Snažil se nedělat si starosti a šel za ní do obývacího pokoje.

Candace s Milicent tam už byly a bavily se nad maličkými chlebíčky bez kůrky a míšeňskými šálky čaje. Jasmínový, usoudila Kelsey, když diskrétně začichala. Napadlo ji, že kdyby v tuto denní dobu byla ve stáji, asi by právě spolykala pár rozbředlých koleček salámu a silnou černou kávu.

Kromě mnoha jiných věcí se rychle měnily i její chutě.

„Kelsey." Candace se potěšené zasmála, vstala a políbila nevlastní dceru na obě tváře. Kelsey zachytila jemnou vůni *L'Air du Temps*, která se mísila s čajem a babiččiným originálním *Chanelem.*

Salonní vůně, pomyslela si Kelsey, ale ona si až příliš rychle zvykla na pachy stájí. Objala Candace s větším nadšením, téměř omluvně.

„Vypadáš báječně. Nový účes?“

Candace si instinktivně přejela rukou po krátkých tmavých loknách. „Nemyslíš si, že vypadám jako naivka, že ne? Ten Princeton mě vždycky přemluví.“

„Je to perfektní,“ ujistila ji Kelsey a náhle si vzpomněla, že ona u Princetona ani u jiného kadeřníka už několik týdnů nebyla. „Ahoj, babičko.“ Pozdrav i polibek na tvář působily prkenným a povinným dojmem. „Taky vypadáš dobře.“

„Trochu jsi přibrala, jak vidím.“ Milicent upíjela čaj a nad okrajem šálku Kelsey ohodnotila. „Sluší ti to. Dej ale pozor, aby to nezašlo příliš daleko. Na drobných kostech nevypadá tloušťka dobře.“

„Jsou to většinou svaly.“ Kelsey napjala bicepsy, aby ji podráždila. „To je tím, že vyvážím hnůj a nosím seno.“ S úsměvem se otočila k znejistělé Candace. „Hrozně ráda bych trochu čaje. Nebojte se, po ranním tréninku jsem se umyla.“

Jistě, jistě. Posad se, miláčku. Philipe, nenanosils mi sem celou zahradu?“

„Ani smítko.“ Bez reptání si vzal čaj a miniaturní chlebíček. Věděl, že až se večer Channing vrátí, bude mít při nájezdu na chladničku společnost. „Azalky letos vykvetly brzy. Myslím, že ještě nikdy nevypadaly tak hezky.“

„To říkáš každé jaro.“ Candace ho s láskou poplácala po ruce. „Víš, v tomto bloku jako jediní nemáme zahradníka a přitom tady není ani jedna, zahrádka, která by se té naší mohla rovnat. Tedy rozhodně ne, když se Philip pustí do svého čarování.“

„Pěkný koníček,“ souhlasila Milicent. „Vždycky jsem se o své růže nejraději starala sama.“

Obrátila pozornost ke Kelsey. Ještě že to děvče mělo aspoň tolik rozumu, že se pořádně obléklo, pomyslela si. Byla si téměř jistá, že Kelsey dá jasně najevo svou naježenou tvrdohlavost a přijede v zablácených holínkách. Ale sako a kalhoty v meruňkové barvě jí slušely a svědčily o dobrém vkusu.

„Náhodou," začala, „s Candace právě probíráme květinovou výzdobu pro jarní ples. Jsme ve výboru. Ty máš pro takové věci cit, Kelsey. Navrhneme tě na spolupráci s květinářstvím."

„Vážím si vaší důvěry, ale budu to muset někomu přenechat. Bohužel tady nebudu."

„Na plese?" Candace se znovu zasmála a nalila další čaj. „Ale jistěže tu budeš, miláčku. Očekává se to. Uvědomuji si, že se možná cítíš trošičku trapně, když teď skončilo rozvodové řízení a bude tam Wade se svou snoubenkou, ale tím se nesmíš trápit. Vlastně jsme právě s Milicent přemýšlely, jak ten problém vyřešit."

Kelsey se chtěla pustit do vysvětlování, ale pak se zarazila. „Opravdu?"

„Ano, opravdu." Candace jí nadšeně přidala do čaje kostku cukru. „Jistě. Od Channinga bylo velice hezké, že tě loni doprovodil, ale nikdo z nás si samozřejmě nepřeje, aby se z toho stala tradice. Lidé budou každopádně méně mluvit, když budeš mít poněkud konvenčnějšího partnera." Jako dokonalá hostitelka všem nabídla chlebíčky. „Náhodou se sem právě přestěhoval zpět syn June a Rogera Millerových. Určitě se na Parkera pamatuješ, Kelsey. Několik let praktikoval dentální chirurgii v New Yorku a právě ho přijali na jednu prestižní kliniku ve Washingtonu." S lišáckým úsměvem dodala: „Parker není ženatý."

„Ano, vzpomínám si." Vynikající rodina i společenské postavení. Správné školy, správné povolání, správné všechno. Jistě to není jeho chyba, říkala si Kelsey, že v něm vidí jakousi odnož Wada Monroea.

„S Millerovými jsem už mluvila." Milicent, kterou ten manévr nadchl, upíjela lahodně aromatický čaj. „Parker tě doprovodí. Už je to zařízené."

To je typické, pomyslela si Kelsey a potýkala se se stoupající vlnou hněvu. Celé to bylo tak typické. „Millerovi jsou jistě moc rádi, že se jim syn vrátil, a určitě ho ode mne pozdravujte. Ale já tady nebudu. Tento týden odjíždím do Kentucky a vrátím se nejdříve druhý týden v květnu."

„Do Kentucky?" Milicent prudce cinkla šálkem o podšálek. „Proč proboha jedeš do Kentucky?"

„Na derby. Dokonce i v tvých kruzích, babičko, je to přijatelná událost. Až je kůň od Tří vrb vyhraje, určitě se to stane jedním z hlavních témat na tom plese.“ Pohlédla na otce v naději, že ji pochopí. „A až je vyhraje, budu u toho.“

„Tohle je neomluvitelné,“ vyhrkla Milicent. „Bydenovi jsou zakládající členové klubu, tedy tvůj pradědeček. Na ten ples jsme vždycky chodili.“

„Věci se mění.“ Kelsey se usilovně snažila mluvit rozumně a potlačit ostrý tón. „Mám práci, odpovědnost a potřebu. Ani jedno nehodlám přehlížet kvůli plesu ve venkovském klubu. A Candace, jakkoli si tvého zájmu vážím, nepřeji si, abys mi zařizovala doprovod. Už s někým chodím.“

„A.“ Candace zamrkala a snažila se tvářit radostně. „Miláčku, to je samozřejmě báječné. Musíš ho přivést.“

„Raději ne.“ Soucitně stiskla Candace ruku. „Myslím, že na venkovské kluby není stavěný.“

„Jeden z těch tvých pomocných dělníků ze stájí, předpokládám,“ řekla Milicent zahořkle.

„Ne.“ Kelsey si nemohla pomoci a nedokázala to tak nechat. „Je to karbaník.“

„Jsi stejná jako tvoje matka.“ Milicent toporně, jako by spolkla pravítko, vstala. „Varovala jsem tě,“ řekla Philipovi. „Neposlechls mě, když šlo o Naomi, a neposlechls mě, když šlo o její dceru. Teď za to všichni pykáme.“

„Milicent.“ Candace rychle vstala a vyběhla za tchyní.

Kelsey odsunula čaj bokem. Zalitovala toho téměř dříve, než ta slova vyslovila. Nebála se, že zranila Milicentiny city, ale city svého otce.

„To ode mne nebylo zrovna taktní,“ podotkla.

„Upřímnost byla vždycky tvou silnější stránkou než takt.“

Měl unavený hlas a vyvolal v ní ještě větší pocit viny.

, Jsi zklamaný. Kéž by existoval nějaký způsob, abych mohla udělat, co musím, a nezklamala tě.“

„Tahle situace se nemůže líbit nikomu.“ Vstal, otočil se k ní zády a šel k oknu. Díval se na své azalky, nalité pupeny, které se právě rozvíraly, aby uvolnily cestu květům, které se skrývaly uvnitř. Ty

květy tam nezůstanou, ale prorazí ochrannou slupkou a vhrnou se vzdorně do života.

„Spojila ses s ní," řekl měkce. „Nemohu říci, že jsem to neočekával. Máte toho tolik společného, o tolik víc než jen podobu. Něco ve mně, něco, zač se stydím, ti chce říci, že děláš chybu. Že tam nepatříš. To něco ve mně nechce vidět, jak jsi šťastná, že tam patříš."

„Mám pocit, jako bych přišla na to, co mám dělat. Že už se nemusím honit za další roh, abych se podívala, jestli tam není něco zajímavějšího, něco důležitějšího. Právě to jsem doposud v životě dělala. Oba to víme."

„Hledalas, Kelsey. Za to se nemusíš stydět."

„Já se za to nestydím. Ale už toho mám dost. Práce mi jde od ruky, umím to s koňmi i s lidmi. Nemůžu se vrátit do svého bytu, chodit do zaměstnání jen proto, abych něco dělala, navštěvovat klub. Mám pocit, jako bych se…"

„Otevírala?" Nyní při pohledu na ty květy trpěl, a tak se otočil. „Jako by ses zbavovala pout?"

„Ano. Ani jsem nevěděla, jak moc jsem nespokojená, hlavně sama se sebou."

„To je možné." Candace vrazila dovnitř. Měla strnulý obličej a rozhněvané oči. „Ale nebyl důvod chovat se neomaleně. Tvůj otec, já i tvoje babička se ti jen snažíme pomoci projít těžkým životním obdobím."

„Myslím," řekla Kelsey pomalu, „že problém spočívá v tom, že to pro mě není tak těžké, jak se domníváte."

„V tom případě bys mohla myslet na druhé. Jak se asi Philip cítí. Jak to všechno vypadá navenek."

„Candace," řekl Philip, „to není třeba."

„Opravdu?"

„Možná máš pravdu, Candace. Na tom, jak se táta cítí, mi moc záleží. Ale nejsem bohužel tak citlivá jako ty na to, jak to vypadá navenek. Nechci se tě dotknout," pokračovala, „ani vám způsobit problémy."

„A přesto jsi navedla Channinga, aby mě podvedl a ubytoval se tam."

Nejistá půda, pomyslela si Kelsey a poslala Channinga do horoucích pekel, že ji na ni zavedl. „Řekla jsem mu, aby zůstal, to ano.“

„Teď má jakousi představu, že se tam vrátí a bude tam v létě pracovat.“ Candace celá rudá popadla opěradlo křesla. „Možná odlákala tebe, Kelsey, ale nedopustím, aby zničila Channinga.“

„Milosrdný Bože.“ Kelsey byla s rozumem v koncích a zajela si rukama do vlasů. „Kde se to v tobě bere? Ani ji neznáš a už ji považuješ za jakousi osudovou ženu ze špatného filmu, která svádí chlapce a zničí všechno, čeho se dotkne. Neotevřela Channingovi dveře svého domu, aby ho zničila, ani to neudělala tobě naschvál. Udělala to kvůli mně. A tu práci mu nabídla, protože ho farma zajímá.“

„Já to nedovolím.“ Candace hrozně nerada vystupovala jako semetrika. Vadilo jí, že tak díky Kelseyině tvrdohlavosti vypadá. „Nedopustím, aby se můj syn potloukal po dostihové dráze a stýkal se s hazardéry a zločinci.“

Kelsey spustila ruce. „To si vyřiď s Channingem.“

„Jistě. Skutečně nemám právo ti říkat, co máš dělat.“ Rty se jí chvěly. Snažila se, hrozně se snažila být pro Kelsey jako přítelkyně, vést ji, nechovat se jako ukázková macecha. A nyní to vypadalo, že selhala. „I kdybych to udělala, stejně by sis dál dělala, co chceš. Tak jako vždycky.“

Philip přistoupil blíž, ten výbuch se ho dotkl a zároveň ho zmátl. „Candace, díváme se na tu záležitost z nesprávného úhlu. Vždyť jde jen o klubový ples.“

„Promiň, Philipe.“ Hněv a rozpaky nad scénou s Milicent ji poháněly dál. Milicent pro ni byla víc než tchyně. Byla to její přítelkyně, její spojenec. „Cítím, že se v této věci musím ozvat. Jde o mnohem víc než pouhý klubový ples. Je to věc loajality a patřičného chování. Takhle to nemůže jít dál. Už jsi svému otci ublížila dost, když jsi před ním dala přednost Naomi.“

„Tak takhle se na to díváš?“ Prudce se otočila k otci. „Tohle si myslíš? Nevěříš mi, že mi záleží na vás obou? Že jsem schopna naučit se přijímat a odpouštět?“

„Philipovi nemáš co odpouštět,“ zasáhla Candace pevně. „Udělal vše, co bylo správné.“

„Udělal jsem, co se mi zdálo nejsprávnější,“ zašeptal. „Je to pro mě těžké, Kelsey. Nemůžu ti říci, že ne. Ale přesto pro tebe chci jen to nejlepší.“

„Snažím se přijít na to, co to je. Nebo, když už to nebude to nejlepší, aby to alespoň bylo správné. Nechci ti tím ublížit.“

„To jistě nechceš,“ řekla Candace unaveně. Nikdy své nevlastní dceři skutečně nerozuměla. Proč by se to nyní mělo změnit? „Ten problém, Kelsey, je stejný jako vždycky. Jdeš přímo kupředu za svým cílem a nevšímáš si následků spojených s jeho dosažením. A když k němu dojdeš, často o něj ztratíš zájem.“

Ta stručná analýza pálila víc než výbuch hněvu. „Takže jsem chladná a povrchní.“ Hlas se jí chvěl, jak se jej snažila ovládnout. „Není to poprvé, co mi tohle někdo řekl, takže se s tím těžko polemizuje.“

„To není pravda.“ Philip ji vzal kolem ramen. „A Candace to tak určitě nemyslela. Máš pevnou vůli, Kelsey, a dovedeš být tvrdohlavá. Je to klad i zápor.“

Candace v duchu o krok ustoupila. Ze zkušenosti věděla, že její přání spojeneckou frontou neprorazí. „Záleží nám na tobě, Kelsey. Pokud ta kritika byla příliš tvrdá, pak jen proto, že nám na tobě skutečně záleží, a tahle situace už je nám všem nepříjemná. Nedávná publicita vyvolává staré vzpomínky. Lidé začínají mluvit a tvého otce to staví do ožehavé situace.“

„Zabili dva muže.“ Kelsey již klidněji ustoupila. „Nemohla jsem tomu zabránit, stejně jako nemohu zamezit pomluvy, které to vyvolává.“ ,

„Zabili dva muže,“ opakoval Philip. „Copak můžeš očekávat, že si nebudeme dělat starosti?“

„To ne. Mohu vám jen říci, že to nemělo nic společného se mnou ani s farmou U tří vrb. K násilnostem dochází všude. Dostihový svět není žádné doupě neřestí a zhýralosti. Když člověk každé ráno vstává za úsvitu, nemá na to ani čas, ani dost energie. Je to práce. Dřina. Částečně jednotvárná, částečně napínavá, ale všechna mi stojí za to. Nekonají se tam každou noc flámy se šampaňským a zločinci. K

čertu, vždyť většinou už před desátou tvrdě spíme. Viděla jsem, jak se rodí hříbata a jak dospělí muži zpívají v noci nemocnému koni, aby usnul. Není to žádná idylka, ale ani Sodoma Gomora.“

Philip neřekl nic. Věděl, že prohrál. Na jejím místě mohla stejně dobře stát Naomi a bránit svět, jemuž nerozuměl a k němuž nikdy nemohl patřit.

Jistě to má své kladné stránky.“ Candace se snažila uklidnit. „Sama jsem se v televizi dívala na Kentuckou derby a nedá se popřít, že koně jsou nádherní a celé je to napínavé. Vždyť i Hanahanovi se před několika lety zajímali o jednoho dostihového koně. Pamatuješ, Philipe? Neodsuzujeme celou tu… profesi“ –alespoň si myslela, že se tomu tak říká – „ale záleží nám na tom, s kým se stýkáš. Říkalas přece, že chodíš s nějakým karbaníkem.“

Kelsey si povzdechla. „Řekla jsem to, abych popíchla babičku. Měla jsem říci, že mě zajímá majitel sousední farmy. Je mi líto, že jsem způsobila potíže. Teď se předem omlouvám, že vám způsobím další. Chci ukončit pronájem svého bytu. Budu i nadále bydlet na farmě U tří vrb, alespoň prozatím. Později v průběhu roku se možná poohlédnu po nějakém domě, ale na farmě budu pracovat dál.“

Candace položila Philipovi ruku na paži a dala mu tím najevo svou podporu a jednotu. „Bez ohledu na následky?“

„Vynasnažím se je minimalizovat. Uvědomuji si, že mě tam nebudete chtít navštěvovat, takže za vámi hodlám co nejčastěji jezdit. Nějakou dobu tady nebudu, ale zavolám.“ Sebrala kabelku a kroutila jejím uchem. „Nechci vás ztratit, ani jednoho.“

„Nás neztratíš. Tohle bude vždycky tvůj domov.“ Když Philip dceru objal, Candace nic neříkala.

Cesta zpět jí připadala ještě delší. Byla to mezihra, během níž si sice zchladila hlavu, ale zároveň se potácela mezi slzami a hněvem. Když zastavila u Tří vrb, valná část hněvu už vyprchala, ale zanechala po sobě příliš velký prostor pro zraněné city

U předních dveří se otočila. Nechtěla hned vejít a potkat Naomi. Určitě by se nehodilo probírat s ní, co říkali o ní a o světě, v němž se pohybovala. Kelsey usoudila, že bude lepší, když se s tím nejprve vypořádá sama. Když se prostě jen posadí mezi vadnoucí narcisy a kvetoucí svídu a počká, až se bouře v jejím nitru utiší.

Ale samota jí nebyla souzena, protože do dvora vešel Gabe.

„Hledal jsem tě.“

„Myslela jsem, že už jsi pryč.“

Přisedl si k ní na úzkou kamennou lavičku s výhledem na rané hvozdíky a orlíček. „Odjíždím až večer.“ Chtěl ji ještě vidět. Ten důvod mu stačil zpřeházet plány. Uchopil ji za bradu a dobře si ji prohlédl. Byla uplakaná. Překvapilo ho to stejně jako jeho vlastní nervózní reakce.

„Co se stalo?“

Zavrtěla hlavou a odtáhla se od něho. „Přemýšlíš o sobě často?“

„Pokud se tomu mohu vyhnout, tak ne.“

„Je těžké to obejít, když ti ostatní pořád nastavují tvé chyby jako zrcadlo. Podíváš se na ně, a uvidíš sám sebe.“

Vzal ji kolem ramen a promluvil nenuceným hlasem. „Kdo ti ublížil, miláčku? Zmlátím ho.“

Nesměle se zasmála a přitulila se k němu. Ale pak se odtáhla. „Nejsem dobrý člověk, Gabe. A málokdy mě napadne, že bych se o to měla snažit. Dřív mě vždycky překvapilo, když mi někdo řekl, že jsem rozmazlená, tvrdohlavá nebo sobecká. A mohla jsem si říct, že to není pravda. Že jenom dělám, co mi připadá správné.“

Neklidně vstala, nechala ho sedět na lavičce a sama udělala pár kroků po vydlážděné cestičce, která se vinula mezi záhony probouzejících se ■květin. „Když mi Wade řekl, že myslím jen na sebe, že jsem chladná a sobecká, nekompromisní, nemilosrdná a tak dál, mohla jsem si to vysvětlit tak, že se tím snaží ospravedlnit vlastní nevěru. Nebyla jsem v posteli dost náruživá, takže si našel jinou, která taková byla. Necítila jsem s ním, nezajímala jsem se dostatečně o jeho kariéru, ale jiná žena ano. Odmítla jsem přehlédnout, že jsem ho nachytala s jinou ženou. Jestliže jsem tedy byla příliš nekompromisní, abych chápala jeho fyzické potřeby, byl to můj problém. Nikdy mi nepřišlo zvlášť zatěžko vylít s vaničkou i dítě. Porušil manželský slib? Tak tedy bylo po manželství. A tím to skončilo. Ano, jsem nekompromisní.“

Prudce se otočila, připravená, že jí bude odporovat. „Věci jsou buď dobré, nebo špatné. Existuje pravda a lež. Zákon a zločin. Připoutejte se.“

Opatrně přikývl. „Dobrá. Připoutejte se.“

„Než to uzákonili, často jsem bezpečnostní pásy nepoužívala. Člověk má moc práce, spěchá, jede jen kousek. Proč se tím zatěžovat? Ale od chvíle, kdy to uzákonili, Kelsey bezpečnostní pásy používá. Pokaždé, bez výhrad.“

„A proto si myslíš, že jsi nekompromisní?“

„Než to uzákonili, byla to úplně stejná hloupost, když se člověk nepřipoutal. Tím zákonem se na zdravém rozumu nic nezměnilo. A já jsem schopna ignorovat zdravý rozum, ale zákon nikdy. Až na rychlostní omezení,“ připustila. „Ale kdykoli jsem je porušila, nějak jsem si to zdůvodnila. Jestliže jsem do Atlanty odjela, abych se pokusila dát do pořádku své manželství, jestliže jsem věděla, že to v něm skřípe, a chtěla jsem vynaložit určité úsilí a zapracovat na tom, proč jsem nedokázala odpustit, když jsem je tam našla? Protože porušil slib. Něco přísahal, a přísahu porušil. A to mi stačilo.“

Gabe si mnul rukou bradu. „Chceš, abych ti řekl, žes toho parchanta neměla pustit k vodě, Kelsey? To nemohu ze dvou důvodů. Za prvé s tebou souhlasím a za druhé tě chci pro sebe. Můžu ti říct, že kdyby šlo o nás dva a já tě nachytal s jiným chlapem, byl by on mrtvý a ty bys toho litovala. Pomůže ti to nějak?“

Zavřela oči, přejela si oběma rukama přes obličej. „Jak jsem se jen do takové situace dostala?“

„Řekl bych, že máš za sebou mizerné dopoledne. Kdes byla?“

„Jela jsem na návštěvu za tátou.“ Opět se jí nesmyslně chtělo plakat, a tak se otočila, dokud se jí nepodařilo slzy potlačit. „Chtěla jsem mu říct, pěkně z očí do očí, že dám pryč svůj byt a zůstanu tady. Alespoň prozatím.“

„Takže ti dal zabrat.“

„Ne, to ne. On ne. Je to ten nejlaskavější člověk na celém světě. To já ubližuju jemu.“ Už nechala slzy, ať si tečou. K čertu s nimi. „Já mu ubližovat nechci. Nechci, aby byl kvůli mně nešťastný, ale prostě se nedokážu dostatečně podřídit. Ne natolik aby to všem vyhovovalo.“

Nic neříkal, jen vstal a přitiskl ji k sobě. Nikdy nebojoval proti slzám slovy. Nejlépe bylo nechat je téci, dokud se oči ne-pročistily.

„To je hloupé.“ Popotahovala a hledala po kapsách kapesník, pak si vzala jiný, který jí Gabe nabídl. „Celé to začalo pitomým plesem, derby a jedním zubařem.“

„Co kdybychom si znovu sedli a kdybys mi to dešifrovala?“

„To je taková tradice,“ řekla a žuchla sebou na lavičku. „Jde o to splnit rodinná očekávání. Netvrdím, že mé dětství bylo plné nebezpečí, ale vždycky bylo třeba udržet dobrou pověst jména Bydenů, hlavně pokud šlo o babičku.“

Zmačkala v dlani kapesník do kuličky a přála si, aby s ním mohla zmačkat i svůj hněv a vzdor a všechno to zahodit. „Je na mě naštvaná, že jsem se rozvedla s Wadem a poskvrnila tak rodinnou čest. Snad není třeba dodávat, že je zlostí bez sebe, když jsem tady.“ Snažila se rozjasnit vlastní náladu a usmála se. „Podle nejlepších starodávných tradic mě vydědila.“

„No…“ Vzal ji za ruku a hrál si s jejími prsty. „Pořád se ještě můžeš nastěhovat ke mně. Nechat se vydržovat. To by jí dalo co proto.“

„Bože, za něco takového by vymazala mé jméno z rodinné bible.“

Když si uvědomil, že žertoval jen napůl, pustil ji. „To nepůjde, vid? Tak co ten ples, derby a zubař?“

„Zní to jako název nějaké hodně špatné hry.“ Snažila se uvolnit, nadzvedla vlasy z krku a ramen a pak je zase nechala spadnout. „Když jsem přijela za tátou, byly tam navíc babička a Candace, moje nevlastní matka. Jedly chlebíčky a plánovaly květinovou výzdobu jarního plesu v klubu. A samozřejmě čekaly, že na něj půjdu. Dokonce mi zařídily i doprovod, protože od té doby, co jsem odešla od Wada, s nikým nechodím. Chtěly…“

„Počkej.“ Zvedl ruku. „Zopakuj pro mě tu poslední vetu o tom, že s nikým nechodíš.“

„Dva roky jsem nikde s nikým nebyla. Jednak proto, že mi to před rozvodem připadalo nesprávné, jednak proto, že se mi většinou nechtělo. Sex nikdy nebyl hybnou silou mého života.“

Opět ji vzal za ruku a políbil ji. „Tak to napravíme.“

„Snažím se ti to vysvětlit.“ Ucukla rukou, zjistila, že ji pevně drží, a vzdala to. „Ten zubař, totiž dentální chirurg, je synem jedněch

přátel a nedávno přesídlil do Washingtonu. Odpovídá veškerým bydenovským představám. Mimochodem ty ne.“

„To je to nejhezčí, cos mi kdy řekla. Pojďme to ke mně oslavit.“

„Díky tobě se už začínám cítit líp. Nečekala jsem, že se to zlepší.“ Usmívala se a položila mu hlavu na rameno. „Každopádně jsem jim musela říct nejen to, že nemám zájem o doktora Přijatelného, ale taky že to na jarní ples nestihnu. Je první sobotu v květnu.“

„Derby. Teď to do sebe všechno zapadá.“

„Ano, derby. To rozpoutalo kravál, původně docela civilizovaný, ale babička se mi dostávala pod kůži. Takže,“ vyhýbavě po něm pokukovala zpod řas, „jsem jí řekla, že chodím s jedním karbaníkem, jen abych ji naštvala.“

„Máš odpornou povahu.“ Vzal její obličej do dlaní a prudce ji políbil, dříve než si to stačila rozmyslet. „To se mi líbí.“

„Jim ne. Babička práskla dveřmi, otec se tvářil zničeně a Candace byla hrozně rozčilená. Už jsme se srazily několikrát, ale tentokrát mířila dobře. A trefila se, Čím déle tady jsem, tím hůř pro rodinu. A jelikož jsem příliš neústupná, nesnažím se najít kompromis.“

„Někdy žádný kompromis neexistuje.“

„Dobří lidé jej nacházejí.“

Choulostivá situace, pomyslel si a pozoroval sazenice muškátů v květináčích. Rodinná záležitost. A on měl s rodinným životem pramálo zkušeností.

„Napadlo tě někdy, že tvoje rodina taky o žádný ústupek neusiluje?“ Sledoval, jak se k němu pomalu otáčí. „Všechno, nebo nic. Copak to v podstatě takhle nepostavili?“

„Já…, takhle jsem o tom neuvažovala.“

„Ne, protože jsi natolik chladná, natolik neústupná a tvrdá, žes automaticky všechnu vinu vzala na sebe. Můžou si s ní pohazovat, vyhrožovat, že tě vydědí, říkat, jaký jsi sobec, a všechno je to jen tvoje vina?“

Pokud si vzpomínala, nikdo se jí proti rodině nikdy nezastal. Rozhodně ne Wade. Scény vyvolávala a hladinu rozčeřila vždycky jen ona. Je to zvláštní, že ji nikdy nenapadlo, že jejich postoj je stejně neústupný jako její.

„Dělám si, co chci, bez ohledu…“

„Bez ohledu na co?“ naléhal. Sice nikdy neměl rodinu, která by ho chránila, ale neměl ani rodinu, která by ho svazovala pocitem viny a závazků. „Bez ohledu na skutečnost, že někdo se přizpůsobit musí? Kdybys na ten bál s tím zubařem, kterého ti přidělili, šla, změnilo by se tím něco?“

„Ne,“ řekla po delší odmlce. „Jen by se tím oddálila další scéna.“

„Zůstáváš tady, abys je naštvala?“

„Jistěže ne.“ Rozhořčeně ucukla hlavou. „Samozřejmě že ne,“ řekla znovu, ale již zaraženěji. „Musí ti to připadat strašně hloupé. Všechen ten zmatek kvůli etiketě a tradici.“

„Jen si říkám, že už ses dost natrápila kvůli tomu, jaká jsi a co chceš. Už je ti líp?“

„Mnohem.“ Zhluboka si úlevně oddechla. „Jsem ráda, žes tady ještě byl, Slatere.“

„Chtěl jsem tě vidět, než odjedu.“ Prsty jí přejel přes zátylek až ji zamrazilo. „Nabouráváš mi rozvrh, Kelsey.“

„Ano?“ Dívala se na své ruce, které složila do klína.

„Začínám na tebe myslet, než ráno otevřu oči. Řekl bych, že existují tři situace, kdy je muž nejzranitelnější. Když je opilý, když propadne sexu a v tom okamžiku těsně před probuzením. Nepiju. A od.té doby, co jsem tě poprvé uviděl, nemám o jiné ženy zájem. Ale tys mě nachytala v tom jediném okamžiku, kdy jsem bezbranný.“

Mnozí muži už jí recitovali verše, ale takový dojem na ni neudělali. Po citové, romantické i sexuální stránce. Když mluvil, pozvedla k němu oči, jak ji přitahoval jeho tichý, vábivý hlas. A chytila se. Nyní byla bezmocná ona.

„Bojím se tě.“ Netušila, že to tak je. A už vůbec ne, že mu to řekne.

„Dobrá, takže jsme si kvit.“

Vzal její obličej do dlaní, prsty jí pomalu pročesával vlasy a prodlužoval ten okamžik, aby si ho oba zapamatovali. I s ptačím zpěvem, jarními květy a ostrým odpoledním sluncem. A pak přišlo setkání rtů, zrychlený tep a dlouhý, pomalý sten sdílené rozkoše.

„To, co se ve mně odehrává, když tohle dělám, mě k smrti děsí.“ Opřel se o ni čelem, zatímco jím prostupovaly nové a už povědomé

pocity. „A sotva toho nechám, hned bych začal znovu, a to mě děsí ještě víc.“

„Mě taky. Asi je dobře, že na pár dní odjíždíš. Tolik si toho musíme rozmyslet.“

„Já už jsem s přemýšlením skoro skončil, Kelsey.“

Už zase popadla dech a přikývla. „Já taky.“ S pocitem lítosti se odtáhla. „Hodně štěstí v Keenelandu a díky za podporu. Potřebovala jsem ji. Asi jsem potřebovala tebe.“

Kapitola patnáctá

Naomi se Kelsey neptala, zda pojede s týmem do Kentucky. Přála si, aby jela. Moc si to přála, ale za samozřejmost to raději nepovažovala. Naomi už za samozřejmost nepovažovala vůbec nic.

K jediné neshodě mezi nimi došlo, když Kelsey trvala na tom, že si své výdaje bude hradit sama. Po celou dobu, co se Naomi balila a připravovala věci, během letu a když se ubytovaly v hotelu, tajně to v ní vřelo. Ale pohár přetekl, teprve když požádala Kelsey, aby za ní přišla do jejího apartmá.

„To je absurdní.“ Naomi rozčileně přecházela po místnosti a nevšímala si lehkého jídla a láhve vína, kterou si objednala na pokoj, aby jí pomohla udržet rozhovor v přátelském duchu. „Jsi tady s farmou U tří vrb. Pomáháš Boggsovi s Triumfem. Jsou to prostě provozní náklady.“

„Jsem tady,“ opravila ji Kelsey, „protože tady být chci, protože bych Bluegrass Stakes a derby za nic na světě nepropásla. A pokud jde o Triumfa, jsem tady navíc. Moses a jeho lidé mě nepotřebují.“.

„Já ano,“ vypálila Naomi dříve, než se stačila zarazit. „Víš, co to pro mě znamená, že jsi tady se mnou? Že tady chceš být?

Vědět po celé té době a všech těch ztrátách, že budeš stát vedle mě, nejen při startu, ale po celou dobu toho nádherného šílenství, které vrcholí posledními dvěma minutami? Raději bych tady od nynějška až do první květnové soboty měla tebe, než bych desetkrát po sobě vyhrála derby. A ty mě ani nenecháš, abych za tebe zaplatila.“

Kelsey vyvedená z míry zírala, jak její matka pochoduje po pokoji. Ještě nikdy neviděla Naomi tak rozčilenou, tak plnou emocí. Konečně tu byla ta žena, která se smála na svatební fotografii, která lehkomyslně flirtovala s muži. Která jednoho z nich zabila.

„Prostě se mi to nezdálo správné," začala Kelsey, ale ve chvíli, kdy se k ní Naomi prudce otočila, se zarazila.

„Proč by to nemělo být správné? Protože jsem nebyla konvenční matka? Protože jsem seděla ve vězení, když jsem tě měla učit zavázat si tkaničky?"

„Tak jsem to nemyslela…"

„Nečekám, že mi to odpustíš," odsekla Naomi. „Nečekám, že na to zapomeneš. Nechci po tobě, abys mě milovala ani abys mě brala jako svou matku. Ale myslela jsem si, že se na Tři vrby začínáš dívat jako na svůj domov."

Jak je možné, uvažovala Kelsey, že rozpoutala takovou smršť jen tím, že prostě použila vlastní kreditní kartu? „Ale to ano," řekla opatrně, připravená čelit dalšímu výbuchu. „To ale neznamená, že bych toho nebo tebe chtěla zneužívat."

Ale žádný výbuch se nekonal. Naomi se posadila a svědomitě se snažila potlačit hněv. „Pokud ten výlet ode mě nehodláš přijmout, byla bych ráda, kdybys jej přijala od Tří vrb. To, že tam jsi, tě už nejspíš alespoň částečně připravilo o dědictví. Je mi to líto."

„Takže to má být náplast na pocit viny? Dobrá." Když požár v Naominých očích pohasl, Kelsey rozhodila ruce. „To je hloupost. Neuvědomila jsem si, že ti to tak vadí. Klidně účet zaplať, jestli je to pro tebe tak důležité." Odhodila vlasy z obličeje. „Víš, vždycky jsem si říkala, odkud se moje výbušná povaha vzala. Táta je klidný jako jezerní hladina. A ty, ty jsi tak chladnokrevná, tak ukázněná, ovládáš se. I prohraná bitva stojí za to, když člověk zjistí, že ke svému temperamentu přišel poctivě."

„Jsem ráda, že jsem ti pomohla vyřešit jednu životní záhadu." Naomi křečovitě pokrčila rameny a vzala si jahodu z ovocné mísy, kterou objednala. „Ať vyhraju, nebo prohraju, v bitvě mi vždycky vyhládne. Chceš se najíst?"

„Jo." Kelsey si vybrala plátek jablka. „Chtěla bych ti něco říct," pronesla tónem, který Naomi přiměl nechat nalévání vína. „Já tě jako svou matku beru. Jinak bych tady už nebyla."

Naomi se nahnula a políbila Kelsey na tvář, pak se uklidnila a dolila sklenky.

„Na ženy od Tří vrb.“ Přiťukla si s Kelsey. „Hodně jsem se načekala, abych na to mohla připít.“

Dny před Bluegrass Stakes utíkaly jako na běžícím pásu. Kelsey poznala víc lidí, než si vůbec mohla zapamatovat. Každé ráno vstávala za úsvitu, aby stihla trénink, dělala si starosti a srovnávala Triumfa se všemi ostatními koňmi, kteří se vynořovali z mlhy. Chodila po stájích, sledovala žokeje, posuzovala trenéry a tahala z Boggse nejnovější zprávy a domněnky.

Kdykoli se jí podařilo zahnat Rena do kouta, sužovala ho otázkami, tahala z něj rozumy a podrobila ho křížovému výslechu kvůli strategii. Dělala si starosti o něho, o koně i dráhu.

„Hele,“ zeptal se jí, „kdo pojede toho koně, ty nebo já?“

Zatvářila se vzdorovitě a zhoupla se na podpatcích, zatímco společně trávili volnou chvilku u Triumfa. „Ty. Ale…“

„Ale otěže bys raději držela ty.“

Kyselý obličej jí rozjasnil úsměv. „Možná.“ Pohladila Triumfa po hlavě, vychutnávala jeho teplo, hebkost. „Asi jsem dostala dostihovou horečku.“

„Jen hoříš.“ Reno si zahákl palce za kapsy tmavomodrého hedvábného obleku. Čekala na něj přítelkyně a měl toho hodně na srdci.

„To k tomu přece patří, ne? Nervozita, ambice.“ Vzala jablko, které si schovávala, a nabídla je Triumfovi. „A láska.“

„Začínáš chápat,“ souhlasil Reno. Nemělo smysl říkat jí, že dříve nebo později jí ten nevinný pohled na věc něco pokazí. Čísla, podrazy, nepřízeň osudu. Na to přijde sama, řekl si a přátelsky ji poplácal po zádech. „Postarej se, aby náš chlapec byl spokojený, zlato. A připomeň mu toho koně z Kentucky. Udržuj ho v bojovné náladě.“

Zamrkal na ni a odloudal se k východu.

„S tím libovým frajerem si starosti dělat nemusíš,“ ujistila Kelsey Triumfa. „Na tebe nemá.“

Triumf chroupal jablko a zřejmě s ní naprosto souhlasil.

Půlnoční jezdec, kůň z Kentucky, byl místním favoritem. Překvapivě vyhrál derby na Floridě, kde o krk předběhl Triumfa i

Dvojnásobka. Tomu malému grošákovi, který se snadno plašil, se dostávalo velké publicity v místním tisku.

Kelsey musela přiznat, že je to krasavec. Klasické linie, nevypočitatelná povaha, oheň v očích. Na trati používal klapky, aby ho neplašily stíny a domnělé pohyby. Ale běhat uměl. O tom se přesvědčila na vlastní oči.

Také klisna Billa Cunninghama měla své přívržence. Člověk přece nemusel obdivovat toho člověka, aby si cenil jeho koně. Kočka měla elán i odvahu a dovedla vyrazit z boxu jako tornádo. Ale po těžkém tréninku tak supěla, až Kelsey tuhla v žilách krev.

Byli tam i další koně, kteří prokazovali statečnost a nezdolnou energii, a mezi nimi nebylo možno přehlédnout Gabova Dvojnásobka. Ale Kelsey vsadila na Triumfa. Řekla si, že nejde jen o loajalitu nebo prostě o lásku, ale že pro to pod Mosesovým pečlivým vedením začíná mít cit. Ten kůň byl jeden z miliónu. Stejně jako její vlastní klisna Čest.

V den dostihů stála vedle matky a nemohla se dočkat, až se její přesvědčení potvrdí.

„Dnes ráno vypadal báječně."

Kelsey zhluboka dýchala. Chtěla si vychutnat defilé před startem, celou tu podívanou i očekávání. Ale nedokázala přestat mluvit.

„Moses povídal, že nařídil Renovi, aby ho trochu držel zpátky a udržel v bojovné náladě. Dráha je pevná a rychlá, právě tak to má rád. Slyšela jsem některé časoměřiče. Sympatie má Půlnoční jezdec, ale chladné hlavy se rozdělily skoro přesně mezi Triumfa a Dvojnásobka." Přejela si rukou přes ústa. „Ale chybějícím článkem řetězu by mohl být Náhlý úder. To je ten hnědák z Arkansasu. Dnes ráno vypadal, že je připravený. A musíme počítat taky s Cunninghamovou klisnou. Je ohromně statečná."

Naomi pobaveně a dojatě hladila Kelsey po paži. „Jen se zhluboka nadechni. Za pár minut bude po všem."

„Mám zrovna tak čas, abych svým dvěma favoritkám popřál hodně štěstí." Gabe vklouzl mezi ně a obě je políbil. „Zdá se, že máme oba kurs sedm ku pěti," poznamenal a studoval tabuli. „Co byste řekly na to, že vítěz zaplatí večeři?"

„A ten kdo prohraje, koupí šampaňské.“ Naomi se na něj živě usmála. „Líbí se mi, když pití platí muž.“

„To se ti povedlo,“ zamumlala Kelsey. Namísto aby se nadechla, zadržela dech. Koně už vedli na start.

Z krytého místa pod tribunami Rich pozoroval svého syna. Ten kluk měl vždycky čich na ženské. A taky u nich měl z pekla štěstí. Stejně jako jeho táta, pomyslel si Rich a poplácal po zadku malou blondýnku, kterou sbalil předešlého večera.

„Sleduj trojku,“ řekl jí. „Mám na tom koni zájem. Velký zájem.“

Zazněl zvon. Koně vyrazili kupředu. Žena vedle něho zaječela a začala opilecky povzbuzovat trojku.

Rich přimhouřil oči, ukryté za zrcadlovými brýlemi. Vedení se ujal místní favorit a kůň z. Arkansasu narazil na bariéru. Pole vypadalo jako pouhá rozmazaná barevná skvrna s bušícími kopyty, ale trojku z očí nespustil. Cunninghamova klisna se držela statečně a u první zatáčky snížila náskok na délku krku. To se už ale od pole oddělil Triumf z Virgínie a dotahoval, až do vzduchu odlétaly drny.

Rich pomalu přikývl a na rtech se mu usadil úsměv. Dvojnásobek se dostal do lepší pozice a v zadní části dráhy vyrazil kupředu po vnitřní straně. V burácení davu zanikalo i hřmění kopyt. Na okamžik, který by vydal na jednu z těch nádherných momentek, běželi tři koně bok po boku, kopyta tepala téměř unisono, dresy plápolaly.

Pak Triumf vyrazil kupředu, o krk, o půl délky. Ve zlomku vteřiny proběhli cílem, Triumf z Virgínie, Dvojnásobek, Velká kočka. První, druhý, třetí.

Rich pohodil hlavou a rozesmál se. „Kotě, udělal jsem terno.“

Zatvářila se kysele a zavířila svou plechovkou piva. „Trojka nevyhrála.“

Rich se znovu rozesmál a sevřel tiket na tisíc dolarů, který vsadil na Triumfa z Virgínie. „To si myslíš ty, puso. Když má starouš Rich nějakou předtuchu, vždycky se mu to vyplatí.“

„Bože.“ Kelsey měla stále ještě ruce na ústech. Ke konci málem uposlechla nutkání zakrýt si oči. „Dokázal to! Vyhrál!“ Divoce se rozesmála a prudce Naomi objala. „Gratuluji! To je jen úvod k derby. Cítím to.“

„Já taky.“ Naomi ji k sobě pevně přivinula a nevšímala si náhlého zájmu filmových kamer a tisku. „Pojď se mnou pozdravit vítěze. Chci tě mít u sebe.“

„Mě by ses nezbavila.“ Otočila se ke Gabovi. Na člověka, který právě prohrál o půl délky, vypadal, že je sám se sebou neobyčejně spokojený. „Tvůj kůň běžel dobře.“

„To ano. Ale váš běžel lépe.“ Zatahal ji za cop, který jí ležel po zádech. „Tentokrát. Uvidíme se u večeře.“

Třpyt vítězství nesměl odvádět pozornost od práce, která je čekala. Z Kentucky měli odjet až po derby, ale přesunuli se z Keenelandu do Churchill Downs.

Úsvit stále přinášel trénink, časoměřiče, černou kávu a trenéry, kteří vše sledovali vzadu u bariéry.

Ale tohle byla derby. Trénink už nebyl soukromou záležitostí. Ve chvíli, kdy cviční jezdci vstali z postele, reportéři si už chystali výbavu. Televize, noviny i časopisy, všichni chtěli zajímavé úlovky, všichni toužili po jednom určitém rozhovoru, po tom nejlepším záběru.

Kelsey přesně věděla, jak by vypadala její ideální momentka.

Byl by to měkký úsvit, ta nejkouzelnější doba pro koně i jezdce, kdy se zvedá mlha, barvy jsou rozmazané a zvuky tlumené. A dvě charakteristické věže u dráhy, které nad tím vším čněly. Kádě s horkou vodou a pára, která z nich stoupá. Ptáci zpívající jitřní písně.

Do Louisvillu sice přišlo jaro, ale v tuto hodinu vzduch ještě nepatrně zábl, přinášel osvěžení i napětí. V chladném vzduchu stoupala další pára z boků a hřbetů koní, kteří se vraceli z prudkého trysku. Ať je hýčkali nebo pobízeli, klouzali mlhou stejně magicky jako bájný Pegas.

Ale byli to atleti. Člověk snadno zapomínal, že údělem těch půltunových stvoření, balancujících na tenkých nohou, je běhat.

Ze všech plnokrevníků, kteří se každý rok narodí, se jich jen několik, pár vybraných jedinců, projde ranní mlhou po této trati a v tomto týdnu. A v sobotu bude jen jeden mít kolem lesklého krku věnec rozkvetlých rudých růží.

Stájníci nosili kádě a bandáže a proplétali se řídnoucím provozem mezi koňmi. Slunce měkce hřálo, svými paprsky vytlačilo úsvit a

přeměnilo rosu v diamanty. Někde zamňoukala kočka, zaskřípaly podpatky holínek. A pak přišel zvuk kopyt letících po dráze, zprvu byl tajuplně nehmotný, ale pak sílil, vzedmul se, sedavá mlha se rozdělila jako voda a proplul jí kůň.

To byla její momentka, vzpomínka, kterou si Kelsey odnese, tichá a uklidňující uprostřed všech těch barev a okázalé podívané.

„Co děláš?“

Kelsey nejprve neříkala nic a vzala prostě Gaba za ruku. To si mohla myslet, že na tu scénu vkročí a stane se součástí její vzpomínky. „Fotografuji. Nechci na tohle všechno zapomenout kvůli večírkům, tisku a napětí.“

„Na člověka, který se nemohl dostat do postele před druhou, jsi vzhůru dost brzy.“

„Copak se dá spát?“

Gabe místo odpovědi ukázal na.čeledína, který se opíral o zeď stáje a podřimoval. Zasmála se a zhluboka se nadechla, hltala pach koní, mazání, kůže, hnoje.

„Pro mě je to nové. Viděla jsem dnes ráno, jak tvůj žokej jede Dvojnásobka. Vypadali dobře.“

Já jsem viděl tebe, jak se opíráš vzadu u dráhy o zábradlí. Vypadalas dobře.“

„Nechápu, kde bereš sílu flirtovat, když se toho tolik děje. Tohle je jako karneval, ples v opeře a formule jedna dohromady.“ Pohnula se z místa. „Průvody, závody horkovzdušných balonů, večeře na počest majitelů, večeře na počest trenérů. Nebo včera ten závod parních člunů. Nikdy jsem nic takového neviděla.“

„Vyhrál jsem pět tisíc.“

Odfrkla si. „Čísla. Kdo byl natolik hloupý, že se s tebou vsadil?“

Zašklebil se. „Moses.“

Stáhla si do obličeje štítek čepice. „S těmi deseti procenty, co dostal za sobotu, si to může dovolit.“

„Začínáš být drzá, miláčku.“

„Drzá jsem byla vždycky. Jdeš do muzea na losování, že?“

„Za nic na světě bych to nepropásl.“ Losování nevynechal celých pět let. Zda tam šel, nebo ne, nemělo žádný vliv na to, jakou jeho

koni přidělí pozici, ale byl to jeho kůň. „Ve starém padoku je předtím snídaně. Nemáš hlad?“

Zaúpěla a přiložila si ruku k žaludku. „Co jsem v Louisvillu, spásla jsem toho víc než dost. Myslím, že tam nepůjdu. Jestli chceš…“ Odmlčela se, protože si všimla, že ji neposlouchá. Ne, uvědomila si, šlo o něco víc. Stál jako přimražený a soustředil se, zaměřil se jako laser na nějaký bod vzadu ve stáji. „Stalo se něco?“

„Ne.“ Na okamžik měl dojem, že zahlédl svého otce, jak si vykračuje v pastelovém obleku, který se mezi riflovinu a bavlnu ani trochu nehodil. Ale byl to jen letmý záblesk. A Rich Slater by docela určitě nechodil po stájích v Churchill Downs hodinu po rozednění. „Ne,“ řekl znovu a setřásl bezděčnou obavu. „Jestli nechceš jíst, pojď se dívat, jak se cpu já.“

Už na to nemyslel. Dopoledne ještě neskončilo a Gabe pilně analyzoval s Jamisonem a žokejem výhody plynoucí pro jeho koně z pozice na čísle tři.

„Dostali jsme pozici u bariéry.“ Kelsey stála s Boggsem ve stodole a zakousla se do jednoho z několika jablek, která měla po kapsách, zatímco stařec věšel na šňůru bandáže. „To je znamení shůry.“

Boggs sebral kolíček, který měl připíchnutý k nohavici kalhot, a přepečlivě věšel bandáže v barvě královské modři. „Řek bych, že Bůh derby sleduje jako všichni. Nejspíš má i svého favorita.“ Přejel rukou po již značně opotřebovaném sedle s třmeny, které vlastnoručně vyleštil. „Možná bych měl pár těch papírků, co mám v kapse, na toho koně vsadit.“

„Myslela jsem, že nikdy nesázíte.“

„Nesázím.“ Stejně pomalu a pečlivě přehodil přes šňůru dečku. „Už od dubna třiasedmdesátýho roku.“

Rychle se na ni podíval, aby se přesvědčil, zda si neuvědomila, že v tom roce její matka zabila Aleka Bradleyho. Když v jejích očích spatři] jen mírný zájem, pokračoval.

„Byl jsem tou dobou taky v Keenelandu. Přesouvali jsme se na dostihy do Lexingtonu. Tři vrby si tehda dělaly stejnou naději na umístění v derby. Byl to dobrej kůň. Měl jsem ho raději než všechny ženský na světě. Jmenoval se Sluneční paprsek. Nejspíš jsem se

zbláznil, protože jsem na něj vsadil měsíční mzdu. Odstartoval jak uragán, jako by už před sebou viděl cílovou pásku. V první zatáčce kůň vedle něj zakop a prudce do něj vrazil. Paprsek šel k zemi. Hned jak padal, jsem věděl, že si už nezaběhá. Roztříštil si levou přední nohu. Nedalo se nic dělat, a tak jsme ho museli utratit. Vaše máma mu sama přiložila pistoli k hlavě. Byl to její kůň, a plakala, když to dělala. Ale udělala, co musela.“ Prudce si povzdechl. „Vod tý doby nesázím. Možná kdybych si vsadil, přineslo by to smůlu.“

Vzala Boggse kolem ramen a společně si prohlíželi věci, které měl na starosti – schnoucí bandáže, klapky na oči, dečky a bavlněné vycpávky. „Triumfovi se nic nestane.“

Přikývl a vzal si jablko, které mu Kelsey nabídla. „Nemá cenu zamilovat se do koně, slečno Kelsey.“ Vyleštil jablko o rukáv košile a vrátil jí je. „Tak nebo onak vám zlomí srdce.“

Jen se usmála, vyhodila jablko do vzduchu a chytila je. „To je pro mě, Boggsi, nebo pro Triumfa?“

Bezzubý úsměv mu rozdělil obličej na dvě části. „On má fakt jabka rád.“

„Tak bych mu je raději měla dát.“

Když chtěla odejít, Boggs přešlápnul a podrbal se na krku. „Víte, dnes jsem zahlíd člověka, kterýho jsem už hezky dlouho neviděl. Poznal jsem ho tehda na jaře v třiasedmdesátým.“

„Ano?“

Boggs si od ní vyhýbavě vzal jablko, sevře] je ve svých sukovitých rukou a úhledně je roztrhl na dvě poloviny. „Tátu pana Slatera.“

„Gabova otce? Vy jste ho tady viděl?“

„Zdálo se mi, že viděl. Ale oči už mi moc neslouží. Je to divný, že by tady byl. Vzpomínám si, že ten den, co Paprsek spadl, tam byl taky. Udělal pořádnej kravál, jako že slečna Naomi chtěla tenkrát ten dostih prohrát a o toho koně přijít. Samozřejmě byl pod vobraz. Ale Rich Slater každýho přesvědčí. Udělali tomu koni dopingový testy.“

Kelsey stála, slunce v zádech, obličej zachmuřený. „A na co přišli?“

„U našeho koně nenašli nic. Chadwickovi závodí poctivě. Ale zjistili něco u toho koně, co do něj vrazil. Amfetaminy.“

„Čí kůň to byl?“

„Cunninghamův.“ Plivl na zem. „Je to divný, co? Nejdřív to bylo na Cunninghama, ale pak se ukázalo, že to udělal jeho žokej. Benny Morales, zatraceně dobrej jezdec. Napsal to v dopise na rozloučenou a pak se oběsil u Cunninghama v sedlárně.“

„Panebože. To je hrůza.“

„Kolem dostihovejch koní je toho spousta, co zrovna nevoní, slečno Kelsey. Rich Slater si vymyslel, že Chadwickovi Benny-ho podplatili, aby svýho koně zdrogoval, takže i kdyby vyhrál a pak se na to přišlo, diskvalifikovali by ho. To je samozřejmě úplná hovadina, ale takovej člověk musí na někoho svalit vinu. Věc se má tak, že ten den skoro všichni prodělali. Asi to nebyl on, co jsem viděl, ale říkal jsem si, že kdyby o něj skutečně šlo, měla byste si dávat pozor.“

„To budu.“

Rich Slater neměl nejmenší chuť přijít do cesty komukoli od Tří vrb. Byl tam jako divák. A ačkoli by pro něj určitě bylo jistější držet se v sobotu daleko od Louisvillu, chtěl sedadlo v přední řadě.

Dařilo se mu. V kapse měl svazek bankovek, v posteli ochotnou ženu a z rukávu sypal nevázané mejdany. Konečně udělal terno. A nejlepší, nejsladší na tom bylo, že zatímco jeho hvězda stoupala, hvězda jiných lidí padala ke dnu.

Musel si přiznat, že je skvělý, ale dával si pozor a nikdy se neopil natolik, aby se o tento názor s někým podělil. Nejenže splatí starý dluh a srazí na kolena nevděčného syna, ale ještě si přijde na pěkné peníze.

A skutečně vůbec nic nedělal. Jen vložil správný nástroj do správných rukou.

Ta Chadwickovic čubka si to odskáče. Nahý přešel k baru vyplenit hubenou zásobu alkoholu. Jeho společnice pro derby spala v posteli, natažená na rozházených pokrývkách. Dokázal jsem jí svou mužnou sílu, řekl si, a připil svému odrazu v zrcadle.

Ještě pořád ji má.

Se sklenkou v ruce se nakrucoval před zrcadlem. Růžovými brýlemi marnivosti neviděl povolené svaly, které mu visely kolem

pasu. Pochvaloval si své tělo, bezvadné a pevné. Tělo, které po něm zdědil jeho syn, který ho odbyl šekem na pět tisíc dolarů.

Tak ty nenecháš vlastního otce přespat pod svou střechou? Až s tím skončím, bude mi ta podělaná střecha patřit.

Hodil do sebe whisky a pozoroval, jak mu při polykání poskočil ohryzek. Ten kluk si myslí, že je ze všech nejchytřejší. Vždycky si to myslel. Za pár dní tak nafoukaný ani tak silný v kramflecích nebude. Za pár dní se kolo štěstěny otočí.

Opravdu by měl poděkovat okolnostem, minulým i současným, že tu příležitost dostal. Cunningham je zvláštní prémie, která mu nádherně spadla do klína. Ten člověk je samozřejmě hlupák, ale hlupáci se dají nejlépe oškubat.

A on bude Cunninghama škubat ještě hezkou řádku let. Trocha roztomilého vydírání na vedlejší úvazek mu zajistí roztomilý stálý příjem. Ale to hlavní, to přijde v sobotu večer těsně před šestou. Každý by mu jistě dal za pravdu, že je to dobře odvedená práce.

Otevřel další láhev a znovu si nalil. Přemýšlel, zda by si na něj Naomi Chadwicková vzpomněla. Kdyby tak přišel až k ní, popadl ji za ten pěkný pevný zadek, jestlipak by se na něj rozpomenula? Byl v pokušení to zkusit. Jít až k ní, štípnout ji a zamrkat na ni.

Nelíbilo se mu pomyšlení, že by nějaká žena, jakákoli žena, mohla na Riche Slatera zapomenout.

On se na ni pamatoval, to ano. Pamatoval se na tu nóbl rozmazlenou čubku, která se předváděla v šatech s hlubokým výstřihem nebo obepnutých džínách. Vykračovala si kolem dráhy jako nadržená klisna a roztáhla nohy pro každého chlapa, který se na to ještě zmohl.

Chtěl ji, moc po ní toužil. Chtěl jí nadzvednout ty nabírané sukně a zabořit se pod ně. Ukázat jí, co dovede pořádný chlap. Ale když se jí nabídl, podívala se na něj jako na něco, co jí po procházce po stáji zůstalo na podrážce holínky. A vysmála se mu. Smála se, až měl chuť jí tu krásnou tvář rozbít pěstí.

A možná bych to udělal, pomyslel si Rich a roztržitě tloukl pěstí do dlaně druhé ruky. Možná bych to udělal, kdyby se tam nezjevil ten židovský parchant.

„Nějaký problém, slečno Naomi?“

„Ne, Mosesi, to nic. Jen nějaká dostihová krysa. Jak se má náš šampión?“

Odplula, přehodila si cop a šla se rozplývat nad favoritem dostihu. A Richovi nezbývalo, než jít domů, do ošuntělého bytu, který si pronajal, a praštit pěstí do obličeje alespoň svou bledou, tuctovou manželku.

Myslela si, že je pro něj příliš dobrá. Toho dne ho připravila o hrdost, ale on ji později připravil o mnohem víc, když to zařídil s tím dostihem. Tak to samozřejmě dopadnout nemělo. Nikdo nemohl tušit, že Morales svého zdrogovaného koně nezvládne a narazí do jejího tak silně.

Ale stejně, pomyslel si nyní. Stejně to dopadlo dobře. Víc než dobře, protože byl chytrý, opatrný a využil okolností proti ní. Splatil jí to, to ano. Ale tím to ještě nekončí.

Těch deset let, které strávila ve vězení, to byla jen část odplaty. Zbytek přijde v sobotu.

V den konání derby Kelsey přečkala snídani v guvernérově rezidenci. Nejenže nemohla jíst, nemohla ani snést pomyšlení, že je tak daleko od dráhy.

První dostih startoval přesně v jedenáct třicet. Spolu se stájníky, žokeji a trenéry tam Kelsey byla před šestou. Představa, že by se v poledne vrátila do hotelu a zdřímla si, nepřicházela v úvahu. Namísto toho zůstala s Boggsem a několika dalšími a ukusovala z grilovaného kuřete, které si koupila.

„Ty jsi ještě tady?“ Moses si sedl vedle ní na zem a vzal si z tácku stehýnko.

„Kde jinde?“ Jedla více proto, aby se uklidnila než z hladu, a zapíjela kuře limonádou.

„Mohla by ses posadit do lóže. Už teď je to úžasná podívaná. Kolem dráhy je narváno, tribuna se zaplňuje.“

„Jsem moc nervózní. Kromě toho by mi nějaký reportér strčil před obličej mikrofon nebo kameru.“

„Tady se jim taky nevyhneš. Tvoje máma má vliv. Mohla by ses schovat na ředitelství.“

„Jo.“ Kelsey si olízla prsty. „Tam je to pro obchodníky. To bych si rovnou mohla sednout do zasedačky. To není místo, odkud by se dal sledovat dostih. Jak se má Naomi?“

„Je přetažená. Když se na ni člověk podívá, tak to nepozná, ale je pořádně nervózní. Trochu je to i tím, že jsi tady ty. Chce, abyste ten pohár držely spolu.“

„To by šlo, ne?“

„Neřeknu to, abych nepokoušel bohy.“ Zašilhal k obloze. „Je hezky. Sucho, jasno. Dráha je rychlá.“

„Byla jsem tam už dřív, když ji upravovali. Je překrásná se všemi těmi pravidelnými brázdami. Chtěla jsem se dopoledne dívat na některé dostihy, ale jen jsem z toho byla nervózní.“ Protože měla žaludek stále ještě natolik prázdný, že se neklidně chvěl, vzala si další kus kuřete. „Neviděls Gaba?“

„Sedí v lóži s Naomi. Brzy se sem vrátí potrápit Jamieho a sledovat, jak mu budou sedlat koně.“

„Včera jsme měli tak napilno, že jsem ho sotva zahlédla.“ A vůbec spolu nebyli sami. „Nevěděla jsem, jestli o tom mám začít, protože dobře vím, jak mu je. Ale Boggs říkal, že se mu zdálo, že viděl Gabova otce.“

„Kdy?“ Moses tu otázku vypálil tak rychle, až se Kelsey lekla.

„Ve čtvrtek ráno. Říkal, že si není jistý. Mosesi?“ Vyškrábala se na nohy, protože Moses už vstal a šel směrem ke stájím.

„Ten chlap nosí smůlu,“ vychrlil ze sebe. „Špatná medicína.“

„Špatná medicína?“ Chtěla se usmát, ale rty ji neposlechly. „Ale Mosesi.“

„Někteří lidé nosí smůlu a rádi ji přenášejí na druhé. Rich Slater k nim patří.“ Šel rychle k Triumfovu boxu, ujistil se, že je vše v pořádku a přinutil se uklidnit. Koně citové rozpoložení snadno vycítí. Chtěl, aby Triumf byl ostrý, v bojovné náladě, ne vystrašený. „Jestli tady je, nechci aby se sem přiblížil.“

„Stráže dovnitř nikoho bez povolení nepustí. Boggs si ani nebyl jistý. A vůbec. Jaké potíže by mohl způsobit?“

„Žádné.“ Moses hladil koně po hlavě a měkce mu něco šeptal. „Asi jsem taky přetažený. To se Slaterem je stará věc. Zlá, ale stará.“

„Boggs mi pověděl o tom dostihu v Lexingtonu, jak tam spadl Sluneční paprsek.“

„To bylo zlé. Hrozněji to sebralo. Slater se pokusil píchnout do vosího hnízda, ale ty vosy popíchaly někoho jiného. Benny Morales byl dobrý žokej. V tom roce se vracel na dráhu. Nějakou dobu musel přestat jezdit kvůli zlomené páteři. Cunningham ho nechal jet svého koně. Nikdy jsem nepochopil, jestli Benny toho koně zdrogoval, protože tak strašně potřeboval peníze, nebo jestli prostě potřeboval porazit koně od Tří vrb.“

Na tom už asi nezáleží, řekl si Moses. Došlo k nejhoršímu.

„Předtím jezdil pro Tři vrby a jednou ráno při tréninku měl těžký pád. Rok a půl trvalo, než se zase postavil na nohy. Pan Chadwick mu nabídl, aby pro něj pracoval jako asistent trenéra. Ale Benny chtěl jezdit. Chtěl dokázat, že mu to jde. A tak ho nechal jezdit Cunningham.“

„Byl schopný?“

„Nevím. Bral hodně analgetik. Málem se utrénoval k smrti, aby slezl na původní váhu. Nebyl o něj velký zájem, takže ho Cunningham dostal lacino. Skončilo to daleko hůř než jen finanční ztrátou. No,“ opět Triumfa pohladil, „už je to dávno. Teď jde o nový dostih. Ten nejdůležitější. Už je skoro čas vzít ho do padoku.“

Tuto cestu od stájí do padoku mohl kůň první sobotu v květnu absolvovat jen jednou v životě. Před necelými třemi lety ještě vesele skotačil na zelených pastvinách po boku své matky. To byl jeden z prvních krůčků na cestě k uskutečnění snu. Jako roček se možná prohánět po lukách a závodil s kamarády nebo s vlastním stínem. Trénoval, rostl. A jak se mu vyvíjely svaly a kosti, poznal poezii a sílu pohybu vlastní jen jeho chovu. Na uzdu reagoval nadšeně, nebo nevypočitatelně, a potom jednou, v jitrem ozářené stáji, poprvé pocítil na hřbetě tíhu člověka.

Jednoho dne ho přivedli k železné bráně a donutili zvyknout si na stísněný prostor. Běhal na lonži, po cvičném oválu. Naučil se rozeznat pach svého stájníka, cítit horkost v nohou a dotyk biče na hřbetě.

Dělal to, co bylo jeho údělem. Běhal.

Ale po této trase, na tento dostih, kráčel jen jednou. Žádnou další příležitost nedostane.

V 17.06 byli v padoku a Triumf přecházel do své stáje, kde ho měli osedlat. Kontrolovalo se tetování i barva a zvláštní znamení všech sedmnácti přihlášených koní. Bylo to stejné jako na všech dostizích. A přece jiné.

Jen jeden kůň z dostihu odstoupil. O tom koni z Kalifornie, který spadl při ranním tréninku a poranil si nohu, se nemluvilo. Smůla.

V prostorách vyhrazených pro žokeje se jezdci stavěli na váhu. Padesát sedm kilo, o nic více o nic méně, včetně výstroje. Reno se postavil na váhu a usmál se. Hodiny v páře stály za to. O chvíli později jezdci v zářivých dresech scházeli z vážnice v prvním patře do padoku.

Čekání se už chýlilo ke konci.

Davy na tribunách byly stále neklidnější, napjatější, rozjásanější. Kolem dráhy se slavilo, některé diváky rozehřál alkohol, propašovaný dovnitř ve vydlabaných pecnech chleba a balících dětských plen.

Tabule s kursy blikala a u přepážek sázkových kanceláří se tísnily davy lidí.

Bylo 17.15. Startující koně již byli osedlaní, valachy z jejich doprovodu zdobily květy a ohony spletené do copánků. Ačkoli po nebi pluly bílé obláčky jako z prachového peří, bylo dusno. Napětí mělo svou váhu.

„Nesnaž sejít hned dopředu," řekl Moses Renovi. „Nech toho koně z Kentucky, ať do první zatáčky určuje tempo. Triumf v poli běhat umí."

„Projede jím jako jehla," souhlasil Reno. Ačkoli mluvil klidné a nenucené, pod dresem se potil.

„A mluv na něj. Hlavně mluv. Když ho o to požádáš, dá do dostihu celé srdce."

Reno přikývl a snažil se udržet ve tváři obvyklý přidrzlý úsměv. Na těch dvou bleskurychlých minutách strašně záleželo.

„Nasedat!"

Když rozhodčí v padoku vydal pokyn, Moses Rena poplácal po rameni a pak ho vyšvihl do sedla. Nyní projdou tunelem k dráze.

„Připravena?“ Naomi uchopila Kelsey za ruku.

„Jo.“ Zhluboka se nadechla, pak ještě jednou. „Jo.“

„Já taky.“ Po dvou krocích Naomi zavrtěla hlavou. „Počkej chviličku.“ V apartním červeném kostýmku a s elegantními perlami kolem krku se rozběhla přes padok. Když doběhla k Mosesovi, zasmála se, objala ho a políbila.

„Naomi!“ Zrudl směsicí pýchy a rozpaků jako chlapec, kterého nachytali, jak štípl předsedu třídy, a vykroutil se jí. „Co blázníš? Jsou tady…“

„Lidi,“ dodala a opět ho políbila. „K čertu s tvou pověstí, Mosesi.“

Když se rozběhla zpět ke Kelsey, stále se ještě smála. „Tak, to bychom měli.“

Kelsey s ní pobaveně a trochu dojatě srovnala krok. „Ano?“

„Hádáme se kvůli tomu už tolik let, že ani nemám chuť to počítat. Nechce, aby se o našem vztahu vědělo, protože se pro ženu v mém postavení nehodí.“ Odhodila vlasy z obličeje. Bože, připadala si tak mladá, volná a neuvěřitelně šťastná. „Je to samozřejmě jen mužská ješitnost, kterou všichni nosí v trenýrkách.“

Kelsey se hlasitě zasmála. „Proč si ho prostě nevezmeš?“

„Nepožádal mě o to. A já mám asi příliš ženské hrdosti, abych o to prosila jeho. Když už mluvíme o chlapech.“ Spatřila, že k nim přichází Gabe. „Než mě uslyší, ráda bych ti řekla, že to je jeden z nejnádhernějších exemplářů, jaké jsem kdy viděla.“

„To dělají ty oči,“ zašeptala Kelsey. „A ústa. A lícní kosti.“ Lišácky se usmála. „A samozřejmě taky ten neuvěřitelný zadek.“

„To jsem si všimla,“ zahihňala se Naomi. „Jsem sice málem tak stará, abych byla jeho matkou, ale ještě pořád dobře vidím.“

„Dámy.“ Gabe naklonil hlavu na stranu. Když dvěma ženám takhle svítí oči, něco se děje. „Řeknete mi ten vtip?“

Pohlédly na sebe a naráz zavrtěly hlavou. „Ani nápad.“

Z obou stran se do něj zavěsily a za zvuků písně ‚Mám domov v Kentucky‘ kráčely ke své lóži.

Uprostřed tribuny, mezi nazdobenými klobouky a hedvábnými saky, popíjel Rich Slater svou třetí whisky s ledem. Sedadla, která

mu Bill Cunningham zajistil, nebyla sice prvotřídní, ale koupil si nový kapesní dalekohled. Pozoroval jím, jak Gabe doprovází obě ženy do jejich okázalé lóže.

Vypadají bezvadně, říkal si. Naomi v elegantním červeném kostýmku, její dcera v modrém, blonďaté hlavy jim jen zářily. Vypadaly jako dvě svůdné zarážky a mezi nimi se pohyboval ten tmavý muž.

Přemýšlel, jestli ten kluk už byl s oběma v posteli. Jako blond sendvič se čtyřma mléčnýma nohama a čtyřmi pažemi. Vsadil by se, že dupou jako králíci.

„Dívej, mourku, nevypadají rozkošně s těma kytkama ve vlasech?“

Cherri, s níž už týden vydržel díky neuhasitelné touze po milování a velké toleranci vůči šumivému likéru, ho tahala za ruku. Rich poslušně přenesl pozornost na dění kolem.

„To jistě, puso. Rozkošně.“

Startující koně doprovázeli na dráhu květy ověnčení valaši s livrejovanými jezdci v sedle. Kůň z Arkansasu tančil a pokusil se soupeře před.sebou kousnout. Doprovodný jezdec ho žokejovi pomohl uklidnit.

Za burácení davu koně lehce přeběhli po dráze.

„Je to neuvěřitelné,“ řekla Kelsey. „Celé je to prostě neskutečné.“ Když jí Gabe nabídl sklenku, zavrtěla hlavou. „Nemůžu nic spolknout. Sotva dýchám. Bože, už jdou na start.“

Všichni byli na svých místech, koně, žokejové, asistenti i funkcionáři. Před pořadatelskou lóží stáli venku dva rozhodčí, zírali do dalekohledů a čekali na start. Třetí rozhodčí zůstal v pořadatelské místnosti a sledoval dvě obrazovky. Další stáli u jednotlivých sloupků u trati a u cíle.

Z kabiny hlasatele se ozvalo: „Start.“

Kdysi se derby startovala bičem. Nyní se tak dělo stisknutím tlačítka a slovy, na která všichni čekali.

„A už startují!“

Prudký start, řev davu a už kopyta ukrajovala z prvních metrů dostihu. Kelsey poskočilo srdce do hrdla a už tam zůstalo.

Tolik barev, tolik zvuků a všechny před oslněnýma očima splynuly v jedinou rozmazanou šmouhu a dusot kopyt. Pole se poprvé přehnalo kolem hlavní tribuny a do zatáčky u klubovny. Prvních čtyři sta metrů uteklo jako mžik za dvaadvacet sekund a vedení se ujal kůň z Kentucky.

Kelsey s dalekohledem doslova přilepeným na očích hledala v poli Triumfa. Vyrazil kupředu, běžel téměř ve stejném rytmu jako Gabův kůň a jeho barvy plály na slunci. Za nimi se hnala Cunninghamova statečná Velká kočka.

„Jde dopředu! Jde dopředu!“ Křičela, a ani o tom nevěděla. Její hlas se ztrácel ve zvukové kulise. Naomi se jí křečovitě držela.

V osmi stech metrech Triumf předběhl o hlavu Půlnočního jezdce a přesně ve čtyřicáté páté sekundě se mu Reno přitiskl k hřbetu.

Viděla, jak odlétají drny, jak září dresy, žokejové mávají holemi, jak dlouhé, útlé nohy neuvěřitelně silně tepou, natahují se a odrážejí.

Půlnoční jezdec klesl na čtvrtou pozici a žokej i kůň se snažili dostat k bariéře.

V kilometru se Triumf začal propracovávat kupředu, o krk, o půl délky, ale kůň z Longshotu běžel ze všech sil a dotahoval. Byl to souboj dvou favoritů, za nimiž běžela udatná klisna, která již zaostávala o dvě délky.

Od pole se odtrhl kůň z Arkansasu a pokusil se proniknout kupředu. Dav šílel.

Pak přišel konečný finiš před cílem, všechno, nebo nic.

Odehrálo se to rychle – přímo u šestnáctého sloupku Triumf zakopl a jeho tepající přední nohy se pod ním podlomily jako párátka. Reno ve třmenech zakolísal, přepadl koni přes hlavu a jako kámen se skutálel na dráhu. Jak se jezdci a koně hnali a snažili změnit v oblaku prachu směr, aby se vyhnuli srážce, kůň se ještě jednou křečovitě pokusil vstát, pak se ale na svých zničených nohou zhroutil a zůstal ležet.

Dvojnásobek proběhl cílem za dvě minuty, tři a tři čtvrtě sekundy, zatímco se ze všech stran na dráhu sbíhali stájníci na pomoc zraněnému šampiónovi.

Kapitola šestnáctá

V prostoru vyhrazeném pro vítěze Gaba žádný vítězný jásot nevítal. Jen zlatá trofej a věnec krvavě rudých růží. Kamery vrčely a zaznamenávaly vítěze derby, šampióna z Virgínie s červenobílým dresem, potřísněným blátem a potem. Žokej se naklonil přes Dvojnásobkův lesklý krk, přijal svých vlastních dvanáct růží a pohladil koně spíše s pochmurným než vítězným výrazem ve tváři.

„Pane Slatere," bylo vše, co dokázal říci, když ho Gabe uchopil za ruku. „Bože, pane Slatere."

Gabe pouze přikývl. „Jel jsi dobře, Joey. Byl to zdejší rekord."

Joeyho oči, obkroužené špinavými koly v místech, kde končily ochranné brýle, nedaly při té zprávě najevo žádné nadšení. „Co Reno? A Triumf?"

„Ještě nic nevím. Užij si to, Joey. Oba si to zasloužíte." Gabe bez ohledu na pot a špínu koně objal. „S tím ostatním se vypořádáme později." Obrátil se na Jamisona a pokusil se přehradit cestu kamerám, které na něj mířily, i přívalu otázek. „Byls blízko, Jamie. Víš, co se stalo?"

Jamison s obličejem téměř průsvitným šokem zíral strnulýma očima na růže, které držel v náručí. „Zhroutil se, Gabe. Ten nádherný kůň se jen tak zhroutil." Pohlédl vzhůru a jeho otřeseným výrazem

prorážel záblesk zoufalství. „Dvojnásobek by ho nebyl předběhl. V cíli by ho vzal.“ Jeho hlas zněl úpěnlivě. „Vím to. Cítím to.“

„Na tom teď nesejde, nemyslíš?“ Gabe mu položil ruku na rameno. Dal mu tak najevo svou podporu. Přestože vítězství mělo trpkou příchuť, nedokázal se ho vzdát.

Stráže držely tisk i fanoušky v patřičných mezích. Kelsey za zástěnou slyšela příval hlasů, viděla, jak se po ní míhají stíny. Zaslechla jásot, otázky, naléhání. To všechno ale patřilo k jinému světu, tam za tenkou bílou zdí, oddělující život od smrti. Zde se ozýval jen matčin tichý pláč.

„Mosesi.“ Kolébal ji, hladil ji po vlasech, svíral v náruči ji i její žal. „Mosesi, proč?“

„Neměl jsem sázet.“ Boggs tam stál, po obličeji mu tekly slzy a Triumfovo sedlo si tiskl k hrudi, která se těžce zdvíhala. „To jsem neměl.“

Kelsey jemně pohladila Triumfa po šíji. Jak je měkký, pomyslela si. A tichý. Srst měl postříkanou blátem na důkaz velkého úsilí. Měli by ho umýt, přemítala ponuře. Měli by ho očistit, vyhřebelcovat a obložit jablky, která měl tak rád.

Naposledy jej pohladila a pak se přinutila vstát. Sebrala zablácené klapky a něžně je položila přes sedlo. „Odneste jeho věci do stáje, Boggsi.“

„Není to správný, slečno Kelsey.“

„Ne, to není.“ Srdce jí usedalo nad tou strašnou křivdou. „Ale postarejte se o jeho věci jako vždycky. Musíme odtud dostat mámu.“

„Někdo tady musí zůstat, někdo se o něj musí postarat.“

„Já tady zůstanu.“

Upřeně na ni hleděl očima plnýma slz a pak přikývl. „Tak je to správný.“ Jako páže, které odnáší meč a štít svého bojovníka, se otočil a odešel.

Kelsey se snažila ovládat a sklonila se. „Mosesi, potřebuje tě. Odvezeš ji zpátky do hotelu?“

„Je tady spousta práce, Kelsey.“

„Udělám, co budu moci. Zbytek bude muset počkat.“ Položila Naomi ruku na záda a jemně jí přejížděla nahoru a dolů, jako by

chtěla potlačit záchvěvy pláče. „Mami.“ Jediný Moses si uvědomil, že je to poprvé, co Kelsey toho slova použila. „Jdi teď s Mosesem.“

Když Moses Naomi, zdrcené pocitem viny a zármutku, pomohl na nohy, sklesle se zvedla. Pohlédla na koně. Na Triumfa z Virgínie. Svůj triumf. „Byly mu teprve tři roky,“ zašeptala. „Možná mi nic déle nevydrží.“

„Nech toho.“ Ačkoli se Kelsey musela potýkat s vlastními démony, popadla Naomi za ruku. „Tam venku je spousta lidí. Musíš mezi nimi projít.“

„Ano.“ Její oči ztratily jakýkoli výraz. „Musím mezi nimi projít.“

Kelsey ji vyvedla za zástěnu a zamrkala při nenadálém střetu s davy lidí a hlukem. Věděla, že si to bude pamatovat po celý život – napětí dostihu i otřesný pád. Jásot a burácení davu, které náhle z ničeho nic strašlivě utichlo. To, jak se k místu neštěstí hnali stájníci, i všechen ten zmatek a aktivitu, když bylo třeba dostat koně i jezdce pryč z dráhy.

Kolikrát ještě zavře oči a uvidí, jak se pod Triumfem v tom šíleném úhlu podlomily nohy?

Kolikrát ještě uslyší matčin bezdechý pláč?

„Kelsey.“ Gabe se přihnal do stájí přímo od vítěze a upínal se k jediné tenoučké nitce naděje. V okamžiku, kdy spatřil její obličej, i ta praskla. „K sakru.“ Přitiskl ji k sobě a držel ji. „Museli ho utratit?“

Dopřála si malou chvilku, jen chviličku s obličejem přitisknutým k jeho hrudi. „Ne. Už bylo po něm. Boggs k němu doběhl první, ale už bylo po všem.

„Je mi to líto. Bože, hrozně líto. A Reno?“

Nadechla se, aby se uklidnila. „Odvezli ho do nemocnice. Zdravotníci si myslí, že to není vážné, ale čekáme, co nám dají vědět.“ Napřímila se a otřela si z tváří slzy. „Teď se musím postarat o zbytek.“

„Sama ne.“

Zavrtěla hlavou. Jestli se na někoho začne spoléhat, zhroutí se. „Chci to udělat. Pro matku. Pro toho koně. Uvidíme se časem v hotelu.“

„Já tě tady nenechám.“

„Mám tady Boggse a ostatní.“

Jeho oči potemněly. Ustoupil od ní a rychle přikývl. „Půjdu ti z cesty. Kdybys něco potřebovala, bude tady Jamie.“

„Děkuji.“

Byla to hotová noční můra. Když se Kelsey k půlnoci vpotácela do hotelu, její pocity byly jako otevřená rána. Věděla, že úředníci už mluvili s Mosesem i s její matkou. Řekli jí to. Řekli jí, že nepřišla pouze o šampióna. Nebyla to prostě náhoda, nebo osud, nebo Boggsova smůla.

Byla to vražda.

Triumfovi někdo píchl smrtelnou dávku amfetaminů. Droga mu zničila srdce. Zatímco uháněl statečně do zatáček a po rovince, pohltila jeho vlastní adrenalin a nenasytně se šířila nervovým systémem, až se mu u šestnáctého sloupku srdce zastavilo.

Nyní tedy Tři vrby a všechny zúčastněné čekaly otázky, spekulace a vyšetřování. Nadopovali snad svého koně, spletli si dávku a riskovali, že se na to při testech Triumfových slin nepřijde?

Nebo snad někdo jiný, nějaký konkurent, koně nadopoval, aby si vylepšil vlastní šance? Někdo, kdo si tak strašně přál vyhrát, že zavraždil koně a riskoval život člověka na jeho hřbetě?

Za dveřmi matčina apartmá zaváhala. Co ještě mohla říci? Naomi měla Mosese, aby ji utišil a uklidnil.

Pustila se k vlastnímu pokoji, ale nezvládla to. Pod únavou nemilosrdně vřela energie, která jí bez přestání bičovala mozek. Využila jí, rychle přešla po chodbě a zaťukala na Gaba. Nespal. Nečekal ji, rozhodně ne poté, co ho poslala pryč. A už vůbec ne po tom, co se dozvěděl, jak to bylo s Triumfem. Ale nyní tam stála a její obličej byl tak křehký a bledý, až se mu zdálo, že by jím mohl prostrčit ruku. Jednoduše ustoupil a pustil ji dovnitř.

„Už to víš?“

„Ano, vím. Posad se, Kelsey, než se složíš.“

„Nemohu. Mám strach, že když si sednu, už nikdy nevstanu. Někdo ho zabil, Gabe. Už to tak bude. Někdo tak strašně chtěl Triumfa vyřadit, že ho zavraždil.“

Přešel po pokoji k baru a zaměstnal se otvíráním láhve minerálky. „Můj kůň vyhrál.“

„Ano, mrzí mě, že jsem ti ani nepogratulovala, ale…“ Pak zahlédla jeho oči a zkameněla. „Snad si nemyslíš, že jsem tě přišla z něčeho obvinit? Nebo se snad zeptat, jestli s tím nemáš něco společného?“

Krev mu sice vařila, ale když jakoby mimochodem naléval do sklenic s ledem perlivou vodu, ruce se mu nechvěly. „Bylo by to logické.“

„K čertu s tím. A k čertu s tebou, jestli máš o mně tak ubohé mínění.“

Jestli mám o tobě tak žalostné mínění?“ Vznětlivě, drsně se zasmál. „Co si o tobě myslím, nebo jak na tebe myslím, Kelsey, je vedlejší. Faktem zůstává, že váš kůň je mrtvý a můj mi za něco málo přes dvě minuty vynesl asi tak milión dolarů. To je docela dobrý motiv pro vraždu, a ty jistě nejsi jediná, koho to napadlo.“

„Aha.“ Odsunula sklenici, kterou jí nabídl, a rozlila vodu po koberci. „Tak tedy fakta a logika. Na něco jsi zapomněl, Slate-re. Na charakter.“

„No a co.“ Odložil její sklenici bokem a upíjel ze své. „Ten můj je černý až dost.“

„Tak já ti o tobě něco povím, Gabriele Slatere, ty drsňáku, ty ostrý hochu. Když jde o koně, jsi jako cukrkandl. Tak ti učarovali, že se nad nimi rozplýváš úplně stejně jako dvanáctiletá holčička nad Malou mořskou vílou.“ Pohodila hlavou a s potěšením sledovala, jak se ty pečlivě ovládané oči v úleku rozšířily –

„Prosím?“

Jú do nich zamilovaný. Jsi do nich sakra zamilovaný. To sis vážně myslel, že se to neroznese, když jsi zkusil koupit Cunninghamovu klisnu, protože jsi měl obavy, že s ní špatně zacházejí?“

Maska opět dopadla na své místo, ale ona už za ni nahlédla a pokračovala.

„To si vážně myslíš, že tví lidé nemluví s našimi o tom, jak si hraješ s hříbaty, jako by to byla štěňata, a v noci vysedáváš u nemocného koně? Jsi měkký Slatere.“

„Je to investice.‘*

„Je to románek. A ještě něco," pokračovala a rýpla ho prstem do prsou. „Nemám ráda, když mi říkáš, co si podle tebe myslím, když vím svoje. Tys ten dostih chtěl vyhrát úplně stejně jako já, ale když si někdo výhru předem pojistí, už to není výhra. Jako člověk, který celý život hraje hazardní hry, bys to měl vědět. Takže jestli tady hodláš stát a litovat se, zatímco bys měl litovat mě, nebudu tě rušit."

„Počkej." Dříve než stačila vyběhnout ven, popadl ji za ruku. „Máš kolty proklatě nízko, miláčku." Odložil i svou sklenici a podrbal se na prsou. „A taky sakra dobře míříš. Dostalas mě, víš? Tak, můžeme se teď posadit?"

„Ty se posaď. Já to musím rozchodit."

Nebyl si zcela jist, zda ho její přesnost popudila, nebo potěšila, a tak se opřel o opěradlo křesla. „Promiň, Kelsey. Vím, že tím nic nenapravím, ale je mi to strašně líto."

„Snažím se nemyslet na to, jak mizerně se v tuto chvíli cítím. Mám starost o Naomi."

„Ta bude bojovat."

„To asi budeme všichni." Prošla kolem stolu, sebrala sklenici a svlažila si vyschlé hrdlo. „Když mi řekli, že byl nadopovaný, bylo to strašné. Bylo to, jako bych ho ztratila znovu. Prohledávají odpadkové koše. Každičkou jehlu, ale i kdyby něco našli, co se tím změní? Triumf je jednou mrtvý."

„Jestli dostihová komise najde jehlu, která ho zabila, mohlo by nás to přivést k člověku, který ji použil."

Zavrtěla hlavou. „Ne, to asi ne. Myslím, že by nikdo nebyl tak neopatrný, aby ji odhodil do odpadkového koše, a i kdyby to udělal, nenechal by na ní otisky prstů ani žádné jiné stopy." Neklidně si nacpala ruce do kapes a pak je znovu vytáhla. „Až přijdu na to, kdo to byl – a já na to přijdu – chci, aby trpěl." Opět sebrala sklenici, podívala se na dno a sledovala, jak se z něj zvedají maličké bublinky. „Dal do toho dostihu celé srdce, doslova celé." Otřásla se, pak zármutek překonala. „Reno si vymkl rameno a zlomil klíční kost, ale to je vše. Díky Bohu."

„Joey mi to řekl. Za pár týdnů bude zase jezdit, Kelsey."

„Snad do Preaknessu." Přeřaď, nařídila si. Mysli na budoucnost. „Znáš našeho koně Uragána? Mohl by se slušně uvést."

„Statečná holka,“ zamumlal.

Usmála se. „Budeme mít spoustu práce. Dnes jsem se dívala, jak odvážejí Triumfa, a bolelo to. Ještě nikdy jsem neztratila nikoho, na kom by mi záleželo. Nemyslela jsem si, že až k tomu poprvé dojde, bude to kůň. Ale záleželo mi na něm.“

„Já vím.“

„Tobě taky.“ Přistoupila k němu a pohladila ho po tváři. „Promiň, jestli jsem tě odbyla, když jsi mi nabídl, že se mnou zůstaneš. Kdybys tam zůstal, složila bych se, ale věděla jsem, že když budu sama, dostanu se z toho.“

„Myslel jsem si, že mě tam nechceš proto, abych ti nepřipomínal, že jsem vyhrál.“

„Jsem ráda, žes vyhrál. To je jediný světlý okamžik za celý den. Kdybych mohla, dívala bych se, jak jdeš za vítězem. Hrozně ráda bych viděla, jak ti předávají cenu.“ Náhle se zasmála a sáhla do kapsy. „Bože, úplně jsem zapomněla. Vidíš?“ Ukázala mu dva tikety, jeden na Triumfa, druhý na Dvojnásobka. „Pojistila jsem se.“

Zíral na ty tikety a dojaly ho, jako kdyby mu přísahala nehynoucí věrnost. „Stejná částka na oba koně.“

„Asi mi na obou záleželo stejně.“

Vzhlédl. Červeň, kterou jí zlost vehnala do tváří, ustoupila. Její obličej byl bledý a křehký jako ušlechtilý porcelán. Ruka, kterou držel v dlani, zhrubla prací, ale byla dlouhá, úzká a elegantní. Stále ještě měla na sobě půvabné modré hedvábí a střevíčky na jehlových podpatcích, které si vzala na dostih.

Zvedl ruku a pohladil ji po vlasech, které se jí uvolnily ze složitého francouzského copu. Měly barvu pšenice za prosluněného odpoledne.

Jeho dotek a náhlé ticho jí zrychlily tep. Je unavená, připomněla si. Vyčerpaná. Celé hodiny čelila reportérům, nebo se jim snažila vyhnout. Zodpovídala dotazy a vyvracela spekulace při prvním nájezdu hladového tisku. Tak proč v sobě cítí tolik energie?

„Je pozdě. Měla bych jít.“ Neměla v úmyslu couvnout, ale když se zvedl, zjistila, že je na odchodu. „Měla bych zajít za Naomi.“

„Má Mosese.“

„I přesto.“

Nyní se usmál on, docela pomalu, a jeho oči se žhavě střetly s jejími. „I přesto," opakoval po ní. „Byl to dlouhý den."

„Strašně dlouhý. Den, který vyburcuje všechny smysly a vyždímá je, až vyschnou. Jestlipak víš, jak mě vzrušuje dívat se, jak se ti každičký pocit odráží v obličeji?" Přešel blíž, ale nedotkl se jí. „Nervozita, potřeby, pochyby… touha."

Jak by se jí mohly neodrážet v obličeji, když jí otřásaly jako vichřice? „Na tohle nejsem, Gabe. Měla bych ti to říct rovnou."

„Na co nejsi?"

„Na…" Vrazila do křesla, zaklela a obešla je. „Na všechno to svádění, podlehání, uspokojení. A je to načasované…"

„Mizerně," souhlasil. „Je to načasované mizerně." Mohl ustoupit a nechat ji jít. Trpěl by tím, ale mohl to udělat. „Budeš mi muset říct, že mě nechceš. Teď hned. Budeš muset říct ano, nebo ne, Kelsey. Hned."

„Snažím se, jen kdybys mě nechal přemýšlet." Opět ucukla, ale on přitiskl obě ruce na stěnu za jejími zády a uvěznil ji mezi nimi.

„Myslíš si, že je to risk, a ještě nevíš, jak moc riskuješ." Nyní mu do žil proudila dávná povědomá lehkomyslnost, prudce jako příval. Ať vyhraje, nebo prohraje, ten závod si nenechá ujít. „V sázce je hodně a ono je vždycky jistější to zabalit. Tak to chceš? Mít jistotu?"

Ani si neuvědomila, že se pohnula a zavrtěla hlavou, pomalu ze strany na stranu. Ani na vteřinu z něj nespustila zrak a pak spatřil, jak jí v očích vítězně blýsklo.

„K čertu s rizikem." Přitáhl ji k sobě. „Pojďme to risknout."

Odhodila logiku i opatrnost. Nyní je nepotřebovala. Toužila přesně po tom, co jí dával, hladová ústa, neodbytné ruce. Ať byly sázky jakkoli vysoké, ta hra už ji pohltila.

Když ji přitiskl ke stěně a strhl jí z ramen sako, užasle zalapala po dechu. Tak bleskurychlého spěchu se od něho nenadála.

Ani od sebe. Ale její vlastní prsty mu rvaly košili, trhaly látku i knoflíky v bezohledné touze ucítit co nejdříve jeho kůži.

Pak měla pod rukama jeho tělo, napjaté, štíhlé svaly. V návalu nenasytnosti se mu přisála na ústa. Už se nebránila.

Nestála o něžná slova, pomalé doteky. Něco v ní vybuchlo a přála si, aby se to stalo rychle, vášnivě. Vezmi si mě. Jen ta jediná

myšlenka tepala v její mysli, proudila její krví. Slyšela vlastní smích, zastřený, bezdechý a cizí, zatímco ji jeho ústa pálila jako oheň na jazyku a po ramenou, z nichž sjela pomačkaná halenka.

A právě její smích ho zbavil posledních zbytků civilizované masky. Téměř vztekle ji popadl za ruce a zvedl jí je nad hlavu. Chvěla se, ale oči jí zčernaly vášní a touhou.

Držel ji pevně za zápěstí a roztrhl jí středem halenku, takže maličké zlaté knoflíčky létaly do všech stran. Její tělo se chvělo jako struna, kterou někdo neurvale škubl, ale stále se mu dívala do očí.

Pod hedvábím bylo další hedvábí, průsvitná módní titěrnost, která jí sotva stačila zakrýt ňadra, a vzápětí i ta sklouzla a zmizela pod sukní. Pozoroval její obličej a přejel jí vzhůru po noze, až našel okraj punčochy, krajku, lemující hedvábí. Sledoval, jak se jí rozostřil zrak, když položil ruku na oheň, který rozpoutal. Pak se do něj bezohledně pohroužil.

Zděšeně, otřeseně vykřikla a horečně se vzpínala proti jeho ruce jako mustang, který poprvé ucítí na hřbetě tíhu muže. Pocity na ni dorážely ze všech stran, zavalily ji jako lavina, ochromily ji, až se zapotácela pod tíhou horka, světla a mučivé, nádherné touhy, která jí jako zpocená pěst sevřela žaludek. Podlehla panice a rozkoši, zavrtěla hlavou a její tělo vybuchlo.

Uvolnění přišlo jako gejzír, který se vzedmul kdesi hluboko uvnitř a burácel stále blíže a blíže povrchu. Nezadržitelně. Když si byla jistá, že už nemůže, když už i barvy, které jí tančily před očima, vybledly, opět její touhu vystupňoval.

Jeho ruce bezohledně a drsně zatahaly za její sukni. Jeho ústa se zabořila do hedvábí, které jí splývalo přes ňadra, a pak pod ně, až se ocitla v jejich žáru. Její pleť měla exotickou chuť, okořeněnou potem a vlahou jako voda. Slyšel její prudké, nenasytné úpění, zmámené vzdechy, které jí čas od času uvízly v hrdle, zatímco jí srdce zoufale tlouklo pod jeho rukama, pod jeho ústy.

Cítil čirou živočišnou rozkoš, jak mu její nehty přejížděly po zádech, jak se její tělo zmítalo, chvělo a naráželo o jeho hladové ruce.

Jeho prsty se propletly s jejíma v usilovné snaze servat z něj kalhoty.

Jakmile byl volný, zabořil se do ní, tvrdě, hluboko. Ruce jí zaťal do boků. Ve vzduchu se zachvělo dvojí zaúpění, když do ní vnikl a nadzvedl jí nohy, aby se mu úplně otevřela. Pak se k sobě opět přisáli ústy a zalykali se vzdechy, zatímco se společně blížili k vášnivému, propocenému vyvrcholení.

Položila mu hlavu na rameno. Její tělo, plné energie vzrušením, ochablo jako rozmoklý papír. Kdyby ji nepřitiskl zády k pevné stěně, byla by se bezvládně svezla na podlahu.

„Kdo vyhrál?“ vypravila ze sebe.

Ačkoli sotva popadal dech, zasmál se. „Nerozhodně. Bože, ty jsi úžasná.“

Neměla dost sil, aby o tom pochybovala. Jak se jí mysl vyjasňovala, došlo jí, že se právě vášnivě, šíleně milovala vestoje a zbytky jejích i jeho šatů jí leží rozházené u nohou.

„Tohle jsem ještě nikdy nezažila. Nic takového jsem nikdy nezažila.“

„Fajn.“ Uvědomil si, že by tak opření o stěnu mohli strávit celou noc, a vzal ji do náručí.

„Ne, totiž…“ Hlas jí odumřel a nejasně zpozorovala, že má stále ještě obutou jednu lodičku. Nedbale ji skopla. „Vůbec nikdy. Když jsem byla vdaná, tak jsme jen… Totiž. Na tom nesejde.“

„Pokračuj.“ Nesl ji do ložnice. „Miluji srovnávání. Pokud je v můj prospěch.“

„To je jediné srovnání, které mám. Kromě Wada – kromě Wada jsem nikoho neměla.“

Právě ji chtěl položit na postel a zarazil se. Jeho oči zpozorněly.‘“Před ním jsi nikoho neměla?“

To je její problém v ložnici, pomyslela si Kelsey. Moc mluví. „Noa?“

„No a nic.“ Gabe se narovnal a opět ji políbil. Možná to byla prastará mužská ješitnost představovat si, že nikdo jiný nebyl. Ale rozhodl se, že Wada nebude brát v úvahu a užije si to. Z výšky ji shodil na postel, takže se dvakrát zhoupla a teprve pak zůstala v klidu ležet. „Tvůj bývalý nebyl jen parchant. Byl to taky pitomec.“

„Asi bych měla říct díky.“ Když se na ni stále díval, pokusila se natáhnout si ramínko košilky, ale vzápětí zjistila, že je přetržené. „Asi mi budeš muset půjčit župan nebo něco, abych se mohla vrátit do svého pokoje.“

Usmíval se, lehl si do postele a přitiskl se k ní.

„Vážně, Gabe. Nemůžu jít po chodbě v tomhle.“ Nahmatala pomačkanou hromádku zničeného hedvábí. „Tedy v tom, co z toho zbylo,“ opravila se.

„Na tobě to vypadá úžasně.“ Přejel jí rukou po těle, až sevřel v dlani její ňadro. „Ale tentokrát to bude ještě lepší.“

„Tentokrát?“ Srdce jí poskočilo, když jí lenivě přejížděl palcem přes bradavku. „Už bych nemohla. Ani ty bys už nemohl.“

Pozvedl obočí a sklonil svá usměvavá ústa k jejím. „Vsadíš se?“

Prohrála. Několikrát. Když do oken začal nahlížet úsvit, ležela na něm, tělo se jí ještě chvělo po jeho posledním útoku. Mysl měla příliš otupělou, aby dokázala usnout.

„Musím už jít. Musím jít na dráhu.“

„Musíš se vyspat a pak se najíst. Potom půjdeme na dráhu.“

„Mohli by nám přinést kávu?“ Jazyk se jí začal plést, jak jí prostupovala únava a potlačila všechny ostatní pocity.

„Jistě. Za chviličku.“ Hladil ji po vlasech, po zádech, ale nyní ji nechtěl vzrušit, jen ukolébat. „Zabal to na chvíli, miláčku.“

„Kolik je?“

Podíval se na hodiny a bez výčitek svědomí zalhal. „Asi čtyři,“ řekl, ačkoli už bylo po šesté.

„Dobrá. Na dvě hodinky.“ Cítila, jak padá jakýmsi tunelem, lehká jako pírko. „Jen si trochu zdřímnu.“

Něžně ji uložil, odhrnul jí vlasy z tváře a natáhl přes ni pomačkanou přikrývku. Obličej měla stále bledý a stíny pod jejíma očima mu připomínaly kazy v mramoru. Několik minut se díval, jak spí. A jak ji tak pozoroval, zamiloval se.

Ten pocit ho znepokojil, takže před ním couvl a vstal z postele. Připomněl si, ze sex bez ohledu na náklonnost, která jej provází, má k lásce daleko.

Chtěl ji. Nyní ji má. To ale ještě neznamená, že musí přesně vědět, co bude dál. Potřebovala přítele stejně jako potřebovala

milence. Jelikož chtěl zastat obojí, bude nejlepší, když začne tím, že bude jejím přítelem.

Gabe se osprchoval, ale když se vrátil do pokoje, aby se oblékl, ani se nepohnula. Bez ohledu na její city vešel do haly a vzal její kabelku. Měla v ní peněženku, malý balíček papírových kapesníků a notýsek, vázaný v kůži. Ke svému pobavení objevil také háček na čištění kopyt. Klíč, rtěnku, lahvičku parfému, ke kterému si s chutí přičichl, a taky dvacetidolarovou bankovku našel v malé přihrádce, která se zapínala na zip. Všechno to byly věci, které zřejmě žena jako Kelsey chce mít stále po ruce.

Klíč zastrčil do vlastní kapsy a nechal ji spát.

Nejprve se zastavil u Naomi. Moses otevřel hned po prvním zaklepání. Vypadal nervózně a unaveně, ale podal Gabovi ruku a upřímně se na něj usmál. „Ještě jsem neměl příležitost ti pogratulovat. Tvůj kůň byl vynikající."

„Taky měl tu nejlepší konkurenci. Takhle jsem vyhrát nechtěl."

„Ne." Moses ho poplácal po zádech a uvedl ho dovnitř. „Je to těžké, Gabe, pro nás pro všechny. A teď, když už tak trochu víme, jak se to stalo, je to ještě těžší."

„Žádné nové zprávy asi nemáte?"

„Vyšetřování pokračuje. A Tři vrby povedou vlastní vyšetřování." Jeho oči ve vrásčitém obličeji vypadaly jako z křemene. „Vím jen tolik, že někdo chtěl, aby ten kůň zemřel. Zatracená škoda."

Jestli můžu nějak pomoct – jestli kdokoli z Longshotu může nějak pomoct – stačí říct. Chci znát odpověď úplně stejně jako vy." Když se otevřely dveře, Gabe pohlédl směrem k ložnici.

Vešla Naomi. Kdyby byla boxer, asi by řekl, že je v kondici. Nyní nepůsobila ani zdaleka tak křehce jako předcházejícího dne. Měla na sobě tmavě fialový kostým, který se z toho, co měla po ruce, nejspíše blížil smutku, a tvářila se odhodlaně.

Jak Gabe řekl, byla rozhodnuta bojovat.

„Jsem ráda, žes přišel." Přistoupila k němu, vzala ho kolem krku a opřela se o něj tváří. „Je to zlé pro nás pro oba." Odtáhla se, ale ruce měla stále na jeho ramenou. „Hodně se toho bude povídat i o tobě. Chci, abychom vytvořili semknutou frontu."

„To já taky.“

„Hrozně mě mrzí, co se stalo. Je mi to líto kvůli mně, kvůli tobě a taky kvůli dostihovému sportu. Ale vypořádáme se s tím. Právě jsem svolala tiskovou konferenci. Chtěla bych, abys tam byl.“

„Kdy a kde?“

Usmála se a pohladila ho po tváři. „V poledne na dráze. Myslím, že je důležité, aby se to konalo tam. Hned po pitvě odvezeme Triumfa domů.“ Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „Asi bychom se oba měli připravit, že se o nás v příštích týdnech bude zajímat tisk a dostihy v Preaknessu přinesou další spekulace.“ Oči jí zkameněly. „K čertu! Měl bys je vyhrát, Gabe.“

„Přesně to mám v úmyslu.“

Spokojeně přikývla. „Nechám Kelsey ještě tak hodinu spát a pak jí zavolám na pokoj. Včera odvedla spoustu práce. Strašně nerada ji budu žádat o další.“

„Zvládla toho ještě víc.“ Připadalo mu absurdní, že ho mrazí v zádech. Zastrčil ruce do kapes a nahmatal klíč od jejího pokoje. „Kelsey byla přes noc u mě. Teď spí. Přinesu jí z jejího pokoje nějaké věci a pak dohlédnu, aby se najedla.“

Dlouho bylo ticho. Pět vteřin. Deset, Pak je Naomi přerušila a povzdechla si. „Jsem ráda, žes byl s ní. Jsem ráda, žes to byl

ty –“

„Možná tak ráda nebudeš, když ti řeknu, že v tom hodlám pokračovat.“

Povytáhla obočí. „To mluvíš o svatbě, Gabe?“ Poprvé za několik hodin se zasmála. „Á, bledneš. Typicky mužské.“ Poplácala ho po ruce, zatímco na ni dál zíral. „Měl bys odtud vypadnout, než ti začnu klást ještě trapnější otázky. Kdybyste sem mohli s Kelsey v jedenáct přijít, mohli bychom všichni jít na dráhu společně. Jo, a dones jí ten tmavomodrý kostým a tu korálově červenou halenku.“

Naomi ho vystrkala ze dveří, zavřela je a pak se o ně opřela. „Mosesi, to bylo ale strašných čtyřiadvacet hodin. A teď alespoň na chvilku je mi tak dobře. Myslíš, že Kelsey ví, že ji miluje?“

Kelsey věděla jen tolik, že ji strašně rozčílil. Nejenže ji nechal zaspat, ale navíc zmizel – i s jejím klíčem. Uvízla v jeho pokoji a neměla co na sebe.

Vyšla z ledové sprchy, která ji zchladila jen nepatrně, a zachumlala se do hotelového županu, který visel zevnitř na dveřích. S vlasy svázanými v ručníku přecházela z ložnice do předsíně a zpět.

Přemýšlela, zda by neměla zavolat Naomi, ale zalekla se představy, že by jí musela vysvětlovat, že je v podstatě nahá a uvězněná v Gabově pokoji.

Když zaslechla, jak se v předsíni otevírají dveře, vběhla tam s ohněm na jazyku. „Ráda bych věděla, co si sakra myslíš –á…“

Hleděli na sebe s číšníkem z pokojové služby a oba byli ve stejných rozpacích. „Promiňte, slečno. Ten pán mi řekl, abych rovnou vešel a tiše nachystal snídani, protože spíte.“

„Aha. To nevadí. Už jsem vzhůru.“ Důstojně založila ruce. „A kde je ten pán teď?“

„To nevím, slečno. Jen mi řekl, co mám dělat. Neměl bych raději přijít později?“

„Ne.“ Nechtěla, aby s tou kávou zase vycouval ze dveří. „Ne, to je v pořádku. Je mi líto, že jsem vás vylekala.“

Zatímco prostíral, uvažovala, zda má sebrat rozházené šatstvo nebo se tvářit, jako by je neviděla. Rozhodla se pro druhou možnost, převzala účet, připsala spropitné, které jak doufala, Gaba raní, a okázale účet podepsala.

„Děkuji, slečno. Dobrou chuť.“

Když Gabe vešel, právě pila první šálek kávy. „Tak už jsi vzhůru.“

„Ty ohavo.“ Lokla si kávy, která byla právě tak černá a horká, aby jí spálila jazyk. „Kams dal můj klíč?“

„Sem.“ Vytáhl jej z kapsy a pak položil přes židli její kostým. „Myslím, že jsem donesl všechno. Ty jsi ale spořádaný hotelový host. Kosmetika, kartáček na zuby. Mimochodem máš úžasné prádlo. Říkal jsem si, že tahle mrňavá modrá věcička asi patří k tomu kostýmu.“ Zvedl soupravu a zasmál se. „Vezmeš si ji na sebe?“

Vytrhla mu ji z ruky. „Ty ses hrabal v mých věcech?“

„Přinesl jsem ti je. Tvoje máma navrhla, abych ti přinesl tenhle kostým.“

„Moje…“ Kelsey zaskřípala zuby a modlila se, aby měla dost trpělivosti. „Tys za ní byl?“

„Má se fajn. Je dokonale připravená postavit se proti všem. Na poledne svolala na dráhu tiskovou konferenci. Jaká je ta káva?“ Trochu si nalil. „Máme za ní v jedenáct přijít do pokoje a půjdeme tam společně. Řekla, abych ti přinesl ten kostým, ale už mi nepověděla, jaké hadříky k němu nosíš. Takže jsem vybral, co se mi líbilo.“

„Ona ti řekla, jaké šaty mi máš přinést?“ Kelsey se nadechla a pomalu vydechovala. „To znamená, žes jí řekl, že jsem tady.“

Posadil se, zvedl z talíře stříbrný poklop, pod nímž se skrývala šunka s vejci. „Řekl jsem jí, žes v noci byla se mnou.“ V očích mu blýsklo. „Nějaký problém?“

„Ne, ale… Ne.“ Vzdala to a přitiskla si ruku ke spánku. „Točí se mi hlava.“

„Posaď se a najez se, hned ti bude líp.“ Když se posadila, natáhl se a vzal ji pevně za ruku. „Jedeme v tom spolu. Chápeš?“

Zírala na jejich spojené ruce. Myslel tím víc než tu tiskovou konferenci, a oba to věděli. Zase risk, pomyslela si Kelsey, ale zvedla oči, až se střetly s jeho.

„Jo, chápu.“

Kapitola sedmnáctá

„Neřekls mi, že toho koně chceš zabit.“ Cunningham si otřel zpocený obličej. Zdálo se mu, že se v poslední době věčně jen potí. Před kamerami, když nasazoval široký nasládlý úsměv. Na oslavách, kde ho lidé bouchali do zad a platili za něho pití. V posteli, když zíral do temného stropu a znovu a znovu prožíval poslední úsek derby.

Chtěl vyhrát, ale vzal zavděk i druhým místem. A přesto se náklady vyhouply do výše, jakou vůbec neočekával.

„Tos mi neřekl,“ opakoval zatímco mu po zádech stékal pot a nepříjemně se sléval u kořene páteře. „Řekls, že ho diskvalifikují, aby Kočka měla šanci na umístění.“

„Detaily jsi nechal na mně,“ připomněl mu Rich. Pil nyní prvotřídní kentucký bourbon a vychutnával výhled na Washington ze vznešeného hotelového apartmá. Mohl si je dovolit. Mohl si nyní dovolit spoustu věcí. „A dostals, cos chtěl. Tvoje klisna se umístila na derby. Nikdo už o tobě neřekne, že jsi cucák, co? Nikdo už se ti nebude za zády pošklebovat.“

„Měls jen dohlédnout, aby toho koně diskvalifikovali.“

„To jsem taky udělal.“ Rich se široce usmál. „A jak. Chadwickovi prohráli. A podezřelí jsou oni a můj drzej synáček, kdežto ty, milý Billy, jsi nevinný jak lilium.“ Vzal si z misky mandli v cukru. „Hele, nalejme si čistého vína, Billy. Nezdráhal by ses Gabovi jednu pořádnou ubalit, co? Koneckonců tě před pěti lety připravil o rodinnou farmu a o pořádnou dávku důstojnosti.“

„Ne, nevadilo by mi trochu mu srazit hřebínek, ale…“

„Oba víme, že ta tvoje klisna neměla pražádnou šanci dostih vyhrát,“ pokračoval Rich. „Kdyby doběhli koně od Tří vrb a z

Longshotu, možná by byla třetí, kdyby ji až do cíle mlátili, ale spíš čtvrtá nebo pátá. To by nestačilo, nebo snad ano?“

V té bryndě, do níž se dostal, ne, pomyslel si Cunningham. „Ne, ale…“

„Ne.“ Rich křoupal další mandli a tvářil se seriózně jako prodavač ojetých vozů. „Potřebovals náskok a já ti ho zařídil. No popravdě, nemyslel jsem si, že by skončila líp než na třetím místě, ale ta klisna do toho dala celé srdce. Bude rodit šampióny,“ řekl a zamrkal. „A o to jde, no ne? Když se teď přihlásíš do sdružení chovatelů, přijdeš si na pořádný balík, stačí když nadzvedne ocas.“

To byla pravda, naprostá pravda, ale Cunningham měl stále příliš adrenalinu v krvi. „Jestli to vyjde najevo, Richi, zničí mě to.“

„Jak by to mohlo vyjít najevo? Řeknu to snad někomu?“ Opět nasadil široký úsměv. „Doufám, že ses nevychloubal před tou svou roztomilou holčičkou. Někteří chlapi nedokáží držet hubu, sotva ho tam strčí.“

„Ne.“ Cunningham si přejel rukou přes ústa. „Neřekl jsem jí nic.“ A ani si nemyslel, že by tomu věnovala pozornost. Mariu daleko více zajímalo utrácet jeho peníze než to, jak k nim přišel. „Ale lidi se ptají. A tisk je mi v patách.“

„Samozřejmě,“ řekl Rich srdečně. „Stačí, když budeš kroutit hlavou, a sklidíš trochu bezplatné reklamy. Vždycky to můžeš mírně okořenit a říct, že dobře znáš Naomi Chadwickovou i Gabriela Slatera a nedovedeš si představit, že by tak hluboko klesli. Hlavně se v té souvislosti nezapomeň zmínit o Gabovi. Uděláš mi tím radost.“

Cunningham si olízl rty a naklonil se kupředu. „Jak ty to děláš, Richi?“

„No tak, milý Billy, to je takové moje tajemství. A čím míň toho víš, tím líp. Máš prostě kliku, že sis koupil koně na nabídkovém dostihu a dotáhls to s ním až do derby.“

„Za dva týdny se jede Preakness.“

Rich se zasmál a zavrtěl hlavou. „Nebuď nenasytný, příteli. Je to nebezpečné. Víš přece, jaké je to riziko nechat tu klisnu znovu běžet.“

„Ona na to má.“ Pustil z hlavy pocit viny i strach. Pustil z hlavy muže, kteří zaplatili životem, i pohled na koně, který se u šestnáctého sloupku zhroutil. „Jen to musí dokázat.“

„To nejde.“ Rich se usmál a pohrozil mu prstem. „I kdybys ji přihlásil a ona to zvládla, tenhle dostih se musí běžet čistě. Jinak by se o tebe mohli začít zajímat, milý Billy. A kdo ví – kdyby se začali zajímat o tebe, mohli by pak začít hledat mě. To se stává a pak…“ Zaštěrkal ledem ve sklenici. „Pak už bychom nebyli přátelé.“

„Ve hřeje spousta peněz.“

„Chceš víc peněz? Tak si vsaď na koně z Longshotu. Já svýho kluka znám. Dá do toho všechno, jen aby vyhrál. Aby se obhájil.“ Úsměv Richovi zhořkl. Nalil na tající kostky ledu další bourbon. „Vždycky chtěl za každou cenu vyhrát poctivě. Naučil jsem ho všechny finty, co znám, všechny, bez jediné podělané výjimky, ale on si myslí, že je lepší než já, chápeš? Zeje příliš dobrý, než aby tu hru trochu okořenil.“ Napil se, přimhouřil oči a jeho obličej se zatvrdil. „Uvidíme, kdo vyhraje tentokrát. Však uvidíme.“

Když si Rich štědře naléval, nemělo cenu se hádat. „Tak co mám dělat?“

„Stáhni ji z Pimlika, Billy. Řekni, že si namohla nohu při tréninku a že nechceš riskovat. Tvař se zklamaně a počestně, pak ji odvez na pastvu a nech ji tam, dokud nepřijde čas najít jí ženicha.“

„Máš pravdu.“ Píchlo ho u srdce, ale svou nenasytnost potlačil. „Raději neriskovat. Přihlásím ji k chovu a příští jaro ji připustím.“ Pousmál se. „Možná dokonce uzavřu obchod s tvým klukem, Richi, a za pár let ji zkřížím s jeho vítězem z derby.“

„To je rozumná řeč.“ Rich se naklonil dopředu a poplácal Cunninghama po koleni. „Napadlo mě ještě něco, Billy.“

„Ještě něco?“ Cunningham se okamžitě ostražitě stáhl. „Uzavřeli jsme přece dohodu, Richi. Já jsem své závazky splnil.“

„To je v pořádku. V naprostém pořádku. Ale koukni, Billy, tys na tom dostihu vydělal pěkný balík. Spočítal jsem si, že sis přišel tak na tři, možná čtyři sta táců.“ Když se Cunningham začal opět potit, Rich nasadil ještě zářivější úsměv. „A když ji teď dáš na chov a ona bude dalších řekněme deset let rodit hříbata, povede se ti opravdu dobře. Ale beze mě bys to nedokázal, co?“

„Už jsem se s tebou vyrovnal…“

„To jistě, ale pojďme si teď porovnat výdaje. Musel jsem zaplatit Lipskému.“

„To byl tvůj nápad. S tím já neměl nic společného.“

„Já jsem něco jako subdodavatel, Billy,“ vysvětloval Rich trpělivě. Všechno, co dělám, vede zpátky k tobě. Na to nezapomínej. Tak teda, Lipský oddělal toho čeledína a já jsem oddělal Lipského. A jsou tu ještě další lidi, co pro mě pracují. Nepůjdeme přece do podrobností, ale existují nutné výdaje a já je platit musím. Máme za sebou dva mrtvé muže a jednoho koně. Mezi nimi a tebou stojím jen já.“ Jen zářil a odpočítával jednotlivá úmrtí na prstech. „Takže je pro tebe velmi důležité, abych byl spokojený. Mělo by ti to stát za dalších sto tisíc.“

„Sto tisíc… To je kravina, Richi! Prostě kravina. Všechny náklady jdou na mě. Víš, co to stojí mít plnokrevníka? Jednoho posranýho koně? Plus poplatky za start.“

„Neměl bys mě odbýt pár šupy, milý Billy. To bys opravdu neměl.“ Rich se usmíval přátelsky jako smrtka. Ruku měl stále na Cunninghamově koleně, když zmáčkl. Stejně chtěl ještě nějakou dobu mačkat jeho peněženku. „Sto tisíc je výhodná nabídka. Věř mi. Dám ti týden na to, abys zfalšoval účty. Přineseš mi to sem den před Preaknessem. V hotovosti.“ Opřel se, byl sám se sebou nesmírně spokojený. „Strašně rád bych si vsadil na klukova koně. To víš, rodinné vztahy.“

Když si znovu naléval, smál se.

Kelsey měla pocit, že se jí z vlastních rodinných vztahů rozskočí hlava. Předpokládala, že návštěva v Potomaku bude těžká, ale bylo to ještě daleko horší. Její otec byl zlostí bez sebe byl tak rozčilený, jak ho Kelsey ještě nikdy neviděla. Sotva se mohla utěšovat tím, že se nezlobí na ni. Jak Candace chladně podotkla, na počátku celého problému stála ona.

Milicent splnila, čím vyhrožovala. Nepodařilo se jí zrušit poslední vůli Kelseyina dědečka, ale vlastní závěť změnila. Škrobeně a melodramaticky řečeno, Milicent už neměla vnučku.

Kelsey dojela ke Třem vrbám, nechala běžet motor a opřela si bolavou hlavu o volant. Byla to strašlivá, příšerná scéna. Když to

Milicent všem oznamovala, chladně zuřila. Otce to ohromilo a pak rozlítilo. A Candace, ta byla předem dobře připravená a vystřelovala Kelsey do srdce maličké jedovaté šípy viny.

Kelsey tiše zaúpěla bolestí, narovnala se a vypnula motor. Netušila, že to bude tolik bolet. S Milicent si už tak dlouho nerozuměly, že by bylo daleko pochopitelnější, kdyby se jí ulevilo.

Ale ono se jí neulevilo. Zranilo ji to.

Vyčerpaně vystoupila z auta a doufala, že jí aspirin alespoň zbaví pulzující bolesti hlavy.

Uslyšela hudbu, tvrdý, dynamický rytmus typických Stonů. Mick s kapelou se právě vyznávali z duševní spřízněnosti s ďáblem. Kelsey šlapo zvuku kolem boční stěny domu.

Na kamenném dvorku leželo staré pocákané prostěradlo. Na skleněné desce stolu stála řvoucí bedýnka, z níž vycházela rocková hudba. Za malířským stojanem, s vlasy svázanými do rozježeného cůpku, v obrovské pánské košili, která jí sahala až ke kolenům, stála Naomi a třímala v ruce štětec namočený do karmínové barvy.

Jako by šermovala mečem, pomyslela si Kelsey. Potýkala se s plátnem, které už vybuchovalo barvami a tvary. Její obličej z profilu byl jako vytesaný z kamene, z očí jí šlehaly blesky.

Vypadalo to na velice soukromou bitvu, takže se Kelsey pokusila vycouvat. Ale Naomi se prudce otočila a připíchla ji hněvivýma očima k zemi.

„Promiň," začala Kelsey, ale její hlas přehlušila hudba. Naomi se natáhla a ztlumila ji na přijatelnou mez. „Nechtěla jsem tě vyrušit."

„To je v pořádku." Z Naominých očí se rychle vytrácela vášeň, zdálo se, že když se nedívá na plátno, je opět klidná. „Jenom si tak soukromě vybíjím vztek." Odložila štětec a sebrala hadr, aby si utřela ruce. „Už jsem dost dlouho nemalovala."

„To je nádhera." Kelsey přistoupila blíž a prohlížela si šmouhy ostrých barev, ještě lesklé tahy štětce. „Je to tak niterné."

„Přesně tak. Jsi rozčilená."

„K čertu." Kelsey strčila ruce do kapes. „Tak se mi zdá, že mám na čele ceduli a na ní stojí psáno, jak se cítím."

„Máš výmluvný obličej." Také takový kdysi měla, vzpomněla si Naomi. Kdysi dávno. „Zřejmě se rodinné setkání moc nevydařilo."

„Stálo za prd. Táta se kvůli mně pohádal s babičkou. Strašně. A taky můžu za menší, ale stejně nepříjemnou rozepři mezi ním a Candace.“

„Protože tady bydlíš.“

„Protože jsem taková, jaká jsem.“ Vzala zapomenutou sklenici studeného čaje, který si Naomi přinesla s sebou, a napila se. „Milicent mě vyškrtla nejen ze závěti, ale i ze svého srdce a mysli. Pro ni už neexistuju.“

„Kelsey.“ Naomi ji vzala za ruku. „Určitě to nemyslí vážně.“

Kelsey sklenici prudce odložila na stolek, až to cinklo. „Opravdu?“

Soucit a starost se přetavily ve zlost. „Jistěže to myslí vážně. To je jí podobné. Je mi líto, že jsem ti způsobila takové nesnáze.“

„To já,“ vybuchla Kelsey. „Je to moje práce. Je na čase, aby všichni pochopili, že jsem schopná myslet, jednat a cítit sama za sebe. Kdybych tady být nechtěla, tak bych tady nebyla. Nejsem tady proto, abych je naštvala nebo abych tobě vyhověla. Jsem tady kvůli sobě.“

Naomi se zhluboka nadechla. „Máš pravdu. Máš naprostou pravdu.“

„Kdybych chtěla být někde jinde, byla bych někde jinde. Ale nikdo mě hrozbami, úplatky ani pocity viny nedonutí, abych se vzdala něčeho, co je pro mě důležité. Moje rodina je pro mě důležitá. Tři vrby jsou pro mě důležité. A ty taky.“

Tentokrát se pro sklenici natáhla Naomi a ruka se jí chvěla. „Děkuji.“

Kelsey stěží odolala nutkání kopnout do květináče s muškáty. „Nemáš mi za co děkovat. Jsi moje matka. Záleží mi na tobě. Obdivuji, jak sis dokázala zařídit život. Možná nejsem spokojená se všemi roky mezi tím, ale líbí se mi, jaká jsi teď. Rozhodně se nehodlám připlazit zpátky a předstírat, že neexistuješ, jen proto, že by se to Milicent líbilo.“

Naomi se zachytila stolu, aby se nesesula na židli. „Nedovedeš si představit, vůbec si neumíš udělat představu o tom, jaké to je slyšet od dospělé dcery, že se jí líbí, jaká jsem. Mám tě hrozně ráda, Kelsey.“

Zarazila se v hněvu. „Já vím.“

„Nevěděla jsem, jaká budeš, až tě znovu uvidím. Milovala jsem tu malou holčičku, o kterou jsem přišla. Pak jsi sem přijela ty a dalas mi šanci. Vyrostlas v úžasnou ženu. Jsem na tebe moc pyšná. I kdybys zítra odjela a už se nikdy nevrátila, stejně už jsi mi dala tolik, v kolik jsem ani nedoufala.“

„Nikam neodjedu.“ Kelsey uposlechla hlasu srdce, přistoupila k ní a rozevřela náruč. „Jsem přesně tam, kde být chci.“

Naomi s očima pevně zavřenýma vychutnávala dotyk a vůni své dcery. „Chtěla bych ti říct, že ti to vynahradím. Že najdu způsob, jak ji obměkčit.“

„Ne. To není tvoje starost.“ Už vyrovnaněji uvolnila sevření. „Můžeš mít vztek se mnou. Mám strašlivou zlost.“ Využila výkyvu nálady a dala se do prudkého přecházení. „A je mi to líto. Ani se mi nechce věřit, jak hrozně mě to mrzí. Ze si myslí, že mi jde o její peníze. Ze těch peněz i mých citů zneužila proti mně. Že se mě jejich prostřednictvím pokusila ovládat.“

„Pro Milicent je životně důležité ostatní ovládat. Taková byla vždycky.“

„Nepodařilo se jí zablokovat konto, které mi dědeček odkázal. Určitěji štvalo, že není v její moci to změnit. A táta byl tak rozčilený. Křičel na ni. Ještě nikdy na ni nezvedl hlas.“

„Ale ano, zvedl.“ Naomi se usmála a v očích se jí zračilo ponuré zadostiučinění. „To už je ale dávno. Jsem ráda, že se tě zastal.“

„Kéž bych mohla říct, že jsem taky ráda. Bylo to hrozné dívat se, jak se hádají. A vidět, jak se kvůli tomu všemu táta a Candace odcizili. A vědět, ať už právem nebo ne, že za to můžu já. Babička je tak strašlivě neústupná, odmítá vidět věci očima druhého člověka.“ Cožpak se tohle už nedověděla sama o sobě? Kelsey se na to rozpomněla. A otřásla se.

„V tom případě má dvě možnosti,“ podotkla Naomi. „Bud ustoupí, nebo zemře v osamění.“

„Nezbývá mi, než věřit, že se usmíří,“ zamumlala Kelsey. „Nic jiného mi nezbývá. Myslím, že už se s babičkou nikdy neshodneme. Po dnešku ne. Představ si, že proti mně použila Triumfa. Řekla, že ses patrně dohodla s nějakým svým přítelem chuligánem – to je

mimochodem přesný citát – že toho koně nadopuje. Koneckonců, když už jsi jednou zabila člověka…“ Kelsey zděšeně ztichla.

„Proč bych se rozpakovala zabít koně?“ dodala Naomi. „Jistě, proč?“

„Promiň.“ Znechucená sama sebou si třela bolavé spánky. „Jsem rozčilená.“

„To nic. Určitě není sama, koho to napadlo. Jeden z důvodů, proč si tady vybíjím zlost,“ řekla Naomi a ukázala na plátno, „je ten, že se povídá, že jsem možná zinscenovala Triumfovu smrt, abych shrábla pojistku.“

Kelsey spustila ruce a pak je zaťala v pěst. „To je příšerné! Kdo tě zná, nikdy tomu neuvěří.“

„Bohužel na tom není nic divného. V tomhle světě existuje také spousta ošklivých věcí, Kelsey. To přejde.“ Opět popadla štětec a přemýšlela. „Nakonec ty řeči umlčí jednoduché počty. Triumf byl sice pojištěný na vysokou částku, ale daleko větší cenu by měl živý, ať už na dráze nebo v chovné stáji, než když je mrtvý. Ale probouzí to vzpomínky. Ve mně. I v ostatních.“

Již klidněji se znovu pustila do malování. „Tohle byla moje terapie ve vězení. Co víc, byl to způsob, jak přežít, jak usměrnit své pocity. Tam uvnitř se člověk snaží na sebe neupozorňovat. Hněvem, zármutkem ani strachem. Strachem už vůbec ne.“

„Můžeš mi o tom něco říct?“, zeptala se Kelsey tiše. „Jaké to je?“

Naomi chvíli v tichosti malovala. Často si říkala, kdy se na to Kelsey zeptá. Jestli se vůbec zeptá. Potřeba znát odpovědi, nacházet řešení patřila k její dceři stejně jako barva očí.

Takže prostě místo štětcem nakreslí další obraz slovy.

„Člověka tam svléknou.“ Řekla to tiše a připomněla si, že už to má za sebou. „Nejen ze šatů – to je jen první ponížení na úvod. Všechno ti seberou. Oděv, svobodu, práva, naději. Máš jen to, co ti dají. Jednotvárnou rutinu. Řeknou ti, kdy máš ráno vstávat, kdy se máš najíst, kdy máš jít večer spát. Nezáleží na tom, co cítíš a co chceš.“

Kelsey k ní přistoupila. Ptáci zpívali a oslavovali jaro. Ve vzduchu se vznášela vůně květin a barev.

„Člověk jí, co mu dají," pokračovala Naomi, „a časem si na to zvykne. Zapomene, jaké to je zajít si do restaurace nebo se prostě v noci probudit a jít do kuchyně." Povzdechla si a ani si toho nebyla vědoma. „Je to snazší, když člověk zapomene. Když moc lpí na tom, jaké to je venku, zblázní se z toho. Protože ví, že už to nemůže mít. Vidí hory, květiny, vidí, jak se mění roční období. Ale všechno je to venku a nemá to s ním nic společného. Už nemůže být takový jako předtím. A i když touží po společnosti, k nikomu moc blízko nepronikne. Protože lidé pořád přicházejí a odcházejí."

Vyměnila štětec a dala se do malování s energií, která v ní jen vřela. „Některé ženy měly kalendář, ale já ne. Nechtěla jsem myslet na to, jak se dny slévají v týdny, týdny v měsíce, měsíce v roky. Jak bych mohla? Některé měly fotografie své rodiny a dětí a rády se o nich bavily. Nebo o tom, co budou dělat, až je pustí. Já ne. Nemohla jsem. Pro mě bylo jednodušší soustředit se na rutinu."

„Ale bylas osamělá," zašeptala Kelsey. „Musela ses cítit tak strašně sama."

„To je ten nejhorší trest. Osamělost a paradoxně nedostatek soukromí. Není to mřížemi. Člověk si myslí, že to bude těmi mřížemi, za nimiž je zavřený. Ale tak to není."

Zhluboka se nadechla a přiměla se pokračovat. „Když má člověk volno, čte si, nebo se dívá na televizi. Pořady o módě byly důležité, ale po dvou letech jsem je přestala sledovat. Bylo to zlé dívat se, jak se věci mění, dokonce i takové hlouposti jako délka sukní."

„Chodil za tebou někdo?"

„Otec. Moses. Ať jsem říkala, co jsem chtěla, chodit nepřestali. Bůh ví, že jsem je chtěla vidět bez ohledu na to, jak jsem trpěla, když odešli. Dívala jsem se, jak otec stárne. To na tom bylo asi nejtěžší, když člověk na jeho obličeji sledoval, jak roky ubíhají. To byl můj kalendář. Otcův obličej."

„Nejhorší byl poslední rok. Měla jsem zažádáno o volnou vazbu a zdálo se, že ji dostanu. Věděla jsem, že už mám svobodu téměř na dosah ruky, a zároveň jsem se bála, že mě odříznou od světa, v němž jsem tak dlouho žila, a to bylo těžké. Jak mohl v tu chvíli člověk vědět, co má dělat a kdy to má dělat? Dny se vlekly, a tak jsem měla až příliš času přemýšlet, znovu doufat, protrpět si těch posledních

několik měsíců. Pak mě nechali, abych se oblékla do civilu. Táta mi přinesl nový kostým – s tenkým šedým proužkem, hrozně usedlý. Ruce se mi tak chvěly, že jsem si nedokázala zapnout halenku. Když jsem vyšla ven, bolely mě oči ze slunce. Ne že by nás drželi v nějaké díře. Bylo to slušné vězení a vedli je slušní lidé, alespoň většinou. Ale toho dne slunce svítilo nějak jinak, silněji, jasněji. Nic jsem v tom jasu neviděla. A potom jsem toho uviděla až příliš.“

Opět vyměnila štětec a upřeně zírala na svou práci. „Opravdu to chceš všechno slyšet?“

„Pokračuj,“ zašeptala Kelsey. „Dopověz to.“

„Uviděla jsem, jak je otec starý a slabý. Měl nový cadillac, oslnivě bílý. Odvezl mě v něm domů. Vím, že na mě mluvil a já na něho, ale na nic, co jsme si řekli, si nevzpomínám. Pamatuji si jen, že se mi zdálo, že se všechno pohybuje příliš rychle a že silnice jsou strašně přecpané. A taky jsem se bála, měla jsem strach, že mě odvezou zpátky. A taky že mě zpátky neodvezou. Zastavili jsme v restauraci na jídlo. Lněné ubrousky, víno, květiny na stole. Musel mi objednat. Jako bych byla dítě. Nedokázala jsem si vzpomenout, co mám ráda. Rozplakala jsem se. On plakal taky. A tak jsme tam spolu seděli a plakali do bílých lněných ubrousků, protože jsem si nedokázala vzpomenout, jaké to je sedět v restauraci a objednat si jídlo.“

„Zbytek cesty jsem většinou prospala, jak mě ta svoboda vyčerpala. Pak jsem se vzbudila, právě když jsme projížděli branou. Viděla jsem, jak stromy vyrostly. Ze svíd, které jsem jako semenáčky sama zasadila, už byly vzrostlé stromy, které každoročně kvetly, a já jsem u toho nebyla. Jinak vymalovaný obývák, váza, která tam předtím nebyla. Každičká sebemenší změna mě děsila.“

„Nesešla jsem dolů do stájí celé dny, dokud za mnou nezašel Moses a nedonutil mě k tomu. Bylo tam hříbě, které jsem pomáhala rodit. Tou dobou už měřilo metr šedesát a používali je k chovu. Nové nářadí, noví lidé. Všechno nové. Celý den jsem se pak zdržovala doma. Spala jsem s otevřenými dveřmi a rozsvíceným světlem. Ze začátku jsem nesnášela zavřené dveře. Ale časem to přešlo. Musela jsem se znovu naučit řídit. Strašně jsem se bála, ale dokázala jsem to. Poprvé když jsem si sama vyjela, zajela jsem k tvé škole. Dívala

jsem se na to malé dítě, které jsem tam zanechala a ze kterého už vyrostla mladá dívka, která se učila koketovat s chlapci. Smířila jsem se s tím, že ses naučila žít beze mne. A snažila jsem se začít znovu.“

Naomí položila štětec a ustoupila. „Hotovo.“

Kelsey si tím vůbec nebyla jistá. Ten obraz už možná hotový byl, ale emoce, které se za ním skrývaly, byly stále zjitřené. A pokud šlo o ni, ten příběh ještě neskončil. Nešlo o to očistit Naomino jméno. Jistý muž zemřel a jistá žena za to zaplatila. Ale Kelsey se chtěla ujistit, že to do sebe zapadá.

Přesto ji rozrušilo, když v telefonním seznamu našla jméno Charlese Rooneyho. Soukromý detektiv, jehož svědectví mělo v Naomině případu rozhodující váhu, měl nyní kancelář v Alexandrii ve státě Virgínie. Diskrétní inzerát ve Zlatých stránkách oznamoval, že Rooneyho detektivní kancelář se zabývá trestnou činností, rodinnými záležitostmi a sledováním. Na základě licence, po dohodě a ve vší diskrétnosti. První konzultace byla zdarma.

Řekla si, že toho možná využije.

„Slečno Kelsey.“ Když do kuchyně přispěchala Gertie, Kelsey rychle telefonní seznam zaklapla. „Vylekala jste mě.“

„Promiňte. Je tady zase ten policajt.“ Její domácky prostý obličej vyjadřoval nelíčenou loajalitu. „Říká, že má ještě pár otázek.“

„Jdu za ním. Naomi je dole ve stáji. Nebudeme ji rušit.“

„Mám udělat kávu?“

Kelsey zaváhala jen na okamžik. „Ne, Gertie. Jen ať zase rychle odejde.“

„Čím dřív, tím líp,“ zamumlala Gertie tiše.

Když Kelsey vešla do obývacího pokoje, Rossi povstal. Musel obdivovat způsob, jakým nosila džíny, přestože stejný dojem na něho udělal výstřižek z tiskové konference a to, jak na něm ona i její matka vypadaly ve svých hedvábných kostýmech, tak upravené a plavovlasé.

„Slečno Bydenová, jsem rád, že jste si pro mě našla čas.“

„Moc ho nemám, poručíku, ale jsem ochotna si ho udělat, pokud nám nesete něco nového.“

„To bych rád.“ Ale měl pro nejen zklamání. V Lipského motelovém pokoji se nenašly žádné nečekané otisky, neměl žádné

svědky, žádnou stopu. „Rád bych vám řekl, že s vámi cítím po té ztrátě, kterou jste utrpěly při derby. Nejsem zrovna velký milovník koní, ale dostihy sledují i policajti. Bylo to hrozné.“

„To ano. Moje matka je z toho zdrcena.“

„Na té tiskovce vypadala docela vitálně.“

Kelsey mrazivě přikývla, posadila se a pokynula Rossirnu, aby si přisedl. „Snad jste nečekal, že se na veřejnosti složí?“

„Vlastně ani ne. Ale zaujalo mě, že tam byl Slater.“

„Jsme sousedé, poručíku. A přátelé. Gabe je taky majitel. A to, že jeho kůň za tak tragických okolností vyhrál, nám všem způsobilo značné potíže. Pozvaly jsme ho tam, abychom mu daly najevo svou podporu, a on přijal, aby dal najevo svou podporu nám.“

„Promiňte, slečno Bydenová, ale podle toho, co jsem viděl v novinách, to vypadá, že vy a pan Slater jste víc než přátelé.“

Bydenovské geny přišly ke slovu a dodaly její šíji mrazivý, arogantní sklon. „To má být oficiální prohlášení, poručíku?“

„Jen takový postřeh. Je to naprosto přirozené – jste oba přitažliví lidé a máte společné zájmy.“ Na návnadu nezabrala. Ale ani to od ní nečekal. „Doufal jsem, že mi pomůžete doplnit jisté podrobnosti o tom, co se v Churchill Downs stalo.“

„Domnívala jsem se, že vás koně nezajímají, poručíku.“

„Vražda mě zajímá vždycky, i když jde o koně.“ Na chvíli se odmlčel. „Zvlášť když souvisí s vraždou člověka, s případem, který hodlám uzavřít.“

„Myslíte, že to, co se stalo Triumfovi, souvisí s vraždou Micka? Jak? Lipský je přece po smrti.“

„Přesně tak. Pokud vím, není snadné dostat se ke koni, který má běžet derby.“

„Ne, to není. Jsou tam přísná bezpečnostní opatření.“ Svraštila obočí. „Lipskému šlo o Gabova koně, ne o našeho. A měla jsem dojem, že Lipského smrt považujete za sebevraždu.“

„To je sporné,“ řekl vyhýbavě. Rád bych objasnil všechno, co mi nesedí. Mohla byste mi říct, kdo měl ke koni před dostihy oficiálně přístup?“

„Jistě. Moje matka. Moses, Boggs, Reno.“ Vydechla. „Úředník, který ověřuje totožnost, pomocníci u startu. Jezdec, který ho

vyprovázel na dráhu. To byl Carl Tripper. Ostatní zaměstnanci.“ Odpočítávala jména.

„Stráže?“

„Předpokládám, že ano.“

„A neoficiálně?“

Zavrtěla hlavou, ale přemýšlela dál. „Člověk by musel být hrozně mazaný, aby se v den, kdy se jede derby, dostal přes stráže, poručíku. V televizi to možná vypadá, že se tam dostane každý, ale ti koně jsou pod přísným dohledem.“

„Ta látka. Těžko říct, kdy ji tomu koni podali.“

„To je taky problém.“ Nadechla se, aby se uklidnila. Stále ještě se jí o tom těžko mluvilo. „Triumf měl v krvi digitalis a epinefrin. Zabilo ho to, přetížilo mu to srdce. Byl nervózní, ale takový býval před startem vždycky. Moses to tak chce.“

„Ale proč?“

„Někteří koně běží lépe, když jsou v bojovné náladě. Jiné je třeba chlácholit a uklidňovat. Triumf běhal nejlíp, když byl nervózní.“

„Jak se to pozná?“

„To zjistíte už na tom koni. Oni vědí, že poběží dostih. Nedostanou tolik jíst, jinak je připravují. Taky atmosféra je odlišná. A když si postaví hlavu, na tréninku je člověk může držet zpátky.“

„Bez chemických látek?“

Obličej jí znehybněl. „Bez drog, poručíku. My svým koním nepodáváme nic, co by nebylo schváleno a co by neprospívalo jejich zdraví. To, co někdo dal Triumfovi, mu zvedlo tep, adrenalin. A ten dostih, ta námaha z téměř dvoukilometrového usilovného běhu, ho zabila.“

Přesně totéž se dozvěděl z pitevního protokolu. „A žokej by nepoznal, že něco není v pořádku?“

Čelist jí ztuhla. Nedovolí, aby kdokoli obviňoval Rena. Zvláště po tom všem, co ho potkalo. Sama viděla, jak trpí. A jistě tak trpěl doposud.

„Triumf běžel, protože to byl jeho úděl, protože ho trénovali od prvního krůčku, který udělal. Neklopýtl. Nekladl Renovi odpor. Stačí se podívat na záznam a uvidíte, že do toho dostihu dal všechno. A ta námaha ho zabila. Reno měl štěstí, že se nezabil taky.“

Rossi studoval svůj notes. Na záznam toho dostihu se díval stále znovu, zpomaloval si jej, zastavoval. Nakonec přikývl. „S tím musím souhlasit. Kdyby spadl do dráhy místo na vnější stranu, určitě by ho udupali. A spadl tak, že jsem si myslel, že mu to zlámalo vaz.“

„Já taky. Jak to vypadá, nejméně měsíc si nezajezdí.“

„Tak to bychom prozatím měli. Rád bych mluvil s některými lidmi, jejichž jména jste mi dala. Chci si ověřit, co si o tom myslí.“

„Oceňuji váš zájem, poručíku. Byla bych ráda, kdybyste nevyslýchal mou matku, pokud to není nezbytně nutné.“

„Byl to její kůň, slečno Bydenová.“

„Snad slyšíte, co říkám.“ Vstala, připravená na obranu. „Velice dobře znáte souvislosti a víte, jak je pro matku těžké podrobit se policejnímu výslechu.“

„Pár otázek přece…“

„To je pro ni totéž. A ať už to chápete nebo ne, trápí se. Mě se můžete ptát na cokoli nebo můžete jít na dostihovou komisi.“

„Nemohu vám nic slíbit, ale zatím není třeba ji vyrušovat.“

„Děkuji vám.“ Doprovodila ho ke dveřím. „Poručíku, vy jste se asi jejím případem nezabýval, viďte?“

„Ne. Tou dobou jsem ještě byl na policejní akademii. Totální zelenáč.“

„Říkala jsem si, koho tím asi pověřili.“

„To byl určitě kapitán Tipton. Jim Tipton, už je v důchodu. Sloužil jsem pod ním, když byl poručík, i když ho povýšili na kapitána. Dobrý polda.“

„To jistě. Děkuji vám, poručíku.“

„Já děkuji vám, slečno Bydenová.“ Rossi se vracel k autu a zabýval se myšlenkou, která se mu klubala v hlavě. Kelsey Bydenová má něco za lubem, přemítal. Nebude na škodu, když se sám začne trochu hrabat v minulosti.

Kapitola osmnáctá

„Čím to, že začínám mít pocit, že tě do postele dostanu jedině v hotelu?“

„Hmmmm.“ Kelsey si pohrávala s kyticí rudbekií, kterou pro ni Gabe ukradl z výzdoby na posledním večírku v Preaknessu. „Asi toho na nás bylo trochu moc. A tys měl spoustu práce –byls samé interview.“

„Zítra jich bude ještě víc.“

„Tak se mi to líbí. Sebejistý chlap.“ Procházeli halou k výtahům. „Dvojnásobek dostal box číslo čtyřicet. Přímo na sekretariátu – minule ho měl vítěz. Jsi pověrčivý, Slatere?“

„To tedy jsem.“ Vstoupil do výtahu a vtáhl ji za sebou dovnitř. Než se dveře stačily tiše zavřít, přisál se horkými ústy k jejím rtům.

„Tlačítko,“ vypravila ze sebe a pomačkala květiny, jak se mu prodírala pod košili. „Zapomněls stisknout tlačítko.“

Zaúpěl, zaklel a podařilo se mu stisknout správné patro. „Už jsem si ani nemyslel, že spolu někdy budeme sami. Dva týdny, to je o dva týdny víc, než snesu, Kelsey.“

„Já vím.“ Když na krku pocítila jeho zuby, bez dechu se zasmála. „Naomi mě potřebovala. A kvůli všemu tomu pátrání a přípravě koně na zítřek nebyl čas přemýšlet. Chtěla jsem být s tebou.“

Dveře se otevřely a Kelsey uskočila zpět. Koktajly se jí svezly daleko níž než jen z ramene. Natáhla je na místo, podivila se, že se přestala ovládat ve výtahu, a zároveň byla vděčná, že na chodbě nikdo není.

„Nevíš, jestli máš být sama se sebou spokojená, nebo jestli se na sebe máš zlobit.“

Načechrala a upravila si vlasy. „Přestaň mi číst myšlenky,“ nařídila mu a zachytila dveře, než se stačily znovu zavřít.

„Jdeme do tvého, nebo do mého pokoje?“

Skutečně je to tak jednoduché, uvědomila si. Oba celý večer čekali, aby mohli navázat na to, co se stalo v Kentucky.

„Do mého,“ rozhodla. „Tentokrát se můžeš ráno probudit ty a nemít nic slušného na sebe.“

„Takže slibuješ, že ze mě serveš šaty?“

Vsunula kartu do drážky a snažila se vymyslet vhodnou odpověď. Ve chvíli, kdy se namísto červeného světla rozsvítilo zelené, začal zvonit telefon. „Zapamatuj si to,“ řekla a běžela zvednout sluchátko.

„Haló?“ pomačkané květiny odhodila na odkládací stolek, stáhla si jednu náušnici a přesunula sluchátko k volnému uchu. Když popadla do ruky druhý hrozen safírů, prsty jí ztuhly. „Wade? Jak víš, že jsem tady?“ Velice opatrně, velice rozvážně si stáhla i druhou náušnici a položila ji na stolek. „Aha. Nevěděla jsem, že jsi ve spojení s Candace… Jistě. To se hodí, no ne?… Ano, jsem jedovatá.“

Očima sjela na Gaba, pak sklopila zrak. Gabe beze slova přešel k minibaru, otevřel láhev Chardonnaye a nalil jí sklenku.

„Wade. Přece mi nevoláš v…“ – podívala se na hodinky –“… ve čtvrt na dvanáct, jen aby sis popovídal, a já se s tebou o své matce rozhodně bavit nemíním. Takže pokud je to všechno…“

Nešťastně si vzala od Gaba sklenku. Jistěže to nebylo všechno. Když šlo o Wada, nikdy to nebylo všechno.

„Chceš,’abych ti požehnala?… Ne, nehodlám být velkorysá a ušlechtileji už se ani tvářit nedovedu.“ Uvažovala, zda by neměla jízlivosti spolknout, ale zatímco jí do ucha hučel jeho přerozumný hlas, rozhodla se, že jim dá volný průchod. „Jestlipak šťastná nevěstinka ví, že na služebních cestách obveseluješ své kolegyně?… Správně. Já tak snadno nezapomínám. Ty sprosťáku, ty úlisný sobecký kreténe. Jak se opovažuješ zavolat mi v předvečer svatby, abys ulevil svému svědomí!… Cože?… Ne, neodpouštím ti. Ne, odmítám vzít na sebe část viny. Správně, Wade, jsem úplně stejně neústupná a nesmiřitelná jako vždycky, ale už jsem si přestala přát,

abys měl dlouhou, bolestnou a hnusnou smrt. Teď už si jen přeju, aby tě, až budeš přecházet ulici, srazil náklaďák. Jestli chceš rozhřešení, zajdi si za knězem.“

Zavěsila a praštila sluchátkem tak energicky, až to v telefonu cinklo.

„No,“ zamumlal Gabe do ticha, „to by mu mělo dát za vyučenou.“ Připil jí plechovkou kokakoly. „To ti takhle volá často?“

„Každý druhý měsíc.“ Kopla do stolku a pak si strhla z bolavých nohou střevíce a hodila je přes celý pokoj. „Prý si chce popovídat. Copak se tomu dá věřit? Nemůžeme být manželé, ale proč nemůžeme být přátelé? Já ti povím proč. Protože mě nikdo nepodvede. Nikdo.“

„Budu si to pamatovat.“ Gabe ji pozoroval a přemýšlel, zda ji má nechat zchladnout, nebo rovnou odnést do postele a pomoci jí alespoň část té energie ze sebe vydat.

„Zítra se žení. Myslel si, že by mi to mě! říct sám, a tak zavolal Candace. Ještě pořád jsou ve stejném klubu, víš?“ Lokla si vína a zjistila, že na ně nemá chuť. „Ta mu vyzvonila, kde jsem. Řekla mu to, jako by měl jakési nezadatelné právo to vědět. Jako by mi vadilo, že se žení.“

„A nevadí?“ Gabe se natáhl a zachytil sklenku, kterou prudce odložila, dříve než se stačila převrhnout na koberec.

„Ne.“ Potřebovala něčím mrštit, čímkoli, a tak se spokojila s bezplatným průvodcem. „Ale vadí mi, že mi může zčistajasna zavolat, takže mám pocit, i když jen na okamžik, jako by to byla moje vina, že byl s jinou ženou. Vadí mi, že když mi zavolá, hned si vzpomenu, jak to mělo být bezvadné. Krásný mladý pár z dobrých rodin, bombastická svatba, romantická dvoutýdenní svatební cesta ke Karibskému moři, krásný řadový domek v Georgetownu. Správní přátelé, správné kluby, správné večírky. A hrozně mi vadí, že když se podívám zpátky, uvědomím si, že jsem ho nikdy nemilovala.“

Hlas jí selhal a přiložila si pěsti ke spánkům. „Ani jsem ho nemilovala. Jak jen jsem si ho mohla vzít, Gabe? Jak jsem to mohla udělat, když jsem k němu necítila ani zlomek toho, co pociťuji k tobě?“

V očích mu blýsklo a pak se ten žár soustředil do malého úzkého paprsku. „Opatrně, Kelsey. Nepodvádím, ale to ještě neznamená, že hraju fair play. Vůbec mi nevadí, že jsi rozčilená. Jestli toho řekneš příliš, vezmu tě za slovo.“

„Nevím, co říkám.“ Rozčileně, rozechvěle nechala ruce klesnout. „Vím jen tolik, že když jsem ho právě teď poslouchala, uvědomila jsem si, že jsem si ho vzala jen proto, že všichni říkali, jak se ke mně hodí. A protože to vypadalo docela přirozeně. Chtěla jsem, aby to fungovalo. Snažila jsem se, aby to klapalo. Ale jak by mohlo? Ani jednou jsem se s ním necítila tak jako s tebou.“ Její hlas přešel v šepot. „Ještě nikdy jsem se s nikým necítila tak jako s tebou.“

Postavil plechovku a náhle si uvědomil, že do ní prsty vytlačil malé prohlubně. „Každý ti řekne, že se k tobě nehodím.“

„To mi nevadí.“

„Nesnáším venkovské kluby. Nebudu s tebou chodit na jarní plesy.“

„Taky tě o to nežádám.“

„Možná mě to zítra popadne a vsadím všechno, co mám, na jediné pootočení kola štěstěny.“

Ručeji volně visely podél těla. Dovedla si to živě představit. „Myslím, že to kolo už se točí, Slatere. Možná nejsi dost velký hráč, abys do toho praštil.“

„Nevíš, co ke mně cítíš.“ Podlehl vlastním pocitům, popadl ji a málem ji zvedl z podlahy. „Pracuješ na tom. Bože, skoro vidím, jak se ti v hlavě přehazují výhybky. Ale nevíš to určitě.“

„Chci tě.“ Srdce jí skočilo do krku a prudce bilo. „Ještě nikdy jsem nikoho nechtěla tak jako tebe.“

„Postarám se, abys mi toho dala víc. A jakmile se jednou chytím, Kelsey, už mě nesetřeseš. Kdybys byla chytrá, pořádně by sis prohlédla, kam se to se mnou řítíš. Utíkala bys pryč.“

Začala vrtět hlavou, ale on ji vzal do náruče.

„Pozdě.“

„I pro tebe,“ zašeptala a maličko se pohnula, aby mu rty dosáhla na hrdlo. „Já neutíkám pryč, Gabe. Já běžím za tebou.“

Nyní již věděla, s čím může počítat, po čem může toužit, co může očekávat. Horkost, rychlost a horečnou posedlost. Toužila po té

bolesti, věděla, že on ji dokáže ukonejšit a pak znovu roznítit, až jí všechny nervy budou tepat jako otevřená rána. A byla šťastná, protože věděla, že on to cítí stejně – bezdechou, palčivou touhu, paniku i rozechvění, které si navzájem dávali od prvního nenasytného doteku.

Skáceli se na postel, tápali rukama, prudce oddechovali, zápolili s knoflíky a patentkami, až se jejich oblečení sneslo na zem jako spadané listí. Toužili cítit tělo toho druhého, jeho chuť, dotek a vůni, předehru té nejniternější touhy.

Přejížděl po ní rukama, po pevných hedvábných ňadrech, po útlém hrudníku a bocích. Ve tmě ji vnímal prostřednictvím svých prstů, každý centimetr, každou křivku, každý sval. Jako slepec, který zkoumá tvar a konzistenci, on zkoumal tělo, které už znal.

Představovala všechno, co kdy chtěl, oč kdy bojoval. Oč kdy hrál. A zachvívala se pod ním, připravená, nedočkavá. A podivuhodně jeho.

Její tělo se vzepjalo, mrštně a náhle. Když si vyměnili polohu, posadila se na něj. Jediným vláčným pohybem ho uvěznila v těch horkých, vlhkých stěnách a prohnula se do oblouku, aby ho úplně pohltila. Zatápala po jeho rukou, popadla je, až se jejich prsty pevně propletly, a vystupňovala touhu obou v šílenství.

Jeho poslední myšlenkou bylo, že už je skutečně pozdě. Příliš pozdě pro oba.

Po rozednění následovalo kalné jitro. Po obloze visely těžké mraky, které všechny barvy ztlumily do matné šedi. Vrstvou mračen občas pronikla přeháňka a v pichlavých studených poryvech bičovala zemi. Lidé a stroje upravovali dráhu, znovu ji přeorávali a uhlazovali brázdy. Dráha v Pimliku byla dobře odvodněná a dělníci se o ni starali pečlivě a něžně, tak jako se člověk stará o milovaného koně.

Déšť davy ani tisk neodradil. Když se schylovalo ke startu prvního dostihu, tribuny byly plné. Pestré deštníky vypadaly jako balony, plující po šedé hladině. Uvnitř v klubu byli lidé v suchu, pojídali kraby, popíjeli pivo a sledovali dění na obrazovkách.

S ohledem na počasí se Kelsey namísto lněných šatů, které si chtěla vzít původně, rozhodla pro džíny a holínky. Měla tak záminku, aby se mohla zdržovat ve stáji a vplést Spravedlivému do plavé hřívy

rudbekie a ozdobit ho pro jeho vznešený úkol, protože měl vyprovodit Uragána na dráhu.

A říkala si, že není nad deštivý den, když jde o to, aby se člověk zastavil a zamyslel.

Před šesti měsíci nevěděla, že Naomi existuje. Světu, jehož součástí nyní byla, věnovala sotva zběžný pohled. Unášel ji proud, pronásledovalo nevydařené manželství i její vlastní nepodařená sexualita, jak to alespoň začínala vnímat. Práce ji bavila, téměř ji uspokojovala, a přece si říkala, že zkusí něco nového.

Vždycky se našla nějaká další práce, další kurs, další cesta. S oblibou si říkala, že všechny ty neklidné postranní tahy podniká, aby si procvičila mozek. Ale ve skutečnosti to dělala jen proto, aby zaplnila mezery. Mezery, které si nechtěla přiznat. Mezery, které nechápala.

Pečlivě zvažovala, zda nyní nedělá totéž a nevyužívá Naomi, farmu a snad i Gaba, aby ucpala trhliny ve svém životě. Skutečně se, jak to rodina zřejmě předpokládá, dostaví rozčarování a nespokojenost s rutinou a ona zase půjde dál?

Anebo může důvěřovat pocitům, které jí vykvetly v nitru? Narůstající náklonnosti k matce, prosté a poklidné přeměně hněvu a podezření v lásku a úctu? Proč prostě nepřijmout skutečnost, že si našla a snad i vysloužila své místo na farmě?

A co Gabe? Cožpak se nemůže uvolnit a vychutnat si, co se mezi nimi děje? Předešlý večer, když se skáceli na postel, nepochybovala. Nepochybovala ani ráno, když se k němu lenivě přitiskla a když se pomalu, loudavě milovali.

Možná za všechno může její žebříček hodnot, její vlastní neochvějné chápání dobra a zla. Jak mohla dovolit, aby se na ni Naomi spoléhala, když ani sama přesně neví, jak dlouho se zdrží? Jak může mít milence a užívat si milování, když ani jeden nikdy nezašeptali jediné slůvko o lásce?

Možná je příliš neústupná. Jestliže nedokáže vychutnat přítomnost, aniž by zpochybňovala každičkou pohnutku, co to o ní vypovídá? A opravdu netrucuje, byť jen maličko, protože se její bývalý manžel žení a možná už podruhé dal manželský slib, zatímco ona vplétá valachovi do hřívy květiny?

Je na čase zbavit se takových myšlenek jednou provždy. Je na čase dívat se dopředu. Nyní už ji proud neunáší. Má cíl a otázky, které je třeba zodpovědět. Naloží s nimi po pořádku a začne u dvacet let starých kořenů. Hned v pondělí ráno, předsevzala si, zavolá Charlesovi Rooneymu.

Když šli do padoku, déšť opět ustal. Mezerami v mracích probleskovalo kalné slunce a dopadalo na promáčené okapy, jimiž melodicky crčela voda a vsakovala do okolní půdy.

Kelsey kradmo pohlédla na Boggse. Vypadal staře a chatrněji než před dvěma týdny. Věděla, že mu jako stájníkovi přidělili Uragána, jednak proto, že měl zkušenosti, jednak proto, aby se mu zacelily rány.

„Ten déšť nám může pomoci," řekla a doufala, že rozptýlí stíny, které se mu rýsovaly v očích. „Uragán má mokrou dráhu rád." Stejně jako Dvojnásobek, vzpomněla si.

„Je to dobrej kůň." Boggs ho roztržitě poplácal po šíji. „Klidnej a hodnej. Třeba nás dneska překvapí."

„Naposled byl na pěti ku jedné."

Boggs pokrčil rameny. Na kursy nikdy nedal. „Letos toho moc nenaběhal, takže neviděli, co dovede. A vůbec většinou si zatím vedl dobře. Jestli si mu o to řekneme, poběží."

Ale Triumf to není. Boggs to ani nemusel říkat. Kelsey to chápala.

„Tak mu o to řeknu." Kelsey přistoupila koni k hlavě a podržela ho za ohlávku, aby se mu mohla podívat přímo do očí. Zdály se jí moudré, a jak řekl Boggs, hodné. „Poběžíš, vid hochu? Poběžíš tak rychle, jak to jen umíš. A to nám všem bude stačit."

„To ho nepožádáš, aby vyhrál?" Naomi položila ruku Kelsey na rameno – bylo to drobné gesto, které je obě stále ještě dojímalo.

„Ne. Někdy není ani tak důležité vyhrát, jako snažit se." Zahlédla Rena, jak stojí stranou s rukou v pásce a obličej má strhaný a bledý. „Hned za vámi přijdu do lóže."

Kelsey k němu přešla a vzala ho za volnou ruku. „Doufala jsem, že tě tady uvidím."

„Nedokázal jsem si to nechat ujít." Chtěl to dokázat. To poslední, co si přál, bylo stát a přihlížet jako divák. „Říkal jsem si, že zůstanu

doma a třeba ten dostih chytím v televizi. Ale pak jsem zjistil, že sedím v autě a jedu sem.“

„Brzy budeš zase jezdit, Reno.“

Po tváři mu přeběhl tik. Stočil pohled pryč od ní, pryč od koní, pryč od dráhy. „Nevím, jestli na to ještě mám odvahu. Ten kůň si to nezasloužil.“

„Ty taky ne,“ řekla tiše.

„Skoro celý život s ním o tom, že vyhraju derby. Člověk může jezdit moc koní, mockrát vběhnout do cíle, ale derby je jednička. A už je po všem.“

„Příští rok se derby jede znovu,“ připomněla mu. „Vždycky se jede nějaká derby.“

„Nevím, jestli chci dostat další šanci.“ Když přes její rameno zahlédl povědomou postavu, svraštil tvář. „Hodně štěstí,“ řekl a spěchal pryč.

Rossi si žokejova rychlého ústupu všiml a uložil si jej do paměti. Ačkoli se Kelsey netvářila, že ho ráda vidí, přistoupil k ní. „Příšerný den.“

, Ještě před chvílí se zdálo, že se to vybere.“

Usmál se, její jedovatou poznámku zaregistroval. „Doufal jsem, že dostanu pár tipů, když už tady chodím.“

„To asi těžko, poručíku.“ Dala se na odchod a smířila se s tím, že s ní srovnal krok. „Vypadáte přesně na to, čím jste. Na policajta.“

„Profesionální deformace. Netvrdím, že toho o koních moc vím, slečno Bydenová, ale ten váš se zdál být tak trochu skromný.“

„To ano. Měří jen něco přes metr čtyřicet. Ale o koních jste si asi popovídat nepřišel.“

„Mýlíte se. Jde mi především o koně.“ Nabídl jí sáček s arašídy. Když odmítla, sám si jeden oloupal. „Udělal jsem si takový průzkum. Kůň se dá zabít mnoha způsoby, slečno Bydenová. Některé jsou příšerné.“

„Já vím.“ Nyní až příliš dobře, pomyslela si. Matt jí o tom pověděl, když na něj naléhala. Vyprávěl jí o smrti způsobené elektrickým proudem. Jak se kůň zavede do stojaté vody a pak zabije elektrickým kabelem. Krutá a chytrá vražda, kterou veterinář někdy přehlédne. Pokud si nevšimne popálenin v nozdrách. Ještě horší bylo

zardoušení pingpongovými míčky zastrčenými do nozder. Kůň se jich nedokáže zbavit, takže pomalu a hrůzně umírá.

„Vašeho koně, toho, co běžel derby," pokračoval Rossi, „toho nezabili jen tak, toho zavraždili před očima miliónů lidí. To je riskantní. Říkám si, že když někdo riskuje, zvláště takhle zbytečně, o něco mu jde. Kdo by chtěl vaši matku veřejně srazit na kolena, slečno Bydenová?"

„Nemám tušení." Zarazila se. To prohlášení sňalo z Naomi podezření a přesunulo ji do role oběti. „Tak takhle se na to díváte?"

, Je to cesta, která stojí za prozkoumání. Toho koně dala pojistit na vysokou částku. Ale Tři vrby nemají finanční potíže a ten kůň by časem patrně vydělal daleko víc. Vaše matka je zřejmě v obchodních věcech rozumná. Pak tady máme Slatera."

„Ten s tím nemá nic společného."

„To je emotivní reakce." Přesně taková, jakou očekával. „Když to na chvíli pomineme, shrábl odměnu. Vždycky je třeba se podívat, kdo na vraždě vydělal, slečno Bydenová. Na jakékoli vraždě. Problém spočívá v tom, že to na něj a na jeho výhru v derby vrhá stín. Takže se ptám, stálo by mu to za to? Měl velkou šanci vyhrát v každém případě – takže vyplatilo by se mu, aby namíchal karty tak průhledným způsobem? On mi zrovna průhledný nepřipadá."

„Emotivní reakce, poručíku?"

„Postřeh, slečno Bydenová. On není jediný, kdo z toho měl prospěch. Je tu jeho trenér, jeho žokej. Oba si přišli na své. A pak jsou tu všichni, kdo si vsadili."

Krátce se zasmála a rozhlédla se po davu kolem. „Tím se tedy okruh podezřelých skutečně zužuje."

„Víc než si myslíte." Také on přejel pohledem po davu a vychutnal si to. „Pokud je zde návaznost na mé dva případy vraždy, pak se tím zužuje daleko víc, než se domníváte. Komu Lipský natolik důvěřoval – nebo koho se tolik bál – že ho k sobě pustil tak blízko, že ho mohl zabít? Někomu, s kým pracoval, nebo pro koho pracoval. V tom dostihu běželo daleko víc koní než jen ti dva, slečno Bydenová, a v derby jde o daleko víc než o pouhý věnec rudých růží."

Zastavila se a pak se otočila a prohlížela si jeho obličej. „Proč mi tohle všechno říkáte?“

, Jste v té hře nová. Možná toho vidíte daleko víc, než si lidé myslí.“ Zůstal stát a oloupal další oříšek. „Ale jste ve hře. Váš vztah k matce se nelíbí každému.“

Takže se hrabal i v jejím soukromém životě. To se dalo čekat. „To je rodinná záležitost, poručíku, a s tou vraždou to nemá nic společného.“

„Mohl bych vám citovat ze statistik, které by vám dokázaly, že rodinné záležitosti vedou k vraždě častěji než cokoli jiného. Jen vás žádám, abyste měla oči otevřené.“

‚Já otevřené oči mám, poručíku.“ Nehýbala se z místa, nechtěla, aby došli na dohled k lóžím. Nemělo smysl rozrušit Naomi chvilku před startem. „Když mě teď omluvíte, musím za matkou.“

„Hodně štěstí,“ zavolal na ni a rozlouskl další oříšek. Měl pocit, že rozlousknout Kelsey Bydenovou bude o hodně těžší.

Kelsey vstoupila do lóže ve chvíli, kdy se koně chystali ke startu.

„Bála jsem se, že to nestihneš.“

„Na někoho jsem narazila,“ zamumlala Kelsey a přejela pohledem z matky na Gaba. To je celý on, že je tady, pomyslela si. Že jim stojí po boku, když ta chvíle patří jen jemu. Vzala ho za ruku a rychle ji stiskla. „Soukromá sázka, Slatere.“

, Ještě pořád mi dlužíš od minula.“

„Tak tedy dvojnásobek. Přímo se to nabízí.“ Prohlížela si pole dalekohledem.– „Na tvého koně, o dvě délky. Dráha je rozmoklá, ale řekla bych, že to zaběhne za minutu padesát osm. Náš kůň doběhne třetí za dvě minuty a dvanáct vteřin.“

Povytáhl obočí. „Taková sázka se těžko odmítá. Protože se nedá prohrát.“

Startovací pistole vystřelila. Dvojnásobek se svým jezdcem se od prvního skoku ujali vedení. Je to jako by on i jezdec věděli, že musejí něco dokázat, pomyslela si Kelsey. Byl to šampión. V okamžiku se odtrhl od pole a ani nepotřeboval pocítit na hřbetě hůl, aby přidal. V první zatáčce vedl o půl délky, zatímco o druhé místo bojoval kůň z Arkansasu s grošákem z Kentucky.

Kelsey se opět poddala té velkolepé podívané. S dalekohledem na očích povzbuzovala koně a před vnitřním zrakem se jí nepromítl pohled na Triumfův pád, jak se obávala. Byli tam jen zablácení atleti, jezdci a koně, kteří dusali po oválné dráze.

Vzduchem se snášel déšť, další mlžné, vytrvalé mrholení, které jí zastíralo výhled a promáčelo ji až na kost.

Dvojnásobek vedl o celou délku a přidával, červené bandáže byly plné hnědých skvrn, jezdec balancoval v třmenech jako hračka. Slyšela se, jak se nad tou krásou směje.

Potom jako šíp vystřelený z luku vyrazil po vnější straně Uragán. Kelsey se při tom náhlém pohybu zatajil dech. Nabíral rychlost, pádil, vyhazoval do vzduchu drny. Bojuje o čest, pomyslela si zmámeně.

V cílové rovince Dvojnásobek náskok ještě zvýšil. Dav ho povzbuzoval a burácel. Byl to příval zvuku, který pohltil všechno ostatní. Pak dav povzbuzoval Uragána, koně s kursem pět ku jedné, který se jako střela vyhoupl do třetí pozice a v infarktovém finiši stále dotahoval.

„Bože, podívej na něj! Bože, mami, jen se na něj podívej!“

„Vidím.“ Naomi se po tváři mísily slzy s deštěm. Když koně doběhli v pořadí pětka, sedmička a dvojka, objala Kelsey pevně kolem pasu. Dvojnásobek dostal rudbekie, ale Uragán předběhl koně z Arkansasu a skončil druhý.

„Dokázal to!“ Kelsey upustila dalekohled. „Ten mrňousek to dokázal!“ Nejprve objala Naomi a smála se radostí z umístění. „Nikdo tomu nevěřil. Nikdo z nás v to nedoufal.“ Otočila se a skočila Gabovi do náručí. „Gratuluji! Jaký měl čas? Tak kolik?“

Gabe zvedl stopky a pobavilo ho, když mu je Kelsey vytrhla z ruky. Minuta padesát sedm a čtvrt.

Znovu se zasmála a déšť jí stékal po kapkách z vlasů do obličeje. „Gabriele Slatere, právě se z tebe stal dvojnásobný vítěz. Co teď budeš dělat1? Do Disneylandu nepůjdeš, to vím.“

„Jedu do Belmontu.“ Zvedl ji do výše, otočil se s ní a políbil ji. „Oba jedeme do Belmontu.“

Uvnitř v klubu Rich Slater připil obrazu svého syna a Kelsey na obrazovce a lokl si staré skotské whisky. Krásný párek, pomyslel si. Tvořili velice krásnou dvojici, takovou, jakou mohl on kdysi vytvořit s Naomi, kdyby nad ním neohrnula svůj ledový nos.

Ale bylo třeba promyslet něco jiného. Oslavit něco jiného. Deset tisíc ze sta, které vytáhl z Cunninghama, vsadil na Dvojnásobka. S výnosem byl docela spokojen. Prozatím.

„Doufám, že ti to nevadí.“ Kelsey otevřela šampaňské, které vesele vybuchlo. V matčině apartmá už sice vypila několik skleniček, ale noc teprve začínala. „Hodlám celou tu láhev vypít. A možná se pořádně opiju.“

Gabe seděl s překříženými kotníky. Hlavou se mu honila představa dlouhé, horké sprchy pro dva. Ale to počká. Mohlo být zajímavé, kolik dalších zábran Kelsey odhodí po láhvi šampaňského.

„To, že nepiju, ještě neznamená, že si nevychutnám, jak si užíváš.“

„To taky budu.“ Nalila si a sledovala, jak bublinky neklidně překypěly přes okraj flétny. „Víš, nikdy jsem se doopravdy neopila. Už jsem k tomu měla dost blízko, ale vždycky jsem se zarazila.“ Dlouze se napila a mávla rukou. „Výchova. Člověk se v klubu nechce moc odvázat – někdo by mohl mít řeči. Člověk se nechce moc odvázat ani na večírku – zas někdo jiný by mohl mít řeči.“ Tentokrát zamávala lahví. „Bydenovi o drby nestojí.“

„A oč tedy?“

„O úctu, –obdiv a především zdrženlivost.“ Zavřela jedno oko, aby si zaměřila vidění, a znovu si nalila. „K čertu s tím. Jen ať jsou řeči. Vyhráli jsme. Není to neuvěřitelné?“

„Ano, je.“ Usmál se na ni. Byla nyní bosa. Vlasy jí uschly a vytvořily jakousi rozcuchanou zlatavou svatozář.

„Předtím byli všichni na dně. Snažili se to překonat, ale bylo to tak těžké. Viděla jsem v padoku Rena a úplně mi to zlomilo srdce.“ Znovu se napila, povzdechla si a usoudila, že se jí líbí, jak se po šampaňském celá místnost točí. Se sklenkou v ruce přidala dvě pomalé piruety.

„Udělej to ještě jednou.“Chtěl si znovu vychutnat, jak kolem ní zavlají vlasy, pak sklesnou, opět zavlají a zase sklesnou.

Zachichotala se a vyhověla mu. „Vidíš, ty hodiny k něčemu byly. Naučily mě taky disciplíně, duševní i tělesné. Víš, na tomhle těle by se daly lámat cihly.“

„Jisté přijdu na zajímavější věci, které by se s ním daly dělat.“

Znovu se zasmála, věděla, že je toho schopen. Že to udělá. „Mluvili jsme o dostihu. Doufám, že se po něm Reno cítí líp. Však jsi viděl, jak byli Moses a Naomi šťastní. Dokonce i Boggs. Chudák Boggs, pořád si myslí, že za to může, protože si na Triumfa vsadil. To s tím nemá nic společného. Lidi se pořád snaží nějak věci spojovat. Jako Rossi.“

„Rossi?“

„Hm.“ Nalila si další sklenku a pak si roztržitě začala rozepínat halenku. S každým lokem jí bylo větší horko. „Byl tam, na dostihu. Mluvila jsem s ním. Tedy on mluvil se mnou. Zdá se, že pokaždé, když se člověk ohlédne, je nablízku Rossi. Všechno pozoruje a vytváří si své teorie. Proč by měl někdo chtít Naomi ublížit nebo si přát, aby se o ni lidé začali zajímat?“

Gabe zbystřil pozornost. Halenku měla rozepnutou po první líbeznou křivku ňader, ale on se chtěl soustředit na její slova. „Tak tohle si myslí?“

„Kdo ví?“ Bezstarostně pokrčila rameny. „Nejspíš člověku stejně neřekne, co si doopravdy myslí. Jestli mě dokážeš sledovat,“ dodala po chvíli. „Říká věci jen proto, aby je člověku tak nějak naočkoval do mozku, aby se z nich jeden zbláznil. Ale aspoň se zdá, že se na Naomi nedívá jako na jakéhosi koňského vraha.“ Podmanivě se usmála. „Pořád tě ještě jedním okem sleduje, Slatere.“

„O tom nepochybuji.“

„Ale jen jedním okem.“ Sama jedno oko zavřela, aby mu to předvedla. „Myslí si, že nejsi zrovna průhledný.“

„Z tohoto pramene to zní docela jako lichotka.“ Usoudil, že se koneckonců přece jen může soustředit na její odhalující se pleť. „Máš tam ještě pár knoflíků, miláčku.“

„Dostanu se k nim. Dosud nikdy jsem se před žádným mužem nesvlékala.“

„Tak dělej, ať jsem první.“

Zeširoka se usmála a s napolo zavřenýma očima zašmátrala po zipu riflí. „Naštvalo mě to, když jsem ho tam uviděla. Teda Rossiho. Musela jsem zase myslet na derby. Na všechno, co se stalo. Na to, jak jsem se dívala, jak se koně vracejí mlhou z ranního tréninku. Na všechny ty vůně, zvuky, nervozitu. Jak Boggs věšel Triumfovy bandáže a mluvil o tom, jak si posledně vsadil. Jak se mu zdálo, že zahlédl tvého otce.“

„Cože?“ Krev, kterou mu Kelsey rozpálila svým nedbalým striptýzem, ztuhla jako zamrzlá řeka. „Cos to řekla o mém otci?“

„Ale, Boggsovi se zdálo, že ho v Churchill Downs viděl. Myslel si, že to přináší smůlu. Ale já si myslím, že tam nebyl, jinak by ti přece dal vědět.“

„Kelsey.“ Gabe vstal, vzal jí sklenku z ruky a postavil ji bokem. „Co to Boggs o mém otci říkal?“

„Nic moc.“ Dlouze vydechla. Hlava se jí točila, a byl to krásný pocit. Gabe ji tak ostře sledoval, že by jeho oči pronikly i mlhou. „Jen to, že se mu zdálo, že ho viděl u stájí.“

Popadl ji za ruce. „Kdy?“

„Někdy ráno. Ale nebyl si jistý. Říkal, že ho jen zahlédl a že už má zkažené oči.“ Zavrtěla hlavou, bezvýsledně se pokusila si ji pročistit. „Záleží na tom?“

„Vůbec ne,“ řekl Gabe a uchopil ji jemněji. Nebo taky ano. Úplně všechno na světě. „Jen jsem tak přemýšlel.“

„Minulost člověku tak nějak sevře hrdlo.“ Pohladila ho po tváři. „Neměli bychom jí to dovolit. Musíme žít teď.“

„Ano, jistě.“ To počká, řekl si Gabe. Vsadil by se, že o nic nešlo, ale ať už šlo o cokoli, bude se tím zabývat, až se vrátí domů. „Podívejme.“ Vzal její bradu do dlaní, prohlížel si její zardělý obličej a mrkající oči. „Miláčku, zítra ráno budeš mít příšernou migrénu.“

„No, v tom případě,“ pověsila se mu kolem krku, „v tom případě ať to stojí za to, no ne?“ u

„To je to nejmenší, co můžu udělat. Pojďme do sprchy. Sklonil hlavu a ozobával jí nahé rameno. „Ukážu ti, co tím myslím.“

Kapitola devatenáctá

Přemýšlela, zda by o tom nemela Gabovi říci. Jistě by to nebyla známka závislosti, kdyby muži, k němuž má tak úzký vztah, pověděla o svých záměrech. Nebylo by to přece znamení slabosti, kdyby ho požádala, aby jel s ní a trochu ji morálně podpořil, až se postaví tváří v tvář minulosti.

A přece mu o tom neřekla. Protože by si bez ohledu na hlas rozumu připadala závislá. A slabá. A když si člověk odmyslel všechno ostatní, byl to její problém.

Každopádně neměl snad jedinou volnou chvilku. Nestane se každý rok, že se najde nadějný uchazeč o trojkorunu, který už dvakrát stanul na nejvyšším stupni. Měl plné ruce práce s tiskem a hlavu plnou obav. Od rána do večera dohlížel na ty poslední tři tréninkové týdny, které ještě zbývaly do dostihů v Belmontu.

Nechtěla odvádět jeho pozornost od cíle. Od mety, která, jak si začínala uvědomovat, pro něho znamenala daleko víc než peníze a slávu. Pro Gaba by trojnásobné vítězství znamenalo, že k něčemu přišel, a nejenže si to přivlastnil, ale navíc to dotáhl na vynikající úroveň.

A v podtextu zaznívala obava, že jí vrátí její vlastní radu o tom, že není moudré nechat se rdousit minulostí.

Ona se ale minulosti zbavit nedokázala, alespoň ne docela. Čím déle znala Naomi, čím více jí na ní záleželo, tím méně dokázala věřit, že její matka chladnokrevně zavraždila člověka. A nevěřila ani, že by to dokázala udělat v afektu.

Naomi nepopiratelně spoušť stiskla. Toho muže zabila. Nejenže to sama přiznala, nejenže ji porota odsoudila, navíc u toho byl svědek.

Kelsey usoudila, že nemůže nechat minulost spát, dokud si nepromluví s Charlesem Rooneym.

Vychutnávala jízdu autem. Ačkoli dálnice byla přecpaná, nebylo možné, aby se člověku nelíbily zelené příkopy a rašící květy vrcholícího jara. Stáhla střechu a pustila Chopina. Řekla si, že bude lepší, když nebude myslet na to, co se chystá udělat.

Nebyla to úplná lež, když si s Rooneyho sekretářkou domlouvala schůzku a udala jako své jméno Kelsey Monroeová. Byla to jen pojistka, aby si mohla být jistá, že si ji Rooney okamžitě nespojí s Naomi.

Je to změna v jejím ustrnulém chápání dobra a zla, pomyslela si. Vždycky zaujímala pobavený a opovržlivý postoj vůči lidem, kterým nevinné lži připadaly přijatelné. Nebo pohodlné. A vida. Sama použila stejného kluzkého lana, aby se vyšplhala k vlastním metám.

Hodnocení počká, řekla si.

Čistou pravdu nemluvila ani tehdy, když si vymýšlela důvody, proč si bere odpoledne volno. Pochůzky a vyřizování, to byly jen vytáčky. Věděla, že Naomi usoudila, že jede za rodinou. A ona ji u toho nechala.

Ať už to odpoledne dopadne jak chce, Kelsey pochybovala, že by o výsledku matce cokoli řekla. Poprvé od doby, co přišly o Triumfa, vypadala Naomi opět klidně. Že by Uragán na náročné dráze v Belmontu zopakoval svůj výkon z Preaknessu, to nikdo nečekal.

Už zabodovaly, zvítězily. Nyní mohly sklidit odměnu.

A ona se mohla na pár hodin utrhnout a zahrabat se do bahna minulosti.

Už si vyhledala na mapě cestu městem. Ačkoli se v Alexandrii nevyznala, budovu našla celkem snadno a zajela na volné místo v podzemní garáži.

Dolehla na ni nervozita, takže jí zvlhly ruce a žaludek měla jako na vodě. Dala si načas, rozvážně zatáhla brzdu, zamkla auto, klíč uložila do přihrádky v kabelce a zavřela ji na zip.

Co může být horší? ptala se sama sebe. Co může být horší, než vědět, že její matka zabila člověka? Ať jí Charles Rooney řekne cokoli, už ji to těžko může vyděsit. Ona prostě chce, aby jí to všechno hladce zapadalo do sebe. Potom bude jednou provždy schopna přijmout tu ženu, která se z Naomi stala, a přestane myslet na to, jaká byla předtím.

Vyjela výtahem do čtvrtého patra. Z tříštivých zvuků betonové garáže do tiché chodby pokryté kobercem. Po obou stranách se táhla řada skleněných dveří a oken s vyleptanými jmény. Za nimi seděli u počítačů a telefonů lidé a vypadali, že horlivě pracují.

Otřásla se. Jaké to je, být po celou pracovní dobu na očích komukoli, kdo náhodou přejde po chodbě? Jaké to je, být uvězněná za sklem, když venku hýří barvami jaro?

Zavrtěla nad vlastními myšlenkami hlavou. Ještě nedávno byla taky zavřená uvnitř a ostatním na očích stejně jako exponáty, kolem nichž prováděla v muzeu skupinky lidí.

Jak dokonale těch několik krátkých měsíců změnilo její názory i její touhy.

Rooneyho detektivní kancelář zabírala jižní roh budovy. Nebyla zdaleka tak malá, jak předpokládala, ani na ní neulpívala ona neurčitě nepříjemná atmosféra, kterou tak často připisuje detektivním agenturám film a televize.

Tady nemají v kartotékách žitnou, usoudila, když vešla skleněnými dveřmi do tlumené hudby s vůní gardénií.

Romantickou vůni vydávaly voskové květy, které přepadaly z ozdobných květináčů po obou stranách několikadílné pastelové lenošky. Na stěnách visely reprodukce Monetových leknínů a vedle stála napodobenina starožitného stolku, kterou pokrývaly výtisky.časopisu o bydlení.

Žena, která seděla v kruhovém pracovním prostoru uprostřed místnosti, byla stejně nablýskaná jako zařízení. Zvedla oči od monitoru a vyslala ke Kelsey profesionální, ale překvapivě srdečný úsměv.

„Co pro vás mohu udělat?“

„Mám schůzku s panem Rooneym.“

„Paní Monroeová? Ano, přišla jste o pár minut dřív. Prosím, posaďte se, podívám se, jestli je pan Rooney volný a může vás přijmout.“

Kelsey usedla ke gardéniím, vzala časopis a dalších deset minut předstírala, že se zahloubala do přeplácané výzdoby panského sídla, postaveného před občanskou válkou kdesi u Raleigh. Celou dobu na ni doléhala nervozita a trápilo ji svědomí.

Neměla sem chodit. Rozhodně neměla udat jméno, které už nepoužívá a o které nemá zájem. Neměla by strkat nos do Naominých věcí. Měla by vstát a říci té fantastické a výkonné sekretářce, že se zmýlila.

Jistě by nebyla první, kdo zpanikařil a utekl z detektivovy kanceláře. A i kdyby, co na tom?

Měla by být ve stáji a pracovat se svou klisnou, ne sedět tady, čichat gardénie a zírat na fotografii jakéhosi přeplácaného obýváku.

A přece nevstala, dokud ji sekretářka opět neoslovila a nenabídla se, že ji uvede dál.

Po obou stranách vnitřní chodby byly několikerý dveře. Žádné sklo, povšimla si Kelsey. To, co se odehrávalo za těmito dveřmi, bylo soukromé. Diskrétnost k tomuto povolání jistě neodmyslitelně patřila.

A jestliže to tak je, proč si myslí, že jí Charles Rooney něco řekne, i když po dlouhých třiadvaceti letech?

Protože na to má právo, řekla si a narovnala se. Protože je dcerou Naomi Chadwickové.

„Pane Rooney, je zde paní Monroeová.“ Sekretářka otevřela jedno křídlo dvoudílných dubových dveří, vmanévrovala Kelsey dovnitř a odešla.

Byla to jednoduchá místnost, zařízená spíše jako studovna než kancelář. Po stěnách visely obrovské lovné ryby se skleněnýma očima, police lemovaly modely lodí. Muž, který povstal za stolem, mohl být oblíbený strýček kohokoli. Měl mírné bříško, kulatý obličej a úzká ramena a byl trochu holohlavý. Kravatu mě! posunutou stranou, jako by za ni nedávno tahal, aby ho neškrtila.

Měl tichý přátelský hlas, který musel uklidnit i toho nejnervóznějšího klienta.

„Promiňte, že jsem vás nechal čekat, paní Monroeová. Mohu vám nabídnout kávu?“ Ukázal na kávovar na stole za sebou. „Mám tady konvici, drží mě při životě.“

„Ne, děkuji. Ale jen si poslužte.“ Přinutila se usednout a času, který jí poskytl, když si naléval hrnek, využila, aby si prohlédla jeho i prostředí.

Obyčejný člověk, pomyslela si, na obyčejném místě. Jak mohl mít tak zničující vliv na život tolika lidí?

„Tak tedy, paní Monroeová, naznačila jste, že byste potřebovala pomoci s opatrovnictvím.“ Posadil se a lenivě míchal kolem dokola lžičkou v hrnku. Na stole už čekal čerstvý poznámkový papír. Jste rozvedená?“

„Ano.“

„A dítě? U koho je v současné době v péči?“

Dlouze se nadechla. Nyní, když už je za dveřmi, nastala hodina pravdy. „To dítě jsem já, pane Rooney.“ V rukou svírala kabelku a dívala se mu do očí. „Monroeová jsem se jmenovala, když jsem byla vdaná. Už to jméno nepoužívám, protože jsem si vzala zpět své dívčí jméno. To je Bydenová. Jsem Kelsey Bydenová.“

Okamžitě poznala, když se dovtípil. Ruka zaváhala, rytmické míchání se na chvíli zadrhlo. Panenky se mu rozšířily, takže jeho oči se na okamžik zdály černé, ne zelené.

„Aha. Očekáváte, že si to jméno, a ten případ budu pamatovat. To jistě ano. Pozoruhodně se podobáte své matce. Měl jsem vás poznat.“

„Na to jsem nepomyslela. Tehdy jste ji vídal asi často. Sledoval jste ji.“

Neušlo mu mírné znechucení v jejím hlase. „To k naší práci patří.“

„Tahle konkrétní práce nabrala tvrdý kurs. Najal vás můj otec, pane Rooney?“

„Paní Bydenová – Kelsey – přijde mi zatěžko nemyslet na vás jako na Kelsey,“ řekl, a zatímco mluvil, měřil si ji i vlastní tep. „Spory o děti jsou vždycky nepříjemné. Vy jste naštěstí byla ještě dost malá, takže jste tu záležitost z té horší stránky nezažila. Mě najali, jak jistě víte, abych zdokumentoval… životní styl vaší matky a podložil tak žádost vašeho otce, aby vás svěřili do jeho péče.“

„A co jste o jejím životním stylu zjistil?“

„To není věc, o které bych s vámi mohl diskutovat.“

„Spousta toho je veřejně známá, pane Rooney. Nevěřím, že po tak dlouhé době považujete tyto informace za důvěrné.“ Doufala, že na něj zapůsobí, naklonila se kupředu a dovolila, aby se jí do hlasu vetřela část pocitů, které jí zmítaly. „Musím to vědět. Už nejsem dítě, které by bylo třeba těch obtížnějších skutečností uchránit. Jak jistě chápete, zdá se mi, že mám právo vědět, co se přesně stalo.“

Jak jen se mohl podívat na tu tvář, a nevidět, přemýšlel. Jak se jí mohl podívat do očí, a nepoznat, že je to Naomino dítě? „Cítím s vámi, ale mohu vám o tom říci velmi málo.“

„Sledoval jste ji. Fotografoval jste ji, dělal jste si poznámky, podával jste hlášení. Znal jste ji, pane Rooney. A znal jste i Aleka Bradleyho.“

„Že jsem je znal?“ Naklonil hlavu na stranu. „Nikdy jsem s Naomi Chadwickovou ani s Alekem Bradleym nepromluvil jediné slůvko.“

Nehodlala se nechat odbýt tak povrchní formalitou. „Vídal jste je spolu – na večírcích, na dráze, v klubu. Viděl jste je spolu toho večera, kdy přišel k ní domů. Když jste pořizoval ty fotografie, které ji usvědčily, prakticky jste neoprávněně vstoupil na cizí pozemek.“

Nezapomněl na to. Nezapomněl na nic. „Pohyboval jsem se po tenkém ledě, to je pravda. A možná jsem ve snaze splnit svůj úkol překročil jistou hranici.“ Mírně se usmál, zatímco mu hlavou vířily vzpomínky. „S dnešní technikou bych to zvládl, aniž bych musel kamkoli neoprávněně vstupovat.“ Odmlčel se, dal si na čas, pak zvedl hrnek. „Ale tu hranici lidé překračují neustále, Kelsey. Překračují ji dennodenně.“

„Udělal jste si na ni nějaký názor. Řekla bych, že k vaší práci asi patří zachovat si objektivitu, ale není možné neudělat si úsudek o nějakém člověku, když mapujete jeho život.“

Začal opět míchat kávu, přestože se vrchovatá lžička cukru, kterou si do ní nasypal, dávno rozpustila. „Už je to přes dvacet let.“

„Pamatujete se na ni, pane Rooney. Nemohl jste na ni zapomenout, ani na nic z toho, co se stalo.“

„Byla to krásná žena,“ řekl pomalu. „Žena plná energie, která se po hlavě vrhla do nového vztahu.“

„S Alekem Bradleym.“

Rooney se zlobil sám na sebe, odložil lžičku a umazal si piják. „Ano, s ním. Podle veřejného protokolu, o němž jste se zmínila, byla Naomi Chadwicková zatčena pro vraždu Aleka Bradleyho a odsouzena.“

„A vaše fotografie, na níž jste zachytil okamžik výstřelu, ji pomohla usvědčit.“

„Ano.“ Živě se rozpomněl, jak se vyhoupl na strom, jak mu o hrudník narážel fotoaparát, jak mu bilo srdce. „Dalo by se říci, že jsem byl ve správnou dobu na správném místě.“

„Říkala, že šlo o sebeobranu. Prohlásila, že Alec Bradley jí vyhrožoval a chtěl ji znásilnit.“

„Obhajobu znám. Důkazy ji nepodpořily.“

„Ale vy jste tam byl! Musel jste vidět, jestli se bojí, zda to vypadá, že jí vyhrožuje.“

Sepjal ruce na okraji stolu jako člověk, který se chystá odrecitovat nazkoušenou modlitbu. „Viděl jsem, jak ho pustila do domu. Dali si spolu sklenku. Pohádali se. Stejně jako tehdy ani dnes nemohu dosvědčit, co si řekli. Šli nahoru.“

„Ona šla nahoru,“ opravila ho Kelsey. „On šel za ní.“

„Ano, podle toho, co jsem viděl, ano. Riskoval jsem a vylezl na strom, protože jsem si myslel, že půjdou do ložnice.“

„Protože už tam někdy předtím byli?“ zeptala se Kelsey.

„Ne. Alespoň jsem nic takového nepozoroval. Ale byl to teprve třetí večer, co jsem se na ten pozemek vypravil, a první večer, kdy jsem věděl, že ostatní členové domácnosti jsou pryč.“

Ruce stále držel sepjaté a klidně a nevzrušeně se jí díval do očí. „Uběhlo.několik minut. Už jsem zase málem slezl dolů. Ale pak přišli do ložnice. Ona vešla první. Vypadalo to, že se stále ještě hádají.“

Pamatoval si výraz Naomina obličeje, tak jak jej zachytil v hledáčku, krásný, rozzlobený a pohrdavý. A jistě, vzpomněl si, vystrašený.

„Chvíli ke mně byla zády.“ Odkašlal si. Pak se otočila. Když jsem ji zase spatřil, držela revolver. Viděl jsem je oba, byli jakoby zarámovaní v okně. Dal ruce vzhůru a couval. A ona vystřelila.“

Kelsey přeběhl mráz po zádech. „A pak?“

„A pak, Kelsey, jsem zůstal jako přimražený. Nejsem na to hrdý, ale byl jsem mladý. Nikdy jsem neviděl… Zůstal jsem jako přimražený,“ opakoval. „Díval jsem se, jak jde na to místo, kde se zhroutil, a sklání se. A díval jsem se, jak jde k telefonu. Dostal jsem se odtamtud a seděl v autě, dokud jsem neuslyšel sirény.“

„Vy jste nezavolal policii?“

„Ne. Hned ne. Byla to ode mě hloupost. Mohlo mě to stát licenci. Ale zašel jsem tam, dal jsem jim ten film a vypovídal jsem.“ Rozpletl ruce, neboť si náhle uvědomil, že ho bolí prsty, jak na ně tlačí. „Dělal jsem svou práci.“

„A viděl jste jen krásnou ženu plnou energie, která se po hlavě vrhla do nové známosti a zastřelila člověka.“

„Rád bych vám řekl něco jiného. Vaše matka si to odseděla. Je to pryč.“

„Pro mě ne.“ Kelsey vstala. „Co kdybych si vás najala, pane Rooney? Hned teď. Ještě dnes. Chci, abyste se vrátil o třiadvacet let zpátky a znovu se na ten případ podíval. Chci znát všechno, co je možné se o Aleku Bradleyovi dozvědět.“

Strach mu přeběhl po páteři, až mu ztuhla záda. „Nechte to spát, Kelsey. Když člověk vrtá do starých ran, na nic nepřijde a už vůbec nic nezmění. Myslíte, že vám matka poděkuje, že to kvůli vám musí znovu prožívat?“

„Možná ne. Ale já mám v úmyslu jít zpět, krok za krokem, dokud to nepochopím. Pomůžete mi?“

Prohlížel si ji, ale viděl jinou, bledou ženu, která vyrovnaně seděla v soudní síni. Vyrovnaně, vzpomněl si, až na ty oči. Až na ty zoufalé oči.

„Ne, nepomůžu. Žádám vás, abyste si to rozmyslela, zvážila důsledky.“

„Já už jsem si to rozmyslela, pane Rooney. A stále docházím k jedinému závěru. Moje matka nelhala. Já to dokážu, s vaší pomocí nebo bez ní. Děkuji vám, že jste si pro mě udělal čas.“

Seděl na místě ještě dlouho poté, co se za ní zavřely dveře, dlouho po tom, co přesvědčil své ruce, aby se přestaly třást. Když se uklidnil, zvedl sluchátko a vytočil číslo.

Druhou zastávku si udělala na univerzitě. Dlouhé čekání v otcově stísněné pracovně ji trochu uklidnilo. Vždycky to byl balzám obklopit se knihami, vůněmi a zvuky akademického světa. Proto ji to pokaždé vábí zpět, pomyslela si. V tomto světě je na prvním místě poznání. A na každou otázku existuje odpověď.

Philip vešel a prsty měl od křídy. „Kelsey, to je ale milé překvapení, hned mi to zvedlo náladu. Byl bych tu dřív, ale trochu jsem přetáhl seminář."

„To nevadí. Doufala jsem, že budeš mít chvíli volno."

„Mám volno příští hodinu." Původně ji chtěl využít pro přípravu na poslední přednášku toho dne. To ale mohlo počkat. „Pokud si můžeš zbytek odpoledne rezervovat, až skončím, pozvu tě na časnou večeři."

„Dnes večer ne, díky. Ještě se musím někde stavit. Tati, musím s tebou mluvit."

„S babičkou si nedělej starosti. Já se o to postarám."

„Ne, s tím si starosti nedělám. To není důležité."

„Ale jistěže je." Vzal ji kolem ramen a hladil ji po pažích. „Takovouhle roztržku nehodlám trpět. Ani to, že proti tobě použila tvé dědictví." Opět se rozlítil a začal přecházet po úzké pracovně, jak to dělával, když si připravoval nějakou práci. „Tvoje babička je obdivuhodná žena, Kelsey. A panovačná. Její slabou stránkou je rodina. A, taky má tendenci plést si svůj vlastní žebříček hodnot s láskou."

„Nemusíš mi vysvětlovat, jaká je, ani ji omlouvat. Vím, že mě svým způsobem má ráda. Jen to s tou její láskou není vždycky snadné." Nikdy to nebylo snadné, opravila se Kelsey. „Taky vím, že není zvyklá na odpor. Tentokrát se bud smíří s tím, jak si zařizuji svůj život, nebo ne. Nemohu se tím nechat ovlivnit."

Zarazil se, sebral ze stolu hladké skleněné těžítko. „Nechci, abyste se hádaly."

„To já také ne."

„Co kdybychom za ní spolu zajeli…“

„Ne.“

Povzdechl si, sundal si brýle a čistil skla – spíše ze zvyku, než že by to měla zapotřebí. „Kelsey, už není nejmladší. Je to tvoje babička.“

Ale, ale, pomyslela si, tak takovéhle páčky naši milovaní nasazují. „Je mi líto, tentokrát nemohu ustoupit. Vím, že ses najednou ocitl v samém středu celé té záležitosti, a to je mi také líto. Nemůže mít, co chce, tati. A když budeme upřímní, já jsem nikdy nebyla taková, jakou si mě přála mít.“

„Kelsey…“

„Jsem Naomina dcera, a to jí vždycky vadilo. Můžu jen doufat, že časem pochopí, že jsem zrovna tak tvoje dcera.“

Opatrně si sundal brýle a položil je na přecpaný stůl vedle omšelého svazku Krále Leara. „Má tě ráda, Kelsey. Bojuje s okolnostmi, ne s tebou.“

„To já představuji ty okolnosti,“ řekla tiše. „To já jsem ten motiv, ta příčina, to dítě, které dva lidé chtěli dávno poté, co už jeden o druhého nestáli. To nemůžeme přehlížet.“

„Je absurdní, abys obviňovala sebe.“

„Neobviňuji se. To není to správné slovo. Ale ptáš se, jestli cítím určitou zodpovědnost? Ano, to ano,“ řekla, když zavrtěl hlavou. „Vůči tobě i vůči ní. Proto jsem tady. Potřebuji, abys mi řekl, jak to bylo.“

Náhle se cítil unavený, posadil se a mnul si čelo. „Už jsme si to řekli, Kelsey.“

„Dals mi jakýsi nástin, hrubou skicu. Zamiloval ses do jedné ženy. Ačkoli s tím tvoje rodina tak docela nesouhlasila, oženil ses s ní. Měli jste spolu dítě. Někdy tou dobou se to mezi vámi zvrtlo.“

Přešla k němu, hrozně nerada mu ubližovala, ale potřebovala znát pravdu. „Nechci, abys mi tohle všechno vysvětlil. Ale tys znal tu ženu, kterou sis vzal. Něco jsi k ní cítil. Jestliže jsi tedy byl ochoten se s ní přít o dítě, jít k soudu, najmout právníky a detektivy, musels mít nějaký důvod. Pádný důvod. Chci jej znát.“

„Chtěl jsem tebe{„ řekl prostě. „Chtěl jsem, abys byla se mnou. Možná to bylo sobecké a ne zcela rozumné. Bylas to nejlepší z nás

obou. Myslel jsem si, že v atmosféře, v níž si tvá matka libovala, bys vyrůstat neměla. Že by to pro tebe nebylo nejlepší.“

Mýlil se? ptal se sám sebe. Mýlil se? Kolikrát už si položil tuhle jedinou otázku. I poté, když mu všechno, co se stalo pak, dalo za pravdu?

„Probrali jsme to s babičkou ze všech stran,“ pokračoval Philip. „Byla zásadně proti tomu, aby tě dostala Naomi. Já jsem s ní nakonec souhlasil. Nebylo to snadné rozhodnutí, ale věřil jsem mu. Zčásti v tom bylo sobectví, ano, to nemohu popřít.“

Podíval se na ni, na dospělou ženu. Vzpomněl si na to dítě. „Nechtěl jsem se tě vzdát a stát se víkendovým otcem, kterého nakonec nahradí další muž, který Naomi vstoupí do života. A to, jak ty měsíce po našem rozchodu žila, vypadalo, jako by mě úmyslně vyzývala na souboj. Její advokáti jí určitě radili, aby se mírnila, takže se zachovala přesně opačně. Nadbíhala tisku, podněcovala řeči. Strašně se mi ten nápad s detektivem nelíbil, ale dokumentaci jsem potřeboval. Nechal jsem to na advokátech.“

„Tys Rooneyho přímo nenajal?“

„Ne, já… Jak víš, jak se jmenuje?“

„Právě od něho jedu.“

„Kelsey.“ Natáhl se a uchopil ji za ruku. „Jaký to má smysl? Co tím chceš získat?“

„Odpovědi. Zvláště pak jednu odpověď.“ Pevně mu sevřela ruku. „Zeptám se tě na něco. Jsi přesvědčen, že Naomi Aleka Bradleyho zavraždila?“

„Bezpochyby…“

„Bezpochyby ho zabila,“ řekla Kelsey suše. „Ale co vražda? Zavraždila ho? Byla ta žena, kterou jsi znal, schopná vraždit?“

Zaváhal a pocítil, jak se její prsty propletly s jeho. „Nevím,“ řekl konečně. ‚*Z* celého srdce bych si to přál vědět.“

Poslední zastávku toho dne si Kelsey udělala u matčiných právníků. Téměř nic se tam nedozvěděla, protože tvrdě narazila na nepřekonatelnou bariéru důvěrných informací o klientovi. Z luxusních kanceláří odešla nespokojená a odhodlaná.

Vždycky existuje nějaký způsob, připomněla si. Každý problém se dá řešit. Člověk jen potřebuje znát činitele a vzorec a mít

trpělivost dovést věc do konce. Škoda, pomyslela si, že jí vždycky daleko lépe šla filozofie a umění, než matematika a přírodní vědy.

Pokud ztrácí odvahu, je to tím, že je unavená. Musela si přiznat, že je příliš vysílená, než aby dokázala předstoupit před Naomi se smyšlenými historkami o tom, jak strávila odpoledne.

Namísto toho projela branami Longshotu.

Pokud Gabe nebude doma, pojede dál ke Třem vrbám, na něco se vymluví – třeba na bolest hlavy – a zavře se ve svém pokoji.

Další nevinná lež, Kelsey? zeptala se pochmurně sama sebe. Pokud v tom bude dost dlouho pokračovat, nejenže jí to půjde, ale navíc jí takové chování začne připadat normální.

Pustila se k domu, ale nezaklepala. Prostě se posadila na domovní schody a pozorovala rozkvetlý podvečer.

Ještě tak hodinu, dvě bude světlo, uvažovala. Přemýšlela, zda ten lelek, který zpívá u jejího okna, má někde nablízku družku. Jeho píseň se ozvala vždy s nástupem soumraku – sladké, melodické toužení.

Květinám se tu dařilo, vyrážely z kyprého záhonu a plnily vzduch barvami a vůněmi. Křehké petrklíče, elegantní macešky, mříž, kterou už brzy obklopí pronikavá vůně hrachoru. Šeříky se prohýbaly pod květy a vůní. Jejich drobné kvítky pokryly zem temným purpurem.

Takové klidné místo, takové krásné místo, na muže tak nabitého energií a vášní.

Slyšela, jak se za ní otevřely dveře, pak zaslechla jeho kroky. Jakmile si přisedl a ovinul kolem ní paži, opřela se o něj pohybem, který působil stejně přirozeně jako květiny, jež kolem ní kvetly.

„Zahlédl jsem tvé auto.“

„Kdo sázel ty květiny?“, „Já. Je to moje půda.“

„Můj táta zahradničí. V Georgetownu jsem měla za domem krásný malý dvorek. Takže jsem se přirozeně zapsala do kursu zahradničení a zahradní architektury. Když jsem s tím skončila, byla to docela slušná podívaná, ale nikdy to nevypadalo tak mile ani tak důvěrně jako otcovy záhony. Některé věci člověk z knih nevyčte.“

„Sázím, co se mi líbí.“

„Kdybych to měla udělat znovu, přistupovala bych k tomu přesně stejně.“

„Tak si říkám, že bych si tamhle udělal skalku.“ Ukázal ke svahu. „Co kdyby ses do toho pustila se mnou?“

Usmála se a vtiskla mu hlavu do teplé pohostinné pleti na krku. „Hned bych pádila do knihovny. Nedokázala bych si pomoci.“

„Takže bychom se pohádali kvůli logice a rozmaru a pak bychom vyplenili zahradnictví.“ Vzal ji za bradu a pozvedl jí obličej. „Co tě trápí, Kelsey?“

Mohla by mu to říci, uvědomila si. Jistěže by mohla. Neexistovalo nic, co by mu říci nemohla. „S něčím jsem dneska začala a vím, že toho nenechám. Všichni mi říkají, abych to nechala být, ale já nemohu. Nechci.“ Zhluboka se nadechla a opřela se zády, takže se už nedotýkali. „Myslíš si, že moje matka zavraždila Aleka Bradleyho?“

„Ne.“

Zamrkala, zavrtěla hlavou. „Prostě jen ne? Bez váhání, bez výhrad?“

„Zeptala ses, tak jsem ti odpověděl.“ Natáhl se, utrhl snítku frézií a podal ji Kelsey. „Není snad důležitější, co si myslíš ty?“

Opět zavrtěla hlavou a pak ji nechala klesnout do dlaní. „Jak můžeš říct ne, prostě jen ne, když jsi ji ani neznal?“

„To není tak docela pravda.“

„Není to pravda?“ Opět zvedla hlavu. „Co to má znamenat?“

„Věděl jsem o ní. Vídal jsem ji.“ Naklonil hlavu a hrál si s konečky jejích –vlasů. „Dělal jsem hezky dlouho dostihovou krysu, Kelsey. Pamatuji se, že jsem ji vídal v Charles Townu, v Laurelu i jinde.“

„Tos ještě musel být dítě.“

„Ne tak, jak si myslíš. Aleje to pravda, neznal jsem ji, neměl jsem na ni žádný určitý názor. Ale teď ji znám.“

„No a?“

Chce znát podrobnosti, pomyslel si. Vždycky je bude chtít znát. Nebyl si jist, zdají je dokáže poskytnout. „Vydělával jsem si tím, že jsem četl v lidech. V obličejích, v intonaci, gestech. Rozeznal jsem hráče, cvoky, policajty i cvokaře. To člověk bud umí, nebo se dlouho neudrží nad vodou. Naomi stiskla spoušť, ale vraždu nespáchala.“

Se zavřenýma očima se o něj opět opřela. Květina, kterou jí dal, jemně voněla. „Věřím tomu, Gabe. Něco ve mně se bojí, že tomu věřím jen proto, že se prostě nechci smířit s tím, že moje matka udělala, zač ji odsoudili. Ale já jsem o tom stejně přesvědčená. Dnes jsem zajela za tím detektivem. Za tím, co svědčil proti ní.“

Promluvil lehkým tónem. Uvažovala, jak je možné, že tolikrát přeslechla jeho ocelový podtón. „A nenapadlo tě říct mi, abych jel s tebou?“

„Napadlo. Chtěla jsem to udělat sama.“ Pokrčila rameny. „Moc jsem se toho nedozvěděla. Nechtěl mi říct nic, co bych už nevěděla. A když jsem se ho pokusila najmout, aby mi toho pomohl o Aleku Bradleyovi zjistit víc, odmítl.“

„Co chceš vědět?“

„Cokoli. Všechno. Moje matka je jen součástí toho příběhu.“ Odtáhla se. „Co to bylo za člověka? Odkud pocházel? Co chtěl? Naomi tvrdí, že začal být hrubý a pokusil se ji znásilnit. Proč to udělal?“

„Nezeptala ses jí?“

„Nechci se jí vyptávat, pokud nebudu muset. Uzavře se, Gabe. Řekla by mi, co ví, ale všechen ten pokrok, kterého jsme dosáhly, by se tím mohl zastavit. To nechci riskovat.“

„Nebyla jediná, kdo ho znal.“

O tom už Kelsey uvažovala, ale zamítla to. „Nemůžu se začít vyptávat lidí od dostihů a tahat rozumy s ostatních majitelů a personálu. Nestálo by to za ty řeči.“

„Tak co budeš dělat?“

„Vím, jak se jmenuje kriminalista, který ten případ vyšetřoval. Je teď v důchodu, žije v Prestonu.“

„Domácí úkol na jedničku.“

„Vždycky jsem byla dobrá studentka. Zajedu za ním.“ Gabe ji vzal za ruku a pomohl jí na nohy. „Zajedeme za ním spolu.“ Usmála se. „Dobrá.“

Kapitola dvacátá

„Dlouho jsme se neviděli, Roscoe.“ Tipton potřásl Rossimu rukou. „Jak to, že ještě nejsi na mém místě?“

„Pracuju na tom, kapitáne.“

„Tak se posaď a zapracujeme na tomhle pivu.“ Tipton se usadil do houpacího křesla na verandě. Vedle sebe měl malou ledničku, v níž se chladilo balení šesti plechovek piva. „Jak se má paní?“

Rossi si vzal plechovku, kterou mu Tipton nabídl, a otevřel ji. „Která?“

„No jo, zapomněl jsem. Dvojnásobné fiasko.“ Tipton se ušklíbl, zhurta si s Rossim plechovkou přiťukl a hltavě pil. „Rozvody k tomu povolání skoro patří, co? Já měl štěstí.“

„Jak se má paní Tiptonová?“

„Výborně jako vždycky.“ Do drsného hlasu se mu vloudila velice prostá, niterná náklonnost. „Tak já jdu do důchodu, a ona si za dva týdny najde práci.“ Tipton pobaveně zavrtěl hlavou. „Řekne mi, že se potřebuje něčím zabavit, když už děcka odrostly. K čertu, oba přece víme, že jde o to, aby mě nevzala tupým předmětem po hlavě. A tak jsem si vzadu pořídil dílnu a ona prodává ve městě boty.“ Usmál se a opět se napil. „Měl jsem kliku, Roscoe. Málokterá ženská dokáže žít s poldou, ať už aktivním, nebo ve výslužbě.“

„To mi povídejte.“ Dvě manželky a dva rozvody za dvanáct let daly Rossimu dokonale za vyučenou. „Vypadáte dobře, kapitáne.“

Byla to pravda. Za tři roky, co odešel ze služby, Tipton trochu přibral, ale svědčilo mu to. Těch pár kilo navíc mu vyhladilo některé vrásky, které mu do tváře vrylo jeho povolání. V pracovní košili a

džínách vypadal uvolněně a klidně. Na zbytku nepoddajných, ryšavě šedivých vlasů seděla čepice baseballového klubu.

„Spoustě lidí se v důchodu nelíbí," podotkl Tipton. „Připadají si staří. Ale já, já to miluju. Pořídil jsem si tu dílnu – hele, udělal jsem si tohle křeslo."

„Vážně?" Rossi se kousl do jazyka, a prohlížel si jeho vratké dílo. Tipton sice křeslo natřel oslnivě modrou barvou, ale nedokázal tím zamaskovat, že se povážlivě naklání doleva. „Z toho musíte mít radost."

„To jistě. Taky už mám tři vnoučata. A mám na ně dost času. Chceme si na podzim se ženou udělat výlet lodí. Po řece svatého Vavřince. Do Foliage."

„Zdá se, že vám nic nechybí, kapitáne."

„Zatraceně správně." Tipton věděl určitě, že pokud se toho na něj sesype o trochu víc, uteče s řevem do noci. „Dlouhý poklidný důchod je odměna za dobře odvedenou práci."

„Nikdo by nemohl říct, že vy jste svou práci neodvedl dobře." Rossi popíjel pivo. Měl sice raději pivo z dovozu, ale měl také tolik rozumu, že si to nechal pro sebe. „Zřejmě už moc nesledujete, co se u nás děje. Ale možná jste se dočetl o jednom případu, co na něm pracuju."

„Čas od času se podívám na titulky." Přímo je hltal a dychtivě pátral po každé zmínce o vraždě či ublížení na těle.

„Jde o toho čeledína, kterého v březnu zavraždili v Charles Townu."

„Bodná rána. A navíc udupaný. Tos přece uzavřel," vzpomněl si Tipton. „A pak další čeledín, ne? Lipský, sebevražda."

„To je otevřený případ." Rossi se opřel a pozoroval trojici špačků, kteří poletovali kolem zjevně podomácku vyrobeného krmítka v předzahrádce. Pod nimi seděl zrzavý mourek a trpělivě je sledoval. Tam na verandě, říkal si, sedí jen dva muži a zabíjejí čas tlacháním o práci. „Nezanechal dopis, neměl sebevražedné sklony. A metoda mi nehraje. Tak takhle se to jeví."

Jako v písemné zprávě přesně popsal sled událostí, od Lipského propuštění po jeho smrt. „Vypadá to na cholerika s násilnickými sklony, který se vyzná v koních. Není to člověk, který by měl přátele

a budoval si kariéru. Měl pár malérů se zákonem. Ublížení na zdraví. Napadení. Výtržnost v opilosti.“

„To je obrázek chlapa na útěku, ne někoho, kdo by si namíchal koktají z ginu a koňského jedu.“ Tipton to chvíli zvažoval. „Ale asi se k tomu svinstvu dostat mohl.“

„To asi ano. On, nebo někdo jiný. Šel po Slaterovu koni. Možná to byla osobní věc. Dožere ho, že ho vyrazil, a tak se rozhodne mu to vrátit. Ten stařík ho přitom nachytá, on zpanikaří. A má na triku mrtvolu. Proč neutekl, kapitáne? Proč se uklidil do motelu ani ne hodinu od Charles Townu?“

„Protože na někoho čekal. Na někoho, kdo by mu řekl, co dál.“

„A někdo mu nalil zatraceně odporný drink. Na té láhvi od ginu nebyly žádné otisky. Někdo ji otřel.“

Nad tou drobností se Tipton usmál. Nepatrné chybičky, pomyslel si. Ty měl vždycky rád. Díval se, jak jeho starý kocour čeká, až takovou chybičku udělá některý z těch špačků, a dokonale to chápal.

„A ty máš otevřený případ vraždy. Prohlídnul sis pořádně toho Slatera?“

„Jo, podíval jsem se na něj. Zajímavý chlap. Fůra peněz. Nějakou dobu seděl.“

„Zač?“

„Nezákonný hazard. Být to o pár měsíců dřív, neskončil by v cele, ale v pasťáku.“ Rossi roztržitě zaťukal prsty o opěradlo židle. „Od té doby má čistý rejstřík. Vyrůstal většinou na ulici. Matka mu zemřela, když byl malý. Otec byl věčně na útěku. Párkrát ho sebrali – pro podvod, padělání, nekryté šeky. Většinou když někoho napálil. Před několika lety zmlátil v Taosu prostitutku. Ale nic zvláštního. Slater utekl, když mu bylo asi tak čtrnáct, udělal chybu, odseděl si to a od té doby je čistý. Nemůžu říct, že by Lipského neoddělal, ale asi by na to šel přímo.“

„Koho tam ještě máme?“

„Nikoho nadějného. Díval jste se na derby, kapitáne?“

„Roscoe, existuje jen jeden sport, a to je baseball.“ Poklepal si na čepici. „Ale slyšel jsem, že si nějaký kůň zlomil nohu.“

„Ten kůň byl nadopovaný, kapitáne. Předávkovaný. A dostih vyhrál Slater.“

„Aha.“ Tipton přemítal nad posledním douškem piva. „Kam tím míříš, Roscoe?“

„To přesně nevím, ale možností je spousta. Dostáváme se o třiadvacet let zpátky. Naomi Chadwicková, kapitáne. Co mi o ní můžete říct?“

„To je zvláštní.“ Tipton položil prázdnou plechovku na zem a rozšlápl ji. „Dneska to jméno slyším už podruhé. Její dcera mi ráno volala.“ Pohlédl na hodinky. „Za chvíli by tady měla být.“

„Kelsey Bydenová sem jede?“

„Chce si se mnou promluvit o matce.“ Tipton se opřel v křesle a vychutnával si jeho skřípání. „Vážně se vracím do minulosti.“

„Měls zůstat na farmě,“ zamumlala Kelsey. „Do Belmontu už zbývá necelý týden.“

„Jamie to beze mě zvládne.“ Gabe se usmál a zdolal serpentinu, „Je docela rád.“

„Nepřipadá mi to správné, když tě teď odvádím od práce. Mohla jsem to udělat sama.“

„Kelsey.“ Gabe trpělivě uchopil její ruku a políbil ji. „Bud zticha.“

„Nemůžu. Jsem hrozně nervózní. Ten člověk zatkl mou matku, vyslýchal ji, dal ji zavřít. A já ho teď chci požádat, aby mi pomohl dokázat, že se zmýlil. A taky jsem lhala Naomi. Už zase. Řekla jsem jí, že se chceme jen projet.“

„Projíždíme se.“

„O to nejde,“ odsekla. „Podvádím ji i Mosese. Všechny. A proč? Jen abych uspokojila tuhle pitomou potřebu a ujistila se, že nepocházím z rodu vrahounů.“

„Tak o tohle ti jde?“

„Ne.“ Protřela si oči. „Já nevím. Částečně, Z dědičnosti jde hrůza.“ Jakmile to řekla, zamrkala. „Tím nechci říct, že by povahu utvářela jen dědičnost. Prostředí…“ Hlas jí selhal, prohrála.

„Jsem na tom špatně s obojím,“ zamumlal. „Čekal jsem, kdy mi to předhodíš.“

„Nic takového nedělám. Nic takového jsem neudělala.“ Hlasitě si povzdechla a v duchu se proklínala. „Ani nevím, co dělám. Nemá to nic společného s tebou ani s tím, co k tobě cítím.“

„Nechrne toho na chvíli.“ Riskoval, hloupě riskoval, když doufal, že k tomuto okamžiku nikdy nedojde. Pokud má prohrát, tak tedy ve velkém stylu. „Pochybuješ o sobě kvůli tomu, co se stalo v tvé rodině. To nedělej,“ řekl, když se ho chystala přerušit. „Pojďme si vyložit karty. Pochybuješ kvůli rodině i o mně.“

Jel rychle, vybíral zatáčky na vedlejší silnici, aby z něj rychlá jízda alespoň částečně setřásla napětí.

„To není pravda, Gabe. Nemohla bych s tebou spát, kdybych měla pochybnosti.“

„Ale mohla. V okamžiku vzrušení člověk snadno pustí z hlavy logiku i pochybnosti. A nám to v postelí jde. Víc než dobře. Ale dřív nebo později na logiku opět dojde. Mně koluje v žilách mizerná krev, Kelsey, a neexistuje způsob, jak ji odčerpat.“

Upřeně sledoval silnici, ale byl si jasně vědom, že ona se dívá na něho, zkoumavě, přemýšlivě.

„Prostředí, z něhož člověk pochází, s ním navždycky zůstane. Může je vyčistit, přizdobit, ale v podtextu je pořád. Viděl jsem a dělal jsem věci, které by tvými morálními hodnotami od základu otřásly. Sice nepodvádím a nepiju, ale to je asi tak všechno. Prostě jsem chtěl to, co měl Cunningham, a našel jsem způsob, jak to získat. Chtěl jsem s tebou být v posteli a udělal bych cokoli, abych tě tam dostal.“

„Aha.“ Nyní před sebe upřeně zírala ona. Neměla strach z rychlosti, ale z něho. „To ti jde jen o sex?“

Na okamžik neodpovídal. Oba sledovali, jak se před nimi silnice kroutí. „Ne, ale strašně bych si přál, aby to tak bylo.“

Krátce, rozechvěle si povzdechla a zavřela oči. „Zastav,“ zašeptala. Když ji ignoroval, napřímila se v sedadle. „Stůj, Slate-re,“ řekla rozhodně „zastav to zatracené auto.“

Se skřípějícími pneumatikami dupl na brzdu a stočil volant ke krajnici na odlétající štěrk. „Jestli si myslíš, že tě tady nechám vystoupit, tak jsi zatraceně hloupá. Odvezu tě do Presto-nu, nebo domů.“

„Nemám v úmyslu tady vystoupit.“

„Prima, to je fajn. Měla bys pochopit, že já zase nemám v úmyslu nechat tě jít, tady ne. Ani nikde jinde. Příležitost utéct už jsem ti dal.“

Ještě nikdy ho neviděla tak vyvedeného z míry. „Ne nedal.“

Popadl ji za klopy a otočil ji v sedadle. „Další příležitost už nedostaneš. K čertu s tvým dobrem a zlem, Kelsey, i s tvým vychováním, kluby a vším ostatním, co mi stojí v cestě. Bez boje se tě nevzdám.“

I v ní se vzedmula vlna hněvu. „Fajn. Jelikož ses rozhodl pro tenhle urážlivý, neandrtálský přístup, asi není vhodné, abych ti řekla, že tě miluju.“

Ruce mu zeslábly. Na okamžik mu v těle strnul každičký sval. Vzdorovitě se mu dívala do očí, viděl, že bojuje sama se sebou. Jeho už ale dostala na lopatky.

„Sama nevíš, jak na tom jsi.“

Udeřila ho. Když ho pěstí zasáhla pod srdcem, oba překvapením zalapali po dechu.

„Tohle nestrpím.“ Odstrčila jeho ruce. „Nestrpím tenhle přístup. Už mám dost toho, jak si lidé, na nichž mi záleží, myslí, že se nevyznám ve vlastním srdci a nitru. Vyznám se v nich výborně. A ačkoli mě to zrovna v téhle chvíli štve, miluju tě. Tak nastartuj to zatracené auto a nechrne toho.“

Nedokázal by řídit tříkolku. „Počkej chvilku.“

Odfoukla si, překřížila nohy a založila ruce. „Fajn. Nespěchej. Aspoň budu mít příležitost přijít na nějaký způsob, jak tě potrápit.“

„Pojď sem.“

Když se po ní natáhl, vrazila do něj loktem. „Dej ty ruce pryč.“

„Dobře. Jen jsem si myslel, že až ti řeknu, že tě miluju, budu se tě dotýkat.“

Moc ji to sice neobměkčilo, ale zamyšleně pootočila hlavu. „Myslíš si to už dlouho?“

„Už nějakou dobu. Říkal jsem si, že to přejde. Jako viróza.“ Když se prudce otočila, natáhl se po ní oběma rukama. „To mě zase praštíš?“

„Možná.“ Ať se propadne, jestli se rozesměje, ať si ji k tomu jeho oči ponoukají sebevíc. „Viróza?“

„Jo. Jenomže jsem na něco zapomněl. Virus se neztratí. Prostě se schová někde v rohu. A když je člověk zesláblý, vrátí se.“ Vzal její ruku do dlaně a pozvedl si ji ke rtům. „Na tenhle virus se snažím zvyknout.“

„A jak ti to jde?“

„Už líp.“ Sklonil se k ní. „Bože, to jsme si to načasovali. Měli bychom být doma, sami.“

„Na tom nesejde.“ Naklonila se a přejela mu rty přes ústa. „Až budeme doma, vynahradíme si to.“ Když ji políbil, poddala se. „Jak to, že je všechno tak k ničemu, a tohle je přitom tak prima?“

„Kolo štěstěny.“ Opřel se a hleděl jí do očí. „Vynasnažíme se, aby to tak zůstalo.“

„To zatím stačí.“ Něžně ho pohladila po tváři. „To je víc než dost.“

Když ten párek vystoupil z luxusního zahraničního vozu, první věc, kterou Tipton zaregistroval, byla, že jsou to milenci. Muž pouze položil ženě ruku na rameno. Ona se po něm jen podívala a usmála se. Ale Tipton si je zaškatulkoval.

Druhá věc, jíž si všiml, byla, že ta žena jakoby Naomi z oka vypadla. Tedy té Naomi, kterou dostal za mříže.

Jistě byly tu nepatrné rozdíly a jeho cvičený zrak je postřehl. Dcera měla měkčí, trošičku plnější rty. Lícní kosti nebyly tak nápadné, chůze byla plynulejší. Naomi chodila energicky, jako by nervózně stříhala nohama. Způsob její chůze na ni pokaždé soustředil pozornost všech mužů v okolí několika kilometrů.

Ale celkem vzato byl rád, že mu Kelsey Bydenová nejdříve zavolala. Byl by se lekl, kdyby ji náhodu zahlédl, jak přichází po cestičce jako duch ženy, na niž. nikdy nezapomene.

„Kapitáne Típtone.“ Když z něj sjela pohledem, její úsměv pohasl. „Poručíku Rossi. Nečekala jsem, že vás tady najdu.“

„Svět je malý, že?“ Bavilo ho zlobit ji a vzal si další plechovku piva. Koneckonců nebyl ve službě. „Co kdybych vás představil? Kelsey Bydenová a Gabriel Slater, můj bývalý velící, kapitán James Tipton.“

„Tady Roscoe si vždycky potrpěl na formality.“ Když Kelsey nad tou přezdívkou pozvedla obočí, Tipton se usmál. „Posaďte se, dáte si pivo?“

„Pan Slater nepije,“ podotkl Rossi.

„Aha. Myslím, že moje paní připravila chlazený čaj. Co kdybys zašel dovnitř, Roscoe, a nalil hostům?“

„To jste hodný.“ Kelsey se posadila na horní schod a s potěšením odsunula Rossiho do role obsluhy. „Jsem ráda, že jste si pro nás udělal čas, kapitáne.“

„To nic. Čas je to jediné, co mám. Jak se vede vaší matce?“

„Výborně. Takže se na ni pamatujete?“

„Nikdy na ni nezapomenu.“ Změnil taktiku, aby obhlédl celkovou situaci. „Roscoe říkal, že bych vám měl pogratulovat, pane Slatere. Prý máte koně, který by mohl třikrát za sebou vyhrát. Ne že bych se v koních moc vyznal. Já mám rád baseball.“

Gabe taky něco o taktice věděl. „Letos sázím na Birds. Jsou rychlí a polem by neproklouzla myš.“

„Tak tak.“ Tipton se nadšeně plácl přes koleno. „U všech všudy to je fakt. Viděl jste, jak včera večer roznesli na kopytech Jaye? Zatracení Kanaďani.“

Gabe se ušklíbl a vytáhl doutník. „Chytil jsem až pár posledních směn.“ Nabídl Tiptonovi doutník a zapálil mu. „To poslední odpálení a tři přeběhy vytáhly asistentovi mého trenéra z kapsy padesát dolarů, takže to byly snadno vydělané peníze.“

Tipton vyfoukl kouř. „Já na sázení nejsem.“

Gabe cvakl zapalovačem u špičky vlastního doutníku a pozoroval.Tiptona nad plamenem. „Já ano.“ Vydechl kouř. A když se Rossi vrátil se dvěma vysokými sklenicemi, kývl. „Díky.“

„Roscoe je na fotbal. Nikdy jsem ho nedokázal přitáhnout k nějakému rozumnému sportu.“

„Začíná mě zajímat sport králů.“ Rossi se opět posadil. „Budu se dívat na Belmont, pane Slatere.“

„To nás bude víc.“

„Ale dáma si sem nepřijela povídat o sportu.“ Tipton se na Kelsey přátelsky usmál. „Jste tu kvůli vraždě.“

„Co mi můžete říct o Aleku Bradleyovi, kapitáne?“

Sevřel rty. Překvapila ho. Byl si jist, že se zaměří na svou matku. Se zájmem přehodil výhybku a vrátil se do minulosti. „Alec Bradley, dvaatřicet, původem z Palm Beach. Jednou ženatý, ona byla tak o patnáct let starší. Při rozvodu mu vyplatila slušné odstupné. V době, kdy se seznámil s vaší matkou, už toho zřejmě většinu rozházel.“

„Co dělal?“

„Bavil dámy.“ Tipton pokrčil rameny. „Vysával známé. Když na to měl, sázel na koně. Měl vlastní smoking.“ Tipton zmlkl a napil se. „Zemřel v něm.“

„Neměl jste ho rád,“ poznamenala Kelsey.

Tipton si potřeboval srovnat myšlenky a slova, a tak vyfoukl tři kroužky kouře. „Když jsem se s ním seznámil, byl mrtvý. Ale ne, neměl. Podle toho, co vyšlo najevo při vyšetřování, to nebyl člověk, kterého bych pozval domů na večeři. Z koketování se ženami – s bohatými vdanými ženami – si udělal živnost. Platily mu penězi a dárky, seznamovaly ho s dalšími nespokojenými paničkami. Pokud mu dost nezaplatily, začal je vydírat. Za mých časů jsme takovým říkali gigolové. Nevím, jak se jim říká teď.“

„Špína,“ řekl Gabe přívětivě a kapitán souhlasně přikývl.

Ten Slater má vkus, usoudil. Na ženy i na doutníky. „To je ten správný výraz. Něco na něm bylo. Měl nóbl vystupování, nejlepší vzdělání, rodokmen, který sahal až k nějakému nafoukanému anglickému hraběti. A uměl to se ženami, s vdanými ženami, které si nemohly dovolit skandál.“

„Moje matka byla rozvedená, kapitáne.“

„A vedla spor o dítě. Pokud ho chtěla vyhrát, nemohla připustit, aby její pletky s Bradleym vyšly najevo.“

„Ale stýkala se s ním na veřejnosti.“

„Ve společnosti,“ souhlasil Tipton. „Jako by jí nevadilo, že si lidé myslí, že jsou milenci. Nikdo to nemohl dokázat.“ Odklepl popel z doutníku do rozmačkané plechovky od piva. „Povídalo se, že Bradley čichá drahý bílý prášek. Ani to nikdo neprokázal. Dokud nebyl po smrti.“

„Drogy.“ Kelsey zbledla, ale pokračovala. „Matka o drogách nic neříkala. V novinách jsem se o nich nic nedočetla.“

„U tří vrb drogy nebyly.“ Tipton si povzdechl. Její oči, tak podobné očím její matky, ho vracely do minulosti. „To místo bylo čisté. Vaše matka byla čistá. Když Bradley zemřel, měl v sobě směs alkoholu a kokainu.“

„Když je to tak, mohl se chovat iracionálně, násilnicky, přesně, jak to matka uvedla.“

„Nezjistili jsme žádné stopy zápasu. Vaše matka měla u noční košile utržené ramínko.“ Přiložil si ruku na prsa. „Měla pár škrábanců. Nic, co by si nemohla způsobit sama.“

„Pokud to udělala sama, tak proč nepřevrhla pár židlí, nerozbila nějakou tu lampu?“

Chytrá, pomyslel si. „Tutéž otázku jsem položil sobě i jí.“

„A co řekla?“

„Poprvé jsme seděli v obýváku. V ložnici se ještě fotilo. Vzala si přes košili tlustý župan.“ Jako by jí byla zima, vzpomněl si Tipton. Jako by se pod tou tlustou prošívanou látkou třásla. „Když jsem se jí na to zeptal, odsekla: Možná jsem na to nepomyslela.“

Usmál se, potřásl hlavou. „Byla na mě naštvaná. Přesně takhle odpovídala, dokud jí její právníci neřekli, aby byla zticha. Podruhé jsem se jí na to zeptal u výslechu. Kouřila cigaretu za cigaretou. Prakticky si zapalovala jednu od druhé. Když jsem se jí na to znovu zeptal, řekla, že ji mrzí, že na to nepomyslela. Že je jí to líto, protože by jí snad alespoň někdo uvěřil.“

Odložil pivo a zhluboka si povzdechl. „A víte, slečno Bydenová, totiž-jak už jsem řekl tady Roscoeovi, než jste přijela-já jsem jí věřil.“

Kelsey natáhla nohy, které už necítila, a přinutila se vstát. „Vy jste jí věřil? Vy jste věřil, že mluví pravdu, a poslal jste ji do vězení?“

„Věřil jsem jí,“ opakoval Tipton a přimhouřil oči. Oči kriminalisty. „Ale všechno svědčilo proti ní. Spoustu bezesných nocí jsem se snažil přijít na něco, čím bych to vyvážil. Mohl jsem se opřít jen o vlastní elán. Konal jsem svou povinnost, slečno Bydenová. Zatkl jsem ji. Zapsal jsem ji do policejního seznamu. Dodal jsem svědectví soudu. To jsem udělat musel.“

„To s tím dokážete jen tak žít?“ Kelsey držela pěsti podél těla. „Věděl jste, že nelže.“

„Věřil jsem tomu,“ opravil ji Tipton. „To ale vůbec neznamená, že jsem to věděl.“

„No, Roscoe, trochu jsem si zavzpomínal.“ Tipton sledoval, jak jaguár vyjíždí z jeho vjezdu, a pak opět skřípavě rozhoupal křeslo. „Kolikrát za život člověk uvidí skutečně šedé oči? Bez příměsi zeleně nebo modři, jen kouřovou šeď. Na takové oči se nezapomíná.“

„Naomi Chadwicková vás vzala za srdce, kapitáne. To ale ještě neznamená, že mluvila pravdu.“

„Ano, vzala mě za srdce. Byl jsem šťastně ženatý muž, Roscoe, a nikdy jsem nezahnul. Ale na Naomi Chadwickovou jsem myslel. Že bych jí uvěřil, protože zahrála na jakousi primitivní strunu v mém nitru?“ Povzdechl si, pokrčil rameny a rozmáčkl druhou plechovku od piva. „Nevím. Nikdy jsem si tím nebyl jistý. Státní zástupce naléhal, abychom ji zatkli. Chtěl soud. A měli jsme svědectví, takže jsem konal svou povinnost.“

Rossi pozoroval svou druhou plechovku piva. „Co jste si myslel o Charlesů Rooneyovi?“

„O tom soukromém očku? To bylo eso. V té době tvořila jeho klientelu spousta nóbl jmen. Dělal hlavně rozvody. Zmáčkl jsem ho a on se držel svého příběhu. Měl ten film, měl svoje hlášení a Bydenovic právníci ho podpořili.“

„Stal se svědkem vraždy, a neohlásil ji.“

„Toho jsme se chytli. Prohlásil, že byl v šoku. Člověk si myslí, že vyfotí žhavou erotickou scénu, a místo toho je z toho vražda. Údajně seděl v autě, ještě když přijeli policajti. Čas určil na minutu.“

„A pak tři dny čekal, než odevzdal ten film.“

Tipton svraštil nepoddajné obočí. „Jak hluboko chceš jít, Roscoe?“

„Jak bude zapotřebí.“ Položil poloprázdnou plechovku na podlahu verandy mezi nohy a s rukama na kolenou se naklonil kupředu. „Před třiadvaceti lety jste měl mrtvého koně při dostihu, drogy, sebevraždu a vraždu. Teď máme vraždu, podezřelou smrt, která vypadá jako sebevražda, mrtvého koně při dostihu a drogy. Opravdu se historie takhle opakuje? Nebo ji někdo postrčil?“

„Jsi dobrý polda, Roscoe.“ Tipton se zachvěl jako vysloužilý kůň, když zaslechne polnici. „Kolik lidí je ve hře?“

„Na to právě musíme přijít. Snad byste si na nějakou dobu mohl vzít z dílny volno a pomohl mi s tímhle vyšetřováním.“

Tiptonovi se pomalu a klidně usadil v obličeji úsměv. „Snad bych si to mohl zapracovat do rozvrhu.“

„Doufal jsem, že to řeknete. A co ten žokej, co se oběsil? Benedict Morales. Benny. Možná byste mi o něm mohl něco zjistit.“

Když Gabe projížděl branami Longshotu, Kelsey se v sedadle napřímila. „Gabe, měla bych jet rovnou domů. Nejsem dobrá společnice.“

„To tedy nejsi.“ Zabrzdil a vypnul zapalování. „Ale řekl bych, že bys měla vybuchnout raději tady než U tří vrb, kde bys to musela vysvětlovat Naomi.“

„Jsem jen hrozně rozčilená.“ Vyběhla z auta a práskla dveřmi. „Věřil jí, a přestojí nechal zavřít.“

„Policajti člověka nezavírají, miláčku, to poroty. Věř mi, byl jsem tam.“

„Jde o to, že strávila deset let za mřížemi. Nebo snad ne?“

„Jde o to,“ řekl, vzal ji za ruku a odvedl ji do domu, „že už je to pryč. Nemůžeš to změnit. Co všechno chceš riskovat, jen aby ses zahrabala do minulosti a dokázala, že to byl omyl?“

Ohromeně na něho zírala. „Riskovat? Co je to s tebou? O riziko přece nejde – to není důležité! Je třeba to napravit.“

„Černobílý svět?“

Náhleji něco krátce sevřelo žaludek. „A co když ano?“

„Tak tedy ano,“ řekl prostě. „Ale nezapomeň na šedivá místa, Kelsey. Jestli v tom budeš pokračovat, nebude všechno, na co přijdeš, krásně zapadat do jedné nebo druhé kolonky.“

Ustoupila před ním, ale vzdálenost mezi nimi se zvětšila mnohem víc. „Ty chceš, abych toho nechala.“

„Chci, abys byla připravená.“

„Na co?“

Úmyslně tu vzdálenost překlenul a položil jí ruce na ztuhlá ramena. „Všichni, na nichž ti záleží, nejsou dokonalí. A mnozí z

těch, kdo pro tebe něco znamenají, ti zrovna nepoděkují, žes rozvířila dvacet let starý prach.“

Nedůtklivě trhla rameny a marně se pokusila zbavit jeho rukou. „Vím, že Naomi nebyla – není – žádná světice. Neočekávám dokonalost, Slatere, ani ji nehledám. Ale chci znát pravdu.“

„V pořádku. Pokud se s ní smíříš, až se ji dozvíš. Nesnaž se mě setřást,“ řekl a usmál se, když ho odstrčila. „První pravda, kterou budeš muset spolknout, je ta, že máš jen ty karty, které ti rozdali. Z téhle ruky musíme oba hrát.“

„Nesnažím se tě setřást. Jen si musím rozmyslet, co dál.“

„S tím ti můžu pomoct.“ Přitiskl ji k sobě, jeho ruce jí chytře přejížděly po zádech a pak zase nahoru. „Uvolníš se, zaplaveš si.“

„Nemám s sebou plavky.“

„Miláčku, na to přece spoléhám.“ Nyní ji líbal způsobem, který ji pokaždé zbavil rozumu. „A pak tě přemluvím, abys mi dokázala své kuchařské schopnosti, kterými ses onehdy chlubila.“ Odpočinek se jevil jako dobrý nápad. Zálibně něco zamumlala a sklonila hlavu, aby měl lepší přístup k její šíji. „Ty chceš, abych ti něco uvařila?“

„Ano. A potom tě chci vzít nahoru a svést.“

„A co děláš teď?“

„To je jen taková ukázka. Zítra, až budeš odpočinutá a budeš mít jasnou hlavu, začneme znovu přemýšlet.“

„To zní rozumně.“

Pomalu přešel zpět k jejím rtům. Věděl, že není úplně poctivé nechat si některé nápady pro sebe. Ale chtěl její obličej zbavit napětí. A oslavit, že se navzájem našli. Chtěl, aby se alespoň jednu noc oba soustředili jen na to.

„Buďme impulzivní.“ Ustoupil a sjel jí dolů po pažích, až ji uchopil za ruce. „Miluji tě.“

Srdce se jí pomalu, dlouze sevřelo. „Jak bych proti tomu mohla něco mít?“

Kapitola dvacátá první

V narůžovělém světle úsvitu moses pozoroval, jak klisny vedou hříbata k vodě. Znal jejich hierarchii stejně dobře jako ony. Velká Bess arogantně švihala ocasem a byla jako vždycky první. Následovala tvrdohlavá a vzpurná Carmen a za ní Věrnost a tak dál, až po poslední skromnou a nenápadnou Radost.

Hříbata poskakovala kolem nich, hravě a bez obav. Ještě nevědí, pomyslel si Moses, že je za několik krátkých týdnů odstaví a odvedou od matky, aby tak učinila další krok vstříc svému osudu.

Některá vycvičí pro dráhu, jiná prodají na aukci rocků. Některá prokáží jiný příslib do budoucna, a tak z nich udělají překážkáře, neboje vyberou pro exhibiční jízdy. Moses si sám na koňské exhibice moc nepotrpěl. Připadalo mu to povrchní jako přehlídky krásy. Některá ta hříbata vykastrují, jiná použijí pro chov.

A jedno hříbě, snad alespoň jedno, se ukáže jako skutečný šampión. Vždycky je tu další derby, řekl si. Pokaždé je tu další šance je vyhrát.

Možná tamta malá hnedka s lysinou. Ta, co arogantně vypíná šíji. Proto ji také Naomi pojmenovala Arogance zítřka. Má správné tvary i rodokmen a čas ukáže, zda má i udatné srdce.

Mosesovo vlastní srdce ztěžklo. Příliš toho do derby vsadil. Věděl, že by neměl. Odkaz předků z obou stran ho varoval, aby

nepokoušel bohy. A on je přesto pokoušel a vložil veškerou naději, celé srdce do jediného dvouminutového dostihu.

A cena byla ohromná.

„Jsou nádherní, že?“ ozvala se za ním Kelsey. „Těžko uvěřit, že je už za rok osedlají.“

Moses zastrčil ruce do kapes a dál pozoroval hříbata. „Takže ses rozhodla, že se tady ukážeš.“

„Promiň, jdu trochu pozdě.“

„Dneska trochu pozdě. Včera i předevčírem o půl dne.“

„Musela jsem zařídit pár věcí.“

„Věcí.“ Otočil se k ní a věděl, že si na ní hodlá vybít část vlastního zklamání. Byl si jistý, že si to zaslouží. „Pro lidi, kteří tady pracují, je na prvním místě vždycky jen jedna věc, a to jsou koně.“

Vydal se ke stájím a Kelsey provinile klusala za ním. „Je mi to líto, Mosesi, opravdu. Musela jsem to vyřídit…“

Když se před ní náhle zastavil a zprudka se k ní otočil, zarazila se. „Tak poslouchej, holčičko, tohle není žádné hřiště. Tady si nemůžeš dát padla a jít. Tady člověk nese svoje břemeno celý den, každý den. Protože když se jeden fláká, někdo jiný to za něj odře. Takhle to u mě nechodí. Cos vlastně dělala včera, když jsi měla být se svým koněm a když sis měla vyzvednout příkazy z hříbárny?“

„Byla jsem…“ Kelsey se kousla do jazyka. „Byla to soukromá záležitost.“

„Ode dneška si budeš dávat točit vlasy a lakovat nehty ve svém volnu. Já neztrácím čas. Jdi vyvézt hnůj ze stájí.“

„Ale já – potřebuju pracovat se Ctí.“

„Ta už je na lonži. Až skončí, můžeš ji nechat vychladnout. Teď si běž pro lopatu.“

Odkráčel a zmizel v kanceláři. Stájníci a dělníci, kteří se zastavili a zaposlouchali, se okamžitě znovu pustili do práce.

Každý si rád vychutnal veřejný výprask, ale nikdo nechtěl, aby ho nachytali, jak se dívá.

„Přijal tě mezi své lidi.“ Naomi přistoupila ke Kelsey a povzbudivě ji hladila po zádech. „Kdyby tě nepovažoval za součást týmu, takhle by s tebou nemluvil.“

„Mohl mi vynadat soukromě,“ zamumlala Kelsey. „A k sakru, nebyla jsem u kadeřníka. Jen se podívej.“ Rozhořčeně roztáhla prsty s krátce přistřihnutými nenalakovanými nehty. „Copak to vypadá, že jsem si v poslední době nechala dělat manikúru? Nejsem tady, abych si hrála. Jen jsem potřebovala pár hodin volna a…“ Zarazila se a znovu zaklela. „Bylo to pro mě důležité.“

„Možná někdy zapomínáme, že na světě existuje ještě něco jiného než to, co se odehrává tady. Nemusíš se do toho přece pouštět. Pravda je, že se majitelé většinou o všední práci nezajímají zdaleka tak jako ty. Pokud bys raději…“

„Myslíš si, že to nezvládnu.“ Do tváří se jí vehnala krev a celá zrudla. „Myslíš si, že to vzdám.“

„To jsem přece neřekla, Kelsey.“

„Vážně? Proč by to tentokrát mělo být jinak? Vždycky jsem přelétala od práce k práci, od zájmu k zájmu. Proč by měl někdo uvěřit, že dokážu vytrvat, že tohle je pro mě víc než psaní inzerátů nebo přednášky o impresionismu pro turisty? Když jsem mohla nechat všeho ostatního, proč bych nenechala tohoto?“ Odhodila vlasy z obličeje. „Protože je to jinak. Všechno je jinak.“

Otočila se na podpatku a odpochodovala do stájí.

Naomi si jen povzdechla. Uvědomila si, že tohle je spolehlivá metoda, jak zapomenout na vlastní trápení. Stačí když jí dva lidé, které miluje, snesou k nohám vlastní problémy. Zvážila jejich povahy a usoudila, že Kelsey neuškodí, když bude chvíli kmitat vidlemi, aby se zchladila. Takže začne u Mosese.

Seděl za stolem a štěkal do telefonu na Renova agenta. „Ne, v Belmontu ho jet nenechám. Není na to připravený a Corelli to v Preaknessu s Uragánem dotáhl na umístění. Koně už zná a ten dostih si zaslouží. Jo, to je poslední slovo.“

Praštil telefonem a přerušil reptající hlas ve sluchátku.

„Přece nenechám jet vyplašeného žokeje s pochroumaným ramenem.“

„Souhlasím.“ Chystala se ho uklidnit a posadila se na roh stolu. „Reno souhlasí taky. Ví, že na to nemá.“ Gestem, které mělo nastolit mír, vzala jeho ruku do dlaně. „Nezdá se ti, žes byl venku na Kelsey dost hrubý?“

Svraštil obličej a odtáhl ruku. „Jsi tady jako majitelka, nebo jako matka?“

„Jsem tady, Mosesi,“ řekla a nerozvíjela to. „Vím, že si teď vzala nějaké volno. A taky vím, že ji něco trápí. Stejně dobře vím,“ pokračovala tiše, „že něco trápí i tebe.“

„Držme se jedné věci, Naomi.“ Odstrčil se od stolu. „Fláká se. Takže už ji to možná přešlo.“

Zmateně zkoumala jeho obličej. Není jen rozhněvaný, uvědomila si, ale i ustaraný. „Možná si potřebovala něco vyřídit. Nesmíme zapomínat, že v krátké době musela změnit spoustu věcí. Doposud jsem si myslela, že jsi s její prací spokojený a že na tebe dokonce udělala dojem.“

„Doposud,“ souhlasil. „Ale několik posledních dnů spokojený nejsem a žádný dojem na mě neudělala. Potřebovala postrčit, tak jsem ji postrčil. Možná jsi už zapomněla, že to patří k mé práci. Jestli chceš, abych s ní jednal jinak než s ostatními…“

„To jsem neřekla.“ V hlase jí zazněla rozmrzelost. „Ale znám tě, Mosesi. Nesetřeš člověka na veřejnosti tímhle stylem kvůli pár přestupkům. Takže – kdo se to rozhodl jednat s ní jinak než s ostatními?“

Otočil se, takže stáli tváří v tvář a dělil je od sebe stůl. „Jak já to vidím, ta holka pokaždé dostala, co chtěla. Je rozmazlená, lehkomyslná a zvyklá přelétat sem a tam, jak si zamane.“

„Přesně taková jsem byla i já.“

Uznal to a přikývl. „To jistě. Ale tys dokázala dovést do konce, cos načala, Naomi.“

„Možná poprvé našla něco, co jí za to, aby to dovedla do konce, stojí.“

„A snad ji to začíná nudit a sbalí si kufry. Myslíš, že nevím, co by to s tebou udělalo, kdyby teď odešla?“

Naomi se otřásla a ovinula ruce kolem těla. „Právě tys mi řekl, že to neudělá.“

„Možná jsem se mýlil. Asi jsem byl prostě zatraceně šťastný, že se zase celý den usmíváš. Vypadalo to, že se všechno ubírá správným směrem. A pak…“ Znechuceně dopadl zpátky na židli a přejel si

rukama přes obličej. „Zatraceně. Připletla se mi do cesty v nesprávnou chvíli.“

„Co se děje, Mosesi?“ Znovu se po něm natáhla. Tentokrát ho pevně uchopila za ruku.

„Bohové se nám smějí, Naomi. Zvlášť když člověk zapomene, že můžou kdykoli zasáhnout a sebrat mu, po čem nejvíc touží. Už jednou jsem měl zlomené srdce.“ Znovu na ni pohlédl a usmál se. „Poprvé jsi za to mohla ty. Ale to už je dávno. Už jsem zapomněl, jak moc to bolí.“

„Triumf,“ zašeptala. „Nechals mě, abych nad ním truchlila sama.“

Nešťastně si prohlížel jejich spojené ruce. „Něco jsem přehlédl. Naomi, Tak strašně jsem se soustředil na výhru, že jsem se musel dopustit nějaké neopatrnosti, třeba jen na minutu. Cena byla příliš vysoká.“

„Můžeš být smutný, Mosesi, ale nesmíš se obviňovat.“

„Byl to můj kůň, Naomi.“ Pohlédl jí do očí. „Na papírech sice stojí tvoje jméno, ale on byl můj. A já o něj přišel. Nedíval jsem se ve správnou chvíli na správné místo. Nevycítil jsem, co jsem vycítit měl. Dodneška se tím dnem probírám. Vracím se zpátky a zpátky a nemůžu na to přijít. Určitě jsem to měl před nosem.“ Udeřil pěstí do stolu. „Před svým podělaným nosem.“

Věděla, že když je v takové náladě, existuje jediný způsob, jak s ním zacházet. „Dobrá, Whitetree, byla to všechno tvoje chyba. Měls ho na starosti. Platím tě za to, že trénuješ moje koně, že je znáš, že jim rozumíš a že jsi jejich průvodcem od narození po smrt. Taky tě platím, abys dohlížel na lidi, najímal je a dával jim výpověď a abys rozhodl, které lidi přidělit ke kterému koni pro ten který dostih. Zdá se, že jsem tě platila i za to, že budeš předvídat budoucnost.“ Naklonila hlavu. „Za těchto okolností nevím, jestli tě mám vyhodit, nebo ti přidat.“ , Já to myslím vážně.“

„Já taky.“ Zvedla se, obešla stůl a hnětla mu ztuhlá ramena. „Chci vědět, co se stalo, Mosesi. Chci vědět, kdo to udělal, a chci, aby za to zaplatil. Ale nechci a nemohu si dovolit, abys ty, člověk, kterého miluji a na kterého spoléhám, ztratil odvahu. Do první květnové soboty zbývá sotva jedenáct měsíců.“

„Jo.“ Prudce vydechl. „Asi bych se měl jít tomu děvčeti omluvit.“

„Nech to být. Ona se s tím vyrovná.“

Opět se usmál. „Chtěla dát lekci mně. Bože, má tvoje oči. Lituji jen několika věcí, které jsem neudělal, Naomi. Vlastně mohu ty opravdu důležité věci spočítat na prstech jedné ruky. Nikdy jsem nepodnikl pouť do Izraele, nešel jsem ve stopách svých předků z té či oné strany. Nemám s tebou dítě.“

Její ruce se zarazily a on se natáhl a pevně je uchopil. „Je mi to líto.“

„Ne.“ Sklonila se a opřela si tvář o jeho vlasy. „Nelituj. Proč jen člověk v důležitých věcech tak málokdy dostane další příležitost, Mosesi?“

Rich si myslel totéž. Člověk dostane další příležitost jen hrozně zřídka. Ten, kdo takovou šanci polapí, má štěstí. Rich Slater měl štěstí.

Vložil v Laurelu dva tisíce do binga a odloudal se zpět k baru. Bingo byla obvykle hra pro cucáky, ale on se válel v penězích.

Bude se držet koní, pomyslel si. K čertu s kartami, do haj zlu se sehrávkou. Teď si oblíbil koně.

Rich objednal další bourbon, nový nápoj svého srdce, a vytáhl doutník za pět dolarů. Nad zapalovačem, který mu jej připálil, pozvedl obočí. Potáhl z doutníku, otočil se a přívětivě se usmál na syna. „Dobrá, jako za starých časů. Přineste tady mému chlapci totéž,“ nařídil barmanovi.

Gabe zvedl prst. „Kávu, černou.“

„Hovno.“ Rich to slovo donekonečna protáhl. „Nebuď přece taková fajnovka, chlapče. Platím já.“

„Kávu,“ opakoval Gabe a prohlédl si otce. Věděl, po čem se dívat, zaregistroval zardělé tváře, lesklé oči, okázalý zuřivý úsměv. Rich Slater nebyl pouze podnapilý, navíc měl peníze.

„Myslel jsem. žes měl v Chicagu nějaký malér.“

„To už jsem všechno urovnal. Nedělej si o mě starosti, Gabe. Každý ví, že Slaterovic Rich dělá bankéře dobře.“

„Ale?“ Gabe pozvedl obočí. „Myslel jsem, žes měl nějaký malér ohledně toho, jaké jsi rozdal karty.“

Řekl tomu klukovi něco takového? uvažoval Rich a těžkopádně pátral v paměti. Na tom nesejde. „Jen jsme se v něčem neshodli, to je vše. Ale je to už v pořádku. Hele, právě jedou můj dostih.“ Ukázal na monitor. „Trojka,“ zamumlal. „Jo, trojka.“

Gabe se podíval vzhůru na obrazovku ve chvíli, kdy pole odstartovalo. „Slyšel jsem, že ses už zase dal na dostihy.“

„Dělej, zlatíčko, drž se u bariéry. Kdes to slyšel?“

„Tak různě. Jeden člověk tě na derby zahlédl v Churchill Downs.“

Rich dál sledoval dostih a pobízel svého favorita celým tělem. Ale mozek mu pracoval a opatrně zkoumal minové pole, které na něho Gabe nastražil.

„Už to má jisté! Už to má! Tak pojď, cíl. Ha! Sakra, mám to v kapse.“ Potěšilo ho, že si hned první kůň, kterého měl na tiketu, doběhl pro vítězství. Pokynul, aby mu přinesli další sklenku. „Mám pro to cit, Gabe. Vždycky jsem ho měl.“

„A pro cos měl minulý měsíc cit v Kentucky?“

„V Kentucky?“ Široký přívětivý úsměv se ještě rozšířil. „V Kentucky už jsem nebyl tak pět šest let a možná i dýl. Ale měl jsem se držet koní, to je fakt.“

„Sám jsem tě viděl, ráno před dostihem.“

Rich ani nemrkl. Stále se synovi díval do očí. „To asi těžko, chlapče. Pořídil jsem si krásný byt u Baltimoru. Všechno dění, které mě zajímá, mám na dosah ruky. Pimlico. Laurel, Charles Town. Možná máš na mysli Pimlico, Preakness. Tam jsem byl. To jo.“ Zamrkal. „A taky jsem si trochu vsadil na tvého koně. A tys mě nezklamal. Když se mi tak daří, možná si zajedu na Belmont. Asi si myslíš, že se ti podaří získat trojkorunu, co Gabe? Jestli ano, tak to spolu pořádně oslavíme.“

„Na derby došlo k nehodě.“

„Vím o tom. A taky mě to šokovalo, jak si tak sedím doma a koukám na to v televizi. Je to hrůza dívat se, jak se kůň takhle složí.“ Smutně potřásl nad sklenkou hlavou. „Zatracená škoda. Ale tobě to zrovna neuškodilo, co říkáš?“

„Někdo tomu koni pomohl, aby spadl.“

Rich sevřel rty doutník a přikývl. „Jo, to jsem taky slyšel. Hnus. Bůh ví, že se to stává.“ Natáhl se pro oříšky a pár si jich nacpal do úst. Gabe si všiml, že má na malíčku prsten, malé brilianty ve tvaru dolarové bankovky.

„Ale už ne tak často jako dřív,“ pokračoval Rich. „Dneska to člověku jen tak neprojde, když napumpuje do koně nějakou látku.“ Vyfoukl kouř a bavil se tím, jak Gaba vodí za nos. „Poslyš, v době, kdy jsme s tvým dědečkem sázeli na koně, existovala řada triků. Taky tehdy nebylo tolik testů a tolik podělaných pravidel pro koně i pro žokeje. Ale to už je čtyřicet a možná i víc let.“ Zavzpomínal a povzdechl si. „Škoda, žes dědečka nepoznal, Gabe.“

„Škoda že mu vpálili kulku do hlavy kvůli… jisté rozepři.“

„To je fakt,“ řekl Rich bez ironie. Svého otce miloval. „Je to tak, jak jsem se tě to vždycky snažil naučit, synu. Podvody jsou někdy prostě součástí hry. Jde jen o to, aby to člověk uměl a správně to načasoval.“

„A někdy jde taky o vraždu. Člověka nebo koně. Někteří lidé v tom moc velký rozdíl nevidí.“

„Některé koně jsem měl raději než lidi.“

„Vzpomínám si na jeden dostih v Lexingtonu. To jsem byl ještě dítě.“ Gabe sebral chladnoucí kávu a sledoval otce nad okrajem šálku. „Ale vzpomínám si, žes byl nervózní. Přitom zas tak horko nebylo. Bluegrass Stakes se jedou na jaře. Ale ty ses pořádně potil. Poslal jsi mě na tribunu, abych lidem pomohl od drobných a něco vyžebral. Ten den taky jeden kůň spadl.“

„To se stane.“ Otočil se k obrazovce. Navzdory studenému vzduchu z klimatizace se v zátylku potil. „Svého času jsem to viděl mockrát.“

„Tehdy to byl taky kůň od Chadwicků.“

„Fakt? Tak tomu říkám smůla. Hej, nevidíte, že mám prázdno?“ Rich udeřil rukou o bar.

„Jeden žokej se kvůli tomu oběsil. Jak si vzpomínám, dlouho jsme se tam po tom dostihu nezdrželi. Jen pár dní. To bylo taky divné, protože jsme měli pokoj zaplacený dopředu.“

„Neměl jsem stání jako vždycky.“

„Byl jsi pak při penězích. Dlouho ti to nevydrželo. Nikdy ti to dlouho nevydrželo, ale tehdy, když jsme odjížděli, jsi měl pěkně tlustý svazek bankovek.“

„Asi jsem si ten den vsadil na vítěze.“

„Teď jsi na tom taky dobře, co? Nový oblek, zlaté hodinky, diamantový prsten.“ Sebral Richovu ruku. „Manikúra.“

„Kam tím míříš, chlapče?“

Gabe se obrnil proti pachu bourbonu, naklonil se k Richovi a promluvil tichým, ledově klidným hlasem. „Doufej, že nezjistím, žes první květnovou neděli byl v Kentucky.“

„Snad mi nechceš vyhrožovat, Gabe?“

„Ale ano, chci.“

Richovi se honil hlavou strach a hněv, ale popadl další sklenku. „Víš, co bys měl udělat? Vycouvat. Tak. Měl bys to nechat spát a myslet na toho koně, co ti příští týden poběží. Mysli na něj a na tu pěknou blonďatou klisničku, co si s ní užíváš.“

Gabe bleskurychle popadl otce za uzel nové hedvábné vázanky. Úzkostlivě k nim přispěchal barman.

„Nechceme tady žádné potíže.“

„To nic.“ Rich se Gabovi smál do tváře. „To nic není. Jen taková rodinná rozepře. To je prvotřídní kus, ta holka, co si to s ní rozdáváš, synu. Modrá krev. Řek bych, že takový plnokrevník má elán a pořádnou výdrž. Možná je na čase, aby se seznámila s tvým drahým tátou.“

Gabe sevřel ruku v pěst až ho zabolela. Měl co dělat, aby tu pěst nepoužil. Ale ať už se mu to příčilo jakkoli, nedokázal utéci před skutečností, že ten člověk je jeho otec. „Nepřibližuj se k ní,“ řekl tiše.

„Nebo?“

„Nebo tě zabiju.“

„Oba víme, že na to nemáš žaludek. Ale uzavřeme dohodu. Ty se nebudeš plést do mých věcí a já se nebudu plést do tvých.“ Když ho Gabe nechal vyklouznout, Rich si uhladil vázanku. „Jinak bych si s tou tvou krasavicí musel pěkně popovídat. Určitě bychom si toho měli hodně co říct.“

„Nepřibližuj se k ničemu, co je moje.“ Gabe vytáhl bankovku a položil ji na pult vedle kávy, které se sotva dotkl. „Drž se v uctivé vzdálenosti od všeho, co mi patří.“

„Ty děti.“ Zatímco Gabe odcházel, Rich se na nervózního barmana oslnivě usmál. „Nikdy se nenaučí chovat uctivě.“ Pozvedl sklenku a snažil se nevšímat si, jak se mu třese ruka. „Někdy to do nich člověk zkrátka musí vtlouct,“ zamumlal.

Upíjel, otočil se k obrazovce a čekal, až uvidí svého koně.

Když Kelsey naposledy vycházela ze stájí, už se téměř stmívalo. Strávila dvanáct perných hodin taháním hnoje a slámy, drhnutím betonu a čištěním otěží. Nyní cítila každičký sval v těle. Toužila už jen po blahodárné horké koupeli a zapomnění.

„Nechceš pivo?“ Moses seděl na sudu a pohupoval dvěma chlazenými lahvemi. Čekal na ni.

„Ne.“ Kývla a její ledové gesto si nezadalo s teplotou nápoje. „Díky.“

„Kelsey.“ Zvedl jednu láhev. „Nemohl jsem najít dýmku míru.“

Neochotně to vzdala a přijala od něho láhev. Dala by přednost kanystru vody, ale pivo dokázalo spláchnout chuť špíny a potu stejně dobře.

Moses přimhouřil oči nad čerstvou modřinou na její paži. „Co se ti stalo? Kousl tě kůň?“

„Správně. No a co?“

„Nedokážeš se na mě zlobit dlouho. Na to jsem moc roztomilý.“

Kelsey se znovu napila. „Ne, nejsi.“

„Na tvou mámu to zabírá,“ zamručel. „Poslyš, myslím, že ses postavila na zadní a já ti to dal vědět. Ale teď ti říkám, že pracuješ dobře. A nejen dnes. Většinou.“

„Většinou?“

„Správně. Rychle se učíš a neděláš dokola ty samé chyby, ale pořád ještě potřebuješ, aby na tebe někdo dohlížel. Jsi příliš vznětlivá, ale na to jsme tady zvyklí, od koní i od tvé mámy.“

„Mé…“ Spadla jí čelist. „Mámy.“

„Když chce, dokáže být tvrdohlavá jak mezek. I když teď už každou chvíli nevyletí tak, jako když byla mladší. Někdy mě to

mrzí.“ Pohlédl dolů na holínky. „Zatraceně mě to mrzí. Ne že by ji zlomili, ale změnili ji. Zřejmě ji zocelili, takže se naučila krotit. Dnes jsem tě setřel spíš kvůli ní než kvůli tomu, co děláš.“

„Tomu nerozumím.“

„Jestli ji teď opustíš, zabije ji to. Nechtěla by, abych to řekl, ale já to stejně řeknu. Nic na světě pro mě nemá větší cenu než Naomi. Nechci se znovu dívat, jak trpí.“

„Já neodcházím. Nechci jí ublížit. Možná je toho na tebe příliš, abys tomu slepě věřil, ale přála bych si to. Přála bych si, abys tomu dokázal uvěřit.“

„Víš, tak si říkám, že člověku, který je schopen dát koni klystýr a nepádí se schovat, se věřit má. Na shledanou ráno.“

„Jistě.“ Chtěla už jít, ale ohlédla se přes rameno. „Je překrásný večer.“

„To ano.“

„Ženy se rády procházejí při měsíčku.“

„O tom jsem slyšel.“

„Za pár hodin bude romanticky svítit měsíc.“ Kelsey spokojeně kráčela k domu. Svůj úkol splnila na všech frontách, usoudila. Teď nechá Gertie, aby do ní nacpala, cokoli najde v kuchyni, a pak se na dlouho naloží do vany a počká, až ji přestanou bolet svaly.

O hodinu později podřimovala v oblaku pěny a vůně. Její svět se opět srovnal. Právě lenivě zívala, když se otevřely dveře.

„Gabe.“ Nervózně se vzepřela, až pěna vystříkla nebezpečně blízko k okraji vany. „Co tady děláš?“

„Gertie mi pověděla, že tě tady najdu.“ Zahákl palce za opasek a prostě si ten pohled vychutnával. „Chtěl jsem tě vzít a odvézt s sebou domů. Ale jak to vypadá, nejsi na takovou vyjížďku oblečená.“

„Dost často se koupu nahá. Mám už takový zvyk.“

„Co kdybych ti umyl záda nebo jiná těžko dostupná místa?“

„Já to zvládnu.“ Odhodila vlasy z očí a snažila se nepodlehnout nutkání překřížit paže před pěnou pokrytými ňadry. „Poslyš, co kdybys počkal dole, až budu hotová?“

Zvážil to, zavrtěl hlavou a začal si rozepínat košili. „Ani nápad. Jdu za tebou.“

„To tedy ne. Proboha, tohle je přece matčin dům.“

„Není tady.“

„To je vedlejší.“ Kvapně smetla ofinu z očí. „Nesundávej si tu košili, Slatere. Dole je Gertie,“ sykla.

„Tak tam bude muset zůstat. V té vaně není pro všechny tři dost místa.“ Odhodil košili a začal si stahovat holínky.

„To není legrace. Prostě se to nehodí.“

„Já tě potřebuju, Kelsey.“

Přestala protestovat a povzdechla si. Všimla si, jak má ztuhlá ramena. Napětí z něj padalo ve vlnách. „Zatraceně,“ zamumlala. „Zamkni.“

„Už jsem zamkl.“

Jeho džíny dopadly na podlahu vedle jejích, pak vklouzl do páry a horké vody vedle ní. Uchopil ji kolem pasu. Obličej jí zabořil do vlasů.

„Bože.“ Vdechl její vůni, slastně se k ní přitiskl a zároveň se potýkal s hněvem, který v něm vřel od setkání s otcem.

Potřeboval se ho alespoň na hodinu zbavit. S tím mu mohla pomoci. Mohla mu pomoci se vším.

„Gabe, pověz mi, co se stalo.“

„Ššš.“ Sklouzl jí rukama ke kluzké křivce ňader, přejel mokrými prsty přes bradavky. „Chci se tě dotýkat, jenom se tě chci dotýkat.“

Utopil ji v něžnostech. Ještě nikdy nebyl tak jemný, tak trpělivý a ohleduplný. Ležela vedle něho a on dělal jen to, co podle vlastních slov dělat chtěl. Jen se jí dotýkal. Prsty přejel po dlouhém stehně, sklouzl dolů od kolena přes lýtko a opět nahoru a zabořil se do ní, takže jí samým žárem roztály kosti.

Zachvěla se a pokusila se k němu obrátit čelem, ale on ji přitiskl zpět. „Ještě ne.“ Jeho ústa jí tančila po lesklých ramenou, po zátylku, kam jí spadlo několik uvolněných vlhkých kadeří.

A ona se vzdala, dokonale – víc než kdykoli předtím. Nechala jeho ruce, ať si dělají, co chtějí. Voda šplouchala, pěna se rozplývala. Pokaždé, když dosáhla vrcholu a cítila, jak se její tělo napjalo, rozechvělo a vybuchlo, věděla určitě, že je to naposledy. A on přesto pomalu, tiše a trpělivě pokaždé založil nový požár.

Plula v jeho dýmu, nechala se unášet a neslyšela ani vlastni hrdelní sténání. Když ji konečně otočil a lehkomyslně nechal vodu,

abys se přelila přes okraj na kachličky, opět se z oblaku dýmu vnořila do plamenů.

Kapitola dvacátá druhá

Ten kůň nevyhraje. Rich si dolil Cunninghamovu skotskou. Člověk by se koneckonců neměl upínat k jedinému druhu alkoholu. Ani k jediné ženské. Ani na jedinou hru.

To ten kluk nikdy nepochopí, pomyslel si, obrátil do sebe dvojitou whisky a hned si nalil další. Nic toho parchanta nedokázal naučit.

Tak ho to naučí teď. A z gruntu.

Letos si Gabe na žádné trojnásobné vítězství nepřijde. To tedy ne. Rich na to sám dohlédne. Přijel něco zařídit. A pokud mu to navíc vynese takovou malou osobní pomstu, tím líp.

Usadil se do Cunninghamova křesla. Položil zbrusu nové mokasíny od Gucciho na podnožku. A usmál se. Takový život by mu svědčil, to tedy ano. Být tak domácím pánem. Mít nóbl dům na venkově, pár hogofogo vozů v garáži a náruživou ženskou v posteli.

A on to mít bude. Jakmile dodělá tuhletu prácičku, odveze si výdělek do Las Vegas. Tam ho znají. Ano, ano, v tom městě Riche Slatera znají. Bude si žít jako grand, bude mít střešní apartmá v Caesars a prsatou kočku po boku.

A až to tam vyřídí, koupí si dům. Možná přímo v Nevadě, když na to přijde. Takový ten nóbl barák s kaktusy a palmami a vzadu s bazénem. A pak, až ho to popadne nebo až se mu vyprázdní peněženka, prostě odjede do města a zase si ji naplní.

Tak tam seděl a snil o kole štěstěny, které se pokaždé otočí jeho směrem, o kartách, které mu padnou do ruky jako andílci.

„Co tady sakra děláš?“ Cunningham, zrudlý a bez dechu, stanul ve dveřích. Doufal sice, že jeho hlas zní velitelsky, ale spíše to zakňučel.

„Á, to jsi ty, milý Billy? Tak ses dohodl s partnery? Povídá se, že si s tou klisnou přijdeš nejmíň na milión.“

„To je moje věc.“ Byl jen krůček od uzavření smlouvy a slíbil si, že mu to nic, vůbec nic na světě, nepřekazí. Musel splatit dluh a termín se blížil. „Peníze jsi dostal, Slatere. My dva jsme spolu skončili.“

Rich sevřel rty a hloubal nad posledním douškem whisky. „Ale Billy, to zní vyloženě nepřátelsky.“

„Co děláš v mém domě?“

„To se starý kámoš nemůže stavit?“ Bezelstně se usmál. „Ta kočka, co ti zahřívá postel, byla rozhodně milejší, když mě pustila dál. Říkala, že jede nakupovat. K Neimanu Marcusovi. To se rozumí, že tě to bude něco stát. Chápeš?“ Usmál se vlastnímu důvtipu.

„Maria,“ řekl Cunningham tak důstojně, jak jen to šlo, ‚je moje žena.“

„Nekecáš?“ Rich se plácl přes koleno a vstal, aby si dolil. „Obstaral sis řetěz a kouli s prvotřídními kozami, co? No tak gratuluju, milý Billy. Jsi větší blázen, než by si člověk pomyslel.“

Teď možná ne, usoudil Cunningham, ale když uzavřel další dohodu s Richem Slaterem, tak určitě blázen byl. Nyní je ale všechno v pořádku a už to tak zůstane. Chovatelská smlouva, na kterou si právě dole ve stáji plácli, byla skutečně tak velkolepá, jak se Rich

doslechl. Takže bylo na čase, už dávno bylo na čase, přerušit staré styky. Všechny.

„Musím tě požádat, abys odešel, Richi. My dva jsme si kvit. A neměli by nás vidět pohromadě."

„Jsme tady jen my dva." Rich zamrkal a opět se uvelebil v křesle. On přece dobře ví, co si Cunningham myslí. Bezpochyby. Milý Billy si říká, že už starouše Riche nepotřebuje. „No tak, neboj se. Nepřišel jsem tě pumpnout o další peníze. To pusť z hlavy."

Trochu ho to uklidnilo. „Tak o co jde?"

„Chci tě jen požádat o laskavost. Hodlám prostě starého přítele a bývalého obchodního partnera požádat o laskavost. Je třeba postarat se o jednoho koně, Bille." Pozvedl sklenku a vychutnal si pohled, jak slunce proniká oknem a odráží se na ploškách brouseného křišťálu.

„S tím já nechci nic mít."

„Co člověk chce a co musí jsou dvě různé věci." Sjel pohledem ze sklenky na Cunninghama. „Mám v úmyslu postarat se o klukova koně, Billy. A ty mi pomůžeš."

„Ty ses zbláznil." Cunningham si rozechvěle otřel pot, který se mu perlil na horním rtu. „Ty ses pomátl, Richi, a já s tím nechci mít nic společného."

„Promluvme si o tom," řekl Rich a usmál se.

Kelseyiny sbalené kufry stály spořádaně vedle Cahových u dveří ložnice. Přesně v sedm hodin ráno odjedou do New Yorku. To je za šest hodin, pomyslela si a zírala na střešní okno nad lůžkem.

Povzdechla si, zavrtěla sebou a přivinula se ke Gabovi. Pokaždé se podivila, přímo užasla, když ho tam našla. Jeho horké a pevné tělo. Pak její. Přejela mu prsty nahoru a dolů po hrudi –tak dlouhé, pevné a neúnavné. A po obličeji, nad nímž se jí zatajil dech pokaždé, když na ni pohlédl.

A to byla jen skořápka.

Nádherná skořápka, řekla si, a přejížděla mu prstem po bradě. Ale to, co bylo uvnitř, na ni udělalo stejně ohromný dojem. Jeho síla, laskavost, odvaha. Vítězil nad osudem, vždy znovu. Vyhrál nad žalostným a krutým odkazem předků a přetvořil jej podle svého.

Právě teď spal na čestném místě ve stáji kůň, který měl stejnou sílu a odvahu. Společně se zapíší do dějin. „Nejde to," zamumlala a přisála se mu rty ke krku.

„Hm?" Automaticky ji pohladil po zádech. Už nějakou dobu si vychutnával její lenivé laskání. „Nemůžu usnout. Jsem přetažená."

„V tom případě," jako vždy byl připraven jí vyhovět a překulil ji přes sebe, „se dobře bav."

Zasmála se a vykroutila se mu. „Takhle jsem to nemyslela." Klekla si a pozorovala ho, prohlížela si jeho dlouhou siluetu. „Ne že by to nebyla lákavá nabídka." Sklonila se a mlaskavě ho políbila. „Až se vrátím, vezmu tě za slovo."

Natáhl se po ní, ale ona už se škrábala z postele. „Až se vrátíš odkud?"

„Potřebuju se projít. Chci se jít podívat na Dvojnásobka."

Přes holé nohy a nahé boky si natáhla džíny, až se mu začaly sbíhat sliny. „Miláčku, je jedna hodina v noci."

„Já vím." Její hlava vykoukla z otvoru vytahaného trička. „Za osm hodin a něco budeme v Belmontu. Tak jak by člověk dokázal usnout?" Odhodila vlasy z obličeje a natáhla si holínky.

On by to dokázal, ale zřejmě to byla jen řečnická otázka. „Jdu s tebou."

„To nemusíš Nebudu tam dlouho."

Posadil se a prohrábl si rukama vlasy. „Jdu s tebou."

„Dobrá. Tak mě dožeň." Vrhla se ke dveřím a seběhla dolů po schodech.

Byla nádherná červnová noc. Teplá, se svěžím vánkem a spoustou hvězd. Zaslechla dlouhé dvojité soví zahoukání, ucítila růže a noční jasmín. Na hospodářská stavení se snášelo po sprškách měsíční světlo a vytvářelo kolem nich pohádkově nadčasový stříbrný opar.

Možná je tohle její pohádka, řekla si. Její osobní šťastný konec. Pravda, přivedla ji sem a dveře do budoucnosti jí otevřela tragédie. Ale v pohádkách se to přece tragédiemi jen hemží. Sirotky a začarovanými princi, zradou a obětí, zlými úmysly a ztracenou láskou.

Ale dobro vždycky zvítězí. Snad proto se jí ta analogie líbila. Pokud je tohle její pohádka, postará se, aby dobro zvítězilo. Nevzdá se a bude hledat, dokud nenajde pravdu.

Zajede znovu za kapitánem Tiptonem a Charlesem Rooneym. Promluví si s Gertie, s Mosesem. A ovšem taky s Naomi.

Se všemi, kdo sehráli sebemenší roli v událostech, které vyústily v smrt Aleka Bradleyho. Přesvědčí Naomi, aby svým právníkům dovolila promluvit.

Ale zatím pro příští týden pro ni existuje jen Belmont. A ona je jeho součástí. Kelsey se tiše zasmála a zvedla obličej k nebi. Má podíl na vší té majestátní nádheře a energii, na potu a svodech vrcholné chvíle dostihového sportu.

Už za týden, jak si slíbila, se bude dívat, jak Gabe a jeho úžasný kůň přebírají poslední trofej trojnásobného vítězství.

Přes cestují přeběhla kočka a její hladké protáhlé tělo jí jako šedivá kulka vystřelilo srdce až do krku. Zasmála se sama sobě a přejela si rukou přes hrdlo, jako by chtěla, aby se jí srdce opět vrátilo do prsou.

Dveře stájí se otevřely a slabě zavrzaly. Ze tmy se na ni nejprve jako starý známý vyhrnul pach koní, kůže, mazání a hnoje. Nerozsvítila, aby nerušila spáče, a tápala po paměti podél zdi, až našla baterku. Její paprsky vykrojily ze tmy úzký pruh světla. Za ním skřípaly její podpatky.

U druhého boxu se před ní ze stínu zableskly oči jako dva malí skřítkové. Zatajila dech, kužel světla zakolísal. Úplně jako v pohádce, pomyslela si a byla ráda, že s ní Gabe není a nevidí, jak se lekla párku koček.

Když spatřila rozkládací lehátko před Dvojnásobkovým boxem, usmála se. Takový bojovník si jistě bez ohledu na bezpečnostní systém osobní stráž zaslouží. Ne, hlídku rušit nebude, rozhodla se. Jen rychle nahlédne přes lehátko do boxu a oba je nechá spát.

Ale na lůžku k jejímu překvapení nikdo nebyl. Znepokojeně si posvítila baterkou do boxu. Dvojnásobek tam byl a naprosto bděle na ni zíral.

„Promiň, hochu. Asi jsem trochu nervózní. To si tvůj přítel zašel zakouřit nebo poslechl volání přírody? Už ses sbalil?“ Zasmála se a sáhla po dveřích boxu.

Nebyly na závoru a o plných pět centimetrů nedoléhaly.

„Bože.“ Vytušila za sebou pohyb, otočila se a baterku sevřela jako zbraň. V uších jí tepala krev, když přejížděla baterkou sem a tam a proklínala kočky, že loví v noci.

Ale kočka, jakkoli obratná a chytrá, přece neodsunula závoru a neotevřela dveře. Jediná jasná myšlenka, která ji napadla, byla chránit a bránit. Kelsey strčila do dveří, otevřela je a spěchala ke koni. Ve chvíli, kdy se otočila, aby si posvítila do rohu, krev, která jí šuměla v uších, vybuchla.

Uvědomila si jediný oslnivý záblesk bolesti a pronikavé, zděšené koňské zaržání. A pak už nic.

Zatímco jakási postava vyběhla z boxu a těžce a vylekaně supěla, kůň tancoval a jeho vražedná kopyta se vzpínala nad její bezvědomou postavou.

V půli cesty z domu do stáje balancoval Gabe dvěma hrnky čaje. Vypadalo to, že většinu noci probdí, a odvar z bylin, který Kelsey měla ráda, se k této denní době zřejmě hodil lépe než káva. Obzvláště pokud se mu podaří přilákat ji zpět do postele a usměrnit její nervózní energii do intimnější oblasti.

Stejně spolu moc času na spaní nevyplýtvali, řekl si. Rozhodně ne od toho večera, kdy za ní vklouzl do vany. Bylo riskantní pokusit se ji přemluvit, aby se k němu na pár dní nastěhovala. Bezostyšně využil jako záminky dostihu a tvrdil, že ji potřebuje jako morální oporu.

Funguje to, připomněl si, usmíval se a usrkl ze svého hrnku. Chtěl, aby to fungovalo i nadále, krok za krokem, až se z toho stane trvalý stav. Ale předpokládal, že žena, která je ještě přecitlivělá po rozvodu, si potřebuje na představu nové svatby zvykat pomalu a opatrně.

Nejvíce ho překvapilo, že on sám si na tu představu rozhodně pomalu a opatrně zvykat nemusel. Prostě se mu v plné kráse rozvinula v mysli. Nebo možná v srdci. Tradiční hodnoty jako

manželství, žena nebo rodina mu nikdy moc neříkaly. Vzhledem k jeho vychování bylo takové pomyšlení absurdní a snad i ničivé.

Ale s Kelsey ne. S ní o ten slib, o tu budoucnost a příležitost stál.

Spolu se o tohle všechno budou dělit. Přejel pohledem po hospodářských budovách, kopcích a plotech. Spolu toho udělají ještě daleko víc.

A možná že zatímco se tím budou zabývat, pomohou jeden druhému pohřbít minulost.

Ticho prořízlo pronikavé, vyděšené koňské zaržání. Jak Gabe vyrazil kupředu, oba hrnky se roztříštily o štěrk. S Kelseyiným jménem na rtech zatáhl za dveře stájí, nahmatal vypínač. Ledová panika ho poháněla od boxu k boxu a ostře se mu zařezávala do páteře.

Ležela na slámě obličejem k zemi, zatímco kůň ucouvl k zadní stěně boxu, koulel očima a hrabal kopytem v podestýlce. Svět se obrátil vzhůru nohama a všechna krev jako by se Gabovi nahrnula z hlavy do nohou a odtekla podrážkami bot.

Pohyboval se jako blesk, zdvihl ji a kryl vlastním tělem. Když ji zvedal, utržil ránu do ramene, ale nic necítil. Obličej měla smrtelně bledý, tělo ochablé jako kus hadru. Nevšímal si, jak kůň vyhazuje, a položil ji na lehátko. Chvějícími se prsty nahmatal puls na jejím krku.

„Prosím, miláčku. Prosím.“

Byl tam onen těkavý záchvěv života. Držel na něm prsty, jako by se mohl vytratit, jakmile stáhne ruku, a zabořil jí tvář do vlasů.

Cítil jen paniku a úlevu, jako by mu v těle kmitalo jakési oslňující, závratné kyvadlo. Zůstal tak s prsty na jejím hrdle, s tváří ve vlasech, a druhou rukou ji objímal.

„Gabe. Ježíšikriste. Gabe.“

Trenérův vyděšený hlas ho vrátil do reality. Zvedl hlavu a pozoroval, jak Jamison podivně snovými pohyby vešel do boxu a snaží se koně uklidnit.

„Klid, hochu. Jen klid.“ Jamison stáhl koni hlavu dolů a tónem hlasu i rukama ho chlácholil. „Uklidni se.“ Když ale pohlédl na Gaba, jeho oči ani zdaleka klidné nebyly. „Co se to tady děje? Kde je Kip? Měl přece nocovat u boxu.“

„Nevím, kde u všech čertů je. Ale ty ho najdeš. Najdi ho i toho podělaného nočního hlídače.“ Snažil se pohybovat pomalu a přejížděl Kelsey rukama po těle, aby zjistil, zda nemá polámané kosti. Vzadu na hlavě nahmatal bouli. Položil na ni prsty, jemně jako při polibku, a žhoucíma očima se podíval na Jamisona. „Zavolej doktora a policajty. Okamžitě.“

„Je zraněná.“ Jamison dále hladil chvějícího se koně. „Je to vážné?“

„Nevím. Běž volat, k sakru!“

Kelsey se mu pod rukama pohnula a zasténala.

„Kelsey.“ Musel se přemáhat, aby ji nepopadl do náruče. „Kelsey, opatrně.“

„Gabe.“ Zamžikala očima, ale svět se s ní točil, až se jí udělalo zle. „Bože.“ Opět oči zavřela a snažila se pravidelně dýchat.

„Nehýbej se.“

„Nehýbu. Věř mi.“ Soustředila se na hluboký nádech a výdech. Když se jí zdálo, že už to zvládla, opět opatrně otevřela oči. Tentokrát se jí podařilo zaostřit jeho obličej. V očích má vraždu, pomyslela si jako v mlze. Pak si vzpomněla. „Ten kůň. Někdo tam s ním byl.“

„To je v pořádku. Kůň je v pořádku.“ Když bolestí zamrkala, Gabe zhurta zaklel. „Teď tě odnesu domů. Postarám se o tebe.“

„Někdo byl uvnitř. Hlídač byl pryč. Dveře byly otevřené. Ale neviděla jsem, kdo to je. Ublížil mu?“

„Ne.“ Gabe pohlédl na Jamisona, který zavíral dveře boxu. „Běž volat, Jamie. Chci poručíka Rossiho. A taky Gunnera. Postarej se, aby sem přijel a prohlédl koně.“

„Vypadá dobře,“ podotkl Jamison, ale přikývl. Oči měl podlité krví a unavené. „Dostanu ho sem, Gabe. Vezmi ji dovnitř a udělej pro ni, co se dá. Dnes v noci s tím koněm zůstanu já sám.“

„Chci, aby u něj byli dva muži.“ Gabe zvedl Kelsey, opatrně, jako by byla z cukru. „Nařizuji, aby s ním pořád byli dva. Je to jasné?“

„Ano.“

„A najdi Kipa. Musím s ním mluvit.“

„Dobrá.“ Jamison s těžkým srdcem pozoroval Gaba, jak odnáší Kelsey. Otočil se ke koni, protřel si unavené oči a šel telefonovat.

„Jsem v pořádku, vážně.“ Ale když ji nesl ze stáje do domu, měla Kelsey zavřené oči. „Jen mě bolí hlava.“

„Bud zticha,“ řekl jí Gabe a snažil se mluvit nenásilným tónem. „Jen odpočívej.“

Když jeho holínky zaskřípaly po střepech rozbitých hrnků, ztuhla mu čelist. Kéž by se nezdržel přípravou toho zatraceného čaje. Kdyby byl s ní…

„Víš určitě, že je Dvojnásobek v pořádku? Nemohla jsem se podívat.“

„Přestaneš si dělat starosti s tím podělaným koněm?“ Vyletělo to z něho a uvolnilo stavidla. „Copak si krucinál myslíš, že mi teď na tom koni záleží? Byl bych ho sám zabil, kdyby ti ublížil.“

„Gabe…“

„Buď zticha! K čertu!“ Rozlícené strčil do dveří. Přikrčila se, hlavně proto, že se jí z jeho křiku točila hlava.

„Tak nervi. Máš důvod být rozčilený, ale…“

„Rozčilený?“ Položil ji na pohovku v obývacím pokoji. Svaly se mu tak roztřásly, že nevěděl, zda by ji dokázal vynést nahoru. „Tak ty si myslíš, že jsem rozčilený? Že jsem možná trochu rozladěný, protože tě někdo praštil, až jsi ztratila vědomí? Ano, správně. Jsem rozčilený.“

Sevřel ruku v pěst a vybíjel si alespoň část zlosti, která v něm vřela, tím, že bušil do stěny.

Slova, která mu chtěla říci, se jí zadrhla v hrdle. Přejela pohledem z důlku ve zdi na jeho otlučené klouby.

„Zřejmě jsem rozrušený, protože jsem tě našel v bezvědomí v boxu se splašeným koněm, který tě mohl každou chvíli udupat.“

Na to nepomyslela, a při té představě se jí zvedl žaludek. Roztřásla se. „Gabe. Ne.“

„Byl jsem trošku rozčilený, protože jsem si chvíli, nejdelší chvíli v životě, myslel, že jsi mrtvá.“

To už se jí začínaly drát na povrch slzy. První, druhá, pak celý vodopád. „Výraz rozčilený asi nebyl nejvhodnější.“

„Bože.“ Náhle ho zlost opustila a přejel si rukama přes obličej. Ale nepomáhalo to. Pak přistoupil k ní, přitiskl ji k sobě a držel ji, zatímco se mu v náručí schoulila do klubíčka.

„Bože, Kelsey, já jsem se zbláznil.“ Políbil ji, nyní již něžně, a osušil jí tváře svými rty. „Promiň. Donesu ti trochu ledu.“

„Ne, nechoď pryč. Jen nechoď pryč.“

‚J3obře. Podívám se, jestli nejsi zraněná ještě jinde.“

„Jen mě bolí hlava. Musel být za mnou. Byla to hloupost tam tak vletět, ale já jsem nemyslela. Uviděla jsem, že je to lehátko prázdné a že jsou dveře boxu otevřené. Dokázala jsem myslet jen na to, co by se mu mohlo stát. Na to, jak dopadl Triumf.“

„Příště mysli na to, jak bych skončil já.“ Nadzvedl její obličej. „Nezvládl bych to, kdybych o tebe přišel.“

Vzala ho za ruku a přitiskla si jeho rozbité klouby ke rtům. „Asi by nám oběma trocha ledu prospěla.“

„Jo.“

Ale zůstali, jak byli, dokud na dveře nezaklepal Rossi.

O hodinu později se Gabe znovu vracel ze stájí, ale tentokrát měl po boku Rossiho. „Máte v bezpečnostním systému mezeru, pane Slatere.“

„Toho jsem si vědom.“ Dostatečně velkou mezeru, pomyslel si, aby jí někdo proklouzl, zatímco byl noční hlídač na pravidelné obchůzce.

„Někdo sem mohl přijít zvenku. Někdo, kdo se tady vyzná. Máte hodně půdy, vchodů a východů.“

Rossi zíral do tmy. Nezáviděl to Gabovi. Daleko více se mu zamlouval vlastní útulný byt včetně městské klaustrofobie a komfortu.

„Já jsem pohodlný,“ pokračoval, „a dívám se na věci zevnitř.“

V tu chvíli se Gabe také díval na věci zevnitř a přemýšlel o každém muži, kterého zdědil po Cunninghamovi, o každém jednotlivci, kterého v dalších pěti letech najal či propustil.

„Už máte seznam všech lidí, kteří pro mě pracují. Dělejte s ním, co uznáte za vhodné.“

„To mám v úmyslu.“

„Zařídil jsem, aby toho koně neustále hlídali dva muži. Byl bych u něj sám. ale nechci nechat Kelsey samotnou déle, než je nutné.“

„To vám nemůžu vyčítat.“ Rossi se odmlčel. Byla krásná noc, tedy to, co z ní zbývalo. Mohl by si taky vychutnat lehký vánek. „Snáší to docela dobře. Řekl bych, že se s tou ranou do hlavy vypořádala lépe než váš čeledín.“

„Možná má tvrdší hlavu.“ Kipa našli, jak sténá a probírá se ve vedlejším prázdném boxu. „Bez problémů jsme ho nechali odvézt do nemocnice.“

„Ona bude v pořádku.“ Rossi zvědavě postrčil špičkou boty porcelánový střep.

„Právě jsem nesl dva hrnky, když jsem uslyšel toho koně,“ vysvětlil mu Gabe. „Asi jsem je upustil.“

„Hm. Jak říkám, bude v pořádku. Ale vy si nějak šetříte pravé rameno.“

Gabe se instinktivně napřímil. „To nic není. Zasáhl mě ten kůň.“ Nebýt to jeho rameno, mohla to být Kelsey. Její hlava, obličej. Při té představě se mu sevřel žaludek. „Proklepal jste si mě, viďte Rossi?“

„Obvyklý postup.“

„Tak asi víte něco o mém otci.“

„Je toho dost, aby mi bylo jasné, že asi nezíská titul nejlepší-ho tatínka roku.“

‚Je ve městě. Už několik týdnů.“ Gabe hovořil bez výrazu. Stejně dobře mohl mluvit o počasí. „Patrně si tady udělal jednu z prvních zastávek. Odbyl jsem ho nějakými penězi. Nebylo to tolik, kolik si představoval. To pak bývá nevrlý. Vyzná se tady, kolem dráhy i ve stáji.“

„Myslíte, že by vám váš otec něco takového mohl provést?“

„Nemůže mě cítit,“ řekl Gabe prostě. „Provedl by mi cokoli, zvlášť pokud by na tom vydělal. Zdálo se mi, že jsem ho zahlédl v Churchill Downs. Ten den, co se jelo derby. A myslel si to i jeden čeledín od Tří vrb. Před pár dny jsem ho vystopoval v Laurelu. Všechno popřel.“ Gabe sáhl po doutníku, ale žádný neměl. „Lže.“

Rossi jeho gesto pochopil, vytáhl balíček cigaret a nabídl mu. „Ověřím si to.“

„Udělejte to, poručíku.“ Gabovy oči nehnuté zazářily ve světle zápalky. „A zapamatujte si tohle. Pravděpodobně znal Lipského. Rich Slater rád podvádí. Víc ho pak baví vyhrávat. A v poslední době vyhrává. Rozhazuje peníze plnými hrstmi.“

„Pokusím se zjistit, jak k nim přišel.“

„Vzpomínám si na jiný dostih, to jsem byl ještě dítě. Kůň z téhle farmy běžel proti koni od Tří vrb.“ Gabe vdechl kouř, vydechl a sledoval, jak jej unáší vánek. „Kůň od Tří vrb zakopl a roztříštil si nohy. Museli ho utratit. Po tom dostihu můj otec taky rozhazoval plnými hrstmi.“

„To se asi stalo v Lexingtonu. Na jaře v třiasedmdesátém.“

Gabe pozoroval Rossiho oblakem dýmu. „Správně. Přesně tak.“

„To je zvláštní, že jste se o tom doposud nezmínil.“

„Doposud Kelsey neublížil.“

„Promiňte.“ Přistoupil k nim Matt Gunner. Vlasy měl ještě rozcuchané, jak vstal z postele. „Kůň je v pořádku, Gabe.“

„Fajn. Jsem rád, žes přijel.“

„Žádný problém.“ Matt pohlédl k domu. „A Kelsey?“

„Odpočívá. Doktor navrhl, aby ji odvezli do nemocnice, ale ona nechce.“

„Rád bych se za ní stavil, až se na to bude cítit.“

„Jistě.“ Rozloučil se a otočil se zpět k Rossimu. „Radím vám, abyste ho našel dřív než já.“

„Nemáte žádný důkaz, že v tom váš otec má prsty.“

Gabe odhodil cigaretu a zašlápl ji. „Já nic dokazovat nemusím.“

Kelsey slyšela, jak jde po schodech, a nesmírně opatrně se posadila. Tablety, které jí doktor dal, jí pomohly z nejhoršího, ale nechtěla riskovat.

„Co Dvojnásobek?“ zeptala se, jakmile Gabe vešel do místnosti.

„Matt mu dal zelenou.“ A on osobně vyměnil krmivo, které měl na noc v boxu.

Oddechla si a uklidnila se. „Díkybohu. Sedím tady a přemýšlím o všech možnostech.“

„Máš odpočívat.“ Posadil se na postel, opatrně, aby se matrace nezhoupla. „Už máš zase kruhy pod očima.“ Opatrně po nich přejel palcem. „Proč jen mi to připadá tak sexy?“

„Mužská ješitnost si potrpí na zranitelnost.“ Usmála se. „Pojď do postele. Možná se nám oběma podaří na pár hodin usnout, než budeme muset jet.“

„Chci, abys tady zůstala, Kelsey. Totiž tady ne,“ opravil se, „U tří vrb. Na ten výlet nemáš a bylo by bezpečnější a rozumnější, kdybys zůstala s Bertie. Rossi by mohl zajistit pár mužů.“

„Gabe.“ Vzala jeho obličej do rukou, přiložila mu rty na ústa a něžně řekla: „Ani za nic.“

„Poslouchej mě.“

„To bych mohla,“ souhlasila. „Mohla bych tě vyslechnout, ty bys mohl vyslechnout mě a tak bychom si tím míčkem mohli pohazovat až do rána. A stejně bych jela. Tak co kdybychom prostě dělali, jako že už jsme se pohádali a všechno to probrali?“

„Teď jsi sobecká.“ Zvedl se z postele a začal se svlékat. „Nechceš ten dostih propásnout a je ti jedno, že se na něj nebudu moct soustředit a nevychutnám si ho.“

Pomalu si přejela jazykem přes zuby. „To se ti povedlo. Pocit viny na mě obvykle zabírá, ale tentokrát ne. Budeš si dělat starosti bez ohledu na to, jestli tam budu nebo ne. A já tam budu kvůli tobě, Gabe. Ať chceš, nebo nechceš.“

„Jsi hotový mezek.“

„To na mě taky nezabírá. I když nadávky se k pořádné hádce hodí. Mohla bych opáčit, že jsi úzkostlivý osel, ale neudělám to, protože jsem dáma. Takže…“ Odmlčela se a usykla. „Bože, co sis to udělal na zádech?“

Vykroutil hlavu, ale tmavou podlitinu, která se mu šířila po rameni, sotva zahlédl. „Kopl mě.“

„Kdy? Předtím jsi to neměl…“ Odmlčela se, protože si uvědomila, jak a kdy k tomu přišel. „Teď musím zase já říct, že jsi osel. Co je to za pitomé hrdinství? Před chvílí tady byl doktor. Mohl se na to podívat.“

„To nebylo hrdinství. Ani pitomé, ani žádné jiné. Zapomněl jsem na to.“ Opatrně zakroužil ramenem. Bolest nebyla nejhorší, ale kdesi hluboko v ráně to prudce tepalo. „Jen to potřebuje namazat.“

„Pitomče.“

Chtěl něco odseknout, ale pak si rezignovaně povzdechl. „Taky tě miluju.“ Vklouzl do postele a přitiskl ji k sobě. „Co děláš?“

„Chci se trochu vyspat. Mám tě každou druhou hodinu zkontrolovat. A stejně o moc víc času nemáme.“

„Tu mast.“

„Později. Chci tě jen držet.“

S tím se spokojila a odhrnula mu vlasy z cela. „Gabe. Jedu s tebou.“

„Já vím. Spi.“

Kapitola dvacátá třetí

Nikdo ji nechtěl nechat pracovat. První dva dny v New Yorku ji ani nepustili na dráhu a všichni, od Gaba až po nejposlednějšího stájníka, ji dokonale přehlasovali a převezli. Vypadalo to, že její jediné vítězství byla samotná cesta.

Protože měla příliš volného času a většinou byla sama, usoudila, že má na vybranou ze dvou možností. Bud se v tichosti pomine na rozumu, nebo tu nucenou nečinnost bude brát jako krátkou dovolenou.

Druhá eventualita jí připadala zdravější.

Využívala možností, které hotel nabízel, a každé ráno plavala, aby udržela ve formě svaly, které si za posledních několik měsíců vypěstovala. Chodila na nákupy, naučila se milovat i nenávidět vybavení fitcentra a vůbec se všemožně snažila zaplašit nudu.

Pomohlo jí, že se Gabe rozhodl uspořádat před dostihy večírek a využít pro něj vpodvečer Belmontu hotelový taneční sál. Kelsey tak dostala příležitost vše dopodrobna naplánovat a prodiskutovat nejlepší strategii s vedoucí květinářství a správcem hotelu. Stačilo,

aby Gabe jedinkrát pohlédl na sáhodlouhý seznam, a dal se na zbabělý ústup, takže měla celou záležitost ve vlastních rukou.

Nic ji nemohlo víc potěšit.

Trávila celé hodiny s ředitelem, správcem hotelu a s šéfkuchařem a detailně rozebírala, co lze a co nikoliv. Jelikož Gabe nestanovil horní hranici výdajů, dospěla k názoru, že neexistuje nic, co by se nedalo provést, a začala o tom přesvědčovat i personál.

„Asi jsem ti měl raději dát do ruky vidle a nechat tě celý týden uklízet stáje.“ Gabe narychlo pil kávu a sledoval, jak Kelsey studuje závěrečné menu večera. „Víc by sis odpočinula.“

„Nebuď nervózní. Sám jsi s tím večírkem přišel.“

„Říkal jsem si, že je to dobrý nápad.“ Přesunul se za ni a mnul jí ramena, zatímco si mumlala nad papíry. „Trochu jídla, trochu hudby, bar. Nevěděl jsem, že budu pořádat show jako od Davida Selznicka.“ Přimhouřil oči. „Kolik má být toho šampaňského?“

„Jdi pryč.“ Protáhla si pod jeho rukama ramena. „Ty ho stejně pít nebudeš. Dals mi volnou ruku, Slatere, a já toho zkrátka využívám. Stačí, když se dostavíš v osm ve smokingu.“

„Ty jsi spíš kapitán Bligh než Selznick,“ zabručel.

„Teď mluvíš jako správce. Jdi si za svými reportéry.“

„Reportérů mám plné zuby.“

„Jen žárlíš, protože na obálku *Sports lllustrated* dali Dvojnásobka a ne tebe.“

„Věnovali mi dvoustránku v *People“* připomněl jí a bavil se tím, že ji lehounce kousal do ucha. „Tohle je ohromné místečko, co tady máš,“ zamumlal a pokračoval po obvodu jejího levého ucha. „Třeba do mě vjede život a zmeškám to interview.“

Nenadálé slastné chvění ji rozptylovalo. Gabe toho využil, a než se nadála, stačil jí u halenky rozepnout první dva knoflíky.

„Nech toho! Za patnáct minut musím být pryč.“

„Tak si pospíším.“

„Myslím to vážně.“ Bez dechu se mu vykroutila a vyškrábala se z křesla., Jsem objednaná ke kadeřníkovi.“

Široce se usmál. Vlasy se jí vysmekly z gumičky potažené pestrou látkou. Za to mohl on. „Tvoje vlasy se mi líbí přesně takové, jaké jsou.“

„Nech mě být, Slatere. Celý den mám zadaný, minutu po minutě. Nepočítala jsem ve svém rozvrhu s tím, že mě budeš honit kolem stolu.“

„Tak to tam zapracuj.“

„Pro tebe je to možná jen večírek.“ Ačkoli to bylo absurdní, utekla před ním, takže mezi sebou opravdu měli stůl. „Ale díky tomu, že jsem to dávala dohromady, udržela jsem se celý týden při smyslech. Moc mi na tom záleží.“

„Mně taky.“ Opřel se dlaněmi o stůl a naklonil se kupředu. „Pojď sem.“

„To rozhodně nepůjdu.“

„Něco jsem ti přinesl.“

„Prosím tě.“ Byla by zvedla oči k nebi, kdyby se odvážila je od něho odtrhnout. „To je starý trik.“

Narovnal se a pozvedl obočí. „Dárek.“ Vytáhl z kapsy malou sametovou krabičku. „Nestydíš se?“

„Dárek?“ Přes okamžitý záblesk radosti ho obezřetně sledovala. „Není to podraz?“

„Otevři ji. Původně jsem ti to chtěl dát až po dostizích, ale pak jsem si řekl, že když ti to dám hned, třeba to přinese štěstí.“

Lákalo ji to. Obešla stůl, vzala si od něho krabičku a nastavila mu ústa k polibku. „Děkuji.“

, Ještě jsi to neotevřela.“

„Děkuji ti, že sis vzpomněl.“

Když odklopila víčko, blaženě si povzdechla. Na černém sametu zářil kůň navždy zachycený v klusu, jako by se nádherně vznášel ve vzduchu. Byla to brož z červeného nefritu a byla tak přesně, tak jemně vypracovaná, že když po ní přejížděla prstem, zdálo se jí, že skoro cítí napjaté svaly. Briliantové oko se triumfálně třpytilo.

„To je nádhera. Je to dokonalé.“ Podívala se na něho., Jako ty.“

„Tak se mi to líbí.“ Vzal ji kolem pasu a přitáhl si ji blíž.
„Prosím,“ řekl a políbil ji.

Samozřejmě přišla pozdě. Vběhla do salonu krásy a koktala na všechny strany omluvy. Zatímco se manikérka pokoušela dát jejím

zanedbaným nehtům jakž takž elegantní tvar, dívala se každou chvíli na hodinky.

„Co kdybychom nasadili umělé nehty?“

„Ne, jen bych si je polámala.“ Vlasy měla natočené na obrovských pěnových natáčkách a na obličeji měla světle zelený krém, k němuž se nechala přemluvit, ale čas utíkal. „Jen tomu dejte nějaký tvar a plácněte na to trochu bezbarvého laku.“

„Nechtěla byste něco trošku výraznějšího?“

Kelsey kradmo pohlédla na manikérčiny vražedně dlouhé karmínové nehty. „Ne, chci, aby to bylo decentní.“

Žena potřásla hlavou a ponořila Kelsey pravou ruku do misky s teplou vodou. „Jak si přejete.“

„Ale vy jste přece Kelsey?“ Žena z vedlejšího křesla se na ni usmála. „Já jsem Janet Gardnerová. Z farmy Overlook v Kentucky.“

„No jistě, paní Gardnerová.“ Kelsey se rozhodla nechat si pro sebe, že ji nepoznala, když teď měla na ohnivě rudých vlasech zářivě modrý zábal a obličej jí pokrýval příšerný růžový krém., Jsem ráda, že vás zase vidím.“

„Tohle prý je jako kosmetická operace bez skalpelu.“ Janet se zasmála a přejela si po schnoucí masce prstem. „Však uvidíme. A co vy?“

„Má to něco společného s relaxací. Zřejmě jsem vypadala uštvaně.“

„Kdo z nás tak kolem Belmontu nevypadá? Až se vrátíme domů, budeme s Hankem dva týdny jen spát. Už jsme si to slíbili.“

Nyní si Kelsey na Hanka vzpomněla. Byl to ten šlachovitý muž, s nímž předešlý večer tančila. Měl sluncem sežehlé tváře, tenoučký knírek a hlas lahodný jako melasu. Chtěl ji učit tango.

„Pozdravujte ode mě manžela. Je skvělý tanečník.“

„Ano, to je celý Frank.“ Janet se usmála a vypjala. „Všechny dámy si s ním chtějí zatancovat. Rád lidem vykládá, že jsem si ho vzala kvůli jeho nohám.“

Janet poslechla manikérku a stáhla si smaragdový prsten, který by mohl docela dobře sloužit jako těžítko.

„Viděla jsem dnes na dráze vaši matku. Těžko uvěřit, že obě jezdíme po dostizích dobrých… No, to bych toho prozradila příliš.“

„Asi Naomi znáte už dlouho.“

„Od té doby, co jsem se provdala do dostihového světa. Ona se do něj samozřejmě už narodila.“ Janet daleko více zajímaly drby než módní časopis, v němž volnou rukou listovala, a tak jej odložila. Oči jí zajiskřily zvědavostí. „Však vy taky.“

„S jistým zpožděním.“

„Já bych spíše řekla, že jste se k tomu s jistým zpožděním vrátila. Pamatuji si, že jsem vás kolem dráhy vídala, už když jste nosila plenky.“

„Vážně?“

„Ale jistě. Naomi se vámi pyšnila víc než celou skříní trofejí. Říkávali jsme vám Naomin plnokrevník. Ale na to se asi nepamatujete.“

Naomin plnokrevník. Ta představa ji zároveň potěšila i zarmoutila. „Ne, to ne.“

„Párkrát jsem se setkala s vaším otcem. Chudák, vždycky vypadal tak ztraceně. Byl to myslím knihovník?“

„Můj otec je vedoucí katedry anglistiky na univerzitě v Georgetownu.“

„A, jistě.“ Janet žvatlala dál bez ohledu na Kelseyin strohý tón. Kelsey vyhověla manikérce a vložila ruku do odmáčecí misky, aby ji připravila na vlastní manikúru. „Věděla jsem, že to bylo něco kolem knih. Naomi ho zbožňovala. Všichni jsme si říkali, že je to škoda, že jim to nevyšlo. Ale co, to se stává, no ne?“

„Podle statistik ano.“

„My s Hankem máme štěstí. V září spolu budeme dvacet osm let.“

„Gratuluji.“ Protože nebylo úniku, Kelsey se pokusila změnit téma. „Máte děti?“

„Tři. Dva chlapce a děvče. Naše DeeDee je už vdaná a sama má dvě holčičky.“ Kdyby měla volnou ruku, hned by sáhla do kabelky pro fotografie. „Chlapci říkají, že se ještě rozhlížejí. Tomu mladšímu je teprve dvacet. Studuje strojařinu. Sama o tom nic nevím.“

Podrobně se rozhovořila o svých dětech, až rytmus její řeči Kelsey ukolébal.

„Ale vztah mezi matkou a dcerou je zvláštní," řekla Janet a mazaně se vrátila k tématu. „Nemyslíte? Chci tím říct, že i po všech těch letech odloučení vám to s Naomi moc sluší, když jste spolu. Abych pravdu řekla, je to už tak dávno, že spousta lidí úplně zapomněla, že má dceru. Pokud to vůbec kdy věděli."

Janet zvedla ruku a prohlédla si první vrstvu fialového laku. „Ano, to vypadá velice pěkně." Když znovu přenesla pozornost na Kelsey, promluvila důvěrným tónem. „Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu, že my, co jsme Naomi i celou situaci znali, jsme většinou fandili jí. Chci říct, že představa, že matce seberou dítě, je tak nějak nepřirozená."

Kelsey dobře věděla, že obě manikérky mají naškrobené uši, a promluvila chladným tónem. „To byla Naomi jistě ráda."

„Ale nijak to nepomohlo. Nerada to říkám, ale v té úmorné době si nejvíc škodila sama. Vždycky jsem si myslela, že se chová tak unáhlené, protože se zlobí na vašeho otce. A společenská scéna byla tehdy poněkud… divočejší. Ale i tak, Alec Bradley." Mlaskla. „Naomi měla mít rozum a právě s ním si nic začínat neměla. Bože." Jako by si Janet právě uvědomila, jaký ten flirt vzal obrat, zamrkala a zavrtěla sebou. „Panebože, promiňte. Tohle je jistě citlivý bod."

Představa, že násilnou smrt a deset let vězení někdo dokáže nazvat citlivým bodem, by Kelsey za jiných okolností nejspíše pobavila. Přesto se vrátila k větě, která ji zaujala. „Vy jste Aleka Bradleyho znala?"

„Ano, jistě. Většinou jsme o něm tenkrát alespoň věděly. Byl děsně hezký, jak by řekla moje DeeDee. Vysoký, tmavý, pohledný a měl takový úsměv, že vám hned roztálo srdce. A věděl o tom. Vážně, věděl a využíval toho. Dokonce se trochu točil i kolem mě, ale Hank mu to zarazil." Zahihňala se jako děvčátko. „Přiznávám, že mi to tak trochu lichotilo, i když jsem věděla, jakou má pověst."

„A jakou měl pověst?"

„No, víte," dychtivě se přitáhla s křeslem blíž, „jeho rodina se k němu moc nehlásila. Utrpěli sice nějaké finanční ztráty, ale pořád to ještě byla modrá krev. A taky tam byl ten skandál s jeho první ženou." Přitáhla se ještě blíž a zaujala pozici typickou pro drbny. „Měl rád starší ženy, víte. Bohaté starší dámy. Všichni věděli, že

jeho první paní na něho při rozvodu převedla velkorysé odstupné,’aby si zachovala tvář. Ale moc to nepomohlo, protože všichni taky věděli, že, no, že poskytuje jisté služby, řekněme.“

„Takže to byl sukničkář.“

„Měl ohromný úspěch. A povídalo se, že si za to nechává platit.“

„On – to mu ty ženy platily za milování?“ Znovu se zahihňala, tentokrát poněkud rozpačitě. Janet se raději vyjadřovala méně otevřeně. „Nevím, jestli to bylo opravdu tak zlé, ale všeobecně se vědělo, že je k mání. Jako doprovod. Na světě je spousta osamělých žen, i v dostihovém sportu. Svobodných, rozvedených, mezi dvěma sňatky. Alec se dával najímat, aby tu mezeru vyplnil. Člověk se do něho mohl zavěsit na večírcích i na dráze. Jak jsem řekla, byl okouzlující. Taky hodně sázel. A moc špatně.“

Usmála se a z obličeje se jí odlouplo několik růžových šupinek. Snesly se na černozlatou náprsenku jako barevné lupy. „Ale nikdo si nemyslel, že by ten vztah s vaší matkou byl obchodního rázu, drahoušku. Žena jako Naomi mohla mít, kteréhokoli muže se jí zachtělo. A pořád ještě může. Vypadalo to, že Alekovi pořádně popletla hlavu. I když si i přesto dopřával další flirty. Naomi není žena, která by se s něčím takovým smířila. Hrozně se kvůli tomu pohádali a ona ho pustila k vodě.“ Tentokrát byla Janet skutečně rozčilená. „Tedy – vlastně…“

„Vy jste tam ten večer byla?“ Kelsey neměla zájem o vytáčky a bez ohledu na náhlý záchvat výčitek svědomí na ni naléhala. „Ten večer, co zemřel?“

„Ano, byla.“ Janet si navlhčila rty. Překvapilo a vyvedlo ji z míry, že se Kelsey zeptala tak bez obalu. „Byli jsme s Hankem služebně ve Virgínii. Hodně lidí od dostihů bylo v klubu na večírku. Ale.zdá se, že už jsem hotová.“ Zvedla ruce. „A když už mluvíme o večírcích, hrozně se těším na dnešní večer. Ten váš pohledný přítel na nás všechny udělal dojem.“

„Pohádali se.“ Kelsey si nevšímala důrazných námitek své manikérky, vystřelila rukou a popadla Janet za paži. „Toho večera se pohádali.“

„Ano, drahoušku.“ Nyní zalitovala, že dovolila, aby jí její vášeň pro drby přerostla přes hlavu, a promluvila laskavým tónem. „Po

těch… problémech nás několik vyslýchali. Hádali se nahlas a Naomi mu řekla, docela otevřeně, že s jejich vztahem je konec. Možná toho oba trochu víc vypili. Křičeli na sebe. Naomi mu vychrstla do obličeje sklenku šampaňského a odešla. A pak jsem ji dlouhou dobu neviděla."

Janet v zářivé masce klauna zjihly oči. „Měla jsem Naomi ráda. A pořád ji ráda mám. On za to nestál. Nestál za jedinou minutu jejího života. Myslím, že skutečný zločin byl, že si to uvědomila teprve, když už bylo pozdě."

Po zbytek odpoledne se Kelsey snažila na ten rozhovor nemyslet. Chtěla jej později znovu vytáhnout na světlo a prozkoumat každičké slovo. Bylo to přece důležité, nebo snad ne? Tak nějak se jí zdálo důležité, že se Alec Bradley dával najímat.

Ale ať už to mělo jakýkoli vliv na tajenku, kterou tak úpěnlivě chtěla vyluštit, měla kolem sebe příliš rušivých faktorů, aby se dokázala soustředit.

Bez ohledu na vlastní náladu nechtěla Gabovi pokazit slavnou chvíli, ani matce radost.

Časně se oblékla a nechala Gabovi na posteli vzkaz, aby za ní přesně v osm přišel do tanečního sálu.

Musela se ještě postarat o poslední detaily, ať už se to správci, květinářce a hotelovému personálu líbilo nebo ne. Chtěla, aby to bylo dokonalé. A když tak stála uprostřed obrovského sálu, zalitého světlem z lustrů, skutečně to dokonalé bylo.

Převládaly barvy Longshotu, červená a bílá. Na ubrusech, svíčkách i na květinách. Aby vzdala poctu trojnásobnému vítězství, stoly a koše přetékaly rudými růžemi, žlutými rudbekiemi a bílými karafiáty. Číšníci v černém stáli ve vyrovnané řadě, aby si je prohlédla, a další personál dokončoval přípravu obrovských švédských stolů.

Ale její nejlepší nápad, zlatý hřeb a zároveň největší starost, představovaly hazardní hry.

K dispozici byly obrovské žetony, které si zájemci mohli volně zakoupit, přičemž celý výtěžek šel na dobročinné účely, ale kvůli různým drobnostem se musela celé dny potýkat s byrokraty. Přesto před cílem Naomin plnokrevník všechny odpůrce předběhl.

Nyní, když stála mezi stoly s ruletou, kostkami a blackjackem a vše si prohlížela, věděla, že pro Gaba pořádá večírek sezony. A navíc, pomyslela si, mu to bude dokonale sedět.

Zatímco orchestr ladil, přistoupila blíž a ledabyle roztočila ruletu.

„Sázím na červenou.“

Zasmála se, otočila a usmála se na Gaba. „Jsi přesný.“

„Jsi krásná.“ Nedošel až k ní, ještě ne. Jen se chtěl vynadívat. Byla v bílém, přiléhavé šaty se na ní v úzké siluetě třpytily od křivky ňader až po kotníky. Na srdce si připnula jeho brož. Zvlněné vlasy, sepjaté třpytivými sponami, jí spadaly na nahá ramena. Z uší jí splývaly náušnice jako briliantové a rubínové kapky. „Opravdu, neuvěřitelně krásná.“

„Tvoje barvy.“ Natáhla k němu ruce. „Co tomu říkáš?“

„Říkám, že jsi úžasná.“ Stále ještě ji držel na vzdálenost paže a prohlížel si sál. „Cos to tady vyváděla?“

„Kromě toho, že jsem připravila o rozum všechny městské úředníky a obchodníky v okruhu padesáti kilometrů? Zařídila jsem ti na dnešní noc kasino. Slaterovo.“

„A výtěžek?“

„Ve Washingtonu je útulek pro ženy s dětmi.“ Oči mu potemněly a pak se svezly na jejich spojené ruce. „Zahanbuješ mě, Kelsey.“

„Miluji tě, Gabe.“

Dojatě pozvedl její ruce ke rtům. „Jaký závan štěstí tě ke mně přivál?“

„Ten nejšťastnější v tvém životě.“ Pohlédla dolů a usmála se, když spatřila, že stříbrná kulička skončila v červeném žlábku. „Červená,“ zašeptala. „Zase jsi vyhrál. Víš, Gabe, tohle není jen pro tebe.“ , „Ne?“

„Ne.“ Přitiskla se k němu a položila mu ruce kolem krku. „Chci se dnes večer dívat, jak hraješ. Mám pocit, že mě to moc vzruší.“

A měla pravdu. O několik hodin později, když se sál zaplnil, lidé vzali útokem švédské stoly a na parketu se otáčely taneční páry, stála vedle Gaba a studovala jeho techniku.

Myslela si, že blackjacku rozumí. Že je to jednoduchá karetní hra, v níž záleží na štěstí a logice a člověk se snaží co nejvíce přiblížit jedenadvaceti bodům. Pokud počet bodů překročí, prohraje. Ale za

nic na světě nedovedla pochopit, jak se Gabovi podařilo vyhrát, když měl původně ubohých patnáct bodů, a jak v příští hře opět vyhrál, když jich měl šestnáct.

„Jsou to jen čísla," řekl jí. „Nic než čísla, miláčku."

Přesně to si myslela, dokud ho neviděla hrát. „Přece si nemůžeš pamatovat všechna čísla, všechny ty kombinace."

Jen se usmál, poklepal prsty po kartách a přidal ke svým sedmnácti bodům další čtyři, takže měl zase jedenadvacet. „Tady máš." Přisunul k ní hromádku červených a bílých žetonů. „Zahřej si."

„Dobrá, zkusím to." Posadila se na místo, které jí uvolnil, a vzhlédla, když si k ní přisedla Naomi.

„Právě jsem prohrála balík v kostkách. Rezervovala jsem si na tuhle hru deset minut a pak půjdu přemlouvat Mosese, aby si se mnou zatančil." Zastrčila si pramen zlatých vlasů za ucho a přehodila nohu přes nohu. Dala do hry několik žetonů a rozhlédla se po sálu. „Tomu říkám večírek."

„Tvoje dcera je úžasná."

„Já vím." Naomi svraštila obočí a studovala své karty. „Hraju," řekla a pak usykla. „Končím."

„Jde to všechno na dobrou věc. Mělo by tě hřát u srdce, žes prohrála." Kelsey se kousla do rtu a přemítala nad vlastní pětkou a osmou. „Dobrá, jednu si vezmu. Osma! Další osma! Vyhrála jsem!" Široce se usmívala a shrábla žetony, ale pak zahlédla, jak ji Naomi přivřenýma očima pozoruje. „Výhra taky zahřeje u srdce. Zatancuj si s mámou, Gabe, a já zjistím, kolik ti dokážu peněz prohrát."

„Jak bych něco takového mohl odmítnout?" Podal Naomi ruku a sevřel její prsty v dlani. „Dnes večer vypadáš báječně," řekl, když srovnali krok na tanečním parketu.

„Jak to můžeš vědět?"Nevidíš nikoho kromě Kelsey."

Chvíli nic neříkal. „Na tohle asi žádnou uhlazenou odpověď nemám."

Naomi se zaklonila a pečlivě si ho prohlížela. „Zklamalo by mě, kdybys nějakou měl. Ráda se dívám, jak se jí všechno, co k tobě cítí, odráží v obličeji. A jsem ráda, když vím, že díky tomu, co ty cítíš k ní, jsi z rytmu. Jste teď tak nějak sví. Navzájem se doplňujete."

„Ale děláš si starosti."

„S tím, co je mezi vámi dvěma, ne. Se vším ostatním ano.“ Pohlédla na místo, kde Kelsey seděla u stolu s blackjackem, smála se a přisunovala do banku další žetony. „Vím, že se snaží pustit z hlavy, co se onehdy stalo. Ale mě to děsí.“

Nasadil zdánlivě rezervovaný výraz. „To se nemělo stát. Měl jsem být s ní.“

„Jistě, to se nemělo stát,“ přisvědčila Naomi, ale stále se ještě dívala na dceru, ne na Gaba. „Myslím, že než se to vyřeší, měla by zůstat U tří vrb, anebo ještě lépe, odjet k otci.“

Myslel si totéž, ale když to teď uslyšel, nebylo to o nic snazší. „I kdyby s tím souhlasila, nevíme, jak dlouho potrvá, než se to všechno vysvětlí.“

„Co všechno?“

Proklel se do horoucích pekel za další chybný krok. Naomi věděla jen o posledních problémech kolem koní. „Kdo se dostal přes moje bezpečnostní opatření a co chtěl udělat. Ale na druhé straně bude možná po všem už zítra, až skončí dostihy.“

„Spoléhám na to. Nesnesla bych, kdyby se jí něco stalo, Gabe. Trápí mě, že se jí něco tak odporného dotklo – je to přesně ta špína, o níž Milicent vždycky tvrdila, že k dostihům neodmyslitelně patří.“ Potřásla hlavou, v očích jí zajiskřilo. „Ale tak to není. O tom to není. A my takoví taky nejsme. Ale když k tomu dojde, je to to jediné, co si lidé pamatují.“

„Leží ti v hlavě, co si pomyslí Milicent Bydenová?“

„K čertu, to ne.“ Starý vzdor zaujal své místo. „Ale nedopustím, aby měla pravdu. A ať se propadnu, jestli dovolím, aby se pošklebovala další skvrně na mé cti. Takže chci, aby to skončilo. Pro Kelsey, pro tebe. A taky pro mě.“

Když se Kelsey probudila, v pokoji bylo chladno a tma. Lenivě se protáhla a hlavou jí vířily představy z předešlého večera. Barvy a světlo, hlasy a hudba. Oslepující ruleta, bleskurychlé kostky. Prohrála v kartách polovinu Gabovy výhry, ale on ji získal zpět a ještě zdvojnásobil v kostkách.

A nejlépe si pamatovala, jak temně a nebezpečně vypadal ve večerním obleku, když jeho přitažlivé a nevyzpytatelné oči sledovaly

kolo rulety a pleskot karet. A když se pak náhle zahleděly na ni, až se jí zatajil dech.

Když pak spolu byli sami, když měli ten večer, všechen hluk a davy lidí za sebou, položil ji na postel. A pak si svýma chytrýma rukama pohrával s ní, dráždil ji, až sténala a na povrch vycházely stále temnější a temnější touhy.

Dělal s ní a pro ni věci, o nichž by si nikdy nepomyslela, že by něco takového někomu dovolila, a už vůbec ne, že by to po někom mohla chtít.

Když nyní procitala, cítila, jak je její tělo hebké a lehké, jak je pohmožděl a uchlácholil. V touze po něm přejela se zavřenýma očima rukou po prostěradle. Znaveně se v posteli posadila a zjistila, že je sama.

Tohle mu jen tak neprojde, řekla si. Stále ještě v polospánku vylezla z postele. Klopýtala do haly apartmá a zavazovala si župan.

Když ji oslepilo světlo, pronikající roztaženými žaluziemi, zašklebila se. Zakryla si oči a rukou se opřela o veřeje. „Bože, kolik je hodin?“

„Něco málo po desáté.“ Naomi seděla u podnosu od pokojové služby a nalévala si z konvice šálek kávy. „Jdeš právě včas, Kelsey. Zrovna přinesli snídani.“

„Snídani? V deset?“ Kradmo se rozhlédla přes roztažené prsty. „A Gabe?“

„Ten je už od svítání na dráze.“

„Ale…“ Nyní byla úplně vzhůru a nechala ruku klesnout. „Ten mizera! Slíbil, že dnes ráno beze mě neodejde. Zrovna dnes.“

„Hm.“ Naomi nalévala další šálek pro dceru. „Podle něj jsi se zachovala jako špatně naložená nekňuba. A když nadhodil, že je čas vstávat, řeklas mu, aby šel pryč.“

„To jsem neřekla.“ Usrkla kávu. „Nebo snad ano? Nejspíš si to vymyslel.“

„Patrně chtěl, aby sis trochu odpočinula.“

„Je to můj milenec, ne opatrovník.“ Začervenala se. Jejich vztah byl sice zvláštní, ale Naomi stále ještě byla její matka. Odkašlala si a posadila se. „Co tady děláš? Myslela jsem, že budeš na dráze.“

„Pro nás to tak důležitý dostih není. Ani zdaleka.“ Pokrčila rameny a roztírala ostružinový džem po plátku veky. „Jen bychom chtěli, aby Uragán obstál. Snad nám bude štěstí přát, když toho koně z Arkansasu stáhli.“

„Stáhli? Kdy? Co se stalo?“

„Ale včera při tréninku se poranil. Výron v přední noze. Asi jsem ti to zapomněla říct.“

Kelsey se vzdorovitě zakousla do plátku šunky. „Mám pocit, jako bych byla mimo a s obličejem přitisknutým na okno pozorovala, jak se všichni ostatní cpou dortem.“

„Promiň, miláčku. Musíš se prostě smířit s tím, že o tebe všichni máme strach. Když pomyslím, co se mohlo stát…“ Povzdechla si a namazala další krajíček. ‚J3obrá, dobrá, nebudeme o tom začínat. Ten trucovitý výraz, cos nasadila, znám. Už jsem ho viděla v zrcadle dost často.“

„To neznamená, že trucuju,“ řekla Kelsey s úsměvem. „To znamená, že si nemáš dělat starosti.“

„Patří to k věci a platí to i pro matku, která se na scéně zjeví až po letech. Tak se nasnídej. Mám na to dohlédnout.“

„Zas ten Gabe.“

„Asi víš, že tě miluje.“

„Ano, vím.“

„Víš, že je do tebe blázen?“

Tentokrát se usmála Kelsey. „Myslíš?“

Naomi se jen zasmála. „No nic, stejně už to víš. Je to ohromný pocit, co říkáš, a taky hrůzostrašný, když se do tebe nějaký muž takhle zblázní?“

„Ano. A je to ještě dvakrát úžasnější a hrůzostrašnější, když se úplně stejně sama zbláznís do něho. Vím, že je to asi moc brzy po rozvodu takhle se s někým zaplést, ale…“

„Kelsey, já nemám právo tě kritizovat a navíc bych chtěla zdůraznit, že se svým bývalým manželem už dva roky nežijete.“

„Ale stejně…“ Kelsey zavrtěla hlavou. „Je to taková pozdní lítost, protože to zřejmě není správné. Ale přitom cítím, že to správné je.“ Pohrávala si se snídaní a doufala, že si nevybrala nevhodný okamžik. „Když jsi odešla od táty, milovalas ho ještě? Promiň.“

Zvedla oči. „Včera jsem se něco dověděla a tak jsem nad tím uvažovala. Jestli se ti nechce odpovídat, pochopím to.“

„Jednou jsem ti řekla, že ať se zeptáš na cokoli, pokusím se ti odpovědět.“ Ale na tohle se odpovídalo těžko. Drásalo to starou ránu v srdci, na kterou už téměř zapomněla. „Ano, stále jsem ho milovala. Milovala jsem ho ještě dlouho, hrozně dlouho, i když už to dávno nemělo smysl. A protože jsem ho milovala, měla jsem vztek na sebe i na něho, a rozhodla jsem se dokázat, že mi to nevadí.“

„Tak proto jsi…“

„Věčně chodila po mejdanech?“ pokračovala Naomi. „S rozkoší podněcovala klepy o sobě a jiných mužích? Vyvolávala menší skandály? Ano, alespoň zčásti. Nechtěla jsem přiznat, že jsem prohrála. Chtěla jsem, aby Philip trpěl, aby v noci nespal a představoval si, jak se vyžívám ve své svobodě. A jelikož se mi to nesporně dařilo, stále víc a víc se mi vzdaloval, až už jsem nakonec nemohla mít to, oč jsem stála nejvíc.“

„Stálas o něho.“

„Přímo zoufale. Byla jsem natolik marnivá, že jsem si myslela, že ho budu mít podle svých a jedině svých podmínek.“

„A co Alec Bradley?“ Zpozorovala, jak Naomi ucukla, a přinutila se dokončit myšlenku. „Využívalas ho, aby se táta trápil?“

Naomi přešla z kávy na vodu. „Byla to jakási poslední hozená rukavice. Muž, který měl stejně bezvadný a ušlechtilý původ, ale poněkud nechutnou pověst.“

Kelsey se sevřel žaludek. Musela to vědět. A pokud se to chtěla dozvědět, musela se zeptat. „Najala sis ho?“

Neklid se Naomi vytratil z očí. „Najala?“ opakovala bez výrazu.

„Slyšela jsem, že poskytoval jisté služby.“ Kelsey se vrhla na kávu. „Tak nějak.“

Smích byl tou poslední reakcí, kterou by čekala. Ale nyní se zpoza stolu ozval vydatný a veselý. „Bože, to je ale představa. To je ale představa! Milování bylo to úplně poslední, co jsem po Alekovi chtěla.“ Veselí ji opustilo. „To úplně poslední.“

„Promiň, byla to hloupá otázka. Nemyslela jsem to přesně tak, jak to vyznělo. Měla jsem tím na mysli spíš něžnosti na veřejnosti než v soukromí.“

„Ne, nenajala jsem si ho. Ale párkrát jsem mu půjčila trochu peněz. Vždycky zrovna na něčem pracoval, chápeš," řekla suše. „Pokaždé měl zrovna nějaký menší problém s hotovostí. Možná je v tom zase marnivost, ale vzpomínám si, že mi nadbíhal. Ne že bych se mu vyhýbala," dodala a vybrala si z misky jedinou malinu. „O jeho pozornost jsem stála. Potřebovala jsem ji a on byl opravdu okouzlující. Přestože jsme všechny věděly, že to není pravda, každá mu uvěřila, že je jediná na světě. Samozřejmě jsem věděla, jakou má pověst, i o tom, že je na prodej. To mu asi ještě dodalo na přitažlivosti. Už to, že byl se mnou, bavil mě, doufal, že mě dostane, a nemohl si pomoci, to všechno dělalo divy s mým sebevědomím." Ale z valné části, jak si vzpomínala, to byla ješitnost. „Nakonec se nechtěl nebo nedokázal smířit s tím, že jsem se nenechala dobýt. A to ho zabilo."

„Ale znásilnění nemá s milováním nic společného."

„To ne." Kdysi si myslela nebo si chtěla myslet opak, protože to bylo snazší. „Chtěl mi ublížit. Ponížit mě. Nikdy jsem vlastně nepochopila, proč byl toho večera tak nějak zoufalý. Neměl v očích vášeň. Ani chtíč. Myslím, že s tím bych se dokázala vypořádat, to bych zvládla. Ale po tom revolveru jsem sáhla, protože měl v očích zoufalství."

Naomi se otřásla a dlouze a klidně se nadechla, aby si uvolnila sevřené hrdlo. „Už jsem na to zapomněla."

„Je mi líto, že sis na to kvůli mně vzpomněla." Předsevzala si, že si všechno promyslí později. Vzala Naomi za ruce.

Nech to spát. Obě to necháme spát. Dnes se musíme dívat dopředu, ne dozadu. Nechceš si prohlédnout, co jsem si koupila na sebe na dostihy? Jestli si to hezky rychle neobléknu, zmeškáme první start."

Kapitola dvacátá čtvrtá

RENO SI VZAL BŘIDLICOVĚ ŠEDÝ OBLEK A HNĚDOU KRAVATU.

Měkké italské holínky měl nablýskané jako zrcadlo. Velice štíhlá žena po jeho boku byla o hlavu vyšší a rafinovaně nalíčený obličej natáčela ke kamerám.

Uvědomoval si, že je to ubohé klišé, když si drobný muž dokazuje svou mužnost tím, že se drží vysokých, nápadných žen. Ani v nejmenším mu to nevadilo. V tu chvíli si potřeboval nějak dokázat svou zmužilost, svou cenu. To, že je chlap.

Páska, v níž měl ruku, přesně ladila s hedvábnou vázankou. Věděl, že je to jediné hedvábí, které si toho dne oblékne.

Usmíval se, naparoval se do kamer a stál o jejich přízeň stejně jako žena po jeho boku. Ale pod vší tou hranou statečností, za všemi pohotovými a přidrzlými odpověďmi na dotazy na jeho další kariéru a příští sezónu, se skrýval uzlíček nervů a trápení.

Pozoroval, jak žokejové kráčejí k padoku. Věděl, co si každý z nich myslí, co cítí. Znal to soustředění i drobné hříčky, které

žokejové v duchu hrají, aby si udrželi hladinu adrenalinu v krvi.. Jen jeden vyhraje, ale ostatní mohou dokázat při jízdě odvahu. Někteří se vrátí na další dostih příští rok. Jiní se nenápadně vytratí – přiberou, ztratí zájem, spadnou. Někteří se možná raději stanou hvězdou někde daleko na venkově a před prohrami v prvotřídních dostizích dají přednost výhrám v druhé kategorii. Ti nejlepší zůstanou na jednom okruhu, zbohatnou, budou mít vlastní fanoušky a zlomeným kostem a zlým pádům se bud vyhnou, neboje přečkají.

Ti průměrní se budou přesouvat od dráhy k dráze za trenéry, budou dotírat na agenty a pak možná zmizí a posléze se znovu vynoří jako stájníci nebo asistenti trenéra na nějaké maličké farmě v kraji, kde lišky dávají dobrou noc.

Ale v tu chvíli nic z toho nebylo vidět. Byli to válečníci, vojáci, hvězdy s napjatýma zúženýma očima za plastikovými ochrannými brýlemi, se štíhlým, pevným a pružným tělem pod hedvábným dresem a s nohama obemknutýma poddajnými, tenkými holínkami. Pod látkovými kuklami byly na svém místě helmy, na paži měl každý připevněno startovací číslo napsané na kartonu.

Někteří vstali už za úsvitu, aby sami trénovali se svými partnery. Jiní si přispali a vztah ke koni měl pro ně čistě věcný, obchodní charakter. Ze strachu z váhy se patrně většinou vyhýbali jídlu a raději strávili další hodinku pocením v páře.

Nyní již byli zvážení a připravení. Reno je pozoroval a v nitru mu hlodala závist a zoufalství.

To on měl se soustředěným výrazem poslouchat poslední trenérovy pokyny. To on měl sklízet chválu, obdiv a naděje majitelů.

To on se měl vznášet po dráze a svírat v zubech bič. Ze všeho nejvíce se obával, že on už to nikdy nebude. Přinutil se přistoupit blíž a udržet ve tváři svůj obvyklý pohotový a přidrzlý úsměv. „Slečno Naomi.“

„Reno.“ Naomi se automaticky natáhla a popadla ho za zdravou paži. „Vypadáte báječně.“

„Raději bych měl na sobe vaše barvy.“

„Budete, už brzy.“ Pohlédla na ženu, kterou nechal, ať se baví s několika reportéry. „Hezká dívka. Je mi nějak povědomá.“

„Možná jste ji zahlídla v několika reklamách. Hlavně na šampon a zubní pastu. Snaží se dostat k filmu.“ Pokrčil rameny, setřásl myšlenky na svou společnici a pohlédl na koně. „Ten pro vás poběží, slečno Naomi.“

„Ano, já vím.“

„Přesně člověk, kterého jsem chtěla vidět,“ přistoupila k němu Kelsey. „Doufala jsem, že několik příštích týdnů budeš mít čas a podíváš se zase na mého ročka, Reno. Čest potřebuje jezdce, který z ní dostane to nejlepší.“

Žaludek mu náhle sevřela ostrá bolest. „Jistě. Určitě přijedu. Čas je to jediné, co mám. Jdu popřát Joeymu.“

„Řekla jsem něco špatně?“ zamumlala Kelsey, když odspěchal.

„Nevím.“ Naomi roztržitě hleděla na Mosese. „Nejspíš je jenom napjatý jako všichni.“

„Určitě máš pravdu. Jdu popřát Gabovi hodně štěstí. Uvidíme se v lóži.“

„Zapiš se pro mě do historie, Joey.“ Gabe si potřásl rukou se svým žokejem.

Joey ohnul prsty a zapraskal klouby. „To jistě, pane Slatere.“

„Drž ho zpátky, jak jsem ti řekl,“ dodal Jamison. „Chci, aby zabral naplno až před cílovou rovinkou. Dnes nám nejde o rekord. Dnes nám jde o výhru.“

„My dva tady s Dvojnásobkem bychom vám mohli přinést obojí.“ Když se k nim připojil Reno, Joey se široce usmál a zamával na pozdrav. „Najdi si místo v přední řadě, kámo. A dej chladit trochu toho nóbl šampaňského, co máš tak rád.“

„To taky udělám.“ Reno udržel úsměv ve tváři a kývl na Gába. „Hodně štěstí, pane Slatere. Tenhle kůň je jedním z miliónu.“ Ruka se mu v kapse potila. „Jednou bych si na něm taky chtěl zajezdit.“

„O tom si promluvíme, až budete zase ve stoprocentní kondici.“

„Když člověk jezdí takové koně, jaké jsem poslední rok nebo dva měl já, rozmazlí ho to.“ Zadíval se do očí Jamisonovi. „Je to tak, co říkáš, Jamie? Rozmazlí nás to.“

„Dalo by se to tak říct, Reno.‘“ Jamison držel Dvojnásobka za ohlávku.

„Vyhrál jsem pro tebe před dvěma roky Belmont, pamatuješ? Všichni tvrdili, jaké je to překvapení na začínajícího jezdce a outsidera. Ale faktem zůstává, že to byl můj den. Můj kůň. Můj dostih.“ Ruka v kapse se mu otevírala a zavírala, otevírala a zavírala. „Ale lidi mají krátkou paměť. Zapomenou na každý dostih, na každou výhru. Pamatují si jedině derby. Jen derby dostane člověka na výsluní.“

Ruka se mu chvěla, když ji vytáhl z kapsy a položil dlaní na koňskou šíji. „Tak ty sis pořídil derby a ještě mnohem víc.“ Nucené se zasmál. „Ať vyhraješ, nebo prohraješ, na tenhle Belmont nezapomenou. A tak se snaž vyhrát. A vyhraj ho ve velkém stylu.“

„Jezdci do sedel!“

Na tento pokyn Reno ustoupil. Obličej měl bledý, lesklý potem. Rychle se otočil a odpochodoval. Když míjel Kelsey, popadla ho za paži.

„Reno?“

Řekl jen: „Promiň.“ Vykroutil se jí a spěchal z padoku.

„Takoví už jsou žokejové.“ Jamison pomohl Joeymu do sedla. „Mají temperament.“

„Vypadal, že je mu zle,“ zamumlala Kelsey, ale nebyl čas dělat si starosti – vždyť sotva zbýval čas myslet. Po dostihu, předsevzala si, se ho pokusí najít a zjistit, zda by mu nemohla pomoci. Ale tato chvíle patří Gabovi. A ona mu ji nepokazí.

„Přestože jsi dnes ráno odešel beze mě, přeji ti hodně štěstí.“

„To bych musel mít po ruce hever, abych tě dostal z postele.“ A on chtěl to ráno pro sebe, aby se mohl podívat, zda nezahlédne svého otce. Ale nezahlédl. Gabe již klidněji naklonil hlavu a prohlížel si ji. Vlasy měla vyčesané a schované pod bílým slamákem, jehož širokou krempu si koketně nasadila na stranu. Přes krátké přiléhavé červené šaty si vzala bílý kabátek do pasu. Na prsa si připnula jeho brož.

„Když teď vidím, co s tebou těch pár hodin spánku navíc udělalo, jsem rád, že jsem žádný hever po ruce neměl.“

„Velice chytře ses z toho vylhal, Slatere.“

„To bych řekl.“ Nabídl jí rámě. „Máš na sobě moje barvy.“

‚J3neska jsou to jediné barvy, které stojí za to.“ Když šli do lóže, přitiskla si ruku na srdce. „Proč nejsi nervózní?“

„Nervy na tom nic nezmění.“

„Řekni to mému žaludku,“ zamumlala a zašmátrala v kabelce po dalekohledu. „Už si skoro myslím, že mi o to jde víc než tobě.“

„Tak to si nemysli.“

Když koně vedli na start, držel ji za ruku. Sázení skončilo, okénka sázkových kanceláří byla zavřená. Nebe nad hlavou mělo jasnou, zasněnou modrou barvu léta. Oválná dráha, téměř dva a půl kilometru přepečlivě udržovaného turfu, byla toho dne rychlá. Davy, které se shromáždily na tribunách, vstaly a vydávaly monotónní hučení, zdůrazněné tu a tam výkřiky fanoušků.

Člověk snadno zapomínal, jak je to všechno obrovské. Těm, kteří tento sport sledovali pouze prostřednictvím televizní obrazovky, se asi zdál spíše důvěrně malý, než jaký byl ve skutečnosti.

Díky ctižádosti, štěstí a neutuchajícímu úsilí to nyní byl i Gabův svět. Teď se měla všechna práce, všechna zklamání, vítězství a naděje soustředit do jediného dostihu. Na jediného koně.

Sledoval, jak Dvojnásobka vedou do startovacího boxu, a vzpomněl si na noc, kdy se narodil. Na to jak rodící klisna odfukovala, jak vítr kvílel kolem zdí hříbárny. Na to, jak se k zemi v poryvech snášel sníh a plískanice, i na nekonečné čekání, zatímco se klisna namáhala a pracovala.

A pak na chvíli, kdy poprvé zahlédl ony strašlivě křehké nohy, které se uvolnily v návalu řinoucí se krve. A na klisnin výkřik, strašidelně lidský, zvěstující poslední záchvat porodních bolestí.

Na malý, vlhký život, který ležel na špinavé slámě a poprvé vdechl vzduch, který měl Dvojnásobka, zrozeného ze Statečnosti, dovést až ke startovací závoře v Belmont Parku na Long Islandu.

A nyní, o tři roky později, si Gabe vzpomněl na rozechvění, které jím proletělo jako šíp, když se hříběti podíval do očí. „Toho koně miluju.“

Ani si neuvědomil, že promluvil nahlas, dokud ho Kelsey pevně neuchopila za ruku. „Já vím.“

Závora se s kovovým zaskřípěním zvedla. Dav téměř okamžitě zalapal po dechu, když se Dvojnásobek ze své startovní pozice na čísle šest prudce vrhl doprava a téměř vyhodil jezdce ze sedla. Ať už ho vyplašilo cokoli, len katastrofální pohyb způsobil, že se ocitl

vzadu za hradbou koní a jeho žokej se ze všech sil snažil udržet v sedle.

Všechny Jamisonovy pečlivé instrukce, jak je třeba dostih jet, v kratičkém okamžiku ztratily smysl. Joeyho jediným cílem nyní bylo dostat Dvojnásobka zpět do hry.

Ve zlomku vteřiny se musel rozhodnout, zda se má propracovávat polem neboje objet. Jezdec a kůň se rozhodli naráz a širokým pohybem – jehož výsledek měl teprve ukázat, zda udatným či pošetilým – vzali pole útokem. Kůň jako by věděl, co je třeba udělat, a napjal síly.

Řítil se po dráze a zběsilou rychlostí dotahoval. Když poprvé proběhli kolem, zaostával o délku za vedoucím koněm a stále nabíral rychlost.

Gabe na svém místě v lóži držel u očí dalekohled. Zaměřil se na jediného koně. Na dostih samotný téměř zapomněl, jak jej zastínil prudký záblesk obdivu. Tohle bylo víc než krása. Tohle byla statečnost. Ať už vyhraje, nebo prohraje, na tu nezapomene.

Osm set metrů uběhlo přesně za čtyřicet pět vteřin a Dvojnásobek a vedoucí kůň se poli stále vzdalovali. Dav horečně burácel, ale Gabe vedle sebe slyšel jen Kelseyin hlas, jak tiše šeptá povzbudivá slova. Docela dobře tam mohli být sami dva a ruku v ruce pozorovat jediného koně.

V zadní straně oválu Dvojnásobek zaútočil a rval se o lepší umístění. Pole se zatím dostalo na vrcholek cílové rovinky. Právě zde, v náročné infarktové rovince, testoval belmontský dostih odvahu. Zezadu se řítil kůň z Kentucky a vystřelil za vedoucí dvojicí jako šíp.

Ale již bylo příliš pozdě. To, co kůň z Longshotu tehdy za oné větrné noci na sklonku zimy dostal do vínku, to, co Gabe uviděl v jeho očích během těch prvních nádherných okamžiků života, ho hnalo rychleji než bič, který ho šlehal po hřbetě.

Statečně, se ctí produněl cílem o dvě délky před ostatními, vyhrál Belmont a získal trojkorunu.

Gabe byl chvíli schopen pouze zírat. Emoce, které v něm vřely, přicházely příliš rychle, příliš intenzivně, aby si z nich dokázal vybrat jen nadšení z vítězství. Ten kůň, který nyní lehce klusal s

jezdcem vysoko v třmenech, byl jeho. Byl to jeho sen pokrytý potem, blátem a slávou. Ať se stane cokoli, nikdo už nikdy jemu ani tomu nádhernému koni tuto oslňující chvíli nevezme.

„To je úžasný kůň,“, zašeptal Gabe ochraptěle. Zmámeně pohlédl na Kelsey a spatřil, že má tváře mokré od slz. „Je to úplně ohromný kůň.“

„Ano.“ Po tvářích se jí koulely slzy a zároveň jí v hrdle začínal klokotat smích. Zvedla paže a objala Gaba kolem krku. „Gratuluji, Slatere. Dokázals to.“

„Bože.“ Ať se kontroloval sebevíc, nemohl zadržet pošetilý úsměv, který se mu rozprostřel ve tváři. „Panebože, dokázali jsme to!“ Zvedl ji, zatočil se s ní a úplně zapomněl na kamery. Když jí přiložil rty na ústa, stále se ještě smála.

Ve svém několik set kilometrů vzdáleném pokoji Rich zíral na obrazovku. Do New Yorku nejel. Vzhledem k tomu, co očekával, bylo chytřejší a bezpečnější držet se zpátky.

Když kamera přešla z vítězného koně na jeho majitele, přikývl. „Jen si to užij, dokud můžeš, hochu,“ zamumlal a připil si dvanáctiletou skotskou. Nad oslavným polibkem mu rty zkřivil úsměšek, zatímco hlasatel bez dechu prohlašoval, že Gabriel Slater a Kelsey Bydenová jsou nesmírně přátelští konkurenti.

Rich se opřel a čekal, až vypukne zmatek. Koně odvedou ke kbelíku na odběr slin tak jako po každém dostihu. A pak, pomyslel si Rich, pak už se Gabe nebude tak vesele usmívat. Takhle je to ještě lepší, usoudil. Je ještě lepší sebrat mu tu cenu poté, co už ji jednou měl.

Všechno to bezvadně vyšlo. Díky Naomině hezounké holčičce. Kdyby nebyla té noci přišla do stáje a nepřekazila, co s tím koněm zamýšlel udělat, Dvojnásobek by si už nikdy nezaběhal.

Ale on běžel a vyhrál. Nyní, za pár okamžiků, přijde šokující odhalení, že měl v krvi ilegální drogu.

Nejenže Gabe prohraje, ještě bude mít na krku skandál, posměch a hanbu.

Rich se připravoval na vlastní vítězství a obrátil do sebe sklenku. Vybryndal trochu alkoholu, jak se mu zatřásla ruka, když přišly oficiální výsledky.

Devět. Pět. Dva.

Jeho ohromený mozek nepřijímal řeči o peněžních částkách a výsledcích. Zíral na obrazovku plnou koně i jezdce, které dekorovali bílými karafiáty. Viděl Gaba, jak s paží majetnicky ovinutou kolem Kelseyiných ramen gratuluje žokejovi, pak se naklání a sentimentálně jako kovboj z filmu líbá svého zpoceného koně.

Mrštil sklenkou proti obrazovce, až se obojí roztříštilo. Když vyskočil z křesla, vzduch páchl alkoholem. Na okamžik zešílel, kopal a mlátil do televize, až mu zrudly klouby, a pak ji shodil na zem. Jeho jediným přáním bylo zničit ji, jakkoli zničit přístroj, který mu ukazoval takové obrázky.

Když s tím konečně přestal a vyčerpaně lapal po dechu, vzduch páchl kouřem, skotskou a jeho vlastním pronikavým potem. Klouby mu krvácely a hrůzostrašně sípal. Zakopl o rozbitou židli a opět postavil láhev skotské. Většina se jí vylila na koberec, ale ještě zbylo dost, aby spláchl hořkou pachuť z jazyka, a tak hltal přímo z láhve. Zůstalo jí dost, aby si vyjasnil myšlenky.

Budou padat hlavy, slíbil si. A protože zřejmě nikomu nemůže důvěřovat, že splní jednoduchý úkol, bude se o to muset postarat sám.

V týdnu, který následoval po Dvojnásobkově trojím vítězství, sotva zbýval čas na přemýšlení. Navzdory sousedově slávě musela rutina U tří vrb jít dál. Belmontem dostihová sezóna nekončila a každodenní péče a výcvik koní člověku nedovolily usnout na vavřínech.

A Kelsey měla vlastní ambice, z nichž na předním místě stála snaha zformovat svého vlastního šampióna. Příležitost dostala se Ctí a byla odhodlaná plně jí využít.

Nezapomínala ani na svůj cíl vyluštit tajenku minulosti. Ať si Charles Rooney nepřijímá její vzkazy a neodpovídá na ně, ona se rozhodla, že se mu za každou cenu dostane na kobylku. Nakonec si s ním znovu promluví. Také znovu navštíví kapitána Tiptona. A pokud

to bude nezbytné, zajede za otcem a požádá ho, aby znovu prožil ortu část svého života den po dni, dokud se nevynoří jasný obrázek.

Představa, kterou si doposud vytvořila, zpodobňovala ženu, která svého manžela milovala. Ženu, která se rozhodně dopustila řady chyb – z pýchy, marnivosti a tvrdošíjnosti – když se mu snažila vnutit vlastní vůli. Ale bez ohledu na to, jak chladnokrevně a jak klidně se Kelsey snažila, musela ještě zjistit, jak se z umíněné a snad i neukázněné mladé ženy stala vražednice.

„Čau, ségro."

„Channingu." Kelsey se otočila s houbou v ruce a políbila ho. „Ještě mi nevybylo ani pět minut, abych ti řekla, jak jsem ráda, že jsi tady."

„Ačkoli mě pořádně bolí v zádech, jsem tady teprve pár hodin." Košili měl již propocenou. „Moses mě tak rychle zapřáhl do práce, že mám pocit, jako bych ani neodjel."

„Myslela jsem, že už se nevrátíš." Kelsey klisně opatrně otírala houbou nozdry. „Už je polovina června."

„Chvilku mi trvalo, než jsem prosadil svou."

„To se Candace stále ještě nesmířila s tím, že jsi tady?"

„S jistotou se dá říct, že ze mě nemá zrovna velkou radost. Strašlivě jsme se pohádali."

„To je mi líto."

„Ale ne, bylo to dobře. Vyplavala přitom na povrch spousta věcí, které předtím hlodaly uvnitř. Tedy alespoň ve mně. Chtěla, abych převzal rodinnou tradici. Po celý můj život to byla hotová věc. Bude ze mě vynikající chirurg, jakým byl můj otec, jakým byl jeho otec a tak dál. Očekávala to ode mě. A já ji nechal."

„A ty to tak nechceš?"

„Jdu na veterinu." Díval se jí přímo do očí, jako by předpokládal, že bude protestovat nebo se v horším případě nečekaně shovívavě zasměje. Ona však k němu přistoupila a políbila ho na obě tváře. ,

„Prima."

„A to je všechno?"

„Mohla bych ti hodiny vykládat, jak je to neproveditelné a deprimující snažit se plnit očekávání druhých lidí. A rodiny zvlášť. Za posledních několik měsíců jsem se o tom přesvědčila na vlastní

kůži. Ale to už asi víš. Ona se s tím smíří, Channingu. Má tě ráda a ve svém srdci chce jen to, co chceš ty.“

„Možná.“ Odhrnul nohou slámu. „Strašně nerad se s ní hádám. Asi mi dělá zle pomyšlení, že bych vycouval, kdyby se mě prófa nezastal.“

„Táta? Vážně?“

„Bylo to, jako by se do věci vložila Sedmá kavalerie – teda bez polnic a střílení.“ Široce se usmál. „Jen mluvil, tak pomalu a trpělivě, jak to umí. Ještě nikdy jsem neviděl, že by se do ní takhle pustil. Myslím, že situaci zvrátil právě ten šok, že se přidal na mou stranu a ne na její.“

„Taky tě má rád.“ Kousla se do rtu a vrátila se k práci. „Nemají problémy, Channingu?“

„Jejich vztah je trochu napjatý. Ale když jsem teď tady, budou mít dost času a soukromí, aby to dali do pořádku. V každém případě dává vinu spíš tobě než prófovi.“

Kelsey se zatvářila kysele. „Asi bych to tam měla trochu urovnat.“

„Máma se nedovede zatvrdit. Tedy určitě ne na dlouho. Jen to otřáslo jejím smyslem pro pořádek, to je vše. Chvíli potrvá, než si na to zvykne.“

„Promiňte.“ Ve dveřích boxu stanul Reno.

„Ahoj, Reno.“ Kelsey se otočila a stále ještě rukama přejížděla po koni. „Pamatuješ se na mého bratra Channinga?“

„Jistě. Jak je?“

„Fajn. Co rameno?“

Reno jím instinktivně zakroužil. „Lepší se to. Za pár neděl už zase budu moct jezdit. Mám pár nabídek, abych letos jel na evropském okruhu.“

„Moses se o tom zmínil,“ řekla Kelsey. „Za pár týdnů tam pošleme Uragána. Doufám, že to s ním absolvuješ.“

„Snad. Tohle je Čest, co? Naomina čest.“

„Přesně tak. Jak se ti líbí?“

„Jen si vy dva povídejte o koních,“ vložil se do rozhovoru Channing. „Jestli mě Moses nachytá, jak se flákám, strhne mi to ze mzdy. Jsem rád, že jsem tě viděl, Reno.“

„Jo. Ještě se uvidíme.“ Vešel do boxu a usedl na bobek. Plnokrevníkovy nohy byly vždycky na prvním místě. Nic neříkal, obešel koně, přejížděl mu rukama po plecích, po hřbetě, po kohoutku a pak se vrátil a prohlédl mu oči a zuby.

„Tohle je krasavice,“ řekl Reno konečně. „Úžasné tvary, spousta prostoru pro srdce. Už jsi s ní byla ve startovacím boxu?“

Jo. Bez problémů. Občas se plaší, ale od té doby, co používáme klapky, je klidná.“ Kůň ji šťouchl do ruky a Kelsey poslušně vytáhla z kapsy mrkev. „Je jemná, ale má v sobě oheň. Moses si myslí, že bychom to s ní mohli příští rok zkusit v několika dostizích. Měl bys zájem?“

„Je to krasavice,“ opakoval Reno a cítil dvojí mrazení – z naděje i zoufalství. „Proč chceš, abych ji jel já?“

„Tak za prvé jsem tě viděla jezdit. A líbí se mi, že na koně nesedneš jen při dostihu. Chodíš na tréninky, chodíš do stájí. Bereš to jako partnerský vztah.“ Zaváhala a mazlila se s koněm. „Vím, žes měl Triumfa rád, Reno. Bylo vidět, co k němu cítíš a jak na něho myslíš. A právě takového jezdce chci pro Čest.“

Uhnul pohledem a potýkal se s touhou schoulit se do slámy a plakat. Její slova jím projížděla jako malé ostré nožíky. „Toho koně jsem opravdu měl rád.“ Nedokázal ustálit hlas a vzdal to. „Byl by kvůli mně udělal všechno na světě. Zničil si kvůli mně srdce.“

„Reno, nemůžeš se obviňovat z toho, co se stalo.“

„Nebyl bych mu ublížil. Jak jsme mohli vědět, že ho ten dostih zabije?“ Nevidomě zíral Kelsey do obličeje, „Jak jsme to mohli vědět?“

„Tys to vědět nemohl,“ řekla jemně. „Dříve nebo později přijdeme na to, kdo mu chtěl ublížit.“

Rozechvěle si povzdechl. „Dříve nebo později.“ Dal se na ústup. „Je to krásná kobylka.“

„Pojedeš ji?“

Reno se na ni podíval s výrazem tak drtivého zoufalství, že se k němu vrhla. Ale když se po něm natáhla, vydal tichý, jakoby zvířecí hrdelní zvuk a utekl.

Kapitola dvacátá pátá

„říkám ti, gabe, zlomilo mi to srdce.“

Kelsey popadla vinnou sklenku oběma rukama a složila nohy pod sebe na jeho dlouhé, pohodlné lenošce. Byl krásný večer, dveře a okna byly dokořán a vpouštěly dovnitř provoněný vánek. Ona před sebou ale stále měla Renův obličej s jeho naprostou beznadějí, jak jej zalévaly pruhy slunečního světla v boxu.

„Potřebuje si znovu zajezdit.“

Gabe ležel natažený na téže lenošce, vyfukoval ke stropu kouř a nohy mě! u Kelsey na klíně-. S Reném sice soucítil, ale byl zcela jednoduše vyčerpaný. Kdo mohl vědět, že ten bleskurychlý kolotoč publicity, schůzek, telefonátů a žádostí bude náročnější, než kdyby týden kopal kanály?

V dané chvíli by dal přednost lopatě a propoceným zádům před otupujícími čísly a prognózami do budoucna, jimiž ho zahrnovali právníci, účetní a brokeři.

Právě onoho odpoledne musel odmítnout nabídku na prodej práv k vydání jeho a Dvojnásobkova životopisu, který televize chtěla pro pořad týdne.

„Nevím,“ pokračovala Kelsey, zatímco se Gabovy myšlenky zatoulaly. „Taky jsem si myslela, že jen potřebuje jet další dostih. Ale pak…“ Opřela si hlavu o polštář. Gabe pustil Mozarta. Pro ni. Věděla, že sám před klasickým propojením klavíru a orchestru dává přednost čistému rocku a kvílivým tónům blues. „Víš, nebylo to jen nesobecké gesto, když jsem ho požádala, aby jel Čest. Chci jen to nejlepší, ale opravdu jsem si myslela, že mu to pomůže. A zatím se to tím jen zhoršilo.“

„To nemůžeš vědět.“

„Tys jeho obličej neviděl. Když o tom tak přemýšlím, uvědomuji si, co to udělalo se mnou, když jsme přišli o Triumfa. Jak moc to bolelo. A i když jsem toho koně měla ráda, určitě jsem k němu nepřilnula tak jako Reno. Dává si to za vinu, Gabe, protože na něm jel, když spadli.“ Pohrávala si s vínem. „Tak si říkám, že řeknu Naomi, jestli by ho nemohla přemluvit, aby se léčil. Myslíš…“ Pohlédla na Gaba. Měl zavřené oči. „Neruším tě?“

„Promiň.“ Otevřel jedno oko. „Skoro jsem usnul.“

„Ne, ty promiň.“ Zavrtěla se a začala mu třít nohy. „Jsi vyčerpaný. Všimla jsem si toho hned, jak jsem vešla do dveří. Správně bych se tě měla zeptat, jak se ti dnes dařilo, a nezkoušet na tobě svých sto plus jedna teorií z psychologie.“

„Pokud mi nepřestaneš třít nohy, můžeš na mně vyzkoušet, co budeš chtít.“

Usmála se a odložila sklenku, aby se do toho mohla pořádně pustit. „Tak jak to jednání šlo? Neměli bychom oslavit novou rekordní chovnou smlouvu?“

„Ne.“ Pomyslel si, že je fascinující ataky užitečné zjistit, kolik má člověk na chodidle erotogenních zón. „Dvojnásobka na chov nedám.“

„Ne?“ Její ruce se zarazily. „Ale Gabe, ty poslední částky, o kterých ses zmínil, byly přímo astronomické.“

„Nechci se o něj s nikým dělit.“ Opět otevřel oči a zahleděl se na ni. „Vyslechl jsem veškeré rady, nabídky a cifry a ujasnil jsem si, co chci. Když je něco moje, je to moje.“

„Ale to je velice nepraktické, emotivní rozhodnutí.“

„O co ti jde?“

Potřásla hlavou. „Takže je po mém plánu, že si pořídím nějaké akcie trojnásobného vítěze.“

„To není tak jisté.“ Musel využít vší síly vůle, aby měl stále uvolněné svaly a aby promluvil lehkým tónem. „Můžeš z něj mít polovinu.“

„Polovinu?“ Povytáhla obočí a přitlačila prsty na Gabovo chodidlo. „Myslím, že to si nemůžu tak docela dovolit.“

„Spousta lidí by ti řekla, že máš pravdu. Takovou smlouvu si nemůžeš dovolit.“

Trucovitě našpulila rty. „Řekla bych, že sama nejlépe dokážu posoudit, co si můžu a co si nemůžu dovolit. Dobrá. Jaké jsou podmínky?“

„Podmínka je jen jedna.“ Šlehl po ní pohledem. „Jen by sis mě musela vzít.“

Reno šel nejprve do stáje. Do stáje, která kdysi patřila Cunninghamovi. Nikdo ho nezastavil. Stráž i stájníci, všichni Rena znali. Řekl jim, že má schůzku s Jamisonem, a oni to vzali. Brali ho.

Potřeboval znovu vidět koně, cítit je, dotýkat se jich. Skutečně chvíli přemýšlel, zda by neměl zajít za Jamisonem a vylít si u něj srdce. Ale jaký by to mělo smysl? Nic už se nedalo změnit. Nic se nedalo napravit.

V posledních týdnech strávil spoustu času tím, že nazdařbůh vystřílel celé baterie viny po druhých. Ale nakonec, jak pochopil, se mu vždycky vrátily jako bumerang. To on vzal do ruky jehlu. To on vpíchl jed do těla nádhernému, odvážnému atletovi.

Na tom, jak se mu ten nástroj dostal do rukou, nezáleželo. Nyní už to chápal. Nyní již se s tím smířil. Zavraždil něco, co miloval, a zničil tím sám sebe.

Jaký otec, takový syn. Reno se opřel o trpělivou klisnu a plakal. Je to odkaz předků, pomyslel si. Dědictví, které přešlo z otce na syna. Výmluvy, které si vymýšlel, byly jen dým a faleš. To si skutečně.myslel, že se snaží pomstít otce, kterého ani nepoznal? Byla to zbraň, jíž použili proti němu, a stejně jisté bylo, že on tu jehlu použil proti koni.

Je slaboch. Je stejný slaboch jako jeho otec. A je prokletý stejně jako jeho otec.

Takže zbývalo udělat jedinou věc.

Skoncuje s tím stejně, jako s tím skoncoval jeho otec. Uzavře kruh, který začal u muže, kterého znal jen z fotografií a zrnitých novinových výstřižků. Muže, jehož si cenil více než vlastní cti.

Reno jako ve snu opustil stáj i uklidňující pach koní. Odešel do sedlárny. Do sedlárny, která kdysi patřila Cunninghamovi.

Uběhlo celých deset vteřin, než Kelsey zase našla hlas. Od muže Gabova typu to zřejmě byla zcela typická nabídka k sňatku. Vyzývavá, chladnokrevná a riskantní. Nesmírně rozvážně si odsunula jeho nohu z klína a sebrala sklenku s vínem.

„Když se za tebe provdám, dostanu padesátiprocentní podíl na Dvojnásobkovi."

„Správně." Čekal, nebo alespoň doufal, že zareaguje jinak. „Polovinu Longshotu a všechno, co k tomu patří."

Usrkla a prohlížela si ho. „A taky polovinu tebe, Slatere?"

To ho popudilo. Ta pobavená trpělivost v jejím hlase, v jejích očích. Shodil nohy z lenošky a vstal. „Já nejsem Wade, Kelsey. Když do toho půjdeme, vezmeme si jeden druhého beze zbytku. Tohle nebude žádná spořádaná snaha udělat ze špatné smlouvy, co se dá, a případně to vzdát."

„Chápu. Jakmile vstoupím do hry, už nemůžu ven."

„Přesně tak. Jelikož jsem ti řekl, co je ve hře, vyložím ti karty, s nimiž hraju. Chci tě. To je můj trumf. Dá ti dost zabrat, abys tohle přebila. Možná se ti zdá, že sázky nejsou na obou stranách stejně vysoké. Už ses jednou spálila a nechceš, aby se to opakovalo. Ale tohle je jiná hra, s jinými hráči, a z mého pohledu jsou sázky daleko vyšší."

Nespouštěla zrak ze sklenky. A to jí řekl, že neumí blufovat, pomyslela si s jistou pýchou. Přesto měla tolik rozumu, že nedovolila, aby si dobře prohlédl její obličej, dokud na to nebude připravená.

„Myslíš si, že bych vycouvala z manželství, že bych se zdráhala vzít na sebe veškeré závazky, protože už jsem se jednou spálila? To

je neuvěřitelná urážka. Skoro stejná jako tahle přihlouplá nabídka, se kterou jsi právě tak nešikovně vyrukoval.“

„Chceš, aby u toho byly kytky a svíčky a abych měl v kapse prstýnek?“ To všechno jí chtěl dát. To, že šel přes překážky tak rychle, ho jen ještě víc rozlítilo. „Nedám ti nic, co ti dal on.“

Vtom se její oči zvedly a byly přesně správně rozzuřené, aby zamaskovaly pocity jejího srdce. „Ale, ale, kohopak to tedy svazuje minulost, Slatere?“ Prudce odložila sklenku na stolek a zvedla se. „Proč mě prostě neodvlečeš – třeba do Vegas? To by bylo dokonalé prostředí, no ne? Mohli bychom si říct ano nad ruletou.“

Strnule přikývl. „Fajn. Jestli to tak chceš.“

„Chci jednoduchou, přímou otázku, na kterou bych ti mohla dát jednoduchou, přímou odpověď. Takže se mě můžeš bud zeptat, nebo jít k čertu.“

Prohlížel si ji zúženýma očima, ale pro jednou se v jejím obličeji nevyznal. Jak by také mohl, pomyslel si, když poprvé v jeho životě držel všechny trumfy v ruce někdo jiný?

„Vezmeš si mě?“

„Ano,“ řekla. „Jistě.“

Měřil si ji a vypustil dech, o němž ani nevěděl, že jej zadržel. „A to je vše?“

„To je všechno,“ souhlasila. „Takže kdo shrábne žetony?“

Jeho rty se pomalu prohnuly. „Zdá se, že tohle je ta správná doba, abychom si rozdělili výhru.“ Přikročil k ní, prohrábl jí rukama vlasy a pevně ji uchopil. „Miluji tě, Kelsey.“

„Zřejmě ano, jinak bys to nikdy tak strašně nezpackal.“

„Nezpackal – k čertu.“ Prudce ji políbil. „Dostal jsem tě, ne?“

„Jo.“ Zasmála se a objala ho. „Ano, dostal.“ Nadzvedl ji. „A co ten výlet do Vegas?“

„Ne.“

„Nezvážilas všechny možnosti.“ Nyní měl v hlavě jen jediný cíl a vydal se směrem ke schodišti. „Je to rychlé, pohodlné, efektní. Mohli bychom strávit svatební noc ve veliké posteli ve tvaru srdce, pod obrovským zrcadlem.“

„Zní to sice lákavě, ale raději se bez toho obejdu. Co kdybychom…“

Když se vzadu v domě ozvala rána, Gabe ji opět postavil na nohy. „Zůstaň tady," nařídil jí a postrčil ji ke schodišti. Než se stačil dostat na půl cesty ke zvuku, vpotácel se dovnitř jeden z jeho čeledínů, bledý a s vyjevenýma očima.

„Pane Slatere, Bože, pane Slatere, musíte tam jít. Je to Reno. Panebože, myslím, že je po něm."

O tom nemohlo být pochyb. Ačkoliv někdo už měl tolik odvahy a soucitu, že odřízl provaz, na němž z trámu visel, bylo naprosto jasné, že je mrtvý.

Kelsey z něho nedokázala odtrhnout zrak – z ochablého těla v parádním hedvábném dresu, strašlivého úhlu hlavy a promodralých odřenin kolem krku.

„Zavolejte policii," nařídil Gabe. Hrubě Kelsey otočil. „Běž odtud pryč. Jdi domů."

„Ne, zůstanu tady. Jsem v pořádku. Zůstanu s tebou."

Nebyl čas se hádat. „Počkej venku, sakra!" vybuchl, když tvrdohlavě setrvávala vedle něho. „Počkej venku!"

Jen zavrtěla hlavou. Ale odtrhla zrak od Rena. Zjistila, že se dívá přímo na Jamisona. Měl strnulé oči – zármutkem nebo šokem – tím si nebyla jistá. Přistoupila k němu a jemně ho odvedla k židli.

„Posaď se, Jamie."

„Já ho našel. Někdo mi řekl, že je tady a shání se po mně. Ani nevím, proč jsem sem zašel. Nevím proč, jen vím, že jsem sem přišel. A našel jsem ho. Stejně jako posledně. Já ho našel."

„Posledně?"

„Bennyho. Jako Bennyho. Bože." Schoval obličej do dlaní. „Bože, kdy to skončí?"

„Je tady dopis, pane Slatere." Rozpačitě se k nim přiblížil mladý stájník. Šeptal, jako by smrt měla uši. „Támhle na lavici je nějaký dopis. Nedotkl jsem se ho," dodal. „Vždycky se říká, že člověk nemá na nic sahat."

„Správně. Běž ven a počkej na policii, ano?"

„Jistě, pane Slatere." Zaváhal. „Odřízli jsme ho," vyhrkl. „Možná jsme to neměli dělat, ale nemohli jsme ho tak nechat. Museli jsme ho sundat."

„Udělali jste to správně.“ Gabe položil chlapci ruku na rameno. „A teď počkej venku.“ Předem se obával, co najde, ale přistoupil k lavici a jedinému listu papíru s rukou psaným vzkazem.

Je mi to líto. Tohle je cesta pro zbabělce, ale zároveň jediná cesta, kterou znám. Už nikdy nepojedu na koni. Zabil jsem nejlepšího koně, kterého jsem pod sebou kdy měl. Jakože je Bůh nade mnou, nevěděl jsem, že je to smrtelná dávka. Měl jsem ho jen diskvalifikovat, to je vše. A vyrovnat si účet. Nikdy jsem nevěřil, že by můj otec byl vinen. Až do této chvíle. Co udělal on, udělal jsem i já. Co udělal on, udělám i já. Zlé dědictví. Proti zlému dědictví se nedá bojovat.

Gabe se odvrátil od vzkazu a pohlédl na trenéra. „Tys to věděl, Jamie?“

Když Jamison přikývl, kapaly mu na ruce slzy. „Věděl. Věděl jsem, že Reno je synem Bennyho Moralese. Ať ho Bůh ochrání.“

Když už všechno vyšlo najevo, perfektně to do sebe zapadalo. Zostuzený a zoufalý Benny Morales se oběsil a zanechal po sobě mladou, těhotnou vdovu. Ta utekla z Virgínie a usadila se v Kansasu, aby sebe i maličkého syna uchránila skandálu.

Když bylo Renovi pět let, znovu se provdala. Reno přijal jméno nevlastního otce, ale o vlastním otci neustále snil. Po Bennym zdědil drobnou postavu, obratné ruce a lásku ke koním. A tak se vydal v jeho šlépějích a vypracoval se z pomocného dělníka na cvičného jezdce a žokeje.

Byl posedlý památkou svého otce a odstěhoval se do Virgínie. Své tajemství svěřil jen Jamisonovi, starému otcovu příteli. A Jamison je zachoval.

„Měl sešity plné výstřižků o svém otci.“ Rossi se dva dny po sebevraždě dělil o některé podrobnosti s Gabem. „Vydalo to málem na celou knihovnu. Několik jich věnoval obviněním, která proti jeho otci vznesli, vyšetřování a sebevraždě. Dnes si jeho matka a nevlastní otec přijedou z Kansasu pro tělo. Mohu vám říci, že když jsem s

matkou mluvil, potvrdila, že byl nezdravě posedlý památkou svého otce. Reno v něm viděl hrdinu a obětního beránka a rozhodl se napravit starou křivdu.“

„A tak nadopoval Chadwickovic koně,“ dodal Gabe jemně. „Diskvalifikoval ho z derby.“

„Když měl Morales ten pád, který ho víc než na rok vyřadil z činnosti, jezdil zrovna pro Chadwickovy.“ Rossi sice poznámky nepotřeboval, ale ze zvyku listoval notesem. „Tehdy, když museli toho koně, Slunečního paprska, v Keenelandu utratit, Matthew Chadwick se do Bennyho Moralese zostra pustil. Koneckonců kvůli tomu dopingu přišel o spoustu peněz.“

„Zlé dědictví.“ Gabe zaťal zuby. „Ale ještě pořád nevíme, kde Reno tu drogu vzal. Asi se dá usoudit, že injekci koni dal někdy mezi vážnicí a startovacím boxem. Nejspíš v tunelu. Ale jak se k ní dostal, od koho ji měl?“

„To by asi pro člověka v jeho postavení nebylo tak těžké, pane Slatere. Reno se pohyboval po dostihových drahách, sotva dospěl. Jistě znal správné lidi. I ty špatné.“

„Kdyby si tu drogu opatřil sám, nespletl by si dávku. On toho koně nechtěl zabít, poručíku. To je mi jasné.“

„Spletl se.“

„Nebo ho podvedli. Našel jste mého otce?“

„Tohle je skutečně rodinná záležitost, co? Ne,“ řekl, když Gabe neodpovídal. „Odstěhoval se z hotelu, a nezanechal žádnou adresu. Jediný důvod, proč právě tuhle stopu sleduji, je váš instinkt. Já mu věřím, pane Slatere. Jestli se někde na dráze vynoří, ať to bude kdekoli v téhle oblasti, předvedeme ho k výslechu.“

„On se vynoří. Je příliš samolibý, než aby věděl, kdy přestat.“

Nevěřil, že jeho otec je vinen. Kelsey stála ve svém pokoji u okna, svěží po odpolední sprše, a zírala do kopců. Reno si nemohl připustit, že jeho otec je vinen, a tak se po většinu života hnal za jeho stínem. Chtěl jej ospravedlnit, pomstít. Nakonec o muži, jehož krev mu kolovala v žilách, i o sobě zjistil něco, s čím nedokázal žít.

Je vždycky riskantní nahlížet za dveře minulosti. Podněcovala Gaba, aby setřásl zděděná pouta a byl tím, kým je. A sama to nedokáže.

Neriskuje snad všechno, čeho s Naomi za několik posledních měsíců dosáhly, když do těch dveří strká, když je pootvírá, když za ně nahlíží? A až je otevře, až zjistí, co se skrývá v prachu za nimi, dokáže s tím žít?

Nech toho, nařídila si. Proč se zabývat něčím, co všichni chtějí udržet pod pokličkou? Má před sebou celý život. Život s Gabem. Samé nové začátky. Jen musí nechat stíny na pokoji a přijmout to, co má.

„Slečno Kelsey?“

Kelsey odpověděla, aniž by se ohlédla. „Ano, Gertie?“

„Volají z kanceláře pana Lingstroma. Chtěl mluvit se slečnou Naomi, ale když tady není, rád by mluvil s vámi.“

„Dobrá, Gertie. Vezmu si to dole.“

Telefon zvedla v matčině kanceláři, na obchodní lince. Poslouchala a zmohla se na správné reakce. Dotelefonovala a opatrně položila sluchátko. Když do místnosti vešla Naomi, Kelsey stále ještě seděla za stolem.

„Bože, ochraňuj mě před těmihle pitomými společenskými obědy, kde člověk jen ztrácí čas. Nechápu, proč mám pocit, že na ně musím chodit. Jediným světlým bodem bylo, že když to skončilo, náhodou jsem se stavila v jednom malém butiku blízko restaurace. Měli tam naprosto neuvěřitelné šaty, které se dokonale hodí na malou zahradní svatbu. Na čtyřiadvacet hodin ti je odloží, pokud bys…“

Když impuls, který ji hnal přes celý dům až k dceři, odezněl, odmlčela se. Kelsey na ni zírala a ruce na stole měla pevně sepjaté.

„Co se děje?“ zeptala se Naomi. „Jde o Rena? Ještě něco?“

„Ne, nejde o Rena.“ Sledovala, jak Naomi přeběhla po tváři úleva. „Právě volal tvůj právník.“

„Ano?“ Naomi opět znervózněla a pohrávala si s hvězdicovitou broží, kterou měla na klopě.

„Chtěl ti říct, že ty dokumenty, které měl sepsat, jsou připraveny k podpisu.“ Odmlčela se. „Ty, jimiž na mě převádíš polovinu Tří vrb-.“

„No, tak to je dobře.“

„Proč bys něco takového měla udělat?“

„Bavili jsme se o tom s tvým dědečkem, než zemřel. Vždycky jsem to měla v úmyslu, Kelsey, a on taky. Jen to uvádím do života.“

„Nic jsi mi neřekla.“

„Nechtěla jsem, aby to vyznělo jako závazek,“ řekla Naomi opatrně. „Z tvé ani z mé strany. Moc jsem ti toho dát nemohla, ale tohle můžu. Kdy a jak to udělám, to otec nechal na mně, ale v podstatě jsi to zdědila po něm. Zdálo se mi, že tohle je správná doba a správný způsob. Nejde o žádný provaz, který by tě měl spoutat, Kelsey. Nebo kterým bych si tě chtěla přivázat k sobě.“

„Dobře víš, že k tomuhle místu už připoutaná jsem a k tobě taky. Když jsi mě požádala, abych sem přijela, riskovalas, abys toho dosáhla.“

„Ano. Nemohla jsem tušit, dokonce ani doufat, že ke mně budeš něco cítit. Ale věděla jsem jistě, že ke Třem vrbám něco pocítíš.“

„Jsou jako ty.“

Naomi přeběhl přes rty náznak úsměvu. „Už mi to pár lidí řeklo.“

„Je strašně těžké milovat a vážit si Tří vrb a nemilovat a nevážit si zároveň tebe.“ Kelsey vstala a natáhla ruce přes stůl. „Já jsem to nedokázala. A ani nevím, proč bych to dokázat měla.“

„Každý by mi takovou příležitost nedal.“ Naomi vzala Kelsey za ruce a pevně je stiskla.

Každý jí tu příležitost nedal, pomyslela si Kelsey. Ale ona to riskne a pokusí se to změnit.

Když zastavila před Tiptonovým domem za jeho zaprášenou novou dodávkou, bylo už skoro pět hodin. Sousedův pes spustil kravál a pobíhal za drátěným plotem sem a tam, jako by jí chtěl dát na srozuměnou, že jeho půda je posvátná. Z okna v patře se vyklonila žena, okřikla psa a pak si Kelsey prohlédla.

„Hledáte Jima?“

„Ano. Je doma?“

„Je v dílně.“ Naznačila směr a zavrtěla hlavou. „Copak neslyšíte ten randál?“

Nyní, když se pes uklidnil a jen tiše hrdelně vrčel, skutečně rámus slyšela. Šla dozadu za vysokým pronikavým zvukem elektrické pily. Byla tam malá dílna, taková, kterou si člověk může sám sestavit ze soupravy, která se obvykle prodává na pilách.

Kelsey zaklepala na dveře. Visely v pantech nakřivo. Slabé zaťukání je rozrazilo, takže práskly o vnitřní stěnu.

Tipton stál u ponku, bezpečnostní brýle a chrániče sluchu byly na svém místě, čepici baseballového klubu měl otočenou štítkem dozadu. Jak odřezával obrovský kus dřeva, odlétaly do všech stran piliny. Kelsey usoudila, že bude pro oba bezpečnější, když počká, až se pila zastaví.

„Mám tě, ty mrcho," zamumlal Tipton, když se k zemi snesl pořádný kus dřeva.

„Kapitáne Tiptone?"

Prudce se otočil a vypadal, jako by vypadl z druhořadého hororu – oči mu stínily nažloutlé plastikové brýle, na uších se mu vzdouvaly zasedlé chrániče a tričko měl plné rudých skvrn.

„Bože, vy jste se pořezal."

„Kde? Co?" Když se k němu Kelsey přes dílnu vrhla, Tipton znepokojeně zkontroloval všechny prsty. „Jo, tohle." Široce se usmál a bouchl se do prsou. „To je klikvová šťáva. Moje paní mě nenechá, abych si do práce bral pěkné oblečení."

Kelsey se malátně opřela o lavici a zaklela.

„Vylekal jsem vás, co?" Stále ještě se usmíval, stáhl z uší chrániče a ochranné brýle si posunul do čela. „Neposadíte se?"

„Ne, je mi fajn."

„Dávám dohromady police." Sebral široké prkno a prohlížel si je po délce, zdanění pokroucené. „Hrajeme se ženou takovou hru. Já dělám police a ona je plní vším možným. Oběma nám to svědčí."

„To je hezké. Tak si říkám, jestli byste neměl pár minut nazbyt."

„Snad vás do svého rozvrhu nějak vtěsnám. Limonádu?" Nečekal na její souhlas, zvedl velkou nádobu z umělé hmoty a naplnil dva papírové pohárky. „Doslechl jsem se, že jste měli nějaké další nepříjemnosti."

„Ano. Je to zvláštní shoda okolností, viďte? To, že Reno tak věrně kopíroval život svého otce. A taky smrt."

„Svět je samá zvláštní shoda okolností, slečno Bydenová." Ale tahle se mu nezdála. Už ukončil své pátrání ohledně Bennyho Moralese a všechny podrobnosti dal dohromady pouhých několik hodin před Renovou sebevraždou. Stačilo dalších čtyřiadvacet hodin,

pomyslel si, a věci se mohly vyvíjet jinak. „Ale řeší se tím jeden váš problém. Víte, kdo vám oddělal koně.“

„Reno ho zabít nechtěl. To vím jistě.“ Usrkla limonádu a zjistila, že je nakyslá a plave v ní spousta dužniny. Jeho žena, pomyslela si, jistě sama odšťavňuje. „Někdo ho zneužil, kapitáne. Toho je na světě taky plno. Lidí, kteří druhé zneužívají.“

„V tom s vámi musím souhlasit.“

„Moje matka využívala Aleka Bradleyho, aby otec žárlil, aby si dokázala vlastní nezávislost, a dokonce aby vyvolala řeči. Ale leží mi v hlavě, jakým způsobem asi Alec Bradley využíval ji.“

Tomu děvčeti to pálí, řekl si Tipton. Sebral čtvereček skelného papíru a začal jím přejíždět po zaoblené laťce. „Je to krásná žena.“

„O sex nešlo, kapitáne. Znásilnění nemá se sexem nic společného.“

Odfrkl si. „Možná ne. Jenže pro pokus o znásilnění svědčilo jen její slovo.“

„Já jí věřím. Vy jste jí věřil taky. To jste se sám sebe nikdy nezeptal – tedy pokud mluvila pravdu – proč ji Alec Bradley napadl právě toho večera? Stýkali se přece celé týdny. To není žena, která by se dále stýkala s mužem, který jí ublížil. Nebo který by vyhrožoval, že jí ublíží.“

Tipton dál uhlazoval dřevo. Mělo to být houpací křeslo pro vnučku k zářijovým narozeninám.

„Pokud mluvila pravdu, slečno Bydenová. Pokud. Dost toho vypil. Byla z toho scéna na veřejnosti. Pustila ho k vodě a vychrstla mu do obličeje sklenku šampaňského. Takováhle kombinace by určitý typ člověka dokázala uvrhnout na nesprávnou cestu.“ Jemně sfoukl prach. „Ale, jak jsem řekl, nedalo se to dokázat.“

„Noční košili měla roztrženou. Na těle odřeniny.“ Když pokrčil rameny, Kelsey netrpělivě sykla. „No dobrá, mohla si je taky docela dobře způsobit sama. Ale pokud si řekneme, že si je sama neudělala, když tomu věříme, jak to dokázat? Jistě jste si ho prověřil. Kdyby existovala ještě nějaká jiná žena, někdo jiný, koho napadl, tak by to Naomi pomohlo, ne?“

„Nic takového jsem nezjistil. Lidé často znásilnění vůbec neohlásí. Zvlášť když to proběhne tak, jak o tom teď mluvíme. Rande a znásilnění.“

To označení se mu nezamlouvalo. Znásilnění a rande, znásilnění a známost. Ten hrůzný čin se pak jevil v příliš růžových barvách.

„A tehdy před dvaceti lety se na to lidé dívali jinak. Bradley sice měl jistou pověst, ale násilí k ní nepatřilo. Měl obrovské dluhy,“ pokračoval Tipton jakoby pro sebe. „V době, kdy se začal stýkat s vaší matkou, některé splatil. Asi tak dvacet tisíc dolarů. Ale potřeboval ještě nejméně jednou tolik, aby se z toho vyhrabal.“

„Takže potřeboval peníze. Moje matka je měla.“

„Za celou dobu ji požádal sotva o pár tisíc.“ Tipton dřevo odložil. „Tak to sama řekla. Nikdy po ní žádnou velkou částku nechtěl. A právě to mi připadalo divné, protože obvykle ženy vysával.“

„Možná vyčkával. Nebo…, možná měl peníze dostat z jiného zdroje.“

„Taky mě to napadlo.“ Tipton vytáhl z kapsy kalhot čokoládovou tyčinku, rozlomil ji na dva kusy a polovinu nabídl Kelsey. „Ale na nic takového jsem nepřišel: Vždycky jsem si říkal, kde vzal těch dvacet táců. Možná je vyhrál v dostizích. Ale to, co vyhrál, prý zase hned prohrál. Většinou se jednalo o nepatrné položky. Hodně toho namluvil,“ dodal Tipton s ústy plnými čokolády. „Spoustě lidí navykládal, že na něčem pracuje. Pokud se to dalo zjistit, byly to jen řeči.“

„Ale co když ano, co když to mělo co do činění s matkou?“ Kelsey začala přecházet po dílně a přemýšlela. „Skoncovala s ním, řekla mu, že je po všem. On zpanikařil a snažil se dosáhnout svého násilím. Kdyby ho pustila k vodě, nevyšlo by mu to.

Potřeboval peníze. Spousta lidí věděla, že je potřebuje. Ale kdo mohl Bradleyho využít, aby se dostal k matce?“

Vtom ji napadla odpověď a zarazila se. Ruka, která držela papírový pohárek, ztuhla a rozdrtila jej, až zbyla jen vlhká hrudka.

„To je právě ta potíž, když člověk obrací kameny,“ řekl Tipton laskavě. „To, co pod nimi najde, se mu většinou nelíbí. Nezjistil jsem, že by váš otec byl s Alekem Bradleym ve spojení. A snažil jsem se o to. Vyžádal jsem si záznamy o bankovním kontu vašeho

otce a prošel jsem je s lupou, jak jsem tu dvacetitisícovou splátku hledal. Byl čistý. Taky telefonní hovory. Na číslo Aleka Bradleyho ani z něj do domu v Potomaku ani do jeho pracovny na univerzitě nikdo netelefonoval.“

„Něco takového by nikdy neudělal.“ Přesto měla ztuhlé, studené rty. „Takovou věc by můj otec nikdy neudělal.“

„Zdá se, že máte pravdu. Ale tím se samozřejmě dostáváme zpět k vaší matce.“

„Existuje jiné vysvětlení.“ Kelsey se prudce otočila. „Vím, že existuje jiné vysvětlení.“

„Chcete, aby existovalo,“ řekl Tipton jemně. „Možná je najdete. Třeba se vám nebude zamlouvat.“ Povzdechl si, natáhl se a sebral jí z rukou rozdrcený pohárek. „Věděl jsem o jediné souvislosti mezi Philipem Bydenem a tím, co se té noci U tří vrb odehrálo. A to byl Charles Rooney.“

Kapitola dvacátá šestá

Něco zjevně nebylo v pořádku. Přišla za ním po setmění a řekla jen, že chce být s ním. Gabe si přál uvěřit, že je to skutečně tak prosté. Zeje to vážně pravda.

Ale její oči se dívaly někam daleko, úsměv byl příliš rozjařený a v koutcích úst se zračilo napětí. Její touha, která ho vždycky tak těšila, působila horečně. Vrhla se do milování s divokou nevázaností, která nedokázala zcela skrýt zoufalství.

Jako by se chtěla očistit, pomyslel si, když nyní tiše ležela vedle něj. Jeho tělo zareagovalo a na té nejniternější bázi se setkali, střetli a spojili. Ale, pomyslel si nyní, zatímco se ticho mezi nimi prodlužovalo, ani jednoho to neuspokojilo.

„Tak už můžeš?“ zeptal se jí.

Otočila hlavu a hledala na teplém prostěradle chladnější místo, kde by si opřela tvář. „Můžu co?“

„Říct mi, co tě žere.“

„Co by mě mělo žrát?“ Hlas měla nevýrazný, unavený. „Člověk, kterého jsem znala a měla ráda, se před několika dny zabil.“

„Tady nejde o Rena. Jde o tebe.“

Otočila se naznak a zírala nahoru do temného střešního okna. Dnes měsíc nesvítí, pomyslela si. Mraky jej zakryly jako dým. Skutečně stačí tak málo, aby se toho tolik schovalo.

„Miloval svého otce,“ začala. „Ani ho neznal, ale miloval ho. Věřil mu. Všechno, co Reno dělal, svědčilo o jeho lásce a důvěře. Slepé, bezvýhradné lásce a důvěře.“ Povzdechla si. „A když si uvědomil, že se zmýlil, alespoň v té důvěře, nedokázal s tím žít.“

Neklidně se zavrtěla a její pokožka ve tmě zašustila o prostěradlo.

„Bylo by lepší, kdyby to nechal být, ne? Mohlo to být lepší pro něho, pro všechny, kdyby všechny ty události, co se před tolika lety staly, nechal na pokoji. Může člověk něco dokázat, Gabe, může něco vyřešit, když se tvrdošíjně ohlíží za minulostí?“

„Záleží na tom, jak moc se ohlížet potřebuje. A co tam najde.“ Dotkl se jejích vlasů a nechal si je protékat mezi prsty. „Tady jde o tebe, že ano, Kelsey? O tebe a o Naomi.“

„Ona si myslí, že už je to za námi. Proč si to nedokážu myslet taky? Není možné vrátit čas a nahradit jí všechny ty roky, o které jsme přišly. O které jsme přišly obě. Zabila Aleka Bradleyho. Měla bych se s tím smířit. Neměla bych dovolit, aby pro mě bylo tak důležité, proč to udělala.“

Kelsey se opět pohnula a nadzvedla. Přitáhla kolena k tělu a objala je rukama tak dojemným obranným gestem, až mu to rvalo srdce.

„Tak to nech plavat.“

„Nech to plavat,“ opakovala. „To je rozumná řeč. Konečně ať už způsobila jakékoli zlo, ať se dopustila jakýchkoli chyb, už za to zaplatila. Tehdy jsem ji neznala, nebo si to alespoň nepamatuji. Proč jen si myslím, že se dokážu vrátit do minulosti a vyřešit to? Nebo že bych to udělat měla? Je šťastná. Otec je šťastný. Ani jeden mi nepoděkuje, že do toho vrtám. Nemám právo drásat staré rány, jen abych uspokojila vlastní absurdní touhu po pravdě, po spravedlnosti.“

Pevně zavřela oči a přitiskla si tvář ke kolenům. „Není to vždycky totéž, vid? Pravda a spravedlnost.“

„Mělo by to být totéž. Jedna z nejúžasnějších věcí na tobě je, že chceš, aby to tak bylo.“ Přejel jí rukou po ramenou, ucítil, jak jsou napjatá, a začal je masírovat. „Copak se stalo, Kelsey?“

Dlouze se nadechla, aby se uklidnila, a pověděla mu o své návštěvě u Tiptona. Nepřerušoval ji a snažil se potlačit vlastní impulzivní zlost, že ho nevzala s sebou.

„A teď si děláš starosti, že v tom tvůj otec měl prsty.“

„To nemohl.“ Vystřelila hlavu. Její oči se ve tmě zableskly vzdorem a prosbou o porozumění. „To nemohl, Gabe. Ty ho neznáš.“

„Ne, neznám.“ Gabe byl znechucený sám sebou, odtáhl se a sáhl na noční stolek po doutníku. „Tuhle drobnou zvyklost jsme vynechali.“

Zajela si unaveně rukou do vlasů. Něčím se ho dotkla. „Všechno se to stalo tak rychle, všechno mezi námi dvěma se odehrálo v poklusu. A situace, moje rodinná situace spočívá na velice nejistých základech. Nejde o to, že bych tě s ním nechtěla seznámit.“

„Zapomeň na to.“ Cvakl zapalovačem a zamračil se do plamene. „Zapomeň na to,“ řekl znovu, ale již klidněji. „O to přece nejde. A tohle mě zrovna nerozčiluje. Byl bych dnes jel s tebou. Měl jsem s tebou jet.“

„Byl to náhlý popud.“ Je to pravda, pomyslela si, ale jen poloviční. „Možná jsem chtěla jet sama. Možná jsem to potřebovala. Nechci, aby mě kdokoli chránil, Gabe. Po celý život mě někdo chránil a já jsem o tom ani nevěděla. Nedokážu takhle prožít zbytek života.“

„Mezi ochranou a podporou je rozdíl. Přeji si, aby ses na mě spoléhala, Kelsey. A stejně si přeji vědět, že se i já mohu spolehnout na tebe.“

Po chvíli ho uchopila za ruku. „To musíš mít vždycky pravdu?“

„Líbí se mi to tak.“ Pozvedl si její ruku ke rtům. „Co chceš dělat?“

„Skutečně na to chci zapomenout. Nechat to všechno být a začít od tohoto bodu. Ale nemohu. Musím to vědět. A až se to dozvím, budu s tím muset žít, ať je to cokoli.“ Přiložila svou dlaň na jeho a

propletla si s ním prsty. „Zítra odpoledne zajedu za Rooneym. Pojedeš se mnou?“

Další lži, pomyslela si Kelsey. Drobné, nevinné lži.

„Z těch šatů budeš určitě nadšená.“ Naomi jí podala světle modrou platební kartu. „Jméno prodavačky je na druhé straně. Ilsa. Také tam dělají úpravy.“

„To je prima.“

„Kdyby ti neslušely, jistě tam najdeš něco jiného. Je to bezvadný obchod. Jo, a mluvila jsem v klubu se správcem. Vím, že chceš, aby to byla prostá svatba, ale nějaké jídlo tam být musí. Vypracuje ti několik menu, aby sis mohla vybrat. A…“ Popadla další seznam. „Vím, že Gabe má nádhernou zahradu a taky vrozený cit pro květiny, ale budeš potřebovat nějaké hrnkové rostliny a aranžmá z řezaných květin jako doplněk. Až se rozhodneš pro určité barvy, můžeme objednat, co budeš chtít.“

„To je prima.“

„Poslyš.“ Naomi se zasmála sama sobě a opět seznam položila na stůl. „Jako každá matka, která vdává dceru, už v tom lítám až po uši. Začínám si jít na nervy.“

Kelsey se přinutila usmát a snažila se, aby se jí úsměv odrazil v očích. „Ne, jsem ráda, vážně. I když to bude malá, neformální domácí svatba, je kolem toho spousta drobných starostí.“

„Které bys úplně klidně zvládla sama,“ dodala Naomi. „Vím, žes už velkou pompézní svatbu měla, Kelsey, a že chceš, aby to tentokrát bylo jiné.“

„To ano, jistě.“ Kelsey obracela v ruce kartu a pak ji provinile zasunula do kapsy. „Postarala se o to Candace. Úplně stačilo, když jsem se tam ukázala.“ Když uslyšela, co říká, usykla. „To zní nevděčně. Nejsem nevděčná. Candace byla ohromná.“

, Ale tentokrát by sis to chtěla zařídit sama.“

„Řekněme jen, že bych do toho chtěla víc mluvit. Ale klidně přenechám starosti i někomu jinému.“

„Netušila jsem, že budu mít takovou příležitost. Plánovat dceři svatbu.“ Odhodlaně shrnula všechny seznamy na hromádku a nahoru položila mosazné těžítko., Jen do mě strč, až bude hrozit, že to

přeženu. A…“ Opřela se bokem o roh stolu. „Pokud jde o ty šaty… Slibuji, že pokud se ti nebudou líbit, neřeknu ani slovo. Ale ony se ti líbit budou. A teď bys už raději měla jít, než tě umluvím, abys mě vzala s sebou místo Gaba.“

„Zajedeme spolu pro tvoje šaty,“ řekla Kelsey se vzrůstajícím pocitem viny. „Snad po neděli.“

„To by bylo prima.“ Naomi se do Kelsey bezstarostně zavěsila a doprovodila ji ke dveřím. „Budu tak mít příležitost otravovat tě s fotografy. A teď běž a bav se.“

Kelsey něco zamumlala a vyšla ven ve chvíli, kdy před domem zabrzdil Gabe.

„Nejdřív se musíme někde zastavit,“ řekla mu Kelsey. Když se usadila na místě spolujezdce, vytáhla platební kartu. Pozvedl obočí. „Jedeme nakupovat?“

„Jedu si utišit svědomí.“

Nefungovalo to. Přestože se ukázalo, že s těmi šaty měla Naomi naprostou pravdu. Nebo možná právě proto.

Za jakýchkoli jiných okolností by jí ty šaty zvedly náladu. Světlé hedvábí barvy čajových růží. elegantní lady délka, jednoduché linie zdůrazněné kapkami drobounkých perliček. Byly to šaty jako z pohádky a Ilsa ji ujistila, že jí padnou jako ulité. A jak jí prodavačka vyložila, měli také úplně úžasný klobouček, který k nim bezvadně ladil. Drobnou titěrnost s malým koketním závojíčkem –takový klobouk se na menší svatbu, pořádanou pod širým nebem, perfektně hodí.

A samozřejmě také střevíčky. Klasické saténové lodičky, které si může nechat nabarvit, aby se hodily k šatům. Jaké bude mít květiny? Ještě to neví? Bílé růže by byly nádherné, ujistila ji. Nevěstě bílá přísluší. Tak tedy, vezme si ty šaty a klobouček hned, nebo jí je mají poslat?

Vzala si je hned a uzavřela tu transakci jako ve snu. Bylo to tak zvláštní. A tak jednoduché.

„Ani ses mi v tom neukázala,“ podotkl Gabe, když se spolu vraceli k autu.

„Smůla," řekla roztržité. Pak se zastavila a přitiskla si ruce na zarudlé tváře. „Bože, to jsem si opravdu právě koupila svatební šaty?"

„Už to tak bude." Vzal ji za ramena a otočil ji čelem k sobě. „Pochybuješ?"

„Ne. Ne, o tobě, o nás ne. O tomhle ne. Jenom se to odehrává tak rychle. Právě jsem si koupila svatební šaty a klobouk. Nechala jsem si obarvit boty. A ještě jsem o tom ani neřekla našim."

„To můžeš ještě dnes napravit. Pokud chceš." Uložil krabice do kufru.

„Dobrá." Přikývla a vzala za dveře. Gabe ji popadl za ruku a odtáhl ji.

„Tak si vyzkoušej tohle, pro štěstí." Navlekl jí na prst zlatý kroužek s jediným hranatým briliantem obklopeným drobnými rubíny. „Moje barvy. Teď jsou to naše barvy. Už je to oficiální."

Do očí jí vhrkly slzy. Stáli sice na parkovišti a pražilo do nich letní slunce, ale pro ni byla ta chvíle stejně romantická jako plavba po sluncem zalité řece., Je nádherný, Gabe. Nemuselo to být."

„Pro mě ano."

Na opačné straně parkoviště se Rich přikrčil ve svém autě a pozoroval předání prstenu i objetí. Přihnul si z cestovní láhve. To je ale pěkný párek, pomyslel si zahořkle. Jeho syn a dcera té coury.

Opět byl na útěku, musel se sbalit a uklidit, a za to mohl Gabe. Takže žádná triumfální jízda do Vegas už nebude. Policajti se vyptávají. To dostal z Cunninghama, když z něj vyždímal další dva tisíce.

Jen ať se ptají, pomyslel si, a když jaguár s řevem nastartoval, zapnul zapalování. On tam nebude, aby jim odpovídal. To tedy ne, Rich Slater se vydá po dálnici až do Mexika, jen co se postará o jednu drobnou záležitost.

Vyklouzl z parkoviště a držel se za jaguárem.

„Budeme se muset chovat jako hulváti," řekla Kelsey Gabovi, když se proplétali provozem v Alexandrii. „Rooney mi nebral telefony."

„Tak se tedy budeme chovat jako hulváti." ‚Zdá se mi, že je to ztráta času."

„Důležité je, co si myslíš. Chceš si s ním promluvit, tak si s ním promluvíme.“

Zavrtěla se v sedadle a přála si, aby si pospíšili, aby navždy někam odjeli. „Zřejmě chci zjistit, kolik toho měl otec společného s Rooneyho vyšetřováním. Jestli táta Aleka Bradleyho znal nebo o něm alespoň věděl. Tuhle věc si musím ujasnit. Sice se tím nic, co se toho večera událo, nezmění, ale já to potřebuji vědět.“

„Mohla by ses zeptat otce.“

„Dříve nebo později to budu muset udělat. Ale teď bych…“ Zmlkla. Ve chvíli, kdy Gabe zajel na parkoviště pod Rooneyho budovou, se v sedadle prudce narovnala a naklonila kupředu.

„Co je?“

„To auto – to, co právě vyjelo.“

Gabe pohlédl do zpětného zrcátka právě včas, aby zahlédl, jak vůz zatočil doleva a zapojil se do proudu vozidel. „Ten černý lincoln?“

„Babička.“ Kelsey si mnula paže, aby zahnala mrazení. „To bylo babiččino auto. Za volantem seděl její šofér. Poznala jsem ho.“

„V téhle budově je spousta kanceláří, Kelsey.“

„A život je samá podivná náhoda. Ne.“ Zavrtěla hlavou. A když Gabe zaparkoval na prázdném místě, zírala přímo před sebe. „Tomu nevěřím. Přijela sem za Rooneym. Já už zjistím, proč.“

Když přecházeli k výtahu, Gabe ji vzal za paži. Celá se chvěla zlostí a nervozitou..Jestli uděláš kravál, jen ho vylekáš.“

„Udělám, co bude zapotřebí.“ Nastoupila a zabodla prst do tlačítka Rooneyho poschodí.

Stejně dobře mohla ládovat kanón, pomyslel si Gabe, když sledoval, jak v Rooneyho luxusní přijímací kanceláři přepadla sekretářku.

„Kelsey Bydenová a Gabriel Slater, jdeme za panem Rooneym.“

Žena po nich střelila profesionálním úsměvem. „Jste objednaní?“

„Ne.“

„Je mi líto, slečno Bydenová, pane Slatere…“

„To není třeba,“ přerušila ji Kelsey a opřela se o stůl takovým způsobem, až jí profesionální úsměv notně pohasl na rtech., Jen mu řekněte, že jsme tady. A že neodejdeme, dokud si s ním

nepromluvíme. Jo, a taky byste se mohla zmínit, že jsem viděla, jak odtud právě odchází moje babička. Milicent Bydenová.“

To rozhodlo. Během deseti minut je uvedli k Rooneymu do kanceláře. Tentokrát se od stolu nezvedl a oba je pozdravil pouhým odměřeným kývnutím.

„Zastihli jste mě v nevhodnou dobu. Bohužel mám nazbyt sotva pět minut.“

„Snad jsme si mohli domluvit příhodnější dobu, pane Rooney, kdybyste bral mé telefony.“

„Paní Bydenová.“ Rooney se snažil chovat trpělivě, sepjal ruce a položil je na stůl. Podařilo se mu působit dojmem prosebníka. „Chtěl bych nám oběma ušetřit čas i potíže. Nemohu vám pomoci.“

„Proč jste tam toho večera byl, pane Rooney? Víte, stále znovu se k té otázce vracím. Možná proto, že se to všechno stalo tak dávno a já to vidím z jiné perspektivy než lidé, kterých se to bezprostředně týkalo. Ale proč toho večera? Zrovna toho večera?“

„Vydal jsem se na rutinní sledování. To byste se rovnou mohla sama sebe ptát, proč vaše matka právě toho večera zastřelila Aleka Bradleyho.“

„Na tuhle otázku odpověď znám,“ opáčila Kelsey neochvějně. „Zajímalo by mě, zda ji znáte i vy. Kolik jste toho opravdu viděl?“

„Všechno je to v protokolu.“ Vstal a dal jim tak najevo, aby už šli. „Nemohu vám pomoci.“

Jak daleko vám otec řekl, abyste zašel? To schválil vaše rozhodnutí vetřít se na matčin pozemek a špehovat ji okny?“

‚Jsem placený za to, že se řídím vlastním úsudkem.“

„Za ty týdny, co jste matku a Bradleyho sledoval, jste je musel velice dobře poznat. Sledoval jste někdy jen jeho? Zjistil jste, s kým se stýká, s kým hovoří, kdo mu mohl dát peníze?“

Nemohl ani polknout, ale pak si uvědomil, že by to bylo zbytečné. Sliny mu v ústech vyschly. „Najali mě, abych sledoval vaši matku.“

„Ale on byl součástí vašeho šetření. Jak dobře ho můj otec znal?“

Rooneymu ztuhla čelist. „Pokud vím, neznali se.“

Kelsey navenek chladnokrevně povytáhla obočí. „To ho vůbec nezajímal muž, s nímž jeho žena údajně měla poměr?“

„Bývalá žena. Ne, v té době Philipa Bydena zajímalo jen jediné. Jeho dítě.“

„Ale když jste mu podával hlášení…“

„Hlášení jsem podával jeho právníkům. Jestli kopie, které mu posílali, četl nebo ne, to vám nepovím. Nechtěl se v tom angažovat.“ Rooneymu přeběhl přes rty nepatrný úsměv. „Měl pocit, že najmout si detektiva je nedůstojné.“

„Ale najal si vás.“

„Možná se mu zdálo, že účel světí prostředky. Mám dalšího klienta. Budete mě muset omluvit.“

„Proč za vámi dnes přišla babička?“

„To je důvěrné.“

„Je to vaše klientka?“

„Nemohu vám pomoci,“ řekl a odděloval slovo od slova. Ale podíval se na Gaba a pak uhnul očima docela.

Když osaměl, posadil se za stůl a snažil se zhluboka dýchat. Sáhl do kapsy a nahmatal tabletku, ale věděl, že mu od pálení žáhy stejně nepomůže.

Jak se mu to mohlo takhle vrátit? Po všech těch letech. Jednal podle instrukcí. Celých třiadvacet let jednal přesně podle pokynů. Jak po něm jediná dávná noc mohla skočit jako tygr?

Když zazněl bzučák, trhl sebou a pak se proklel do horoucích pekel. Jestli dovolí, aby ho nervy vyvedly z míry, nijak si v té situaci nepomůže. Odpověděl.

„Pane Rooney. Přišel za vámi nějaký pán. Není objednaný, ale tvrdí, že je starý přítel. Mám vám vyřídit, že je zde starouš Rich.“

„Já žádného…“ V ústech mu znovu vyschlo, dlaně se mu zpotily. Během jediné horečné chvilky se Rooney rozhlížel v místnosti po nějaké únikové cestě. Uvědomil si, že tam žádná není. Byl definitivně v pasti jako ten mečoun se skleněnýma očima, co visel na stěně.

„Pošlete ho dál a nepřepojujte mi sem žádné hovory, prosím.“

„Ano, pane.“

Když Rich vešel do Rooneyho kanceláře, jen zářil. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Co chceš?“

Rich se posadil a položil nohy na stůl. „Trochu jsi přibral, Charlie. Ale sluší ti to. Dřív jsi vypadal tak trochu jako strašák do zelí. To nenabídneš starému kámošovi něco k pití?“

„Co chceš?“ opakoval Rooney.

„Můžeš začít tím, co tady ten můj kluk a ta hezká slečinka pohledávali, že za tebou přišli.“ Rich vytáhl cigaretu. „To pro začátek.“

„Není mi o nic líp,“ řekla Kelsey, když opět nasedli do auta. „To mám být ráda, že můj otec toho člověka najal a sám se držel opodál, aby neměl kaňku na vlastní důstojnosti? Nebo bych si měla oddechnout, že s Rooneym ani s Alekem Bradleym neměl nic společného?“

„Možná bys měla chvíli přemýšlet, proč byl Rooney tak nervózní.“

„Nervózní? Vypadal chladnokrevně, odtažitě a naštvaně, ale nervózně – to ne.“

„Ruce držel sepjaté, aby se mu nechvěly.“ Gabe vycouval z místa, kde parkoval. „Klimatizace mu v kanceláři jela naplno, a přece se potil. Čelist měl tak ztuhlou, až z toho měl tik v koutku úst. Celou dobu blufoval.“ Gabe zaplatil hlídači a vyjel na ulici. „Ale každou chvíli ho prozradila nějaká drobnost. A taky jeho oči. Vypadal jako člověk, který má v ruce pár bezcenných karet, a pořád zvyšuje sázky.“

Kelsey ho zvědavě a zaujatě pozorovala. „To všechno tě naučil hazard?“

, Je to dar. Něco ho vylekalo.“

„Takže už jen zbývá zjistit, co to bylo.“ Povzdechla si. „Potřebuji telefonní budku, Gabe. Myslím, že je na čase svolat rodinu.“

Milicent si vzala sherry, které jí syn nalil, a velkoryse Philipa poplácala po ruce. „Konečně přišla k rozumu. Netvař se tak ustaraně, Philipe. Velice ráda těch několik posledních měsíců hodím za hlavu. Je konec konců Bydenová.“ Opřela se, povzdechla si a upila. „Krev se nezapře.“

„Opravdu doufám, že s sebou vzala Channinga.“ Candace přešla k oknu a netrpělivě zatáhla za krajkovou záclonu. „Nevidím jediný důvod, proč by tam měl zůstat, když se Kelsey vrací domů.“

„Channing dělá, co mu prospívá.“ Philip jí něžně položil ruku na rameno. Něco v ní si přálo ji setřást, ale něco jiného ještě hlouběji nesneslo pomyšlení, že by mezi nimi padla další ostrá slova.

„Chci, aby byl šťastný, Philipe. Ty to víš.“

„Jistě.“

„Ten chlapec se vzpamatuje,“ ujistila je Milicent. „Je v tom jen mladistvý vzdor, to je vše. A naivita. Že bude veterinářem? Prosím vás, to ho přejde.“

Channingův sen odbyla jediným elegantním mávnutím ruky. „Vždyť jednu dobu, jen si to představte, to byl Philip ještě chlapec – pamatuješ miláčku – chtěl hrát profesionálně baseball. Ten si to ale vybral.“

„Pamatuji,“ zamumlal. Bylo mu šestnáct, toužil po úspěchu, a ačkoli vypadal jako šprt, měl ocelově pevnou ruku. Jistě ten sen udusili v zárodku. Bydenovi si přece nehrají na profesionály. Bydenovi profesionálové jsou.

„Channing se nechá přesvědčit zrovna jako Philip. To tys udělala chybu, milá Candace, když jsi neprosadila svou.“

„Channingovi už bylo jedenadvacet,“ řekla Candace ztuha.

„Matka je matka.“ Když zazněl domovní zvonek, Milicent nasadila nenásilný úsměv. „Á, to bude marnotratná dcera. Nech ji, ať se nejdříve omluví, Philipe. Uleví se jí. A pak řekneme kuchaři, aby zabil vykrmené tele.“

Když Kelsey s Gabem po boku vstoupila do obývacího pokoje, moc kajícně nevypadala. Na otce se ale usmála a došla si k němu pro polibek na uvítanou. V naději, že urovná situaci, objala Candace a teprve pak se otočila k babičce.

„Děkuji, že sis na mě našla čas.“ Sklonila se a políbila Milicent na lehce napudrovanou tvář. „Babičko, tati, Candace, tohle je Gabriel Slater. Gabe, to jsou Milicent, Candace a Philip Bydenovi.“

„Těší mě.“ Philip mu podal ruku.

„Nerada bych byla nezdvořilá,“ Milicentiny oči chladně spočívaly na Gabovi, „ale měla jsem dojem, že se bude diskutovat o rodinných záležitostech.“

„To ano. Starých i nových. Asi bych měla začít těmi novými. Budeme se s Gabem brát.“

Chvíli trvalo ohromené ticho, pak se Philip vzpamatoval. „No, to je ale… překvapení. Hezké překvapení.“

„Bomba,“ opravila ho Candace. „To jsi celá ty, Kelsey.“ Ale při představě svatební myrty zjihla. „Teď nám asi sherry stačit nebude. To chce šampaňské.“

„To nestrpím,“ pronesla Milicent a pod líčidlem zbledla jako stěna. „Takovéhle urážlivé chování ve vlastním domě nestrpím.“

„Mami…,“ vložil se do věci nejisté Philip.

„Ve vlastním domě,“ řekla znovu a udeřila pěstí o opěradlo křesla. „Má tohle být políček?“ naléhala na Kelsey. „Jakási rafinovaná urážka? Přivedeš si toho člověka do mého domu a vyhrožuješ, že ho přivedeš i do rodiny.“

Ačkoli Kelsey Milicent znala, její reakce ji ohromila. „Není to ani políček, ani urážka, ani výhrůžka. Je to fakt. Za několik týdnů se budeme u Gaba ve Virgínii brát. Byla bych velice ráda, kdybyste všichni přišli.“

„Samozřejmě přijdeme.“ Ve snaze otupit ostří se do věci vložila Candace. „Všechny nás jen trochu vyvedlo z míry, že to přišlo tak náhle, ale za nic na světě bychom o to nepřišli. Snad mě necháš, abych ti pomohla s nějakými drobnostmi.“

„Dost!“ Milicent bouchla sklenkou tak prudce, až se křehká nožka zlomila. Zbylé kapky jantarového nápoje kapaly na koberec a zanechávaly na něm skvrnu. „Žádná svatba se samozřejmě konat nebude. Jak je vidět, Kelsey, naletělas na pohledný obličej. To je hloupé, ale dá se to napravit.“

Sebrala síly, snažila se zhluboka dýchat a udržet si sebevládu. „Ještě jste to neoznámili, takže nebude třeba nic urovnávat. Vy,“ ukázala prstem na Gaba, „vy si nyní můžete ušetřit trapnou chvilku a odejít.“

„Myslím, že ne,“ řekl lhostejně. „Klidně mě ztrapněte.“

„Půjdeme oba.“ Kelsey se třásla zlostí a vzala ho za ruku. „Byl to omyl. Všechno, co bych chtěla babičce říci, jí mohu říci jindy. Neměla jsem tě sem vodit a vystavit tě něčemu takovému.“

„Nech toho.“ Gabe si přinesl jejich propletené ruce ke rtům a políbil jí prsty těsně nad prstenem. „Jen ať to dopoví.“

„Dovolte prosím, abych se omluvil.“ Philip se pohyboval mezi matčiným křeslem a dcerou. „Moc nás to překvapilo. Snad bude nejlepší, když si o tom popovídáme později.“

„Ještě se jí zastávej.“ Milicent se zvedla a odkráčela k nablýskanému starožitnému stolku. „To už děláš dost dlouho. Je na čase, aby začala brát v úvahu fakta.“

„To taky dělám,“ zamumlala Kelsey. „Už nějakou dobu.“

„Tak si poslechni tohle.“ Vytáhla ze stolu svazek papírů. „Zjistila jsem si o vás dost informací, pane Slatere. Opravdu dost. Profesionální karbaník, kriminálník. Syn toulavého opilce bez jakéhokoli hmatatelného jmění a uklízečky. Utečenec, který žil na ulici a nějakou dobu seděl ve vězení za ilegální hazard.“

Svírala složku v ruce a prohlížela si Gaba chladnýma, zatracujícíma očima. „Možná jste si vypěstoval cit pro ušlechtilé věci a pár jste jich snad i nahromadil, ale to nemění nic na tom, kdo jste.“

„Ne, to ne,“ přitakal Gabe. „Když se s nimi člověk už narodí, tak to taky na tom, kdo je, nic nemění.“

Práskla složkou o stůl. „Odejděte z mého domu.“

„Počkej.“ Kelsey Gaba křečovitě uchopila za paži. „Co si to dovoluješ? Jak se opovažuješ strkat nos do Gabova soukromého života? A do mého?“

„Udělám, cokoli bude třeba, abych ochránila jméno Bydenů. A ačkoli jsi tak náhle přilnula k té ženské, pořád ještě jsi Bydenová.“

„Ta ženská je moje matka. To sis o ní taky nechala vypracovat takovýhle fascikl?“ zeptala se Kelsey naléhavě. „Snažila ses přijít na nechutná tajemství, která bys otci vmetla do tváře, abys ho odradila od sňatku?“

„To byl k mé veliké lítosti jeden z několika málo případů, kdy mě neposlechl.“

Byla to nápadně podobná scéna, vzpomněla si Milicent. Philip na ni dokonce křičel a dal jí na vybranou mezi tou ženskou a vlastním synem.

„Ne, neposlechl mě," opakovala. „A následky byly katastrofální."

„Já jsem taky jeden takový následek," opáčila Kelsey. „Tak proto jsi dnes odpoledne byla u Rooneyho v kanceláři?"

Milicent se přidržela stolu. „Nevím, o čem to mluvíš."

„Viděla jsem tě. Zase sis ho najala, co? Aby špehoval Gaba, aby strkal nos do minulosti."

„Bylo to jen nutné zlo, abych sehnala informace, které by tě přivedly k rozumu," hájila se Milicent.

„Tak to tedy byly zbytečně vyhozené peníze. Mně to nevadí. Už to všechno vím."

„Pak toho v sobě máš z matky víc, než jsem kdy byla ochotna připustit. Dobře ti tak."

„Máš pravdu." Kelsey se otočila k otci. „Tos ji přestal milovat, tati? Nebo ses z toho nechal vymanévrovat?"

„Kelsey," řek! ochraptěle, protože si najednou nebyl jist odpovědí. „Co se tehdy stalo, stalo se. A za tohle se z celého srdce omlouvám." Celý ztuhlý šokem a pocitem trapnosti pohlédl na Gaba. „Vám oběma."

„Omlouváš se?" vyprskla Milicent. „Řekla jsem ti, co je to za člověka, jakého člověka to ona používá, aby pokořila naši rodinu, a ty se omlouváš."

„Ano." Philip se smutnýma očima podíval na matku. „Omlouvám se za tebe, za to, že práskáš rodinným jménem jako bičem. Jménem, které pro tebe vždycky znamenalo víc než věc tak prostá jako štěstí."

Milicent zbledla jako smrtka a přidržela se stolu. „Takový tón od vlastního syna a ve vlastním domě si vyprošuji." Očima opět sjela ke Kelsey. „Prapříčinou toho všeho je ona. Prapříčinou toho všeho je Naomi."

Kelsey pomalu přikývla. „Snad ano. Je mi to líto. Sem už se nevrátím. Pojďme domů, Gabe."

„Kelsey." Candace s růžovým ruměncem ve tvářích spěchala za nimi a ve dveřích je zastavila. „Prosím, nedávej vinu otci."

„Snažím se o to."

„Nikdy by nedopustil, aby se tohle stalo, kdyby věděl… Vždyť víš, jaký je.“

Kelsey se Candace zahleděla do ustaraných očí. „Ano, já vím. Víš, vždycky jsem si říkala, jak se k sobě s tátou hodíte. Jak se navzájem doplňujete, jak vyplňujete prázdná místa.“ Naklonila se dopředu a jemně Candace políbila na tvář., Ale až teď jsem si uvědomila, jak moc ho miluješ. Měla jsem to pochopit dřív. Řekni mu, že mu později zavolám, ano?“

„Ano. Ano, jistě. A Kelsey?“ Ten úsměv byl sice trochu pokřivený, ale byl tam. „Hodně štěstí, vám oběma.“

Kapitola dvacátá sedmá

„Tomu tedy říkám rodina, miláčku.“

„No tak, Gabe.“ Jakmile zaparkoval u Tří vrb, Kelsey vystoupila z auta a rozvážně zabouchla dveře. „Teď není doba na roztomilosti.“

„Ne, myslím to vážně. Půl cesty domů jsem tě nechal řečnit a druhou půlku dusit ve vlastní šťávě. Tím by to mělo skončit.“

Ona ale ještě zdaleka neskončila. „Nešlo přece jen o mě. Vlastně o mě nešlo vůbec. Šlo o tebe.“

„K čertu.“ Nedbalým pohybem ji objal kolem ramen. „Někteří už se do mě strefovali hůř. Nevytáhla na mě ani tu revuální tanečnici z Rena ani tu věc z El Pasa.“

„O to přece nejde.“ Na prvním schodu se zarazila. „Jakou tanečnici?“

„Dostal jsem tě.“ Téměř bratrsky ji k sobě přitiskl. „A vůbec, líbil se mi tvůj otec a tvoje nevlastní matka. To je dvě ku jedné.“

Byla tak zmatená, že na něj dokázala jen civět. „Ty se ani nezlobíš. Ty se na ni za to, co udělala, ani nedokážeš zlobit. Gabe,

ona si najala detektiva, aby strkal nos do tvého života, aby o tobě sebral materiál, jako bys byl nějaký kriminálník.“

„A čeho tím dosáhla, Kelsey? Tys už o mně to nejhorší věděla. A dokonce i to jsi dokázala obhájit. Takže když jsem před tebou vyložil karty na stůl, byl to ten nejlepší tah v mém životě.“

„To ji ale neomlouvá.“

„Ale následkem toho její jednání ztrácí smysl. Podívej, možná to chápu, aspoň trochu, protože jsem sám nikdy žádné rodinné jméno, které bych musel hájit, neměl.“

Zastavila se na místě. „Ty se jí zastáváš?“

„Ne. Ale říkám si, že to od ní byl špatný tah. A nakonec ji to stálo daleko víc než mě.“

Odfoukla si ofinu z čela. „Možná potřebuji trochu víc času, abych byla nezaujatá. Dones mi z auta ty šaty, ano? Alespoň jednomu člověku dnes můžeme udělat radost – chci je ukázat Naomi.“

„Co kdybych vás obě vzal někam na večeři?“ Přejel prstem po její ruce s prstenem. Líbilo se mu, že tam je. „Na oslavu.“

„To bys mohl. Jdu jí o tom říct.“

Spěchala dovnitř a rychle se otřásla, jako by chtěla setřást nejhorší zážitky toho dne. Právě byla v polovině schodiště, když na ni Naomi zavolala.

„A, tady jsi.“ Kelsey s rukou na zábradlí opět seběhla dolů. „S těmi šaty jsi měla naprostou pravdu. Gabe pro ně šel do auta a pak nás vezme někam na večeři. Neměly bychom se podívat, jestli se nám nepovede vylákat Mosese ze stáje?“

Naomi stála v hale se sepjatýma rukama. „Musíme si promluvit. Snad bychom se na to měly posadit.“

„Co se děje? Bože, snad nejde o některého koně? Spravedlivý trochu sípal, ale dala jsem mu léky přesně podle Mosesova návodu.“

„Nejde o koně, Kelsey. Prosím, pojď dál a posad se.“

Už zase byla cizí. Už zase to byla ta chladná, rezervovaná žena, která ji kdysi pozvala na čaj. Kelsey ji zmateně následovala do místnosti. „Z nějakého důvodu se na mě zlobíš.“

„Ne. Myslím, že výraz zlobit se není na místě.“ Když vešel Gabe, ohlédla se. „Snad bychom si o tom měly promluvit samy.“

„Ne, neexistuje nic, co bys mi před Gabem nemohla říct.“

„Tak tedy dobrá.“ Naomi přešla k oknu a zahleděla se ven. Potřebovala soustředit veškeré sebeovládání, veškerou sebedůvěru, kterou si musela osvojit, aby ve vězení přežila. „Když jsi byla pryč, měla jsi telefon. Gertie ti napsala vzkaz. Nechala jej na stole ve tvém pokoji. Před několika minutami jsem tam zašla – nesla jsem ti tam seznam hostí, který jsem předtím sestavila.“

Bez výrazu v obličeji se otočila. „Omlouvám se, že jsem si ten vzkaz přečetla. Nebylo to záměrné. Prostě tam ležel a padl mi do oka.“

„Tak proč mi jednoduše neřekneš, kdo volal?“

„Charles Rooney. Na vzkazu byla poznámka naléhavé. Chce, abys mu co nejdříve zavolala.“

„V tom případě bych měla raději zjistit, o co jde.“

„Prosím.“ Naomi zvedla ruku. „Nevěřím, že by to po více než dvaceti letech tak spěchalo. Tys za ním byla.“

„Ano, dvakrát.“

„Proč, Kelsey? Copak jsem ti neodpověděla na otázky?“

„Ale odpověděla. To je právě jeden z důvodů, proč jsem za ním zajela. Protožes mi na otázky odpověděla.“

„A co ty?“ Otočila se na Gaba a skulinkami v jejím sebeovládání probleskoval hněv. „Tys ji v tom podporoval?“

„O podporu nešlo. Ale chápu to.“

„Jak bys mohl?“ zeptala se naléhavě, rozhořčeně. „Jak byste to vůbec mohli pochopit, jeden či druhý. Nedokážete si představit, co se ve mně odehrávalo, když jsem na tom stole uviděla jeho jméno. Přes deset let se snažím zapomenout. Musela jsem to znovu vytáhnout na světlo, znovu si to prožít. Říkala jsem si – doufala jsem – že je to cena, kterou musím zaplatit, aby se ke mně vrátila dcera. Copak to nestačí?“

„Nejela jsem tam, abych ti ublížila. Je mi líto, že to tak dopadlo. Jela jsem tam, protože jsem ti chtěla pomoci, protože jsem doufala, že na něco přijdu a všechno se tím změní.“

„Nic se nedá změnit.“

„Možná viděl něco, o čem policii neřekl. Možná si nechal něco pro sebe.“

Naomi se zmateně svezla na opěradlo křesla. „To sis myslela, to sis skutečně představovala, že bys mohla přijít na něco, čím bys očistila moje jméno? Tak o tohle tady jde, Kelsey? O jakousi opožděnou očistu špinavého rodinného prádla?“ Naomi se slabě zasmála a protřela si oči. „Bože. Copak by se tím dnes vůbec ještě dalo něco změnit? Nemůžeš mi vrátit jedinou vteřinu, o kterou jsem přišla. Nedokážeš odčinit jediné zašeptání, jediný úšklebek, jediný postranní pohled. Je to pryč,“ řekla a spustila ruce. „Ta minulost je mrtvá a odpočívá v hrobě stejně jako Alec Bradley.“

„Pro mě ne. Dělala jsem, co mi připadalo správné. A jestliže mi Rooney zavolal, má pro to nějaký důvod. Dnes se mnou mluvit nechtěl. Byl nervózní, možná se dokonce bál.“

„Jen to nech být.“

„To nemohu.“ Přistoupila blíž a uchopila Naomi za studené ruce. „Jde o víc. O to, co se stalo Triumfovi a Renovi. Hrozně se to podobá tomu, co se před léty stalo tvému koni a Bennymu Moralesovi. Je to jako nějaká strašlivá ozvěna, která tak dlouho čekala, a pak se znovu ozvala. A ještě to neskončilo. I policii zajímá, jestli to spolu nějak nesouvisí.“

„Policii.“ Všechna zbylá barva se Naomi vytratila z tváří. „Tys mluvila s policií?“

Kelsey pustila matčiny ruce a ustoupila. „Byla jsem za kapitánem Tiptonem.“

„Tiptonem.“ Než tomu stačila zabránit, otřásla se. „Milosrdný Bože.“

„On ti věřil.“ Kelsey se dívala, jak Naomi zvedá hlavu. „Řekl mi, že ti věřil.“

„To je blbost.“ Rozechvěle vyskočila. „Tys tam nebyla, v té strašné místnosti, tebe otázkami nebombardovali, pořád dokola a dokola a dokola. Nikdo mi nevěřil. A Tipton už vůbec ne. Pokud mi důvěřoval, tak proč jsem tedy skončila ve vězení?“

„Nemohl to dokázat. Ty fotografie…“

„A jsme zase u Rooneyho,“ přerušila ji Naomi. „To si skutečně myslíš, že to otočíš? Že přijdeš na nějakou přehlédnutou stopu, která dokazuje, že jsem bránila svou čest?“ V srdci i v hlase jí tepala křivda. „Tak to se ti nepovede. Snad chceš, ale pomoci mi nemůžeš.

Protože já bych nepřežila, kdybych tím musela znovu projít. Prostě bych to nezvládla.“

Odešla z pokoje a vyběhla do schodů. O několik okamžiků později zaslechli, jak nahoře práskly dveře.

„To jsem tomu dala.“ Kelsey se sesula do křesla a zavřela oči. „To jsem tomu ale dala na frak.“

„Ne nedalas. Rozvířilas to. Možná to rozvířit potřebovalo.“

„Dostaly jsme se tak daleko. Dostaly jsme se spolu tak daleko, Gabe. Pokazila jsem to.“

„Ty tomu opravdu věříš?“

Já nevím.“ Zvedla ruce a pak je opět nechala spadnout. „Když jsem začala, říkala jsem si, že si kladu otázky kvůli sobě. Protože mám právo to vědět. Ale někde v půli cesty jsem to překroutila a přesvědčila sama sebe, že to dělám kvůli ní. Ale myslím, že pravdu jsem měla ze začátku. Chtěla jsem to všechno urovnat, všechno to sprovodit ze světa. Když jí věřím já, měli by jí věřit všichni.“

„To ještě neznamená, že jsi padouch, Kelsey.“ Přešel k ní a posadil se na opěradlo křesla. „Pověz mi, co chceš dělat.“

Dlouze se nadechla a vydechla. „Jdu zavolat Charlesovi Rooneymu. Musím to dovést do konce.“

Sešli se s ním v baru. Nebyl to žádný ošuntělý zapadák nasáklý ginem, který by tajné schůzce dodal žádoucí atmosféru, ale bar plný zeleně, kam chodili hlavně úředníci. Rooney po cestě využil všech svých schopností a úhybných manévrů, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.

Když. viděl, jak přicházejí, dopil svůj první gin s tonikem. Byl v koncích a věděl to. Hodiny po Richově odchodu z kanceláře strávil plánováním útěku. Měl potřebné znalosti, kontakty a nyní i motiv.

„Pane Rooney.“

„Posaďte se. Mají tady dobré víno.“

„Prima,“ řekla Kelsey a kývla na číšnici, která nad nimi postávala.

„Kávu,“ objednal si Gabe. „Černou. Říkal jste, že to spěchá,“ připomněl Rooneymu.

„To jsem říkal.“ Poklepal o sklenku a naznačil tak, že mu mají přinést další. Ještě jednu na cestu, pomyslel si. Naplánoval si, že ráno už bude popíjet koktají v Riu. „Když jsem vám volal, byl jsem bohužel trochu vyplašený. Dnes jsem měl v kanceláři samé nezvané návštěvy. Ta poslední byla nepříjemná. Pracuji jako detektiv přes dvacet pět let. Už dlouho. Měl jsem spoustu zajímavých případů. Ani jedinkrát jsem nepoužil zbraň.“ Párkrát svižně klepl o stůl. „Mám svou práci rád, vždycky jsem ji měl rád. Není snadné vybudovat si tu správnou klientelu. Určitá společenská třída, ta správná společenská třída, se většinou s člověkem z mé branže otevřeně stýkat nechce. Najímají si nás se stejným pocitem hrůzy a odporu, jako když jim má někdo přijít vyhubit šváby. Výsledky samozřejmě chtějí, ale o tom, jak se to provede, se většinou bavit nehodlají. Ale existuje pár výjimek. A takoví se v tom chtějí angažovat víc.“

Když jim donesli pití, odmlčel se.

„Tohle je sice zajímavé, Rooney,“ podotkl Gabe, „ale moc naléhavé to zřejmě nebude.“

„Milicent Bydenová,“ řekl a pozoroval, jak Kelsey ztuhly rty. „Ta žena je zvyklá komandovat služebnictvo, rozkazovat a postarat se, aby bylo přesně po jejím.“

„Víme, že vás najala, abyste shromáždil informace o Gabovi.“ Kelsey spláchla hořkost vínem. „Doufám, že vám dala pořádnou zálohu, pane Rooney. Věřte mi, s výsledky zdaleka spokojená není.“

„Vmetla jste jí to zpátky, co?“ Pobavilo ho to, až se do své sklenky široce usmál. „Možná na světě nějaká spravedlnost přece jen existuje. Když mě najala poprvé, tak s výsledky spokojená byla. Víc než spokojená.“

„Poprvé?“

„To vaše babička si mě najala pro ten spor o opatrovnictví.“

„Pokud vím, najali si vás otcovi právníci.“

„Její právníci, paní Bydenová. Měla byste si uvědomit, že to byli i její právníci. A takhle to podle ní mělo vypadat navenek.“

Vytáhl ze své sklenky kousek citronu a vymačkal šťávu.

„Dělal jsem něco pro jednu její známou. Rozvod. Určitě si řekla, že jsem to zvládl dobře a diskrétně. A vyhovoval jsem jejím požadavkům. Byl jsem ctižádostivý, stále ještě dost mladý, abych

měl respekt z jejího postavení – z postavení jejího manžela – i z výšky jejího šeku.“

Pokrčil nad tím rameny a sáhl do misky s preclíky ve tvaru čínských znaků.

„Řekla bych, že na tom, kdo vás platil, zase tak moc nezáleželo,“ podotkla Kelsey.

„Ale ano, záleželo. S vaším otcem jsem se nikdy nesetkal. Viděl jsem ho u soudu, ale nikdy jsme se nesešli mezi čtyřma očima. Tak to vaše babička chtěla. A podařilo se jí zařídit to tak, aby bylo po jejím. Chtěla, aby vaše matka vypadla ze hry, aby úplně zmizela z jeho i z vašeho života. A vymyslela velice jednoduchý plán, jak toho dosáhnout. Já jsem měl Naomi sledovat, fotit a podávat hlášení. To bylo všechno, co po mně Milicent Bydenová chtěla. Ale já jsem dobrý detektiv, paní Bydenová. Už tehdy jsem byl dobrý a zjistil jsem toho víc.“

„Víc?“ Kelsey cítila, jak se ty pootevřené dveře otevírají, a bála se, strašně se bála, co za nimi spatří.

„Člověk se na dráze snadno seznámí s lidmi. Jeden můj informátor toho hodně věděl o Bradleym. Věděl, že příliš hrál a zadlužil se u nesprávných lidí. Bradley nedokázal zachovat tajemství a mluvil. Říkal, že pracuje na velké věci. Že stačí, když klofne jistou krásnou ženu, a bude z toho venku. Můj informátor se s Bradleym skamarádil. Nepohybovali se sice ve stejných kruzích, ale byli z velice podobného těsta. Bradley příliš mluvil, můj informátor toho z něj vytáhl ještě víc a pak mi ty informace předal a nechal si za ně zaplatit.“

„Moc dlouho vám trvá, než přejdete k jádru věci, Rooney,“ řekl Gabe.

„Tak to tedy vezmu zkrátka.“ Uvolnil si těsnou vázanku. „Ten spor o dítě se vyvíjel v Naomin prospěch. Soudy nerady odebírají matce dítě. Možná měla ráda mejdany, snad se jí líbili chlapi, ale když u sebe měla dítě, v žádném směru si nezahrávala. Měla peníze, měla prostředky a spousta lidí by ochotně dosvědčila, že je dobrá, milující matka. A tak Bydenovi potřebovali něco, co by převážilo misku vah v jejich prospěch. Milicent to něco našla v Aleku Bradleym.“

„Takže babička…“ Kelsey chvíli trvalo, než byla schopna klidně promluvit. „Babička Aleka Bradleyho znala.“

„Ano, znala ho, znala jeho rodiče. Věděla, jaký je. Najala Bradleyho, aby svedl vaši matku. Aby ji vlákal do kompromitující situace, do takové situace, v níž by rozhodně ctnostně a mateřsky nevypadala.“

Kelsey pod stolem uchopila Gaba za ruku. „Chcete říct, že babička Alekovi Bradleymu zaplatila? Že mu zaplatila, aby – proč bych vám měla věřit?“

„Věřte si, čemu chcete.“ Rooneymu na tom starou belu záleželo. Jen takříkajíc uklízel stůl, než se ztratí. „Přišla jste si pro odpovědi, paní Bydenová. Není to moje vina, že se vám nelíbí. Vysázela mu dvacet tisíc dolarů na dřevo.“

Když ta suma zapadla mezi ostatní fakta, Kelsey usykla.

„Potíž byla v tom, že se Naomi nechtěla zapojit do hry. Alespoň ne tak, jak to Bradley s vaší babičkou naplánovali. Držela si ho od těla. Jak se spor o opatrovnictví přiostřoval, vaše babička potřebovala, aby se něco stalo. Takže přišla na další prvek, který do té směsice zamíchala, a na dráze došlo k nehodě. Mrtvý kůň, mrtvý žokej. Publicita, kterou to vyvolalo, se ale vrátila jako bumerang a zapůsobila v Chadwickovic prospěch.“

Gabe zvedl ruku. „Říkáte, že to spolu souvisí?“

„Všechno to spolu souvisí. Bradley potřeboval peníze, ale Milicent zaklapla peněženku, dokud nepředloží nějaké výsledky. Takže Bradley uzavřel malý obchod s tím kámošem z dráhy. Když toho koně utratili, Bradley shrábl nějaké drobné, ale pak se veřejné mínění díky soucitu přiklonilo na Naominu stranu, takže očekávanou prémii už nedostal. Milicent mu dala poslední příležitost.“

Rooney si prohlížel zbytky nápoje a rozhodoval se, zda si nemá objednat ještě jednou totéž. Ale do odletu zbývaly sotva dvě hodiny, a tak se rozhodl zachovat si čistou hlavu.

„Řekla mi, abych si připravil fotoaparát a spoustu filmu. Abych hlídal u domu. Šel jsem nejprve do klubu a sledoval, jak Bradley zinscenoval tu žárlivou scénu.“

„Zinscenoval?“ opakovala Kelsey.

„Člověk snáze něco prohlédne, když se v tom sám přímo neangažuje. A navíc mě na to můj informátor předem upozornil. Ten večer měl rozhodnout. Bradley ji chtěl navztekat. Myslím, že nečekal, že ho pustí k vodě. Když přišlo na dámy, moc si toho o sobě myslel. Když vaše matka odešla, držel jsem se jí v patách. V domě kromě ní nikdo nebyl. Tedy až do Bradleyho příchodu. Já jsem dostal příkaz fotit, ale jen to, co Bydenovým pomůže."

„Ty pokyny jste měl," řekla Kelsey otupěle, „od babičky."

„Správně. Zpočátku to vypadalo nadějně, když mu v té noční košili otevřela a pustila ho dovnitř. Nalili si a on se ji ze všech sil snažil svést. Přes okno se mi podařil pěkný záběr, jak se líbají. Už jsem se neobtěžoval ji vyfotit, když ho odstrčila. To nebyl můj úkol. Začali se hádat. V okamžicích, kdy na něj křičela dost hlasitě, jsem přes okno zaslechl nějaké útržky. Chtěla, aby vypadl. Řekla mu, že je mezi nimi konec. On ji popadl a vrhl se na ni."

Rooney pohlédl Kelsey do očí. „Chvilku jsem uvažoval, zda bych neměl jít dovnitř a překazit to. Měla problémy. Bylo naprosto jasné, jakého rázu ty problémy byly. Ale nešel jsem tam. Musel jsem splnit úkol. Každopádně ho odrazila. Byla naštvaná, pořád ještě byla spíš naštvaná než vyděšená. Křičela na něho a vrhla se k telefonu, ale on zase šel po ní. Myslím, že vůbec nepochybovala, co se stane. Pak utekla."

Rooney se odmlčel a přejel si rukou přes ústa. „Věděl, že tam jsem. Ten parchant věděl, že jsem nablízku. Podíval se přímo z okna a ukázal, takhle." Rooney šťouchl prstem ke stropu. „Nahoře, to mi tím říkal. Zařídím to nahoře. Takže jsem udělal, zač mě platili. Vylezl jsem na ten strom. Žádné myšlenky jsem si nepřipouštěl. Měl jsem zakázku, velkou zakázku, takovou, která měla rozhodnout o mnoha dalších. A ona si o to přece koledovala, no ne? Takhle jsem si to řekl. Koledovala si o to tím, že ho vodila za nos."

„Vy jste věděl, že ji znásilní," vypravila ze sebe Kelsey. „Vy jste to věděl. A nic jste neudělal."

„Správně." Rooney do sebe obrátil zbytek nápoje. „Přišla do ložnice, vběhla tam. To už se bála, ale taky měla vztek. Ta průsvitná košile, co měla na sobě, se jí na místě, kde byla potrhaná, svezla z ramene. On vešel za ní a usmál se. Tvářil se přátelsky, dokonce

omluvně. Tak tam v tom okně proti sobě stáli, úplně se jeden na druhého soustředili, z ní klouzaly šaty a on měl rozepnutou košili u smokingu. Působilo to provokativně. Dokonce sexy. Nevím, co jí říkal, ale ona vrtěla hlavou a couvala. Pak sáhl dolů. Jako by si chtěl rozepnout kalhoty. Udeřila ho.“ Rooney si navlhčil rty. „To všechno jsem vyfotil. On jí to vrátil. To jsem pominul.“

Opět se musel odmlčet. Neuvědomil si, jak to na něho zapůsobí, až si tu noc bude krůček po krůčku vybavovat. Tehdy si připadal malý a vystrašený. Nyní se cítil jen malý.

„Sehnula se. Na chvíli mi zmizela s očí. On dal ruce vzhůru. Stále ještě se usmíval, ale to už to tak přátelsky nevypadalo. Pak jsem ji znovu uviděl a zahlédl jsem ten revolver. V tu chvíli jsem začal horempádem fotit. Měl jsem strach. Fotil jsem i poté, co ho zastřelila, i když už nebylo nic vidět.“

„Byla to sebeobrana.“ Kelsey zaťala prsty Gabovi do dlaně. „Přesně tak, jak to celou dobu tvrdila.“

„Jo, byla. Možná, možná by ho udržela v šachu, když měla tu zbraň. Ale byla vyděšená. V pasti. Kdyby všechno vyšlo najevo, myslím, že by ji obvinili tak sotva ze zabití. A docela jistě by ji neodsoudili.“

„Ale všechno najevo nevyšlo.“

„Ne, odnesl jsem to přímo Milicent Bydenové. Nepřemýšlel jsem, přišel jsem uprostřed noci k ní domů a vytáhl ji z postele. Sama mi nalila brandy a řekla mi, abych se posadil. Pak si poslechla, co jsem pro ni měl. Od začátku do konce. Řekla, že to dopadlo nad očekávání dobře. Přikázala mi, abych tak den dva počkal, a teprve pak šel na policii.“

„Ona o tom věděla,“ zašeptala Kelsey. „Takže ona o všem věděla.“

„Dirigovala to. Kdyby do té doby nebyli Naomi zatkli, měl jsem ten film zanést policajtům a vypovídat. Měl jsem jim říct, co jsem viděl, jen to, co jsem viděl, ne to, co jsem z toho usuzoval nebo jak jsem si to vyložil. Pak mi řekla, co že jsem to vlastně viděl. Provokativně oblečenou ženu, jak přivítala v prázdném domě svého milence. Nalili si, objali se. Pak se pohádali. Ta žena žárlila. To bylo po scéně v klubu jasné. Odešla do ložnice, milenec šel za ní, aby se

omluvil, aby to dal do pořádku a aby ji snad i svedl. A ta žena v záchvatu žárlivosti popadla zbraň a zabila ho. Dala mi té noci dalších pět tisíc v hotovosti a slíbila, že mě doporučí několika známým.“

Kelsey zbledla jako stěna a vyklouzla z boxu. S rukou na bouřícím se žaludku spěchala k toaletám.

Gabe se díval za ní. Zjistil, že ruce pod stolem má sevřené v pěst. „Vy jste ale odpudivý exemplář, Rooney. Pár tisíc dolarů a několik nóbl klientů. Kvůli tomu jste sledoval pokus o znásilnění a pak jste přispěl k tomu, aby jeho oběť dali pod zámek.“

„To ještě není všechno,“ řekl Rooney. „Počkáme na Kelsey.“

„Řekněte mi jednu věc. Proč jste se rozhodl jít právě teď s barvou ven? Ještě před několika hodinami jste neměl co dodat.“

„Začíná se to komplikovat. Nemám rád, když na mě lidi tlačí ze dvou stran.“ Rooney pokrčil rameny. „Až tohle vyjde najevo, a já jsem dospěl k závěru, že to najevo vyjde, bude moje pověst v háji. Jak já to vidím, budu muset odejít do důchodu o pár let dřív. Můžu to zrovna tak dobře udělat s čistým štítem.“

„Tak si říkám,“ promluvil Gabe chladně a naoko rezervovaně, „jestli bych vás neměl vzít ven a rozmlátit vás na cucky. Nebo jestli vás s tím prostě nemám nechat žít.“

Rooney sebral sklenku a pomalu upíjel vodu z rozpuštěných kostek ledu. „Všichni se musíme rozhodnout, pane Slatere. Vy jste hazardní hráč. Když víte, že vám předem namíchali karty, vsadíte si na ně?“

„Některé hry se prostě nehrají.“ Když se Kelsey vracela k boxu, zvedl se.

„Jsem v pořádku. Promiňte.“ Rty měla stále ještě bledé, ale když popadla Gaba za ruku, netřásla se.

„Ještě to chvíli vydrž.“ Opět přenesl pozornost na Rooneyho. „Dopovězte to.“

„Nebude se vám to líbit. Milicent Bydenová mě nenajala jen proto, abych sesbíral informace o vás, pane Slatere. To přišlo až později. Najala si mě už před několika měsíci, hned poté, co se Kelsey sešla s Naomi Chadwickovou.“

Kelsey sevřela rty a modlila se, aby se jí žaludek uklidnil. „Nerozumím vám.“ Ale měla pocit, měla strach, že mu rozumí.

„Na rovinu," pokračoval Rooney, „nechtěla, abyste tam byla. Nechtěla riskovat, že si s Naomi padnete do noty."

„Jak tomu chtěla zabránit?"

„Jelikož od té doby, co Naomi pustili z vězení, neexistovala žádná špína, kterou by na ni mohla hodit, využila Milicent minulosti. Když Alec Bradley zemřel, odnesl jsem jí svoje záznamy. Všechny. Byla v nich spousta podrobností. Nejen o Naomi. Pracuji důkladně, víte? Měl jsem dokumentaci o Bradleym i o jeho kamarádovi. O tom zešvindlovaném dostihu, o svém podezření, že v tom Cunningham měl prsty. Když do vás rýpla, Kelsey, a vy jste neustoupila, tak těch informací využila."

„Jak?" Kelsey sebrala odvahu. „Měl byste mi říci, jak."

„Řekla mi, abych vyhledal Bradleyho starého kamaráda a přilákal ho zpátky do téhle oblasti pod příslibem kšeftu. Neřekla mi, o jaký obchod půjde, ale nedalo zase tolik práce na to přijít. Rozhodně ne, když se historie opakovala. Zfalšovaný dostih, mrtvý kůň. Pomluvy a podezření se točily kolem Naomi a vás." Dloubl prstem do Gaba. „Milicent si nepřála, abyste se zdržoval nablízku její blízké příbuzné. Kelsey měla pochopit, jak příšerně je dostihový svět nechutný a krutý. A měla se honem vrátit domů."

„Ale já jsem se nevrátila." Kelsey cítila, jak ji v očích pálí slzy, ale v té chvíli jim nechtěla dát volný průchod. Teď ne. Ještě ne. „Chcete říct, že za tím vším byla ona? Za Triumfovou smrtí? A Bože, taky za Mickovou smrtí?"

„Ani taková žena jako Milicent nedokáže uhlídat člověka bez zábran. Dalo by se říci, že se jí na chvíli vymkl z rukou. Když zemřel ten čeledín, byla vzteky bez sebe. Vytmavila mi to, jako bych toho ubožáka zabil sám." Vzpomněl si na to a zavrtěl hlavou. „Jí šlo o toho koně. Chtěla znovu oživit vzpomínky na zločiny, vyvolat skandál, který by její vnučce dal za vyučenou."

„Kvůli mně," zašeptala Kelsey. Její ruka v Gabově dlani ochabla. „To všechno kvůli mně."

„Jste poslední z rodu Bydenů," upozornil Rooney. „Přikládá tomu velkou váhu. A nenávidí Naomi tak chladnokrevně a vášnivě, že to ani čas nedokáže utlumit. Kdyby ji mohla znovu zničit a dále vás ovládat, stálo by jí to za to. Půjčila Cunninghamovi dost peněz, aby

si mohl koupit toho koně. Velkou kočku. Víc než dost, aby si ho omotala kolem prstu a přesvědčila ho, aby spolupracoval s jejím zabijákem. Pravda, nelíbilo se jí to," dodal Rooney. „Nezamlouvalo se jí, že je, byť na dálku, ve spojení s takovým člověkem. Ale účel světí prostředky."

„Mám pocit, že tu ženu, o níž mluvíte, neznám," řekla Kelsey pomalu. „Mám pocit, že ji nepoznávám. Jak jen mohla zničit tolika lidem život?"

„Ovládat je," opravil ji Rooney. „Vždycky to považovala jen za nezbytnou kontrolu. A já jsem s ní souhlasil." Mnul si kořen nosu. „Poprvé jsem byl mladý, nedočkavý, lehce ovlivnitelný. Tentokrát jsem měl pocit, že jsem v pasti. A k čertu, byla to jen zakázka. Můj dnešní poslední návštěvník všechno změnil." Dlouho pozoroval Gabův obličej. „Možná stárnu. Bůhví, že jsem unavený. Takže když se ukázal a chtěl uzavřít další dohodu, uklidil jsem se z cesty. A možná se mi líbí pomyšlení, že je na čase věci tak trochu napravit."

Rooney se na ně pronikavě zahleděl. „Chcete vědět, jak syn Bennyho Moralese oddělal toho koně? Jak někdo málem zabil jednoho vašeho koně, pane Slatere? Podívejte se do vlastních řad a na vlastního otce. Tak tak," řekl a slabě se usmál. „Rich Slater z Aleka Bradleyho vydoloval pěkných pár tajemství. A když pro něj Milicent Bydenová poslala, s největší radostí jich využil a všechno si to zopakoval. Touha po pomstě a panovačnost. Touha po pomstě a peníze. Její motiv a jeho motiv. To je zpropadená kombinace."

Kapitola dvacátá osmá

„Zastav, ano?“

Kilometr před Longshotem Gabe zajel ke krajnici. „To je ti zase špatné?“

„Ne.“ Bylo jí špatně, ale ne tak, jak to myslel. „Jen se potřebuji chvíli procházet. Můžeme se projít?“ Nečekala na odpověď a vystoupila z vozu.

Nádherná noc, pomyslela si. Klasická letní noc na venkově, s klenbou oblohy, na níž se jako diamanty třpytily hvězdy a zářil měsíc. Na nebi nebylo jediného mráčku, který by to pokazil. Vzduch voněl zimolezem, který trpělivě obrůstal plot kolem pole, které se vlnilo napravo. Ve vysoké trávě za ním se pilně činili cvrčci. Jak tak šla, měkká krajnice pod ní povolila.

Je toho příliš,“ zašeptala. „Je toho prostě příliš, aby se s tím člověk dokázal smířit. Jak jí to mám říct, Gabe?“ Prudce se otočila a natáhla se po něm, jako by hledala řešení. „Jak mám matce říct, že to všechno proběhlo podle plánu? Že všechno, co se stalo, bylo součástí jakéhosi plánu, aby ke mně nemohla?“

„Za prvé,“ natáhl se a zastrčil jí vlasy za ucho, „se přestaň obviňovat.“

„Já se neobviňuju.“ Zastavila se, otočila a opřela o plot, odkud měla výhled na kopce. „Ale rozčiluje mě, že mě použila jako figurku ve hře. Nebyla jsem pro ni dítě. To jsem pochopila. Nebyla jsem pro

ni dítě, a už vůbec ne lidská bytost. Jen potomek," řekla Kelsey zahořkle. „To je všechno. Všechno, co pro ni znamenám. Jen další z rodu Bydenů."

Chystal se promluvit, poskytnout jí útěchu, ale zarazil se. Někdy je laskavější jen naslouchat.

„Myslím," pokračovala Kelsey, „skutečně si myslím, že mě chtěla mít ráda, že se o to snažila a občas se jí to dokonce dařilo. Ale protože nenáviděla matku a protože snad i – alespoň doufám –cítila vinu nad tím, co provedla, a musela s tím žít, bylo to pro ni téměř nemožné. Přála si, abych dělala rodině čest. Abych měla nejlepší školy, vyznala se v umění a věnovala se hudbě a dalším přijatelným koníčkům. Mí přátelé museli být ze správných rodin. Snad právě proto jsem nikdy neměla přátele, s nimiž bych si skutečně rozuměla. A v každé sebemenší vzpouře, v každém záblesku mé vlastní osobnosti a mých potřeb, viděla odraz ženy, kterou zničila."

Kelsey utrhla kousek popínavého zimolezu a začala pomalu, systematicky otrhávat křehké bílé kvítky.

„Když mi bylo dvanáct, chtěla mě dát do internátní školy v Anglii. Otec to odmítl. Byl to jeden z těch vzácných případů, kdy se pohádali. Prý jsem se potřebovala naučit disciplíně, prý jsem potřebovala, aby mě někdo vedl. Otec řekl, že je nezbytné, abych měla dětství."

Povzdechla si a rozemnula potrhané květy mezi prsty, až provoněly vzduch. „Uvědomovala si, že využívá i jeho? Další figurka. Nakolik je zodpovědná za krach jejich manželství, bez ohledu na to, jakou měli šanci, že to bude fungovat? Ale to je to nejmenší," zamumlala a upustila květy na zem. „Teď musím přijít na to, jak matce říct, jak a proč se to stalo a kdo za to mohl. A taky otci. Budu mu to muset taky říct, vid? Má právo vědět o všem, co tehdy udělala. A o všem, co udělala teď."

Otočila se k němu, přitiskla mu tvář na hruď a byla vděčná, že tam jsou jeho ruce a že se kolem ní ovinuly. „Taková škoda. Tolik ztracených a zničených životů. A všechno kvůli jakési pochybené rodinné hrdosti."

„A několika dalším smrtelným hříchům," řekl tiše a myslel na vlastního otce. „Závisti, chamtivosti, chlípnosti. Vždycky jsem věřil

spíš na štěstí než na osud. Aleje v tom víc než štěstí, že se knih uzavírá.“ Odtáhl ji od sebe, aby jí viděl do obličeje. „My dva, Kelsey. My dva jsme byli součástí celé té hry od samého počátku.“

‚A možná bychom to nemohli uzavřít, kdybychom se nenašli. Teď ho budeš chtít najít, že? Svého otce.“

„Budu muset.“

„Mohl bys to přenechat Rossimu.“ Náhle ho pevně, naléhavě sevřela. „Gabe, on ti chce ublížit. Jestliže přišel za Rooneym do kanceláře hned po nás, tak nás zřejmě sledoval. Snaží se přijít na to, jak se ti dostat na kůži.“

„Tak si dřív já najdu jeho. Tohle je můj kruh, Kelsey. Musím jej uzavřít.“

„Ale kdybychom zašli na policii…“

„Tak proč jsme ji ještě nezavolali?“

Uhnula očima. Tak zřetelně jí dokázal číst v srdci, v myšlenkách. „Dobrá. Musím si nejdřív promluvit s Naomi a ty musíš najít svého otce. Pak to ukončíme. Asi bys mě měl raději odvézt domů.“

Když zastavili u Tří vrb, odmítla jeho nabídku, že půjde s ní. Chtěla to udělat sama. Počkal, až vejde dovnitř a až světlo na verandě zhasne.

Gabe se musel utkat s vlastními démony. A jeho otec nebyl na řadě první.

Když Kelsey vešla, pohlédla do schodů. Bylo pozdě. Naomi už nepochybně ležela v posteli. Ráno je taky den, řekla si. Když to mohlo počkat tak dlouho, tak to jistě počká ještě jednu noc. To ale bylo zbabělé. Povzdechla si a zamířila do kuchyně. Nejdřív uvaří konvici čaje. Získá tak příležitost přesně si rozmyslet, čím začne.

„Gertie?“ Kelsey s překvapením zjistila, že správcová ještě nespí a ukládá nádobí do myčky.

‚Á slečno Kelsey, hrozně jste mě vylekala.“ Gertie si přitiskla ruku na živůtek růžového žinylkového županu.

„Už je po půlnoci. Neměla byste tak dlouho pracovat.“

„Ale jen tam skládám nádobí. Dnes večer dávali v televizi film s Berte Davisovou. Dala jsem si kousek citrónového koláče a pěkně jsem si poplakala.“ Při tom pomyšlení si blaženě povzdechla. „Dnes už se takové filmy netočí, slečno Kelsey.“

„Ne, to ne.“ Kelsey se snažila udržovat konverzaci a přešla ke sporáku, automatický vzala konvici na čaj a přistoupila ke dřezu, aby ji naplnila. „To už jsou všichni v posteli?“

„Chcete trochu čaje? Počkejte, já to udělám.“ Gertie ji s pocitem, že tohle je její práce, odstrčila a postavila na čaj. „Channing je pryč s Mattem Gunnerem. Ten Williamsův kůň má potíže s dýcháním. Nevědí, jestli dožije rána.“

„To je mi líto.“

„Je to škoda, to je pravda.“ Zatímco čekaly, až voda začne vřít, Gertie se zaměstnávala tím, že nahřívala porcelánový čajník. „Ale musím říct, že to Channing ohromně prožíval, že prosedí půlku noci ve stáji. Řekla jsem mu, že nechám dveře do kuchyně odemknuté a že má v ledničce talíř se studeným kuřetem.“

„Tak to je nepochybně v sedmém nebi.“

„Jsem moc ráda, že tady je.“

„Já taky. Potřebuji dva šálky, Gertie. Jeden chci vzít nahoru mámě.“

„Ale ona už spí, zlato.“ Gertie zvolila heřmánkový čaj a množství odměřila od oka. „Víte, vypadala tak unaveně a něco ji zřejmě tak rozrušilo, že jsem ji ani ne před hodinou přemluvila, aby si vzala prášek na spaní.“

„Prášek na spaní?“

„Říkala, že to zveličuji, ale nelíbila se mi. Byla celá vyčerpaná a bledá. Potřebovala se pořádně vyspat a já jsem jí to řekla. Chtěla jsem se na ni podívat, než půjdu do postele.“

„Já tam zajdu.“ Kelsey pohlédla na konvici se smíšenými pocity rezignace a úlevy. „Tak tedy jen jeden šálek, Gertie, děkuji. Promluvím si s ní ráno.“

„To už jí bude dobře. Myslím, že je jen přetažená.“ Gertie postavila konvici na podnos a urovnala šálek a podšálek. „Už hrozně dlouho nevypadala tak dobře a šťastně jako těch posledních několik měsíců. To je vaše zásluha. Ať se děje, co se děje, matka vždycky touží po svém dítěti.“

„Teď jsem tady.“

Já vím, zlato. Nevysedávejte dlouho do noci.“

„Ne, nebudu. Dobrou noc, Gertie.“

Kelsey odnesla podnos nahoru, postavila jej do svého pokoje a pak se zašla podívat na matku. V měsíčním světle, které tam oknem šikmo dopadalo, viděla, že Naomi tvrdě spí.

Takže to nakonec přece jen nechá na ráno, pomyslela si, vklouzla do vlastního pokoje a rozhodla se počkat do rozednění.

Gabe se neobtěžoval zastavit doma a zajel přímo ke stájím. Uviděl světlo nad sedlárnou, pochmurně ji obešel a vyšel do schodů. Nezaklepal.

Jamison seděl za stolem, papíry měl úhledně, systematicky srovnané na hromádky a po ruce měl sklenku brandy. Vzhlédl a zamžoural jako sova.

„Gabe, copak tě sem tak pozdě přivádí?“

„Mohl bych se tě zeptat na totéž.“

„Víš,“ Jamison se unaveně usmál a ukázal na stohy papíru. „Vždycky je třeba něco vyřídit. Člověk se lépe soustředí v noci, když je klid. Tamhle je dóza s instantní kávou,“ dodal. „Vodu si můžeš ohřát na vařiči.“

„Ne.“ Gabe si svého trenéra, svého přítele, prohlížel ve žlutém světle stolní lampy. Uplynulé měsíce plné napětí a obav si vyžádaly svou daň. Pod očima měl temné stíny, vrásky kolem úst byly hluboké a ostré, jako by je vyřezal dýkou.

To nebyla tvář člověka, který nedávno dovedl koně k trojnásobnému vítězství.

„Když jsem tady pracoval, hodně jsem se potloukal kolem stájí, co Jamie? Lepil jsem se na paty tobě i Mickovi.“

„Přesně tak.“ Jamison uvolnil ramena, která mu pod Gabovým pronikavým pohledem ztuhla. „Občas jsi nás zlákal na partičku pokeru a vytáhl z nás týdenní mzdu.“

„Pokud se pamatuji, Cunningham tě nikdy nenechal na pokoji. Tys měl jednoho vítěze, on chtěl dva. Pokaždé chtěl vyhrát nějaký ještě důležitější dostih, získat ještě víc peněz. Pamatuji se, že vždycky říkával, že Moses od vedle šampióny vycvičit umí. A pokud se to nenaučíš, najde si někoho, kdo to bude umět taky.“

„Těžko se pro něj pracovalo. Trénoval jsem pro něho dobré koně, vyhrál jsem mu spoustu dostihů. V osmdesátých letech jsem získal cenu za koně roku. Ale nikdy mu to nestačilo.“

„Chtěl vyhrát derby. To se ti nikdy nepodařilo. Ani tehdy, když Chadwickovi přišli v Keenelandu o toho koně – kdy to jen bylo? V třiasedmdesátém – a Cunninghamův kůň byl favorit, ale ani tenkrát se ti to nepovedlo.“

Gabe hovořil tiše, chladně. „Pokud se pamatuji, ten kůň doběhl třetí. Bylo to zklamání. Muselo to být těžké po tom všem, cos udělal, aby byl první.“

Jamisonovi při té vzpomínce zacukalo v koutcích úst. „Být třetí na derby není žádná ostuda. Ten kůň toho dne neběžel zrovna nejlíp, v posledním furlongu zklamal. A tady to bylo těžké, hrozně těžké.“ Zvedl sklenku a napil se. „Když se Benny oběsil.“

„Byli jste si s Bennym blízcí.“

„Byli jsme dobří přátelé.“

„Jo, dobří přátelé.“ Gabe otočil židli a obkročmo se na ni posadil. „Jak velký podíl jsi na tom měl, Jamie. Tehdy i teď?“

„Kam tím míříš?“

„Byli jste s Bennym přátelé. Přemluvils ho, aby ten dostih ovlivnil, nebo ses jen vezl? Řeknu ti, co si myslím,“ pokračoval Gabe, aniž čekal na odpověď. „Myslím, žes ho požádal, aby ti pomohl z nesnází. Aby toho koně zvýhodnil. Cunningham tě k tomu nutil. Možná ti nabídl větší podíl na zisku. Možná na tebe jen tlačil, až jsi povolil. A když jsi povolil, vzal jsi Bennyho Moralese s sebou.“

Neustále se díval Jamisonovi do tváře. „Vyhrát tak derby, Jamie. Něco, oč jsi vždycky usiloval, a co se ti až doposud nikdy nepodařilo.“

„To jsou nesmyslné řeči, Gabe. Na to mě znáš už příliš dlouho.“

„Znám, Jamie. Znám tě už příliš dlouho, abych nevěděl, že se ve stáji nešustne nic, abys v tom neměl prsty. Nespojoval jsem tě s tím, co se tentokrát stalo koni od Tří vrb, ani s tím, co se málem stalo mému koni. Moje chyba,“ řekl a sledoval, jak Jamison sklopil oči. „Nikdy mě nenapadlo, že bys zabil koně, jen abys vyhrál dostih. Jakýkoli dostih.“

Gabe vytáhl doutník a důkladně si jej prohlížel, zatímco Jamison dále mlčel. „To mě oklamalo, Jamie, ale pak přišla ta věc s Reném. On nevěděl, že je to smrtelná dávka. Ty taky ne. Tys mého koně

chtěl jenom zvýhodnit, viď, a postarat se, aby Triumf vypadl ze hry. Tak takhle ti to můj otec vyložil, Jamie? Že budeš ve výhodě?“

„Chtěl jsem být ve svém,“ zašeptal Jamison. „Člověk si zaslouží mít něco vlastního, když se tolik let stará o majetek druhých lidí. V kterémkoli jiném roce by ten kůň vyhrál derby levou zadní. Čím to, že měl Moses koně, který se mu vyrovnal? Čím to?“

„Smůla.“ Gabe si zapálil doutník. Už necítil lítost. Už nepociťoval zármutek.

„Tys chtěl vyhrát, Gabe. Neříkej mi. že ne.“

„Ano, chtěl jsem vyhrát. Neřeknu ti, že ne.“

„Chceš snad říct, že by ses nedíval jinam, kdybys to věděl?“

Gabovi zablýskaly oči. Ne, nebyly plné lítosti. A k zármutku měly daleko. „Pokud sis něco takového myslel, proč jsi mi o tom neřekl?“

„Prý jsi nespolehlivý. Tak mi to Rich řekl. Prý jsi nespolehlivý a nedá se ti věřit. Jen se podívej, jak ten kůň běžel, Gabe,“ řekl zoufale. „Pomysli na to. Třikrát za sebou vyhrál a nic ho nedokázalo zastavit.“

..Za jakou cenu? Nejde jen o mrtvého koně, Jamie. Jde o Micka a o Rena.“

Jamisonovy oči se zalily slzami. „Zato jsem nemohl. Bože, Gabe, snad si nemyslíš, že jsem za to mohl? Lipský do toho šel na vlastní pěst. Já jsem se o tom dověděl až později. A to už bylo příliš pozdě.“

Hlas mu selhal. Chvíli bylo slyšet jen, jak sípavě-dýchá. S námahou se vzpamatoval. „Rich ti chtěl dát za vyučenou, ale řekl mi o tom, až když už bylo pozdě. Nevěděl jsem, že půjde po Dvojnásobkovi, Gabe. Jako že je Bůh nade mnou. Měl to být kůň od Tří vrb. Skandál, diskvalifikace.“

Otřásl se a čekal, až Gabe promluví. Ale když následovalo jen ticho, přitiskl se k hraně stolu. „Musíš pochopit, že to vymysleli Rich s Cunninghamem, Gabe. Tohle si musíš uvědomit.“

„Správně. To si musím uvědomit.“

„Diskvalifikace Richovi nestačila. Peníze, co tím dopingem získal, mu nestačily. Je chamtivý, však víš. Využil nás, abychom toho koně zabili. Bylo to pro mě utrpení, když spadl a když jsem pochopil, k čemu nás Rich zneužil. A pak Reno.‘ Vzal hlavu do

dlaní. „Toho chlapce jsem měl rád. Řekl jsem mu, že to nebyla jeho vina, ale on mě neposlechl. Může za to Rich. Za všechno. A pak si sem přijde a mění pravidla.“

„Jak?“

Jamison spustil paže a přejel si hřbetem ruky přes ústa. Znovu uchopil sklenku a napil se, jako by to byl lék.

„Nechtěl, abys získal trojkorunu, Gabe. Žralo ho, že bys to mohl dokázat. Řekl mi, že má pro mě práci, že mu jde jen o takovou malou soukromou sázku. Ale šlo mu o peníze. Měl mě v hrsti, copak to nechápeš? Měl nás s Reném v hrsti oba. Ale Dvojnásobkovi jsem ublížit nechtěl, tomu musíš věřit. Tentokrát jsem si tu drogu obstaral sám. Mělo jí být jen tolik, aby ho diskvalifikovali.“

Gabovy oči se zúžily do pichlavých ohýnků. „Tu noc, co Kelsey přišla do stájí. Tos byl ty, vid? To tys jí ublížil.“

„Nijak zvlášť jsem jí neublížil. Jen jsem se potřeboval dostat ven dřív, než mě uvidí. Odklidil jsem z cesty Kipa. Měl z toho jen bolení hlavy, nic víc. Potom, když tam přišla ona, nemohl jsem to dokončit. Jenom jsem…“

„To samo by stačilo, abych tě přerazil vejpůl, Jamie.“ Gabe bleskurychlým hadím pohybem vystřelil ruku a sevřel Jamisonovi hrdlo. „To samo by stačilo,“ zamumlal a stiskl.

„Zpanikařil jsem, Gabe.“ Jamison se vyděšeně pokoušel uvolnit Gabovo ocelové sevření. „Bože, byl jsem napůl bez sebe. Copak to nechápeš?“

„Chápu spoustu věcí.“ Gabe ho znechuceně pustil.

Jak Jamison lapal po dechu, z tváří se mu vytrácely ošklivé rudé skvrny. „Měl mě v hrsti. Copak to nechápeš? Řekl jsem Richovi, že to neudělám, ale on řekl, že jestli se to nestane, oba za to zaplatíme. Tak jsem se snažil, i když mi to rvalo srdce, snažil jsem se. Ale nevyšlo to. Ten den, co se jel Belmont, to měl udělat Reno, ale on nemohl. Ježíši, Gabe, on se oběsil. Žádný kůň nestojí za to, aby kvůli němu člověk zemřel.“

„Ale stojí za to, aby kvůli němu zabil?“

„Říkám ti, já jsem ne…“

, Jen si to říkej,“ vyprskl Gabe. „Jen si namlouvej, že jsi oběť, Jamie. Ze tě zneužili. Že to, co se stalo Bennymu Moralesovi,

Mickovi a Renovi a dokonce i Lipskému, byla jen smůla. A pak s tím zkus žít.“ Vstal a odkopl židli.

„Udělal jsem, co jsem udělat musel. A vzepřel jsem se mu. Zrovna dnes večer jsem se mu postavil na odpor.“

Gabe trhl hlavou. „O čem to mluvíš?“

„Rich tady byl. Ani ne před hodinou. Opilý, v mizerné náladě. Říkal strašné věci. Ze zabije koně, podpálí stáje. Bůhví, co by vyvedl, kdybych ho nezadržel.“

Gabe se prudce otočil a pádil ze schodů, zatímco za ním Jamie něco volal. Prudkým pohybem rozsvítil světlo ve stáji. Když systematicky kontroloval každý box, snažil se potlačit strach.

„Vždyť ti povídám, že jsem ho sem nepustil,“ řekl Jamison. „Řekl jsem mu, aby odešel, aby se z toho vyspal. Ze s ním končím. Ze už za něj špinavou práci dělat nebudu. Po tom, jak dopadl Reno, už ne. Ať se děje cokoli.“

Gabe stál u Dvojnásobkova boxu. Kůň se k němu přitočil a lenivě ho šťouchl do ruky. „Tady jsi skončil, Jamie. Sbal se a ještě dnes vypadni.“

„Člověk má právo být ve svém. To bys měl vědět.“

, Jo, já to vím. Ale tady ve svém nejsi, teď už ne.“

Během třiceti minut Gabe vzbudil tři stájníky a rozestavěl je po stáji. Dokud otce nenajde, budou tam nepřetržitě stát hlídky. On přijde znovu, pomyslel si Gabe, když se vracel k domu. Přivede ho zpátky směsice chamtivosti a nenávisti.

Rich Slater nebude spokojený, dokud si jeho syn nebude zoufat. Musí zničit to, co je pro něho nejdůležitější, co má nejraději.

Ale tentokrát to bude jinak. Tentokrát… Když si Gabe uvědomil dosah vlastních myšlenek, všechna barva se mu vytratila z tváří. To, co je pro něho nejdůležitější. To, co má nejraději.

Kelsey.

Gertie vyzkoušela nový noční krém, který si objednala z televizní nabídky. Občas si tak s provinilým pocitem udělala u televize v kuchyni radost. Mladá, sebejistá prodavačka na obrazovce vnucovala krém divákům, jako by to byl nějaký elixír mládí.

Gertie nečekala zázraky, jen se chtěla alespoň dočasně zbavit vrásek, které se jí se stále větší pravidelností vrývaly do tváře.

To je ale ješitnost, sykla tváří v tvář svému obrazu v zrcadle. Hloupá ješitnost od ženy, která už po téhle zemi chodí přes půl století. Ale když se podívala důkladněji, zdálo se jí, jako by kolem očí, kde zub času zahlodal do největší hloubky, její pleť byla přece jen trošičku hladší.

S novým nočním rituálem byla spokojená a právě se chystala svléknout župan, ale pak se usmála, když uslyšela, jak vrzly dveře od kuchyně.

Ten chlapec určitě vyplení chladničku, pomyslela si, a nejspíš po sobě zanechá pěkný nepořádek. Chlapci v Channingově věku po sobě nikdy neuklidí drobky. Chtěla tam jen zajít, sama mu připravit jídlo a dohlédnout, aby je zapil mlékem a ne tou šumivou limonádou, kterou věčně popíjel.

, Já tě slyším," řekla a svižně vešla ze sousední místnosti do kuchyně. „Nemusíš se plížit kolem. Jen se posaď a já ti…" Zarazila se a zamračila. Ve světle, které kvůli Channingovi nechala svítit nad sporákem, viděla, že v kuchyni je klid, pořádek a pusto. „Už mi ani uši neslouží," zamumlala. „Možná na to v televizi začnou něco prodávat."

Právě se otáčela, když ucítila prudký úder do hlavy. Vypravila ze sebe jediné tichounké zavolání, jako když zazpívá ptáček, a zhroutila se na podlahu.

Rich stál nad ní a usmíval se. Praštil tu kostnatou starou potvoru jejím vlastním válečkem na nudle, pomyslel si a potěžkal hladké, těžké dřevo v dlani. Tiše kolem ní přešel po špičkách a málem upadl, jak při tom zavrávoral.

Rozhodl se, že potřebuje obnovit rovnováhu, a sáhl do kapsy kalhot po cestovní láhvi. Když mu na jazyk dopadlo jen pár skoupých kapek, zaklel. Nacpal láhev znovu do kapsy a Gertie, která tam ležela v bezvědomí, překročil. Určitě tady mají nějaké pití, pomyslel si. A nejspíš bude prvotřídní. Až natankuje energii, najde si Gabovu roztomilou hrdličku.

Kelsey nahoře upíjela z dalšího šálku čaje a přecházela po pokoji. Přála si, aby se Channing už vrátil. Pak by si alespoň měla s kým promluvit. A kdo by takový strašlivý konflikt rodinné loajality

pochopil lépe než on? Vždyť ani Gabe, přestože ji podpořil, nesdílel její vzpomínky, nezažil stejnou oddanost a stejné zklamání. V dobách skutečné krize byl Channing jako skála.

Ráno, za několik kratičkých hodin, poví Naomi všechno, co se dozvěděla. A až ten příběh vyjde najevo, pak, jak Kelsey věděla, jednu milovanou ženu osvobodí a druhou zatratí.

Vždyť navzdory vší trpkosti, zlosti a bolestnému zklamání stále ještě má babičku ráda.

Milicent Velkolepá, pomyslela si a zavřela oči. Jak ta přečká skandál, nemluvě o právních důsledcích? A důsledky to mít bude.

A jak, ptala se Kelsey sama sebe, jak se ona sama vypořádá se skutečností, že to, co udělala a co se ještě udělat chystá, by mohlo její vlastní babičku dostat do vězení?

Když zezdola zaslechla třesk skla, málem zalapala po dechu. To je Channing, pomyslela si a odložila šálek. Neslyšela ho přijet, ale zjevně tam dole byl a šmátral ve tmě, jak se zcela neúspěšně snažil nevzbudit celý dům.

Kelsey s úlevou vyběhla z pokoje a seběhla ze schodů, aby se po něm podívala.

„Channingu, ty pitomče. Cos to rozbil? Jestli to byl některý z Naominých koní, tak se nedoplatíš.“

Pod schody se zarazila a naslouchala. V domě bylo nyní ticho. Tak ticho, až jí přeběhl mráz po zádech. Nech toho, poručila si a třela si studené paže. „No tak, Channingu, nemám náladu na hraní. Vážně si s tebou musím promluvit.“

Rozsvítila v hale.

„Poslyš, vím, že tady jsi. Pohybuješ se lehce jako kočka. To tě vždycky prozradí. Je to důležitá věc, Channingu.“

To už ale rozmrzele vpochodovala do obývacího pokoje. V měsíčním světle zahlédla, jak se na koberci třpytí úlomky skla.

„Sakra! Takže to byl jeden ten kůň. No to se ti povedlo.“ Přiběhla blíž a poklekla, aby sebrala střepy.

„Všichni královnini koně,“ řekl Rich a rozsvítil. „Všichni královnini muži.“ Široce se na Kelsey usmál. „Jestlipak je královnina krásná dceruška dokáže zase dát dohromady?“

Zvrátil hlavu vzad a rozesmál se nad tím, jak poeticky se vyjádřil.

Kapitola dvacátá devátá

Kelsey sevřela skleněný střep a překvapením a bolestí zalapala po dechu. Z dlaně jí vytryskla krev.

„Opatrně, puso.“ Rich se k ní přiloudal. „Mohla by ses rozřezat na cucky.“ Mlaskl jazykem nad její pořezanou rukou a pak jí galantně nabídl kapesník. „Nechtěl jsem tě tak hrozně vylekat, ale říkal jsem si, že je na čase, abychom si popovídali. S ohledem na to, že většinou v noci zahříváš klukovi postel.“

„Vy jste Gabův otec.“ Kelsey se vyškrábala na nohy, ale ne dost rychle. Richova ruka už vystřelila a sevřela její paži.

Jsme si podobní, co? Dámy vždycky říkaly, že nám to spolu sluší.“ Očima lesklýma opojením a očekáváním jí přejížděl po obličeji. „Ale zblízka jsi ještě hezčí, puso. Je mi jasné, proč kolem tebe můj kluk čmuchá. Doopravdy. Je mi to naprosto jasné. Tady máš.“ Nacpal jí kapesník do krvácející dlaně. „Ovaž si to.“

Automaticky uposlechla. Jestli hledáte Gaba…“ Zarazila se, rychle přehodnotila situaci, „je… nahoře,“ řekla. „Zajdu tam a řeknu mu, že jste tady.“

Jediná věc, kterou jsem u ženské nikdy nemohl vystát, je lež.“ Prudčeji mrštil do křesla, až hlavou narazila o opěradlo. „To by sis měla uvědomit raději hned.“ Sklonil se nad křeslem a uvěznil ji mezi svými pažemi. „Gabe přece nahoře není, nemám pravdu? Před malou

chvílí jsem viděl, jak tě vysadil ze svého nóbl auta. Nechápu, proč jel domů do studené postele, když má takovou holku, jako jsi ty. Ale vždycky mi dalo zabrat, když jsem toho kluka chtěl něco naučit.“

Poplácal ji po tváři a pobaveně sledoval, jak se v ní vzedmula vlna odporu a jak se v křesle přikrčila. „Ale tohle probíhá opravdu příjemně. Jen ty a já a seznamujeme se. Ale, ale. Copak to tady máme?“ Usmál se, štípl ji do zápěstí a zvedl jí ruku.„No ne, to je ale věc,“ řekl a díval se na prsten. Je to opravdu to, co si myslím?“ Zahrozil jí prstem před obličejem. „To z tebe ten můj kluk chce udělat počestnou ženu, puso? Jsi vážně o třídu výš než většina těch fuchtlí, co zatím nabalil. Bez urážky.“

„To nic,“ řekla a doufala, že s ním dokáže tu hru hrát. Já se neurazím. Budeme se s Gabem v srpnu brát. Doufám, že přijdete.“

Ohromeně vykřikla, když ji udeřil hřbetem ruky přes obličej. Stále se tvářil stejně žoviálně. „Ale, ale, copak jsem ti to říkal o lhaní? Jestli si s tím mým klukem něco přejete, tak jedině, abych byl na místě mrtvý. Nebo snad ne?“

Zamrkala, aby si vyjasnila zrak. „Neznám vás,“ řekla opatrně. Ale věděla o něm dost, aby měla strach, a prozradilo ji, jak se třásla.

„Ty mě znáš. Vsadil bych se, že ti o mě můj milující synáček všechno povykládal. A taky tvoje máma.“ Při pomyšlení na Naomi se kysele ušklíbl. „Ta má určitě o staroušovi Richovi co říct.“

Kelsey sevřela čelist, aby se jí netřásla brada. Je mi líto. Nikdy se o vás nezmínila.“

Úsměv mu ztuhl na rtech. „Ta čubka. Vždycky to byla čubka. A ty jsi celá po ní.“

„V některých ohledech ano. To bolí, pane Slatere.“

„Richi, zlato. Anebo ještě lépe, říkej mi tatínku. Když už budeme jedna rodina.“ Při tom pomyšlení se rozřehtal, až mu do očí vstoupily slzy. „Jedna veliká, šťastná rodina. Vsadil bych se, že ta stará baba, studená jak psí čumák, je z toho na infarkt. Už jsem ti řekl, že znám tvou babičku? Známe se opravdu dobře. Při pomyšlení, že si její nafoukaná vnučka hraje na tatínka a na maminku s mým synem, musí mít pěnu u huby. Nenáviděla tvou mámu, víš? K smrti ji nenáviděla.“

Já vím.“

„Víš, co si říkám?“ Zvedl niku a štípl Kelsey do rozbolavělé tváře, až se zajíkla. „Říkám si, že bys nám oběma měla pěkně nalít. A pak se seznámíme.“

„Dobrá.“ Když ustoupil, Kelsey vyklouzla z křesla. Očima se rychle podívala po východu na dvorek i po dveřích do haly. Kdyby se jí tak podařilo dostat z pokoje, určitě by mu utekla.

„Tohle bys zkoušet neměla, zlato.“ Opět ji štípl do paže a zaryl jí prsty až na kost. „To bys neměla.“

„Tamhle v baru je pití. Napoleon.“

„Tak to je to pravé ořechové.“ Stáleji svíral a odtáhl ji za paži až k baru. Jen nám oběma nalij pár zdravotních hltů.“

Už je opilý, pomyslela si horečně. Když na něm nebude šetřit, možná unikne jeho pozornosti. „Gabe říkal, že jste hodně cestoval.“

„Dost jsem toho projezdil.“

„Mám ráda nová místa.“ Usmála se a podala mu sklenku. „Na zdraví.“ Přiťukla si s ním.

Jsi chladnokrevná.“ Rich do sebe sklenku obrátil, pak si dlouze, blaženě povzdechl. „To byla jedna z věcí, která se mi na tvé mámě líbila nejvíc. Naomi byla jako dlouhý doušek chladné vody. Ale nikdy mě nenechala ani usrknout. Spoustu ostatních nechala, aby se nalokali dosyta, ale dobrákovi Richovi nedovolila ani usrknout. Teď mi to snad dovolí. Vsadil bych se, že ji přesvědčím. Je nahoře?“

„Není doma.“ Než to Kelsey stačila dopovědět, zavrávorala. Udeřil ji, až upadla na zem. Před očima se jí dělaly mžitky.

„Čubko prolhaná.“ Rich se pousmál a opět se napil. Jsi chladnokrevná, prolhaná čubka, stejná jako tvoje máma. Možná bys chtěla, abych raději okusil tebe.“ Při pohledu na výraz živočišného strachu v její tváři se smál, až ho píchlo v boku. „Ne, ne, to by nebylo správné, cpát se někam, kde už můj kluk byl. Kromě toho mám raději… vyzrálejší ženské. A Naomi už se pohybuje po dráze hezky dlouho, co říkáš? Možná kdyby mě tvoje babička najala místo toho feťáka Bradleyho, mohlo být všechno jinak. Co takhle kdybychom se šli Naomi zeptat, jestli by teď Richovi nedala?“

„Nepřibližujte se k ní.“ Vyškrábala se na nohy a hlava se jí točila, až se jí zvedal žaludek. V místě, kde ji zasáhl do oka, viděla rozmazanou šmouhu. Jestli se jí dotknete, zabiju vás.“

Jo, jsi úplně stejná jako tvoje máma. Zabila bys chlapa za docela přirozenou věc.“

„Víme o vás všechno.“ Hlava se jí točila, a tak se opřela o bar. Potřebuje jen získat trochu času, říkala si. Aby ji přestala bolet hlava, aby znovu ucítila své rozměklé nohy. „Gabe tady není, protože jel na policii. Budou tady každou chvíli.“

Když znovu zvedl ruku, zakymácela se a málem upadla.

„Měla bys mi říkat pravdu, puso. Nebo ti tu tvou pěknou tvářičku rozmlátím.“

Je to pravda. Dnes večer jsme se sešli s Charlesem Rooneym. Zavolal nám, když jste od něho odešel. Všechno nám řekl.“ Modlila se, aby získala čas, a vylíčila mu podrobnosti. Teď už jí věřil, viděla mu to na obličeji. A viděla tam také, že by mohl udělat něco horšího, daleko horšího, než znovu ji udeřit.

Jestli tady zůstanete, najdou vás,“ pokračovala. „Najdou vás a zavřou vás. Stejně jako zavřeli mámu. Snad byste ještě mohl utéct. Kdybyste utekl, možná by vás nedohonili.“

„Nic proti mně nemají. Vůbec nic.“ Vzal její netknutou sklenku a obrátil ji do sebe. Jsou to všechno smyšlenky. A ty zapomínáš na svou babičku.“

„Ne, nezapomínám. Odklidili mámu z cesty pomocí lží. Vás snadno odklidí z cesty pomocí pravdy.“

„On by to na mě píchl.“ Jako by chtěl zesměšnit oslavné gesto, Rich zuřivě mrštil sklenkou, až se roztříštila o krb. „Moje vlastní krev, a píchl by to na mě. To ho bude mrzet. A moc.“

Skočil po ní. Úlek a mládí přiměly Kelsey ucuknout, takže Rich zachytil jen rukáv její halenky. Když šev povolil, vytrhla se mu a vrhla se ke dveřím.

Chytil ji a těžkopádně ji srazil k zemi, až se jí bolest rozlila do každého svalu. Přerývaně vzlykala a divoce kolem sebe kopala, nazdařbůh mu zasadila ránu do ramene a pak do prsou a sama se centimetr po centimetru zoufale plazila po koberci.

Teď ji zabije, tím si byla jistá. Těma obrovskýma necitelnýma rukama ji utluče, nebo uškrtí. A až s tím skončí, půjde po Naomi.

Když ji popadl za vlasy a udeřil jí hlavou o zem, vykřikla. Před očima jí vybuchovaly mžitky jako komety, které odpálila strašlivá

bolest. Kdyby dokázala mluvit, možná by ho v tu chvíli prosila, zapřísahala a prosila. Ale horký dech jí vysušil hrdlo.

„Dostal jsem tě, co? Mám tě. A to sis myslela, kdovíjak nejsi chytrá."

Zaryla prsty do koberce, natáhla se a sevřela dvoucentimetrový úlomek skla. Šílená strachem a bolestí se otočila.

V tu chvíli vykřikl on, ucukl a v místě, kde mu kůží projela křehká přední noha skleněného plnokrevníka, mu z tváře vytryskla krev.

Stále vzlykala, zvedla se na nohy, vyděšeně, kulhavě utíkala z místnosti a za ní se nesly jeho kletby.

Na schodech upadla, zalapala po dechu a snažila se zahnat strach alespoň natolik, aby dokázala myslet. Vykřikla, aby varovala matku, ale z hrdla jí vycházely jen nepatrné vzlyky. Krev a hrůza ji pálily na jazyku, drápala se vzhůru a nad schody se opět postavila. Vtom uslyšela, jak Rich běží za ní.

„Ne!" Popadla vázu s liliemi a hodila ji po něm. Třesk skla a vzteklé zaúpění jí vynesly několik cenných vteřin, které ztratila, když zkrvavenýma rukama šátrala po klice matčina pokoje. „Mami! Bože, mami!" Vzedmula se v ní vlna slepé síly, strčila do dveří a práskla jimi za sebou. „Mami! Vstávej!" Zatímco hrůzou znecitlivělými prsty zápolila se zámkem, rozplakala se. „Proboha, vstávej!"

Skočila k posteli, popadla Naomi za ramena, zatřásla jí a zapřísahala ji.

„Co…?" Naomi, omámená práškem na spaní, popuzeně její ruku odstrčila. „Co je?"

Jde sem. Vzbuď se! Musíme se dostat pryč. Rozumíš?"

„Kdo sem jde?" Naomi zamrkala těžkými víčky. „Kelsey? Co je?"

„On nás zabije! Sakra, vstávej!" Když se Rich vrhl vší silou proti dveřím, zaječela: „Vstávej!" Přerývaně, horce dýchala a vyděšenýma očima sledovala dveře. „Nevydrží to. Ježíšikriste, ty dveře to nevydrží. Ten revolver. Máš tady ještě ten revolver?"

Mumlala si pro sebe tiché modlitbičky a chňapla po zásuvce nočního stolku. Byl tam a v měsíčním světle se zaleskl chrom.

„Co to děláš?“ Naomi se ospale a zmámeně probrala z mlžného oparu a poklekla na lůžku. „Milosrdný Bože, Kelsey, co to děláš? Kdo je za dveřmi?“

Když se dřevo roztříštilo, Kelsey zírala přímo před sebe. Držela revolver oběma rukama, aby jí z třesoucích se prstů nevypadl.

Vrazil dovnitř a na tváři se mu zatřpytila krev. Uviděl jen Naomi, jak klečí v posteli a z ramen jí klouže tenká noční košile. Vycenil zuby a vrhl se kupředu. Kelsey pocítila, jak revolver vyhodil, jako by byl živý, a jak se jí obě paže zachvěly až po ramena.

Ránu neslyšela.

„Aleku?“ Naomi proletěly myslí rozmazané obrazy a přítomnost se překrývala s minulostí.

„To není Alec.“ Kelsey uslyšela vlastní hlas jakoby z dálky. Je to Gabův otec. Zabila jsem Gabova otce.“

„Slatera?“ Naomi se v polospánku vyškrábala z postele a stejně jako před lety se sklonila nad mrtvým mužem. Mechanicky mu nahmatala puls a pak se opět narovnala. „Rich Slater?“ Zmateně si přejela rukama přes oči. „Co se to tady proboha stalo?“

„Zabila jsem ho.“ Kelsey spustila ruce a v prstech svírala revolver.

Naomi pohlédla dceři do obličeje. Ten ohromený, nevěřící výraz i strach poznávala. Přinutila se přistoupit na nejistých nohou blíž.

„Posaď se, Kelsey. No tak, jen se posaď.“ Jemněji usadila na kraj postele. V tu chvíli nebylo nic důležité, nic, kromě Kelsey.

„Dej mi ten revolver. Fajn.“ Naomi jej na chvíli odložila. S tím si poradí za chviličku. „Dej hlavu mezi kolena a dýchej.“

„Nemůžu. Nemůžu dýchat.“

„Ale ano, můžeš. Pomalu a zhluboka. To je ono, miláčku.“ Zatímco se Kelsey snažila řídit jejími pokyny, Naomi jí nastínila svůj plán. „Teď ti řeknu, co uděláme. A chci, abys dobře poslouchala a abys udělala přesně, naprosto přesně všechno, co ti řeknu. Rozumíš?“

„Chtěl mě zabít a tebe taky. Byl by nás zabil obě. Ale já jsem zabila jeho. Nepamatuji se, že bych stiskla spoušť, ale určitě jsem to udělala.“ Začala jektat zuby. „Protože jsem ho zastřelila.“

„Ne, to já jsem ho zastřelila. Podívej se na mě, Kelsey.“ Naomi něžně vzala dcera za potlučený obličej. „Panebože.“ Otřásla se, zaryla nehty do dlaní, aby pro bolest alespoň částečně zapomněla na šok. „Poslouchej mě, miláčku. Vtrhl dovnitř a…“ Přejela Kelsey po pohmožděnině na tváři. „A ublížil ti. A tak jsem vzala revolver a zastřelila ho.“

„Ne, tak to není. Nemohla jsem tě probudit.“

„Ale ne, miláčku. Když jsi vešla, vzbudila jsem se. Přišla jsi sem, aby ses ho zbavila. A on pak vyrazil dveře a já jsem ho zastřelila. Teď zavolám policii a přesně takhle jim to řekneme.“

Já ne…“ Kelsey zvedla ruku a přiložila si ji k hlavě, která se jí stále točila. Já ne…“ Otočila se a vykřikla, když zaslechla, jak někdo běží do schodů.

„Panebože.“ Gabe dlouze pohlédl na svého otce a pak zíral na obě ženy schoulené na posteli. „Kelsey!“ Jediným skokem se ocitl nad ní, sehnul se a vzal ji za poraněné ruce. „On ti ublížil. Podívej se na svůj obličej.“ Vymrštil se a oči mu tvrdě, smrtonosně svítily. Já ho zabiju.“

„Už jsem ho zabila,“ řekla Naomi klidně. „Gabe, odved ji odtud. Vezmi ji do jejího pokoje. Já zavolám policii.“

, Jsem v pořádku,“ trvala na svém Kelsey, ale když se postavila na nohy, před očima se jí zatmělo.

‚Jen si potřebuješ lehnout.“ Gabe ji vzal do náručí. „Postarám se o tebe.“ Otočil se k Naomi. „Postarám se o ni.“

‚Ať tam zůstane, dokud s tím neskončím.“ Naomi zvedla sluchátko telefonu, který stál na nočním stolku.

„On tam byl,“ zašeptala Kelsey a třásla se, zatímco ji Gabe odnášel do jejího pokoje. Položil ji na postel. „On tam byl. Rozbil toho koně.“

„Jen klidně lež.“ Chtěl ji vzít do náruče. Chtěl něco rozbít, srazit někoho k zemi. Namísto toho přes ni přetáhl pokrývku. Třásla se a zorničky měla zúžené šokem, že vypadaly jako špendlíkové hlavičky. A její obličej… Gabe nemohoucně sevřel ruce v pěst. Obličej měla pohmožděný a zakrvácený. Nedokázal myslet, v tu chvíli si nesměl dovolit přemýšlet nad tím, že jí to udělal jeho vlastní otec.

Rychle odešel do koupelny, namočil žínku a nalil do pohárku vodu.

„Tady máš, zlato.“ Jemně pod ni podsunul paži a přiložil jí pohárek ke rtům. „Napij se.“

„On byl dole.“ Její prsty křečovitě trhaly pokrývkou. „To nebyl Channing. Ten koníček byl rozbitý a on tam byl. Pořád se usmíval. Pořád mě bil a usmíval se.“

Ruka, v níž držel vlhkou žínku, se sevřela, až klouby zbělely. „Už ti nikdy neublíží.“ Prsty, které se třásly stejně jako její, jí smyl krev. „Drž se mě, Kelsey. Už ti nikdo neublíží.“

„Nedokázala jsem blufovat.“ Rozechvěle se k němu přitiskla. Byla jí zima, hrozná zima, a z něho sálalo teplo. „Snažila jsem se, ale měla jsem hrozný strach, hroznou zlost. A on to věděl a pokaždé mě uhodil.“ Opřela si rozbitý obličej o Gabovo hrdlo. „Má tak velké ruce.“

A rád je zkouší na ženách, pomyslel si Gabe ponuře. „Za tohle bych ho zabil,“ zamumlal. „Zabil bych ho vlastníma rukama, že se tě dotkl.“

„Ne, o mě nešlo.“ Najednou byla tak unavená, tak strašlivě vysílená. „Šlo mu o tebe. Chtěl ublížit tobě.“

‚Já vím.“ Otočil hlavu jen o kousek, aby jí mohl přejet rty přes čelo, a pak ji opět položil na polštář. „Už je po všem.“

Na chvíli zavřela oči. Jak šok ustupoval, opět pocítila bolest. Zdálo se jí, že má celé tělo rozlámané. „Tys přišel.“ Nevidomě tápala po jeho ruce, až ji našla.

„Jo.“ Pohlédl dolů na jejich propletené prsty. „Něco jsem tušil. Ale potíž je v tom, že jsem na to přišel příliš pozdě.“

Opět otevřela oči a znovu jí projela panika. „Naomi.“

„Je v pořádku. Ještě žes tady nebyla sama…“ Při tom pomyšlení mu strach ocelovými drápy sevřel žaludek. „Kelsey, vracím ti slovo. Teď hned.“

„Vracíš mi slovo?“ Nebyla si jistá, zda se jí bude líbit, co zjistí, ale zvedla ruku a ohmatala si bolavý obličej.

„Kdybych hrál poctivě, nechal bych tě na pokoji.“

„Ty bys mě nechal?“ Hustá mlha se zvedala. Nyní ho viděla jasně. Napětí, které mu sevřelo obličej, pocity, které mu vířily v

očích. „Gabe.“ Přejela mu rukou po tváři, jako by do ní chtěla vehnat trochu barvy a klidu. „Nech toho. Už je mi líp.“

„Rozbil ti obličej. Roztrhal ti šaty. Vyděsil tě.“ Rozvážně odsunul její ruku ze své a zvedl se. „Byl to můj otec. Celý život jsem se snažil, abych se mu v ničem nepodobal, ale na tom nesejde. Mám to v krvi a budu to tam mít vždycky. Nemám právo vstoupit ti do života, Kelsey. To nejlepší, co pro tebe mohu udělat, je odejít.“

S námahou se nadzvedla. Nyní ji bolel každičký sval v těle. „Zatraceně, copak se tě o to prosím?“ vyštěkla. Zamrkala, když tmu rozřízl zvuk sirén a pronikl do její rozbolavělé hlavy..Jestli pro mě chceš něco udělat, tak mi přines spoustu aspirinu a svoje absurdní ušlechtilá gesta si nech.“

Málem se usmál. „Snažím se chovat ušlechtile.“

„Tak ti to moc nejde. A já si na šlechetnost nepotrpím. Potrpím si na tebe.“ Shrnula si vlasy z čela a přísně si ho měřila. „Snad si nemyslíš, že se z toho vykroutíš, když jsem na kolenou? Dohodli jsme se, Slatere, a z téhle hry se ti vycouvat nepodaří.“

, Ještě nikdy jsem z žádné hry nevycouval.“ Opět se posadil na okraj postele a jemně jí položil ruce na ramena. „A tohle je můj poslední pokus o ušlechtilost. A vůbec, co jsem to za hrdinu? Zabít jsem ho měl já, Kelsey.“

Natáhla se po jeho ruce a sevřela ji v dlani. „Nech toho. Nemohls vědět, že sem přijde, že něco takového udělá. A přesto jsi tady.“ Povytáhla obočí. „Proč jsi přišel?“

„Na tom teď nezáleží. Ale měl jsem to udělat já. Měl jsem ho zabít já a ne Naomi.“

Kelsey se odtáhla a opět zbledla. „Tys to neudělal,“ řekla pomalu. „A neudělala to ani Naomi. To já jsem zabila tvého otce, Gabe.“

Naomi pomalu upíjela brandy. Seděla v kuchyni. Světlo bylo příliš ostré a pálilo ji do očí. Ruce se jí třásly.

Ale byla schopná to zvládnout. Věděla, že to dokáže.

Byla schopná myslet jen na to, že její dcera je nahoře, zraněná, vyděšená. A že Gertie, milou Gertie, odváží sanitka do nemocnice.

„Musel přijít tudy,“ řekla. „Udeřil Gertie. Bude v pořádku, viďte?“ Maličko se přestala ovládat a rty se jí zachvěly., Je tak malá a neublížila by ani mouše.“

„Saniťáci říkali, že už se probrala, paní Chadwicková.“ Rossi mluvil tiše. Ta žena vypadala, že by se každou chvíli mohla úplně sesypat. „Až bude v nemocnici, zastavíme se za ní.“

„Moses měl jet s ní. Měla jsem ho donutit, aby s ní jel.“

„Nechce vás opustit. Dává nám dost zabrat, abychom ho vůbec udrželi venku. Jen mi řekněte, co se stalo.“

Naomi se zhluboka nadechla a spustila. ‚J3ostal se dovnitř. Jak, to nevím. Ležela jsem nahoře v posteli, spala jsem. Vzbudil mě nějaký hluk. Ani jsem nestačila vstát a do ložnice přiběhla Kelsey. Byla vyděšená, hysterická. Na obličeji… Bylo vidět, kam ji udeřil.“

Přitiskla si ruku na ústa. Tohle prospala. Spala a on zatím bil její dítě.

„Pak někdo bušil na dveře ložnice. Jako by je chtěl vyrazit. Vzala jsem ze zásuvky u postele revolver. Když vyrazil dveře, zastřelila jsem ho.“

Rossi pozoroval, jak zvedla sklenku a vzala ji do obou rukou, aby se netřásla a ona se mohla napít.

„Když jste ho zastřelila, tak jste byla v posteli, paní Chadwicková?“

, Ano. Ne.“ Položila sklenku na stůl. Musí být opatrná. Musí být moc opatrná. „Byla jsem u okna. Vstala jsem. Stalo se to velmi rychle.“

„Říkáte, že vás probudil nějaký hluk. Než jste stačila vstát a podívat se, co se děje, vběhla dovnitř vaše dcera?“

, Ano.“ Proč pokaždé opakují, co člověk řekne? Dělali to i tehdy, vzpomněla si. Na tom, co řekne, stejně nezáleží. Nikdy na tom nezáleželo.

„Byla jste už v obývacím pokoji, paní Chadwicková, poté, co jste zavolala policii?“

„Ne.“ Sevřela rty. Pokud to byl chyták, nedokázala ho prohlédnout. „Nesešla jsem dolů. Zůstala jsem nahoře, dokud jste nepřijeli.“

„Máte tam strašlivý nepořádek. Krev, rozbitý nábytek. Řekl bych, že to muselo nějakou dobu trvat, aby vznikla taková škoda. Musela jste mít dost času vstát a podívat se, co se děje.“

„Já – měla jsem strach.“ Měla by mu říci, že si vzala prášek na spaní? Ano. Ne. „Zůstala jsem ve svém pokoji, protože jsem měla strach.“

„Přestože jste hned u ruky měla telefon a v zásuvce revolver?“

Podívala se mu do očí. „Vyrazil dveře mé ložnice,“ řekla lhostejně. „A já jsem ho zastřelila.“

„Ne, ona ho nezastřelila.“ Do kuchyně vešla Kelsey. Ačkoli byla ráda, že ji Gabe podpírá, s námahou se ho pustila. „Nezabila nikoho.“

„Tady dole nemáš co dělat.“ Naomi zpanikařila a vstala od stolu. „Vezmi ji zpátky nahoru, Gabe. Vidíš přece, že je zraněná.“ Zoufale sevřela Rossiho paži. „Vidíte přece, že je zraněná. Jen se podívejte, co jí ten parchant udělal. Jen se podívejte, co udělal mému dítěti. Je v šoku. Neví, co se stalo.“

„Nech toho.“ Kelsey přistoupila ke stolu. Rány a podlitiny v obličeji v prudkém světle ostře kontrastovaly s její bledou pletí. „Nedopustím, abys tohle dělala. Není toho zapotřebí. A není to správné.“ v

„Co kdybyste se posadila, slečno Bydenová?“ zval ji Rossi. , A řekla mi, co se stalo.“

„Ne!“ Naomi vyskočila, obešla stůl a popadla Kelsey za ruce. „Poslouchej mě, Kelsey. Jsi zraněná, zmatená. Gabe tě odveze do nemocnice a o tohle se postarám já.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a přitiskla Naomi k sobě. „Mami, ne.“

„Nedopustím, abys tím musela projít. To nikdy!“ Naomi se celá třásla a pevně Kelsey objala. „Nevíš, jaké to je. Co řekneš není důležité. Co se stalo není důležité. Odvedou tě, Kelsey. Prosím, prosím, poslouchej mě!“

„Tentokrát to důležité je,“ zašeptala Kelsey. „Není to jako tehdy.“

Ale ano, je, pomyslela si Naomi. Jistěže je, „Na revolveru jsou moje otisky.“ S kamennou tváří se opět otočila k Rossimu. „Ta zbraň byla v mém pokoji. Zabila jsem ho ve svém pokoji. To by vám mělo stačit.“

„Naomi,“ řekl Gabe jemně, „posad se.“

„Říkals, že se o ni postaráš.“ Obrátila se na něj. „Říkals, že to uděláš. Tak ji teď odveď nahoru.“

„Paní Chadwicková.“ Rossi jí pátravě hleděl do očí. ‚J3xistuje velice jednoduchý test, který prokáže, jestli jste z té zbraně vystřelila vy, nebo vaše dcera.“

„Na testy vám kašlu. Moji dceru nezavřete.“

„Na tom se snad shodneme. Posaďte se. Prosím,“ dodal Rossi.

„No tak.“ Kelsey vzala Naomi kolem ramen. „Není se čeho bát. Slibuji.“

„Nechtěla byste trochu brandy, slečno Bydenová?“ zeptal se Rossi, když se Kelsey posadila ke stolu.

Kelsey se podívala na koňakovou sklenku a otřásla se. „Ne, přešla mě chuť.“ Zhluboka se nadechla. „Zaslechla jsem, jak se dole rozbilo sklo,“ začala.

Kapitola třicátá

V trávě se třpytila rosa. Kelsey se ze svého křesla na dvorku dívala, jak se leskne, a věděla, že slunce již brzy nabere sílu a vysuší ji –

Dole u stodoly lidé trénovali koně, čistili stáje a plnili žlaby. Tělo ji ještě natolik bolelo, že jí nevadilo, že týden nesmí nic dělat.

Když se za ní otevřely dveře, ohlédla se a usmála se na matku. „Co Gertie?“

„Už je na tom líp. Dělá si zbytečné starosti.“ Naomi si povzdechla, posadila se a natáhla nohy před sebe. Přemýšlela, zda by neměla nalít kávu z konvice, kterou měla Kelsey na stole, ale nechtělo se jí. „Využívám pocitu viny, abych ji ještě alespoň den dva udržela v posteli. Jestli vstane, budu z toho mít těžkou hlavu.“

„Jsi mazaná.“

„Použiji všechno, co zapůsobí. Teď právě sedí u televize a skupuje, co vidí. Jak se cítíš?“

„Je mi dobře, dokud se nepodívám do zrcadla.“ Zatvářila se kysele. Za poslední dva dny některé podlitiny zmizely, ale jiné se ještě víc vybarvily. „Než se podívám do zrcadla, připadá mi to skoro jako sen. Nevím, jestli jsem jenom neuvízla někde na jevišti. Vím, že jsem zabila člověka, ale jako bych nad tím ani necítila žádné zděšení.“

„Tak se o to ani nepokoušej. Udělalas, cos udělat musela, aby ses ubránila. A abys uchránila mě.“ Naomi natočila obličej k slunci. „Ani se na něho nepamatuji, Kelsey. Prakticky vůbec. Určitě jsem ho čas od času vídala kolem dráhy. Možná jsem s ním i mluvila. Ale vlastně si na to nevzpomínám. Pořád si říkám, že bych si to

pamatovat měla, že bych na to měla mít živou vzpomínku. Jak to že se nepamatují na člověka, který měl tak velký podíl na tom, jak se můj život utvářel?“

„Nikdy ti na něm nezáleželo. A on to věděl. Proto se v něm také nahromadilo tolik zloby. Přišel na způsob, jak ti to vrátit a sám na tom vydělat.“ Přisunula k Naomi talíř s rohlíky.

„Sluneční paprsek,“ zašeptala Naomi. „Bože, toho koně jsem měla hrozně ráda. Ano, skutečně mi to vrátil.“

„Ona – babička – k tomu a k mnoha dalším věcem využila Aleka Bradleyho. A Cunninghama.“

„Billa.“ Naomi se zhluboka nadechla a zavrtěla hlavou. „Je to daleko větší hlupák, než jsem si myslela. A co dobrého mu to přineslo, Kelsey? Ať už tehdy nebo teď?“

„Tehdy za to nezaplatil. Ale tentokrát ano. Policie, dostihová komise, ti už se postarají, aby Cunningham zaplatil za to, co udělal Triumfovi i Slunečnímu paprsku.“

„Už je to tolik let. Nikdo si to nikdy nespojil.“

„Tím to mohlo skončit, lží a trápením, kdyby se Gabe nebyl vrátil. Kdyby neubral čistou sekvenci.“ Když Naomi utrhla špičku rohlíku. Kelsey se usmála. „Kdyby se takhle nevypracoval.“

„A kdyby ses do něho nezamilovala. Tím se to nejhorší odčinilo, Kelsey. Když. pomyslím, co se mohlo stát…“

„Nestalo se to. Rich Slater za svůj podíl na celé věci zaplatil. A případ je uzavřen. Sebeobrana.“

„Asi to ode mě byla hloupost, že jsem policii lhala.“ Odhodila rožek rohlíku. „Nevěřili mi. Je to ironie, vid? Jednou jsem mluvila pravdu, podruhé jsem lhala. Ani jednou to nezabralo.“

„Snažila ses mě chránit.“ Je na čase to říci, pomyslela si Kelsey a doufala, že ji Naomi plně pochopí. „Snažila ses mě chránit už tehdy, když jsem byla dítě. Ani jednou jsi neměla pravdu.“

Jednoduché odpovědi neexistují.“

„Trvalo mi dlouho, než jsem pochopila, že pokaždé neexistuje jen jedna odpověď.“ Sevřela rty a pak pokračovala. „Jsem ti vděčná za to, co děláš pro Milicent. Ne, prosím, nezlob se na mě. Jsem ti vděčná, i když si to ve svém nitru nedokážu vysvětlit, i když je to lež. Jsem ti vděčná.“

„Copak by se tím změnilo, Kelsey, kdyby celý ten příběh vyšel najevo a zničil jí zbytek života?“ Ptáci zpívali a jejich zpěv uklidňoval. „Ty roky by mi to nevrátilo. Nezměnilo by to nic na tom, co se stalo Mickovi, Triumfovi, Renovi.“

Je za to zodpovědná. Za všechno.“ V Kelsey se svářily pocity hanby a rozhořčení. „Nezáleží na tom, že jistě nechtěla, aby někdo zemřel, stejně za to nese odpovědnost. Najala si lidi, aby dělali, co ona považovala za nezbytné, aby ochránila rodinné jméno. Jaké jméno jí zbývá teď?“ zeptala se Kelsey naléhavě. „Jaká čest?“

„A s tím teď bude muset žít. Nedělám to kvůli ní.“

„Já vím.“

Naomi povytáhla obočí. „A ani to není tak docela nesobecké. Nechci to znovu zažít, všechnu tu publicitu, policejní vyšetřování. A dostala jsem velký dar, když jsem zjistila, že mi věříš. Že mi věříš natolik, žes stála při mně.“

„Nebyla jsem sama, kdo ti věřil. A kdyby celý ten příběh vyšel najevo, všichni by se dověděli, jak to bylo s Alekem Bradleym, jak to bylo s Triumfem i všechno ostatní.“

„Nezáleží mi na všech.“ Naomi se rozhodla, že kávu přece jen nalije. „Včera večer jsme to probrali s Mosesem a dohodli jsme se.“ Usmála se a přilila si do kávy smetanu. „Když má žena muže, který ji v nejhorších dobách podrží, všechno ostatní je hračka.“

Když Naomi zaslechla, jak před domem zastavilo auto, ohlédla se. „To je asi Gabe.“

„To bych mu radila. Měli jsme u snídaně projít tyhle jídelníčky pro svatební hostinu.“

„Tak to bych vás raději měla nechat o samotě.“

„Ne, co kdybys zůstala? Mohla bys mi schválit, co jsem už rozhodla, a trochu mě postrčit.“

Kelsey se naklonila kupředu a vzala matku za ruku. „Mám tě ráda.“

City se v ní vzedmuly a pak se nádherně usadily. Já vím.“ Kelsey vstala a vydala se přes dvůr, aby ho přivítala. Rozšířenýma očima přejela z Gaba na svého otce a pak zase zpět. „Tati?“

„Kelsey.“ Philip instinktivně vzal její obličej do dlaní. Ačkoli mu Gabe všechno řekl, nebyl na to připravený. „Miláčku.“

.Jsem v pořádku, vážně. Vypadá to daleko horší, než to je. Za pár dní jsem za tebou chtěla zajet.“ Až bude vypadat tak, aby mohla mezi lidi, pomyslela si a střelila po Gabovi výmluvným pohledem.

„Tvůj přítel měl pravdu, když mi všechno řekl. Všechno,“ opakoval a díval se jí upřeně do očí. „Když jsi mi zavolala, spoustu podrobností jsi vynechala, Kelsey.“

Další způsob lhaní, pomyslela si. Leccos zamlčela. „Myslela jsem, že to tak bude lepší. Jen jsem chtěla, abys věděl, že jsem v pořádku, než se to objeví v novinách. A já v pořádku jsem.“

„Prý ano.“ Znovu pohlédl na Gaba, pak sjel pohledem jinam a zadíval se Kelsey přes rameno. Poodešla a stanula mezi svými rodiči.

„Táta se chtěl přesvědčit, že jsem v pořádku,“ spustila.

Jistě.“ Naomi přikývla a ruce držela podél těla. „Ahoj, Philipe.“

„Naomi. Vypadáš dobře.“

„Ty taky.“

„No…“ Kelsey se snažila přijít na to, jak tu trapnou chvilku překlenout. „Channing je ve stáji. Co kdybys tam se mnou zašel, tati? Budeš zírat, jak pracuje, a on se určitě bude předvádět.“ Bezradně se podívala na Gaba.

„Jistě by sis chtěl popovídat s Kelsey,“ řekla Naomi. „Právě jsem se sama chystala do stájí. Řeknu Channingovi, žes přijel.“

„Ne, já…,“ řekl Philip a pak se uklidnil. „Vlastně bych si chtěl promluvit s tebou. Pokud máš čas.“

„Dobrá.“

„Pojďme se projít,“ zašeptal Gabe a popadl Kelsey za ruku.

„Nevím, jak začít, Naomi. Gabe mi všechno řekl. Všechno,“ opakoval Philip sklesle. „Byl tak hodný a počkal na mě, když jsem za ní zašel. Musel jsem za ní zajít,“ dodal, „než jsem jel sem.“

„Chápu.“

„Ty to chápeš?“ Byl k smrti unavený, vsunul prsty pod brýle a přitlačil si je na oči. „Já ne. Já to pochopit nemůžu. Všechno, co udělala, všechnu tu bolest, kterou způsobila. A když jsem jí vyložil fakta, byla neústupná. Neotřesitelná,“ řekl a svěsil ruce. „Myslí si, že všechno, co udělala, bylo prostě nezbytné. Několik lidí zemřelo, a ona necítí žádnou zodpovědnost. Ani vůči nim, ani vůči tobě.“

„A tebe to překvapuje?“

Zamrkal. „Stále to ještě je moje matka, Naomi. Přestože toho tolik vím. Napadly mě stovky způsobů, jak se omluvit, ale žádný na to nestačí. Na to, co udělala.“ Sundal si brýle, opět si protřel oči a znovu si brýle nasadil. „Prostě nevím, co ti mám říct.“

„Už je to pryč, Philipe.“

„Nechal jsem tě na holičkách. Před tolika lety jsem tě nechal na holičkách.“

„Ne. Nějakou dobu jsem si to myslela. Pomáhalo to, ale ve skutečnosti to bylo jinak. Nebyla jsem taková, jakou jsi mě chtěl mít. Ať už Milicent udělala cokoli, za tohle nemohla. Ale postarala se, aby sis to uvědomil.“

„Mohla tě zachránit před vězením.“

„Ano.“

„A to, co udělala teď, tobě a Kelsey,“ zadržel dech, když mu hlavou prolétla představa dceřina pohmožděného obličeje. „Panebože, Naomi. Mohl ji zabít.“

„Bránila se. A bránila mě.“ Prohlížela si ho, viděla bolest v jeho očích, viděla, jak je zmatený a není schopen tomu uvěřit. „Nemohu ti říci, abys necítil to, co teď cítíš. On Kelsey ublížil, donutil ji, aby se bránila a zabila člověka. A my dva na to nikdy nezapomeneme. Nikdy nezapomeneme, kdo to všechno rozpoutal. Možná,“ řekla pomalu, „že to pro Milicent bude dostatečný trest.“

„Nemohu,“ Philipovi selhal hlas, zlomil se, „nemohu udělat nic, abych to odčinil.“

„Nic dělat nemusíš. Ať se stalo, co se stalo, Kelsey má, co chce. A já taky.“ Měkce se usmála. „Mám všechno, po čem jsem toužila. Farmu, muže, který mě miluje. Svou dceru. Pokud jde o ni, odvedl jsi úžasnou práci, Philipe. Vždycky jsem věděla, že to dokážeš.“

Je ti tak podobná.“ Prohlížel si ženu, která mu kdysi patřila. Tak mnoho a tak málo se toho změnilo. „Milosrdný Bože, Naomi, kdybych se tak mohl vrátit zpět a něco udělat. Cokoli.“

„To nemůžeš.“ Vždycky byl tak spravedlivý, pomyslela si. Tak čestný. Nyní trpěl, protože ho žádný cit pro spravedlnost, žádný cit pro čest nemohl uchránit bolesti. „Chtěli jsme jeden po druhém věci, které jsme si nemohli dát. A dělali jsme chyby. Chyby, kterých jsme

využívali proti sobě navzájem a kterých proti nám využívali jiní. Oba jsme doplatili na potřeby někoho jiného, Philipe.“

„Tys za to draze zaplatila.“

„A taky jsem na tom vydělala. Má mě ráda. Je to tak prosté. Tak úžasné. A tak odložme všechno ostatní tam, kam to patří. Za zavřené dveře.“ Nadechla se. „Víš, vždycky jsem si říkala, jak bych se asi cítila, kdybych se s tebou znovu setkala.“

„Taky jsem nad tím přemýšlel. Jak se cítíš, Naomi?“

„Ráda tě vidím, Philipe.“

„Myslíš, že bychom je měli nechat tak dlouho o samotě?“

„Myslím, že ano.“ Aby jí to dokázal, povzbudivě do ní strčil loktem. „Musejí si vyříkat staré věci.“

„Ale…“ Kelsey se ohlédla přes rameno. Stále ještě stáli o několik metrů dál. „Vypadal tak smutně.“

„Jeho svět se otřásl v základech. Zase se srovná. Možná ne úplně stejně, ale srovná se.“

„Candace ho nenechá dlouho hloubat.“ Přesto se Kelsey sotva vlekla. „Gabe, proč jsi ho sem přivezl?“

„Uzavíráme jeden kruh,“ řekl, „a teprve pak vybudujeme svůj vlastní.“

„To se mi zamlouvá.“ Naklonila hlavu k jeho rameni. „Jsi strašně chytrý, Slatere. A taky prohnaný, když jsi ho sem přivezl za mými zády.“

„To, že ho navštívím, byl můj nápad. Ze zajedeme sem, to zase napadlo jeho. Potřebuje dát s Naomi věci do pořádku.“

„To se mu podaří.“ Usmála se sama pro sebe. Nakonec to přece jen její osobní pohádka je. „Mám to tady moc ráda. Všechno se mi tu líbí. Jen pomysli na ty šampióny, které budeme mít, Gabe.“

„To mluvíme o koních?“

Zavrtěla hlavou a zasmála se na něj. „Nejen o koních. Vyhovuje ti to tak?“

„Mě to uspokojuje dokonale.“

Šli spolu pryč od stájí, pryč od lidí, tam, kde se vlnily kopce, kde se pásly klisny se svými hříbaty a koně závodili s vlastním stínem.

„Příští jaro se narodí hříbě. Jeho matka pochází od Tří vrb, otec z Longshotu.“ Vzal ji do náručí. „Pamatuji se na ten den, kdy je zplodili, jak jsem se díval na tebe a přál si, abys mi patřila.“

„A já ti patřím.“ Vzala ho kolem krku. „Co bude dál?“

„Máme úplně nový balíček karet.“ Poklepal si na kapsu. „Stát se může cokoli.“

„Cokoli? Tak…“ Přitáhla si jeho ústa ke rtům. „Tak rozdávej.“